

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

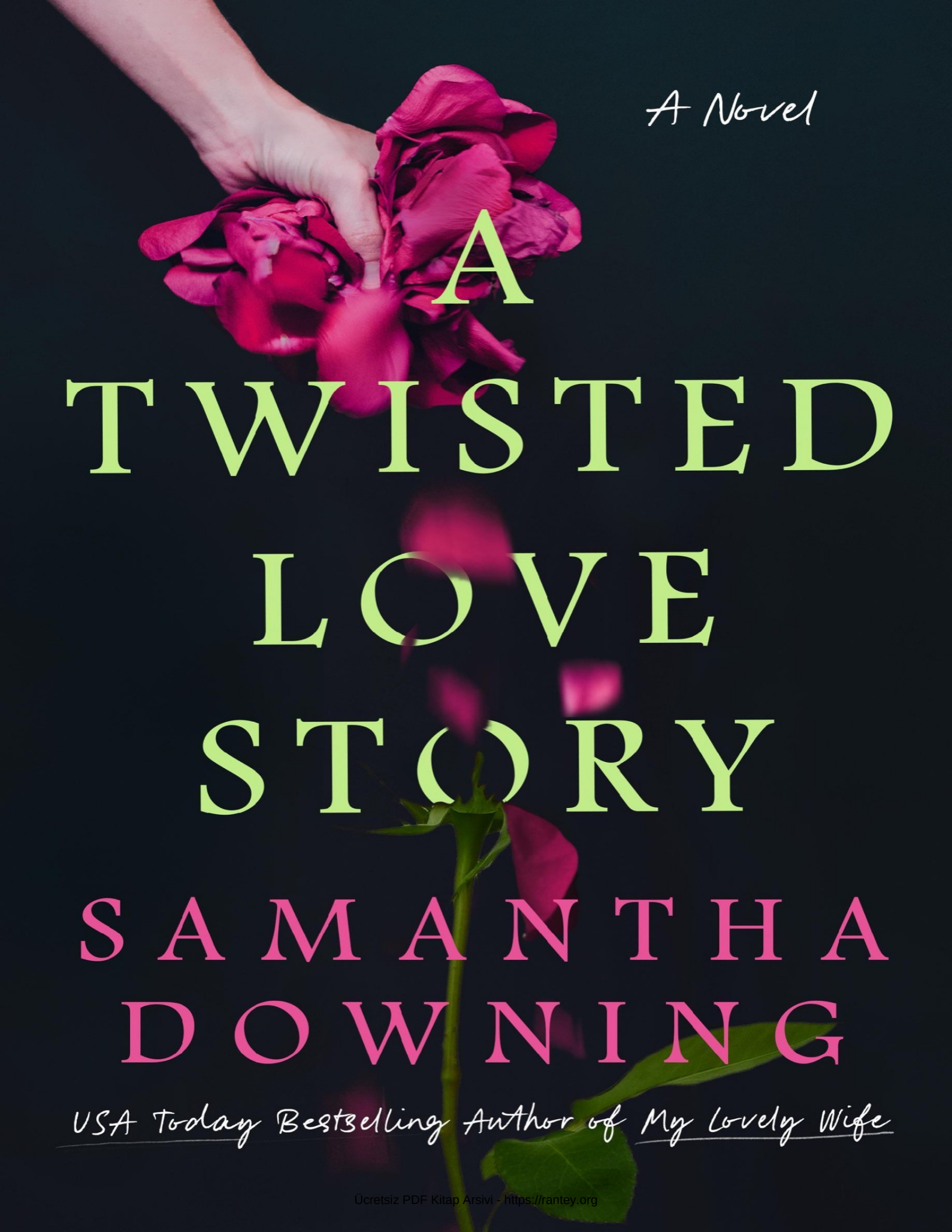
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Novel

A
TWISTED
LOVE
STORY

SAMANTHA
DOWNING

USA Today Bestselling Author of My Lovely Wife

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYRICA SAMANTHA DOWNING TARAFINDAN

Benim Güzel

Karım O Başlattı

Kendi İyiliğiniz İçin

NOVELLALAR

Uyuyan Köpekler Yalan Söyler

A TWISTED LOVE STORY

SAMANTHA DOWNING

BERKLEY
New York

BERKLEY

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2023 Samantha Downing tarafından

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

İzinsiz olarak herhangi bir biçimde bir kısmını kullanamazsınız. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Downing, Samantha, yazar.

Başlık: Çarpık bir aşk hikayesi / Samantha Downing.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Berkley, 2023.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022048111 (basılı) | LCCN 2022048112 (e-kitap) | ISBN 9780593101001 (ciltli) | ISBN 9780593101025 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PS3604.O9457 T95 2023 (baskı) | LCC PS3604.O9457 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2022048111> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2022048112> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı: Emily Osborne

Kapak görseli: Vera Lair / Stocksy

Kitap tasarımı Ashley Tucker, e-kitap için uyarlayan Kelly Brennan

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.1_144273755_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Kapak

Ayrıca Samantha Downing

tarafından Başlık Sayfası

Telif Hakkı İthafı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Sonsöz](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)
[*Hakkında*](#)

*Bu kitaba ilham veren adam için.
Çok haklısın, senin hakkında yazdım.*

1

W

Es şarkıyı aklından çıkaramıyor. Kendini yüksek sesle mırıldanırken bulana kadar şarkı tekrar tekrar çalıyor. Bağımlılık yapıyor ve kimin söylediğine dair en ufak bir fikri bile yok.

Telefonunda bir uyarı çıkana kadar müzik durmuyor. Ünlü özlü sözler uygulaması günlük bilgelik sözleri gönderiyor.

Aşk ciddi bir akıl hastalığıdır.
-Plato

Wes çalıyor. Aşk aklındaki son şeydir, özellikle de bugün. Önemli olan tek şey zamandır.

Takvimi arka arkaya, tek bir mola bile vermeden yapılan toplantılardan oluşuyor. Wes'in beş buçukta ofisten çıkması, eve gitmesi, duş alması, tıraş olması, giyinmesi ve altı kırk beşte evden çıkması gerekiyor. Tabii randevusuna zamanında yetişmek istiyorsa. Ki öyle.

Liver adlı bir barda tanışmışlar. Adı Annabeth'miş ve bu konuda çok kesin konuşmuş.

"Ne Anna, ne de Beth," demişti. "İkisine de cevap vermiyorum. Adım *Annabeth*." Adam, "Anladım," deyince kadın, "Emin misin? Çünkü ne kadar çok insanın unuttuğuna inanamazsın." O anda neredeyse çuvallıyordu, çünkü "Tanrım, ne tür aptallarla çıkıyorsun?" demek istedi. Ama kendini durdurdu. Wes ona, "Söz veriyorum. Anladım." dedi. Sonunda yollarına devam edebildiler.

Ondan sonra konuşma ilerledi. Tek sorun onun adıydı. Onun dışında zeki, ilginç ve birlikte olması eğlenceli biriydi. Güzeldi de. Çarpıcı değildi, her erkeğin istediği kız değildi ve bu iyi bir şeydi.

Şey. Güzel kızlar her zaman çok *bakımlıdır* ve kimin böyle bir zamanı vardır ki?

Annabeth sağlıklı bir şekilde güzel, isterse giyinebilen ve seksi olabilen ama bunu her zaman yapmayan türden bir kız. Koyu renk saçları, iri gözleri ve gerçek kıvrımları var. İmplant edilmiş ya da enjekte edilmiş türden değil. Sesi de güzel. Biraz boğuk, çok genizden ya da rahatsız edici değil.

Başka bir deyişle, Annabeth'e geç kalmak istemiyor. Ve bunun aşkla bir ilgisi yok.

Ama işin başka fikirleri var.

Saat üçteki toplantısı on beş dakika uzar, bu da onu saat üç buçuktaki görüşmeye geç kalmasına neden olur. Bu da dört buçuğa ertelenmesine neden oluyor, yani hapı yuttu. Neredeyse. Hayali bir "müşteri araması" işe yarar, çünkü faturaları ödeyen biriyle konuşmak için toplantıdan ayrılmak zorunda kaldığınızda kimse size kızmaz.

Ofisine dönerken, Wes dinlenme odasında durup otomattan bir enerji barı alır ve saate bakar. Yirmi dakika kalmıştı. Birkaç e-posta göndermek ve programa uymak için yeterli bir süre.

Ofisine gittiğinde Bianca ona el sallar. Wes telefonunu kaldırır ve işaret ederek meşgul olduğunu belirtir. Hâlâ sahte müşterisiyle konuşuyormuş gibi davranmaktadır.

Doğrusu, ona randevusu olduğu için gerçekten zamanında gelmek istediğini açıklasaydı, Bianca muhtemelen onun için programını düzenlerdi. Ama onu bu şekilde hayatına dahil etmek profesyonelce olmazdı. Bianca onun kişisel asistanı değil.

Bugünlerde herkesin kendi yöneticisi yok. Satış departmanında herkes için çalışan bir kişi var ve o da Bianca. Bianca'nın gülünç derecede genç olduğunu söyleyebilir, ancak ona yaşını hiç sormamıştır. Bu uygunsuz olurdu.

Ofisine dönüp kapıyı kapattıktan sonra masasına oturur ve telefonu bırakır. Günün son birkaç e-postasını yazarken parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor ve buraya kadar her şey yolunda. Birkaç dakika sonra gitmiş olacak.

Kapısı beklenmedik bir şekilde çalınır.

Bianca. Ona el sallıyor. Bianca başını öne eğiyor, sanki onu rahatsız etmekten utanıyormuş gibi.

"Bay Harmon," diyor.

Bu onun dikkatini çekiyor. Etrafta bir müşteri olmadığı sürece ona asla Bay demez.

Ofisine bir kadın girer. Wes, kadının tanıdığı ama hatırlayamadığı biri mi yoksa tanıması gereken ama henüz tanışmadığı biri mi olduğunu anlamaya çalışarak zihninde koşturur.

"Bu Dedektif Karen Colglazier. Sizinle konuşmak için bekliyordu," diyor Bianca. Çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Dedektif. Wes bunu kafasında birkaç kez tekrarlamak zorunda kalır.

Aşağı yukarı kırk beş yaşlarında, zeytin tenli ve kısa, dalgalı saçlı. Koyu renk gözleri var, kahverengiye yakın, griye yakın. Onlardan hoşlanmıyor. O gözler gölgelerle dolu. Odanın içinde geziniyor, her şeyi bir anda kavıyor, sonra da onun üzerine düşüyorlar.

Masasının önündeki sandalyeleri işaret ediyor. Bu bir test - hangisini seçeceklerini görmek için herkese veriyor. Sağdaki kendi koltuğunun tam karşısında; kendine güvenen herkes onu seçecektir. Soldaki ise merkezin dışında, misafirlerini açılı bir şekilde oturtuyor ve göz temasını korumak için başlarını çevirmeye zorluyor.

Dedektif sağdakini seçer. Kadın, korkunç bir şey olmadığı, kimsenin kaza geçirmediği ya da vurulmadığı konusunda ona hemen güvence verir.

Wes onun neden burada olduğunu merak eder. Bunu açıklamakta o kadar acele etmez. "Benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," der.

"Elbette. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu daha çok bir nezaket ziyareti, tabiri caizse."

Wes'in bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yok. Beyni hâlâ bunun işle bir ilgisi olup olmadığını anlamaya çalışmaktadır. Bu mümkün. Siphon, Inc., yatırımcıları yeni girişimlerle buluşturan bir şirket. Başka bir deyişle, onlar aracılar. Çok fazla paraya erişimleri var.

"Ne tür bir dedektif olduğunuzu sorabilir miyim?"

Wes dedi ki. "Cinsel Suçlar Birimi'ndeyim."

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Zihninin arkasında bir şey pırıldıyor. Hayır, ping değil. Bir alarm.

"Anladığımdan emin değilim," diyor.

"Dün karakola yardım isteyen genç bir kadın geldi, çünkü biri onu takip ediyormuş."

"Bu korkunç bir şey."

"Onu dehşete düşürecek kadar korkunç. Ve kızgın."

Bu tanımın havada asılı kalmasına izin veriyor. Wes onu yakalamak üzere değil. "Bu durumu özellikle zorlaştıran şey, takipçisinin Karen Colglazier teknik olarak yasaları çiğnemediğini söylüyor. "Yani polisin yapabileceği pek bir şey yok."

Wes kalbinin yeniden hızlandığını hisseder, göğsüne öyle sert çarpıyordur ki gözle görülebilir. "Bunun benimle ne ilgisi olduğunu sorabilir miyim?"

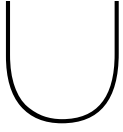
Onun için retorik bir soru. Cevabı biliyor. Belki de Karen ofisine girer girmez biliyordu ama doğru olamayacağını düşünerek bir kenara itmişti. Yine de Karen bunu söylediğinde şaşırmış görünmeyi başarıyor.

"Kadının adı Ivy Banks."

Platon'un sözü aklına gelir. Bir saat önce alakasızdı. Ama şimdi değil.

Gece için yaptığı planlar sanki hiç var olmamış gibi yok olur. Wes'in ofisten ne zaman çıktığı önemli değildir, ister beş buçukta ister gece onda olsun. Annabeth ile çıkmayacaktır.

Çünkü Ivy geri döndü.

C Davis, 2012, Theta Rho kardeşlik partisi.

Ivy'yle orada tanışmış ama kardeşlik birliğine üye değilmiş. Oda arkadaşının kardeşinin bir arkadaşı üyeymiş. Bunun bir önemi yoktu, kapıda kimlik kontrolü yapmıyorlardı. Theta Rho partileri tüm kampüste bilinirdi, her zaman en büyük partilerdi. Ev tıklım tıklımdı ve cehennem gibi sıcaktı, tam da öğrenciler aranıyor.

Wes de bir istisna değildi. Kafası güzelden de öte, sarhoştan da azdı ve çok ama çok azgındı.

Her yerde kızlar vardı. Her çeşit kız, her biri bir öncekinden daha güzeldi. Ya da öyle görünüyorlardı. Biradan da olabilir. Etraflarında manevralar yapıyor, birine, sonra diğerine ve sonra üçüncüsüne gülümsüyordu. Gözleri onu bir aşağı bir yukarı taradı, tıpkı onun onlara yaptığı gibi. Herkes bir şey arıyordu ve o sıcak bahar gecesinde hepsi istediğini bulacakmış gibi geliyordu. Wes de dahil.

Üçüncü sınıftaydı, bu yüzden bu partilere alışkındı. Başlarda pek alışkın değildi. Küçük Holman, Michigan'dan Davis, California'ya gitmek kültür şokunun ötesine geçti. Wes kendini çorak, karlı bir araziden çıkıp bir MTV şovuna adım atmış gibi hissediyordu.

Bir dakika sürdü.

İki yıl boyunca sıska, solgun bir Orta Batılı çocuktan biraz kaslı ve bronz tenli bir Kaliforniyalıya dönüştü. Onun yeni normali. Üçüncü sınıfa geldiğinde, kuralların şaşırtıcı derecede hızlı değiştiği bu büyük, vahşi dünyaya kendini tamamen kaptırmıştı.

Wes biraz hava almak için dışarıya, büyük evin arkasına doğru ilerledi. Avlu da neredeyse ev kadar kalabalıktı ve işte orada

Oda arkadaşı. Birisi Wes'in ayağına bastığında, çoğunlukla kızlar hakkında konuşuyorlardı.

Ivy yanından geçiyordu ve durdu, geri döndü ve hızlıca bir "Özür dilerim" dedi.

Kötü değildi ama biraz sade biriydi. Üzerinde UCD sweatshirt'ü ve haki şortu vardı, saçları at kuyruğu şeklindeydi ve makyajsızdı. O gece aradığı şey bu değildi.

Kadın yürümeye devam etti ve adam da konuşmasına devam etti. Evin içinde, koridorda ona tekrar rastlayana kadar her şey sona ermişti. Tuvalet için sıraya girmişti.

Şimdi ona daha yakın olduğu için, onun o kadar da sade olmadığını fark etti. Dudaklarıydı: Pembe ve dolgundu, biraz da parıltılıydılar. Sanki onları yeni yalamış gibiydi.

Onun ayağına bastı.

"Bunu sana borçluyum," dedi.

Ona baktı, biraz şaşırmıştı. Biraz da kızgın.

"Çünkü ayağıma bastın," dedi. "Dışarıda, arkada-" "Ah, doğru.

Tamam, adil."

"Ben Wes," dedi. "Ivy."

Gözlerini ondan kaçırmak için kendini zorladı ve koridorun sonundaki banyo sırasına baktı. "Bir süre bekleyeceksin."

"Öyle görünüyor."

"Başka bir seçenek mi istiyorsun?"

Ona şüpheli bir tavırla yarım bir gülümseme verdi. Adam tekrar onun dudaklarına bakmaya başladı. "Ne oldu?" diye sordu.

Wes başıyla merdivenleri işaret etti. "Bodrumda bir banyo var. Belki sıra daha kısadır."

"Tüyo için teşekkürler."

Sanki işleri bitmiş gibi ondan uzaklaştı. Bitirmemişlerdi.

—

Gece saat sekizde Wes evde tek başınadır. Annabeth'le randevusu saatler önce iptal edilmiş, bir türlü vazgeçemediği işiyle ilgili bir telefonla kolayca bozulmuştu. O artık bir anıdır. Belli belirsiz, sanki yıllar önce tanıdığı biriymiş gibi.

Wes dedektifle yaptığı konuşmayı birkaç kez tekrarlar. Birkaç yüz kez.

"Ivy Banks'i en son ne zaman gördün?" Karen sormuştu.

Bir dakika boyunca bunu düşünmek zorundaymış gibi davrandı.

"Muhtemelen dört ay önce."

"Neredeydi o?"

"Üniversite arkadaşlarımızdan birinin nişan partisi."

"Onunla konuştun mu?" Karen sordu.

"Kısaca. Merhaba, nasılsınız? . . bu tür şeyler." Belki bundan biraz daha fazlası olabilirdi ama her kelimeyi tekrar edecek değildi. Ayrıca Ivy'nin nasıl görüldüğünden bahsetmek için de bir neden yoktu.

Şu elbise.

"Yani, sorun yok mu?" Karen söyledi. "Düşmanlık ya da öfke yok mu?" "Kesinlikle yok."

Dedektif söylediklerine hiç tepki vermedi, bu yüzden ne kadarına inandığını bilmek zordu. Ama gerçek buydu: O nişan partisi Ivy'yi son görüşüydü.

"Dediğim gibi, buraya her şeyden çok nezaketen geldim," dedi Karen. "Birileri Ivy'yi rahatsız ediyor, ona notlar, hediyeler ve fotoğraflarını bırakıyor. Birinin onu izlediğini bilmesini istiyorlar."

"Bu çok rahatsız edici," dedi.

"Ona bunu kimin yaptığını düşündüğünü sorduğumda bana senin adını verdi."

"Ivy ve ben uzun zamandır birlikte değiliz," dedi Wes. "O zaman neden senin yaptığını düşünsün ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Sadece yoğun bir ilişkimiz olduğu için olduğunu düşünebilirim."

"Yoğun mu?"

İç çekti. Bilerek, sanki bu yorucu bir konuymuş gibi. "Üniversitede tanıştık. İlk aşk gibi bir şeydi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Dediğim gibi, çok yoğundu."

"Yıllarca çıktığınızı söyledi."

"Açık ve kapalı, evet." Wes bunun kapalıdan çok açık mı yoksa tam tersi mi olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı ve bunu düşünmek için çok zaman harcamıştı.

"Dediğim gibi, nezaketen buradayım." Karen konuşurken hareket etmedi, ellerini hiç kullanmadı. Kendi ellerini her zaman kullanan biri olarak Wes bunu büyüleyici bulmuştu.

Karen, "Eğer ona bunu yapan sensen, buna bir son vermelisin," dedi. "Bunu aş, hayatına devam et, başka birini bul, ne yapman gerekiyorsa yap. Ama Ivy'yi rahat bırak."

Pek nazik değil. Daha çok bir tehdit gibiydi. "Bunu yapan ben değilim," dedi. "Ivy'nin yanına gitmedim ve kesinlikle ona herhangi bir hediye ya da not bırakmadım." Bir iç çekiş daha ve ardından bilgisayar ekranına bir bakış. "Eğer şüpheliniz bensem, zamanınızı boşa harcıyorsunuz demektir."

Karen sanki daha fazlasını söylemesini bekliyormuş gibi ona baktı. Hiç şansı yoktu.

Ayağa kalktı, hareketi o kadar keskin ve hızlıydı ki onu şaşırttı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bay Harmon."

"Tabii ki."

Bir toplantı sona erdiğinde her zaman yaptığı gibi o da ayağa kalktı. Wes tekrar oturmak için onun gitmesini ve kapının kapanmasını bekledi. Sandalyesini pencereye doğru çevirdi ama bunu manzaraya bakmak için yapmamıştı.

Tek görebildiği Ivy'ydi. Ve gülümsedi.

3

Ivy, tükenmez kalemı gürültü yerine bir ritim haline gelene kadar tekrar tekrar tıklıyor. Tekrarlayan ses onun odaklanmasını sağlıyor.

Bir bilgisayar ekranında e-postalarının, diğerinde ise bir hesap tablosunun görüntülediği masasında oturuyor. Kulaklıkları sıkıca yerine takılı. Yanından geçen birine, çalışırken müzik dinliyormuş gibi görünür. Eğer yapacak bir işi olsaydı dinlerdi.

Kötü yönetime sahip şişirilmiş bir şirkette çalışmak böyle bir şey: Kimse yeterince iş olmadığını fark etmez. Ya da umursamazlar.

Öğle yemeğine kadar yapması gereken işleri bitirdi ve o zamandan beri *Yeni Başlayanlar için Mandarin Çincesi* dinliyor. Bu onun yeni şeyi, dil öğrenmek. Bütün günü sosyal medyada geçirmek uzun zaman önce eskidi.

Kalem sıkışıyor ve konsantrasyonunu bozuyor. Onu çöp kutusuna fırlatır ve başka bir tane alır. İlk tıklamadan önce biri sözünü keser.

"Nasılsın?"

Lucia, Ivy'nin küçük ofisinin kapısında duruyor. İki kişiye ancak yetecek büyüklükte, duvarları olan bir odacıktan başka bir şey değil. Ya da bir kafes, çünkü öyle hissettiriyor. Lucia küçük olduğu için sığıyor; neredeyse Lilliput'a benzeyen gövdesi tam da bu alana sıkışıyor.

"Ah, bilirsin işte," diyor Ivy, dil dersine ara vererek. "Dayanmaya çalışıyorum."

Lucia başını sallayıp omzunu okşuyor. Gözleri büyük ve hiçbir şeyi saklayamıyor - her duygu görülebiliyor. Sempati çılgınlıkları atıyorlar. "Polise gittiğine sevindim," diyor.

"Ben de."

"Dediğim gibi, her zaman benimle kalabilirsin. Evimde fazla yer yok ama evde kalmak istemiyorsan teklifim geçerli." Biraz gülümsüyor ama dişlerini gösterecek kadar değil, sanki bu kabalık olurmuş gibi.

"Teşekkürler," diyor Ivy. "İyi olacağım." Lucia'dan daha sempatik bakışlar.

Takip olayını bilen birkaç kişiden biri. Ivy sadece birkaç kişiye anlattı. Hiçbiri tüm hikayeyi bilmiyor.

İlk olarak, arabasının ön camına bırakılan notlar. Sonra, resimler. Gerçek fotoğraflar, çıktıları alınmış ve arabasına bırakılmış. Birisi Ivy'yi arabasına yürürken, evine girerken, marketten alışveriş yaparken fotoğraflamıştı.

Sonra çikolatalar geldi.

Marka her şeydi. Läderach, İsviçre şirketi. Wes ona Noel'de ve doğum gününde bir kutu yer mantarı verirdi. İki gün önce, onları kapısının önünde buldu. Aynı boyutta kutu, aynı marka. İki sıra halinde dizilmiş on iki yer mantarı, ama bunlar diğerleri gibi değildi. Her trüften bir ısırık alınmıştı.

Not:

Sırf bu yüzden.

Dedektife bunların hepsini anlattı. Neredeyse kelimesi kelimesine.

Karen Colglazier yer mantarlarından DNA elde edebileceklerine dair pek umudu olmadığını söylemişti, özellikle de birine yarısı yenmiş bir kutu şeker bırakmak suç olmadığı için. Suç laboratuvarı buna öncelik vermezdi. Polis bütçesi de öyle. Ivy bunu varsaymıştı. Aslında buna güvenmişti.

Önemli değil, demişti Ivy. *Wes olmalı. Başka biri olabileceğini düşünemiyorum.*

Lucia o kısmı bilmiyor.

Nihayet ayrıldığında, Ivy online siparişini kontrol eder. Hala bugün gelmesi gerekiyor. Tam zamanında.

Çinceye geri dönüyoruz. Bugünkü ders ev hakkında, ona *yatak odası*, *mutfak*, *sandalye* ve *kanepe* kelimelerini öğretiyor. Sıradan kelimeler onu sıkıyor ve kendini *takipçi* kelimesi gibi diğerlerini ararken buluyor.

Gēnzōng kuáng.

Ivy, unutmayacağından emin olana kadar kelimeyi tekrar tekrar söyleyerek ezberler.

—

Ivy, Breezy Village'in birinci katında oturuyor. Yönetici ona bahçe dairesi demişti, yani arka tarafta duvarla çevrili küçük bir verandası vardı, sadece bir masa, iki sandalye ve ekim için küçük bir arsa için yeterli yer vardı. Ivy bitki ekmez. Yeşil bir parmağı yok.

Yine de kötü bir yer değil. Daha kötülerinde de yaşıadı.

Hava çok güzel, çok sıcak olmayan bir bahar gecesi ve o verandasında oturmuş esrar içiyor. Çok sık içmiyor, çünkü esrarla iç içe büyümüş. Ivy Humboldt County'den, Kaliforniya'daki esrar çiftçilerinin sıfır noktası. Ailesi de dahil. Ivy doğmadan önce marihuana yetiştirip sattıkları küçük bir arazileri vardı. Şimdi hapisteler.

Marihuana eyalette yasal hale geldiğinde bile bunun herkesin yetiştirip satabileceği anlamına gelmediği ortaya çıktı. Ücretler, lisanslar ve çevresel kısıtlamalar vardı. Ailesi bunların hiçbirine dikkat etmemişti, eski mahallesindeki diğerlerinin çoğu da öyle. Beş yıl önce büyük bir baskınla birçoğu yakalandı. Kurallara göre oynamadığınızda uyuşturucu yasaları hala geçerli.

Bugünlerde Fair Valley, Kaliforniya'da sigara kabul görmese de ot kabul edilebilir olmaktan çok daha fazlası. Havadaki kokuya bakılırsa, bu gece dışarıda sigara içen tek kişi o değil.

Dairesinin sürgülü cam kapısı açık; oturma odasından ön kapıya kadar görebiliyor. Kapı kilitli ve sürgülü. Telefonu hemen yanında, masanın üzerinde ve her mesajda ışığı yanıyor. Neler olduğunu bilenler nasıl olduğunu, iyi olup olmadığını soruyor ve hepsi de yalnız olmadığını umuyor.

Öyle.

Belki de yanıldığını düşünerek nihayet içeri girdiğinde saat on biri geçmiştir. Belki de yanlış hesaplamıştır. Bunca yıldan sonra bu onun için nadir bir durumdur ama her şeyin bir ilki vardır. Yanılıyor olabileceği fikri, kısmen kafası iyi olduğu için onu üzmez. Kısmen de beklenmedik şeyler yeni, heyecan verici şeyler için bir şans olduğu için. Hayatını dün, geçen hafta ya da geçen yıl olduğundan biraz daha iyi hale getirecek bir şey.

Sürgülü kapıyı arkasından kilitliyor, perdeleri çekerek kapatıyor ve her tarafın kapalı olduğundan emin oluyor. Mutfağın ve oturma odasının ışıklarını kapatıyor, sonra da dışarıdaki ışıkları. Ön ve arka.

Tak

tak.

Tak

tak.

İki vuruş, sert ve yavaş. Ses onu korkutmuyor, yerinden sıçratmıyor. Ivy ön kapının kilidini açıp kapıyı kırarak açarken gülümsemesini bastırıyor.

Wes.

Zamanı gelmişti.

4

Ivy, internetten sipariş ettiği yeni geceliğini giyiyor. Beyaz ipek, ince askılı, kıvrımlarını sarıyor ve ayak bileklerine kadar sarkıyor. Wes gölgelerin arasında duruyor, sadece arkasındaki sokak lambası tarafından aydınlatılıyor.

Ivy onun yüzündeki ifadeyi göremiyor. Görmesine de gerek yok. "Polisi sen aradın," diyor.

"Ben yaptım."

İleriye, onun dairesine doğru adım atıyor. "Ofisime bir dedektif geldi. Benim işime."

Ivy kapıyı arkasından kapatır ve onu koridorda takip eder. Wes aniden döner ve neredeyse ona çarpar. Bir elini göğsüne koyar; Ivy duvara çarpma kadar geriye doğru adım atar. Yüzü onunkine o kadar yakındır ki, göz bebeklerini görebilir. Onların genişlemesini izler.

"İşe yaradı," diyor. "Yaramadı mı?"

Wes tartışmıyor. Bunun doğru olduğunu biliyor. Çizgileri bir kez aşmaya başladığınızda, geri dönüş yolu çok eğri büğrü, takip etmesi çok zor olur. İlerlemeye devam etmek daha kolay.

Onu duvara doğru bastırıyor. Adam yaklaşırken parmak uçlarındaki sıcaklığı hissediyor, dudakları neredeyse onunkilere değiyor. Eli aşağıya, geceliğinin önünden, göğüslerinin arasından kayıyor ve belinde duruyor.

Nefesini tutuyor.

Elini çekti.

Wes geri adım atar ve ondan uzaklaşır. Kadın sertçe nefes verir. "Hayır," dedi başını sallayarak.

Hayır.

Wes bu kelimeyi bir silah gibi kullanıyor. Onu son gördüğünde de söylemişti.

Dört ay önce, Sacramento'daki bir nişan partisinde. Ivy, Wes'in de orada olacağını bildiği için yanında birini getirmişti. James internetten tanıştığı bir adamdı. Çok zeki değildi ama iyi görünüyordu. Hem de çok iyi.

Parti gösterişliydi; gelin ve damat teknoloji sektöründe çalışıyordu ve harcayacak paraları vardı. Açık bar, her yerde taze çiçekler, iki farklı müzik grubu ve hiç bitmeyen bir şampanya akışı. Ve bu sadece asıl olay için bir ısınma turuydu: düğün.

Wes kendi randevusunu getirmişti, kocaman göğüsleri ve çok küçük bir elbisesi olan bir sarışın. Vanessa ya da Veronica, ya da adının ne olduğu kimin umurunda?

-Harika görünüyordu ve bunu herkes biliyordu. Ama Wes daha çok Ivy'nin getirdiği adamla ilgileniyor gibiydi.

Açık büfe masasının yanında bir kez konuşmuşlardı ki, adam arkasından yaklaştı. "Ivy."

"Wes." Arkasını dönmeden önce bunu söyledi ve küçük bir tabağı parmak yiyeceklerle doldurmak için zaman ayırdı.

"Nasılsın?" diye sordu.

Sonunda döndü. Adam her zamanki gibi onu şaşkına çevirmişti. Bakışlarından ya da belki de ona bakışından. Çabucak cevap vermek için çabaladı. "Ben iyiyim," dedi. "Sen mi?"

"Rüyayı yaşamak."

"Aferin sana."

Onun arkasında, bir masada, kız arkadaşını görebiliyordu. Sarışın kız Wes'e aldırmadan yanındaki biriyle konuşuyordu.

"Onu Tinder'da mı buldun?" Ivy söyledi.

Wes, Ivy'nin flörtünün sessizce oturup onun dönmesini beklediği başka bir masaya doğru başıyla işaret etti. En dışa dönük adam değildi ama James'in öyle olmasına da gerek yoktu. Bir dergi için poz veriyormuş gibi görünüyordu.

"Peki ya o?" Wes

söyledi. "Ne olmuş ona?" Wes gülümsedi.

"Hayır."

Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Şimdi burada, onun dairesinde, yine hayır diyor ama farklı bir nedenle. Önemli değil. Bu sefer ciddi değil.

Ivy arkasından yaklaşır, parmak uçlarına basar ve kulağına fısıldar.
"Yalancı."

—

Mesele şu ki.

Mesele şu ki.

Wes, Ivy kulağının dibindeyken o şeyin ne olduğunu bilmiyor. Mantıklı düşünmeye en çok ihtiyaç duyduğu anda, bu kesinlikle söz konusu değildir.

Bunu ona hep yaptı. Üniversitede ilk çıkmaya başladıklarından beri. O zamanlar randevular gerçek randevular değildi, çünkü ikisi de beş parasızdı, bu yüzden yaratıcılık sıradaydı. Kahve yeterince hesaplıydı. Yürüyüş bedavaydı. Böylece ikisini de yaptılar. Onun önerisi.

Frog Pond Trail uzak değildi ve uzun bir yürüyüş de değildi. Zor da değildi. En azından internete göre değil. Ama suyun, sırtın ve doğanın sunduğu her şeyin pitoresk manzaralarıyla doluydu. Wes ilk buluşmalarında bunu denemelerini önerdi. O da kabul etti.

Güneş parlıyordu - gökyüzünde tek bir bulut yoktu - ve ilk bir buçuk saat boyunca her şey yolunda gitti. Geçmişleri hakkında sohbet ettiler, her yirmi metrede bir fotoğraf çekmek için durdular. İnternet manzara konusunda yanılmamıştı.

Ivy aniden durdu. "Bir gün boyunca çekebileceğim tüm güzel manzaraları çektim," dedi.

O da aynı şeyi düşünüyordu.

Önümüzdeki patika önce aşağı sonra yukarı doğru eğimliydi. Uzakta, diğerlerinin arasında dev bir ağaç göze çarpıyordu. Ona doğru başını salladı. "Yarışmak ister misin?"

Cevap vermek yerine koşmaya başladı.

Zaten birkaç adım gerideydi, bu yüzden patikanın dışına çıktı ve soldaki tepeyi aştı. Yol daha engebeliydi ve bir iki kütüğün üzerinden atlaması gerekiyordu ama ilerlemesinin tek yolu buydu.

Kadın düştüğünde neredeyse başarmıştı.

Olay olduğuunda ağaçtan yirmi metreden daha az uzaktaydılar ve adam patıkaya doğru geri dönüyordu. Kız yere düşer düşmez adam durdu.

Elleriyle düşüşünü engelledi, dizlerinin üzerine çöktü ve toprağa oturmak için döndü. Adam onun yanına oturdu.

"Sanırım sen kazandın," dedi.

Elleri çizik içindeydi, kir ve küçük çakıl taşlarıyla kaplıydı. Onları teker teker silerek temizledi ve sonra dizine geçti. Sıyrılmıştı ama çok kötü değildi. Üzerine su döktü.

"İyi misin?" dedi.

Cevap vermedi. Onu öptü.

Bugüne kadar o öpücüğü tarif edememiş, kelimelerle anlatamamış. Ama gözlerini kapattığında, onu hissedebiliyor.

Ivy ile yüzleşmek için arkasını dönmesinin sebebi de bu. Ivy haklıydı. Hayır dediğinde yalan söylüyordu.

5

W

Bunu yapmaktan vazgeçmeliyiz" diyor.

Ivy, Wes'le yüzleşmek için yatakta yuvarlanır. Oda karanlıktır ama zifiri karanlık değildir; pencereden içeri biraz ışık girmektedir.

Sırt üstü yatmış, gözlerini tavana dikmiş. "Bunu hep söyleriz," diyor.

"Biliyorum."

Hâlâ ona bakmıyor. Bu yoldan daha önce de geçtiler, döndüler, dolaştılar ve bir türlü çıkışı bulamadılar. Bir çıkış olduğundan emin değil.

Ama varsa bile, muhtemelen almaz. Belki de sincap yüzünden.

Yıllar önce, üniversiteden mezun olmalarından kısa bir süre önce, bir hafta sonu için Shasta Gölü'ne gitmişlerdi. Oda arkadaşı, ailesinin bir kulübesi olan birini tanıyordu ve bir grup arkadaşı oraya gidiyordu. Wes ve Ivy, onun Michigan'dan getirdiği eski bir Ford kamyonet olan arabasıyla gittiler.

Sincabı hiç görmemişti. Ivy çantasına bakıyor, bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Dudak kremi, saç fırçası, bir parça sakız ... Ne olduğunu hatırlayamıyordu ama arabanın yana doğru sarsıldığını hatırlıyordu. Wes bir sincap görmüş ve ondan kaçmaya çalışmıştı.

Ivy lastiğin altına girdiğindeki gümbürtüyü hatırlıyor.

"O da neydi?" Arkasını döndü ve dışarı baktı. Wes arabayı yolun kenarına çekti.

"Bir sincap," dedi.

Şimdi çimentonun üzerinde kahverengi ve kırmızı bir leke. "Aman Tanrım." "Burada kal."

Wes arabadan indi ve sürücü koltuğunun arkasından bir şey aldı. Lastik demirine benziyordu. Otoyolda değil, bir yan yoldaydılar, bu yüzden fazla araba yoktu. Onun ölü sincabı yolun kenarına itmesini izlemeye çalıştı ama gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Arabaya geri bindi ve sürmeye başladı. En az 10 mil boyunca tek kelime etmedi.

Ve sonra: "Sence o sincabın bir ailesi var mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi.

Sessizlik.

"Sanırım sincaplar yalnızlar, değil mi?" dedi.

"Google'da ara."

Kadın istemedi ama adam, kadın isteyene kadar onu rahatsız etti. Gri sincapların çoğunlukla yalnız yaşadıkları ortaya çıktı. Vurduğu sincap kahverengiydi ve kahverengi sincaplar koloniler halinde yaşırdı.

Wes uzun süre bir şey söylemedi. Eğer böyle bir şey varsa, sincapları kurtarmak için kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa bağışta bulunmasını önermeyi düşündü ama aptal gibi görünmek istemedi. Ya da duyarsız. İkisinin de bağış için fazladan parası yoktu.

Kırk mil kadar daha gittikten sonra, "Umarım kolonisi onu bulur da öldüğünü anlarlar. Böylece dışarıda arama falan yapmazlar."

Bunu yapacaklarını ve ailesinin onu bulabilmesi için sincabın cesedini yolun kenarına taşımasının iyi bir şey olduğunu söylemek istedi ama bu güvenceleri veremezdi. O bunu biliyordu. Bunu hemen anlayacaktı.

Göle vardıklarında, arkadaşlarına sincaptan bahsetmedi. O da bu konuyu açmadı.

Ama şimdi bile, yıllar sonra, sahip olduğu her kuruşa bahse girer ki Wes hala o sincabı düşünüyor. Ve hala bu konuda kendini kötü hissediyor.

—

"Polisin ofisinize geleceğini bilmiyordum" diyor. Ve gitmemişti de. Karen ona Wes'le konuşacağını söylemiş ama nerede ve ne zaman olacağını söylememişti. Ivy bunun onun evinde olacağını düşünmüştü. "Bunun için üzgünüm."

"Cidden, bu biraz aşırı oldu," diyor Wes. Hâlâ ona bakmıyor.

"Ama işe yaradı."

"Evet. Yaradı."

Uzanıp parmağını boynunun yan tarafına, çenesinin bir santim altına yerleştiriyor. Tam da en çok gıdıklandığı yere.

O yapamadan elini tutuyor. Sonra yorganın altına dalıp ayaklarına uzanıyor. Kadın kıvranıyor ve tekmelemeye çalışıyor ama adam çok hızlı.

"Yapma!"

"Yoksa ne olur?" diyor. Sesi boğuk çıkıyor. "Yoksa seni yine polise ihbar ederim."

"Sen de yapardın."

Eli ayağından kayıyor, ayağının altını hiç gıdıklamıyor. Yorganın altından çıkıyor ve yastığın üzerine yerleşiyor. Gözlerini tekrar tavana dikti.

"Belki de tekrar bir araya gelmeliyiz," diyor.

Tepkisini ölçmeye çalışarak onu izler. Adam bir santim bile kıpırdamıyor.

"Gerçekten mi?"

diyor. "Evet."

Wes ona bakmak için başını çevirir. Karanlıkta gözleri parlıyordu. "Sen ciddi misin?"

"Öyleyim."

"Yani ... tekrar birlikteyiz. Aynen böyle."

Ivy uzanıyor ve parmağıyla omzuna dokunuyor. Çocukken ağaçtan düştüğünde ve yerde sivri bir taş varken aldığı küçük yara izini takip ediyor. Hikayeyi kelimesi kelimesine, sanki kendi hikayesiymiş gibi anlatabilirdi.

"Polisin sizi iş yerinde ziyaret etmesinden daha kötü bir şey olamaz," diyor.

Kendini dirseğinin üzerinde destekliyor. "Şu anda dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Neden?" diye sorar.

"Asla dedin. "Asla, asla, bir daha asla. "

Evet, vardı. Son ayrılık onlar için bile çok kötü olmuştu.

"Ondan önce, sonsuza dek dedim." Duraksıyor, dudağını ısırıyor. "Sen de öyle."

En az bir düzine kez. Belki yüz kez. Genellikle ayrılmadan hemen önce. Sanki birbirlerine bunun olmayacağına dair güvence vermeye çalışıyorlardı. Tekrar.

"Kurallara ihtiyacımız var," dedi. "Oyun yok, ortalığı karıştırmak yok." "Katılıyorum. Ve drama yok."

"Hiç. Sıfır. Sıfır."

"Bunu yapabilirim,"
diyor. "Emin misin?"

"Evet."

Tekrar uzanıyor ve gözlerini kapatıyor. Onun bunu düşünmek zorunda kalmasına bayılıyor. Ya da düşünüyormuş gibi yapmasını.

Ama onu beklettiği gerçeği, o kadar da değil.

"Yalan söylemek yok," diyor sonunda. "Bir kez bile."

"Anlaştık."

"Tamamdır."

6

Wes Harmon işe geç kaldı.
Çok garip.

Bianca yaklaşık on dört aydır Siphon'da çalışıyor. İnsan kaynaklarında asistan olarak işe başladıktan sonra, tüm ekibin yöneticisi olmak üzere satış departmanına geçti. Wes Harmon da bunun bir parçası.

Onu yakından izliyor.

Bir elinde kahve, diğerinde bilgisayar çantası ve gözlerini kapatan güneş gözlükleriyle masasının yanından geçer. Wes gülümser ve fincanı kaldırır, ofisinde kaybolurken Bianca'ya başıyla selam verir.

Belki de akşamdan kalmaydı, gerçi Wes'in çok içtiğini hiç bilmiyordu. Yine de, polis her gün onu iş yerinde ziyaret etmiyor. Belki dün gece daha fazla içmeye ihtiyacı vardı.

Bianca sandalyesinden kalkıyor ve onun ofis kapısını bir kez çalıyor. Kapıyı açtığında onu masasına yerleşirken bulur.

"Bankayla görüşmen on dakika içinde" diyor.

"Anlaşıldı. Başka bir şey var mı?"

Bianca kımıldamıyor. Kapı ile masasının arasında, oturup ona dün olanlar hakkında daha fazla şey sorup sormayacağına karar vermeye çalışıyor.

Ama meşgul. Ve geç kaldı.

"Hayır," diyor. "Başka bir şey yok."

Masasına döner, hâlâ bu konuyu düşünmektedir. İşle ilgili olmadığı sürece ona bir şey sormak haddine değil. Dedektifle olan bu şeyin öyle olup olmadığını bilmiyor, çünkü dün ona anlattığı küçük hikâye pek akla yatkın değil.

"En sevdiğim asistanım nasıl?"

Tanner Duncan. O kadar çekici bir adam ki jartiyerleri bile güzel gösteriyor. Zeki ve karizması yüksek biri - bir satış müdüründe olması gereken her şey var. Tanner parayı getiren kişi, milyonlarını koyacak bir yer arayan yatırımcılar. Para ve girişimleri eşleştirmede kimse Tanner'dan daha iyi olamaz.

Ayrıca hıyarın teki. Bianca bunu birkaç kişiden duymuş ama hiç görmemiş. Tanner ona karşı kibar ve profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadı.

"Günaydın, Tanner," diyor. "Neler oluyor?"

"Porterhouse'dan gelen ekip saat on bir için onay verdi. James ile öğle yemeğiniz Trattorio'da ve saat üçteki randevunuz üç buçuğa alındı."

"Peki ya takım?" Tanner soruyor.

Bianca, bugün satış görüşmeleri için ofis dışında olan tüm temsilcilerin listelendiği program ekranına tıklıyor. "Perşembe günkü aylık toplantı için hâlâ iki rapor bekliyoruz. Diğerleri dağıtıldı."

Tanner ekrana bakmak için omzunun üzerinden eğiliyor. "Başka ne var?"

"Dana'nın bugün Infinite Investments ile bir toplantısı var ve Marcus hâlâ Bio-Reality'yi takip ediyor." Bianca ona bakıyor. Tanner telefonunu kontrol ediyor ve başını sallıyor.

Kafasını kaldırır. "Güzel. Başka bir şey var mı?"

Evet, söylemek istiyor. Dün öğleden sonra herkes toplantıdayken bir dedektif Wes'i görmeye geldi. Ve bugün Wes geç kaldı.

"Hayır," diyor. "Bu kadar."

Tanner köşedeki ofisine doğru yürür.

Bianca e-postalarını ve telefonunu kontrol eder. Hâlâ ilginç bir şey yok. Ama son on sekiz saat içinde Dedektif Karen Colglazier hakkında birkaç şey öğrenmiştir. Yirmi yılı aşkın süredir Fair Valley Polis Departmanı'nda çalışıyordu. Kocasını da polisti ama görev başında ölmüştü. Bianca cenazeden eski bir fotoğraf buldu. O zamanlar bu olay manşetlere çıkmıştı.

Karen hakkında öğrendiği bir şey daha vardı: Dedektif şu anda Cinsel Suçlar Birimi'nde görev yapıyordu.

Cinsel suçlar.

Bianca bir dahi değil. Bunu ilkokuldan beri biliyordu. Bazı çocuklar daha zekiydi, daha hızlıydı, bilgiyi kavrayabiliyor ve tersine çevirip yenilikçi bir şeye dönüştürebiliyorlardı, Bianca ise hala temelleri anlamaya çalışıyordu.

Ama aptal da değil. İyi olduğu bir şey varsa, o da insanları anlamaktır. Bunu tüm gün boyunca telefonda ve yüz yüze yapıyor, insanların söylediklerini ne demek istediklerine çeviriyor. İkisi nadiren aynıdır. İnsanları okuyabilmek onu bu kadar iyi bir asistan yapan şey. Belki de harika bir asistan.

İnsan kaynaklarında çalışırken çok işe yaramıştı. Kötü adayları daha üst kademelere çıkmadan ayıklayabiliyordu. Ön mülakatlarda bulunmasa da, adaylar arkaya çağrılmayı beklerken onları değerlendirmek için bolca vakti oluyordu. Erken mi, zamanında mı yoksa geç mi geldiklerini ve beklerken nasıl davrandıklarını biliyordu. Kıpırdanıyorlar mıydı, telefonlarına mı takmışlardı, yoksa bir ayna uygulamasından kendilerine mi bakıyorlardı? Eğer herhangi biri uygun görünmüyorsa, Bianca onları son geri arama listesinden sildi.

Bunu işinin bir parçası olarak görüyordu. İK yöneticileri bunu yapmasını istemeselerdi, ona bu tür bir erişim hakkı vermezlerdi.

Dün, dedektif gittikten sonra Wes ofisinden çıktı ve ziyareti için gönüllü bir açıklama yaptı. "Bizim mahallede birkaç hırsızlık olayı oldu," dedi. "Olağandışı bir şey görüp görmediğimi öğrenmek istedi."

Bianca televizyonda gördükleri dışında polislik hakkında pek bir şey bilmiyor ama Dedektif Karen Colglazier'in mahalledeki bir hırsızlık olayında çalışması pek olası görünmüyor. Cinsel Suçlar taciz, takip, saldırı ve tecavüz gibi konulara odaklanıyor.

Masasının çekmecesini açıyor ve Rus iç içe geçmiş bebeklerini çıkarıyor. Toplamda yedi tane olan bebeklerin her birini açıyor ve en küçük ikinci bebeğe kadar ilerliyor. Sekizincisi çoktan gitmiş, yerine bir anahtar gelmiş.

Bu onda olması gereken bir şey değil. Asistanların tüm ofisler için ana anahtara sahip olmasına izin verilmez.

Wes konferans görüşmesini sonlandırır ve kulaklıklarını masaya fırlatır. Bir iptal görmeyi umarak programını kontrol eder, ancak tüm öğleden sonrası hâlâ doludur. Bianca her zaman Toplantılar için ajanda ve bir sonrakini çekiyor. Tek görebildiği Ivy olunca konsantre olmak zor.

Ve eğer, Tanrı korusun, onun neye benzediğini unutursa, telefonundaki resme bakabilir. Onun yatakta uzanmış, uyurken, yüzünde minik bir gülümsemeyle çekilmiş fotoğrafını çektiğini bilmiyor.

Yeni değil. Resim neredeyse bir yıl önce, ayrılmadan hemen önce birlikte geçirdikleri son geceden. "*Bir daha asla, asla, asla*" dediği zaman. O günden sonra bu resmi bir hafta boyunca telefonunun duvar kâğıdı olarak saklamış, ta ki sonunda kendisini kaldırmaya zorlayana kadar.

Şimdi geri döndü. Ivy ile birlikte.

Bu sabah, kahvaltı kokusuyla uyandı. Ivy, mutfakta onun için yemek yapıyordu.

Daha önce hiç olmamıştı. Hot Pockets'ı ya da parasız kaldıkları zamanlarda mikrodalgada pişirdiği artıkları saymıyor. Bu sabah, kızarmış ekmek ve taze kahveyle mantarlı ve peynirli omlet yapmıştı. Ivy mutfığa girdiğinde ona bir fincan uzattı.

"Bu inanılmaz," dedi.

"Teşekkür ederim." Eğildi ve onu öptü, bir öpücükten daha uzun tuttu ama onun istediği kadar uzun değil. "Bir şey değil."

Yemek yerken işleri, önlerindeki gün ve gelecek planları hakkında konuştular. Hepsi normal şeylerdi, her sabah yaptıkları gibi. Ivy bu gece iş arkadaşlarıyla dışarı çıkacaktı ve o da arkadaşlarıyla bir spor barında Warriors maçını izleyecekti.

"Daha sonra bir araya gelelim mi?" diye sordu.

Evet, evet. Milyarlarca kez evet. "Eğer istersen," dedi. "Oyun bittiğinde sana mesaj atarım."

"Kulağa hoş geliyor." Biraz omuz silkti ve omletinden bir ısırık aldı. Günün en zor işi onu tekrar görmek için beklemektir.

Geç kalmak ise ikincisiydi. Böyle olmasını istememişti ama onun evinden ayrılıp düş almak ve üstünü değiştirmek için eve gittiğinde programının gerisinde kalmıştı bile. Ve Ivy'nin yaptığı kahve biraz zayıf olduğu için her zamanki büyük boy kahvesini almak zorunda kalmıştı. Yine de bunu ona söyleyecek değildi.

—

Ivy Çince derslerine konsantre olmaya çalışıyor. Dün, günlük hedefi olan on yeni kelimeyi öğrenmekte sorun yaşamadı ama bu öğleden sonra farklı. Dün gece olanları düşünüp duruyor. Wes hakkında.

O her zaman tekti. Ayrı olduklarında, birbirlerinden nefret ettiklerinde bile bunu biliyor.

Bunu üniversiteden beri biliyordu, bir gece yarısı ucuz bir filme gittiklerinde. Adam arabayı bir su birikintisinin yanına park etmişti ve kız arabadan indiğinde su birikintisine basmış, ayağındaki tek güzel ayakkabıyı ıslatmıştı. O gece onları kurutmak için uyumamış.

Bugün bile, bir su birikintisinin yanına park etmediğinden emin olmak için kontrol ediyor. Gerekirse bloklar boyunca sürüyor.

En iyi arkadaşının söylediklerinin aksine, onunla tekrar bir araya gelmek aptallık ya da saflık değildir. Ne yaptığını biliyor. Çoğunlukla.

Dün gece olduğu gibi, tekrar bir araya gelmeleri gerektiğini söylemeyi planlamamıştı. Birden ağzından çıkıverdi. Ağzı beyninden daha hızlı çalışıyordu. Bu artık pek sık olmuyor. Artık her hevesine göre hareket eden o fevri kız değil. Bugünlerde, harekete geçmeden önce bilinçli olarak düşünüyor. Çoğunlukla.

Ama dün gece değil. Wes'le değil.

Bazen bilinçaltının on adım önde olduğunu ve onu tam olarak gitmesi gereken yöne doğru yönlendirdiğini hissediyor. Ya da gitmesini istediği yöne.

Beyninin o gömülü kısmının iyi niyetli mi yoksa kötü niyetli mi olduğunu asla anlayamadı. Sorsaydı Wes'in bu konuda birkaç fikri olacağına şüphe yok. Ama sormadı.

Ekranda iş sohbeti beliriyor. Lucia ve Brooke, ofis dışında sosyalleştiği iki iş arkadaşı.

Brooke: Sadece kontrol

ediyorum! Lucia: Nasılsın?

Ivy: İyiyim, teşekkürler.

Sapıktan bir şey çıkmadı mı?

Ivy: Hayır. Ya da polis.

Brooke: Bu durumda, hiçbir haber iyi olmak zorunda değil.

Lucia: Bu gece için hala uygun muyuz?

Ivy: Kesinlikle.

Bu gece içkiler, ardından yemek ve daha fazla içki. Brooke geçen yıl oldukça iyi bir arkadaş oldu. Lucia grupta biraz daha yeni. Üçü de kolektif kurumsal can sıkıntısı içinde birbirlerine bağlandılar ve hepsinin ders dışı aktiviteleri var. Ivy'nin dil dersleri var ve Brooke'un sahte bir isim altında büyüyen bir influencer hesabı var. Lucia ofisteyken internette yarı zamanlı bir işte çalışıyor.

Ivy sohbeti kapatır ve Dedektif Karen Colglazier'i aramak için telefonu tekrar eline alır. Tek yapması gereken Wes'le konuştuğunu, barıştıklarını ve artık her şeyin yolunda olduğunu söylemektir. Tabii ki bu onu işlevsiz biri gibi gösterecektir, biraz deli olduğundan bahsetmiyorum bile, ama en azından polis Wes'in iş yerine bir daha gelmeyecektir.

Henüz aramadı.

Ivy Karen'la ilk karşılaştığında, dedektifin şikâyetini bu kadar ciddiye almasına şaşırmişti. Bunu beklemiyordu. Ve Ivy ona eski erkek arkadaşının adını verdiğinde, Karen bu işi çabucak bitirebileceğinden emindi.

"Polisin ziyaretinden sonra kaç sapığın ortadan kaybolduğuna şaşırırsınız" dedi.

"Gerçekten mi?" Ivy öyle dedi. "Gidip onunla konuşacak mısın?"

"Sadece biraz sohbet edeceğiz. Genellikle hepsi bu kadar sürer."

Ivy bu konuşmayı zihninde tekrar eder ve Karen'ın ne kadar kendinden emin konuştuğunu hatırlar. Bu işi halledecekti: Onun tavrı buydu. Bu işi profesyonellere bırakmalıydı.

Belki de dedektifi aramak zorunda değildir. Aslında, belki de aramasa daha iyi olur. Karen polis sihrini kullandığını, Wes'i korkuttuğunu ve her şeyin bittiğini düşünecek.

Ivy telefonu bırakıyor.

8

Bianca cep aynasını açıyor, nötr rujunu yeniden sürüyor ve göz kalemini kontrol ediyor, bir lekeyi silmek için köşesine dokunuyor. Makyajına dikkat ediyor - ne çok fazla, ne de çok az - çünkü

İnsanların ilk gördüğü kişi o. Bir keresinde bir satış temsilcisi egzotik göründüğünü söylemişti, muhtemelen çift ırklı olduğu için. Yarı Meksikalı, yarı beyaz. Görünüşe göre, *egzotik* kelimesinin uygun olmadığını bilmiyormuş. Bu onu radarına sokmuş.

Ama bu gece değil. Bu gece Wes hakkında. Yine.

Cuma akşamı saat altı buçuk ve neredeyse herkes gitmiş. Geriye bir tek Tanner kalmıştır. Başkalarının onun bazen aşırı büyümüş bir öğrenci derneği çocuğu gibi davrandığını söylediğini duymuş olsa da, aslında çok çalışkan biri. Hafta sonundan hemen önce bile ofisi en son terk edenlerden biri.

Bianca kalır, gelen kutusunu temizler ve toplantı notlarını yazar, ta ki Tanner nihayet ofisinden çıkana kadar.

"Evine git," diyor ona. "Bugün Cuma."

"İşim bitmek üzere."

Tanner gülümsüyor. "Bu gece büyük bir planın yok mu?"

Buna inanamıyorum." El sallıyor, cevap vermiyor.

Koridorda yürür ve asansöre biner ama Bianca hâlâ hareket etmemektedir. Bianca, Tanner'ın bir şey unutup dönme ihtimaline karşı on beş dakika daha bekler. Dönmeyince anahtarı almak için oyuncak bebekleri çıkarır. Saat yediyi biraz geçmiştir, bu da ona gece temizlik ekibinin gelmesine birkaç saat kaldığını gösterir. Bolca zaman.

Wes'in köşede bir ofisi yok, çünkü müdür ya da direktör değil, ama yeterince saygın bir ofis. İyi bir büyüklükte, müşteriler için bolca oturma yeri var, uzak köşede küçük bir kanepede dahil. Masası derli toplu; ne kağıt

var, ne de

yapışkan notlar - tüm dağınıklığı temizleyin. Siphon çalışan el kitabında kişisel eşyaların "zevkli ve sınırlı" olması gerektiği özellikle belirtiliyor. Wes'in görünürde sadece bir tane eşyası var: kendisinin, kız kardeşinin ve anne babasının resmi.

Üst çekmecesinde, uzak köşeye itilmiş birkaç şey var. Kararmış, çizilmiş ve üzerine kalp işlenmiş pirinç bir anahtarlık, sönmüş bir DOĞUM GÜNÜNÜZ KUTLU OLSUN balonu ve şehir merkezindeki bir garaja ait eski bir park etiketi. Bunların hepsini uzun zaman önce bulmuştu.

Bianca bilgisayarının başına oturur. Bazı temsilciler ona şifrelerini vermiş; tatilde ya da ofis dışındayken sık sık e-postalarını kontrol etmesini istiyorlar. Bunlar kişisel işlerini telefonlarında ya da farklı bir e-postada tutan temsilciler. Wes de onlardan biri.

Gelen kutusuna bir göz attığında hiçbir şeyin değişmediğini görür. Hepsi işle ilgili, ilgi çekici hiçbir şey yok. Ama burada olma nedeni bu değil, çünkü e-postalarını görmek isteseydi, onlara kendi bilgisayarından erişebilirdi. Bianca'nın görmek istediği şey onun takvimi. Kendi tarafında, sınırlı bir görünümü var. Sadece iş saatleri. Takviminin tamamına sadece bilgisayarından ya da telefonundan erişebiliyor.

Düne bakıyor, akşam saat beş buçukta başlamak üzere gününün bloke edildiğini gösteriyor. Tek açıklama iki harf:

AB

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Wes dün gece saat beş buçukta ofisten ayrılmamış. Dedektif gittikten sonra uzun süre ofisinde kaldı. Altıdan sonraya kadar çıkmamış.

Bu akşam, gecenin ilk bölümü basketbol maçı için ayrıldı. Sosyal aktiviteler için bile her zaman programını planlayan bir adamdır. Bianca maçtan haberdardı - temsilciler bütün gün maçtan söz ettiler ve şu anda hepsi Scooter'da maçı izliyorlar. Wes'in takviminde 10:30'a kadar işaretli.

Daha sonra başka bir nişan başlar ve farklı bir harfle işaretlenir:

Bir gece *AB*, ertesi gece *ben*. İlk aklına gelen kadınlar oldu. Belki de dedektifin ortaya çıkmasının nedeni onlardan biridir.

Belki de mektupların bununla bir ilgisi yoktur. Bir proje ya da anlaşmayla ilgili olabilir. Daha fazla bilgi olmadan bilmek imkansız.

Bianca takvimde gelecek haftaya bakar ama sadece iş yemekleri ve basketbol maçı için işaretlenmiş bir gece daha görür. Ayın geri kalanı için kayda değer bir şey yok, başka mektuplar ya da garip planlar yok.

İnternet tarayıcı geçmişini kontrol eder, haber ve spor sitelerine göz atarak olağandışı bir şey arar. Bu gece değil.

Wes'in ofisini kilitledikten sonra diğerlerine de bir göz atar. Anahtarı dışarıda olduğuna ve etrafta kimse olmadığına göre öyle de olabilir. Adamlardan birinin hâlâ karısını aldattığını, Dana'nın muhasebeden biriyle görüşmeye başladığını ve Tanner'ın masasındaki yapışkan notun Bianca'ya onun hayatında yeni bir kadın olduğunu düşündürdüğünü öğrenir. Tanner herkese çiçek göndermez ama yarın Julia adında birine çiçek gönderilecektir.

Bianca ofisleri aynen bulduğu gibi bıraktığını ve kapıların kilitli olduğunu iki kez kontrol eder. Her şey yolunda olduğunda anahtarını yerine koyar ve ayrılır. İnsanlar hakkındaki bilgisi sezgilerinden geliyor. Gözetleme sadece boşlukları doldurur.

Eğer burnunu sokmasaydı, Wes'ten haberi olmazdı. Onu bu kadar yakından izliyor olmazdı.

Yaklaşık bir ay önce, devriye geziyordu. Bunu çok sık yapmıyor, çünkü yakalanmak istemiyor, ama herkesin ne yaptığını bilecek kadar. Bianca Wes'in internet geçmişini kontrol ettiğinde, tarayıcısında bir bağış sitesi belirdi: Joseph A. Fisher Anma Fonu.

Joey Fisher.

Siphon'da keşfettiği onca şey arasında -işler, ofis içi politikalar, dedikodular- onu en çok şoke eden bu oldu.

9

L Wes, *oyun bittiğinde sana mesaj atacağım*, demişti.

Oyun bitti. Ivy kimin kazandığını biliyor. Hatta skoru bile biliyor.

Bilmediği şey ise Wes'ten neden hiç mesaj gelmediği. Önce ona mesaj atsa sorun olmazdı. Ne de olsa tekrar birlikteler. Bir ilişki içinde değiller. İsteddiği zaman mesaj atabilir.

Teoride.

Gerçekte, yapmayacak. Çünkü bunu yapmak zorunda değil.

Brooke ona gülümseyerek neredeyse boş bardağını kaldırıyor. Mavi gözleri, plaj saçları ve bronz teniyle tam bir Kaliforniya sarışını. Gerçi bunlar sahte, çünkü gerçek bronzluk kırıksıklıklara neden oluyor ve kimse bunları istemiyor, özellikle de Brooke. Kötü yaşlanmamak onun başlıca hedeflerinden biri.

"Bu takipçi olayını benden çok daha iyi idare ettiğini söylemeliyim," diyor. "Yemin ederim, ben evde top gibi bir şeyin içine kıvrılmış olurdum."

Lucia, "Ailemin evine giderdim," diyor.

Ivy gerçek bir takipçisi olsaydı pek çok şey yapardı. "Nereye gideceğime ezik bir psikopatın karar vermesine izin vermeyeceğim," diyor.

"Aferin sana," diyor Brooke. Gözleri cam gibi ve biraz geveliyor. Çok fazla cin martini. "Sadece dikkatli ol." "Her zaman."

Lucia aralarına girer ve barmenin dikkatini çekmeye çalışır. Birkaç ay önce Ivy'nin bölümünde çalışmaya başlamıştı. Ivy'nin Lucia'nın erkeklerin ilgilenmek isteyeceği bir tip olduğunu fark etmesi uzun sürmedi, buna içkilerini doldurmak da dahil ve bunu biliyor.

Ivy telefonunu tekrar kontrol eder. Telefonu cebine koyup titreşime almalı ama sanki bir şey kaçıracaktı gibi hissediyor. Elinde tutmak çok daha

Brooke tarafından fark edilmese de rahatlatıcı. Sarhoş olmak aptal olmak demek değildir.

Brooke, "Telefonuna bakıp duruyorsun," diyor.

Ivy gözlerini deviriyor. "Biliyorum, değil mi?

Kötü bir alışkanlık."

Lucia içkileri geri veriyor, bir tur daha cin martini. Herkesin şeffaf içkileri tercih ettiği Salt'talar. Burada meyveli karışık kokteyl yok, ancak viski veya burbon kabul edilebilir.

Brooke ilginç olan ya da olmayan bir şey yapan biriyle ilgili bir hikâyeye başlar ama Ivy onu dinlemez. Önce kendisi mesaj atsa gerçekten ne kadar kötü olacağını merak ediyor. Brooke ve Lucia'ya fikirlerini sorabilirdi ama ne diyeceklerini zaten biliyor: kötü. Önce mesaj atmak kötü olur çünkü bir erkek seni görmek isterse mesaj atar. Ya da arar. Öyle ya da böyle, bunu gerçekleştirecektir. Eğer biri Ivy'ye aynı soruyu sorsaydı, o da tam olarak bunu söylerdi.

Mesaj atmadığı için kızgın değildir; hayal kırıklığına uğramıştır. Balayı dönemi çok kısadır.

Ivy martinisinden bir yudum alır ve Brooke'un hikâyesini dinlemeye devam eder. Telefonuna tekrar bakarken bildiği tüm dillerde -İngilizce, Çince, Rusça, Fransızca- kendine lanet okuyor. Böyle olmamalıydı. Erkek arkadaşı, Wes yeniden erkek arkadaşı olduğuna göre, mesaj atacağını söylediğinde mesaj atmalıydı. Sözünü tutmalıdır. Onu görmek için onun kadar heyecanlanmalı.

Aynı fikirde oldukları anlar her zaman en iyisidir.

Birkaç yıl önce, giderek çirkinleşen kavgalarından birinin ardından altı ay ayrı kaldılar. O zamanlar bu en uzun ayrılıklarıydı. Yeniden çıkmaya başlamıştı, her zamanki sitelerde profiller oluşturuyor, kahve ya da bir şeyler içmek için erkeklerle buluşuyordu. Hiçbir şey tutmamıştı. Hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Sonra bir FBI ajanı ofisine geldi.

Hem uzun hem de geniş, siyah takım elbisesinin içini dolduruyordu. Küt kesilmiş saçları, kare çenesi, birçok kez kırılmış bir burnu vardı.

"Ivy Banks?" dedi.

Başını salladı. Konuşmadı.

İşaret parmağını kullanarak onu çağırdı ve ofisinden çıkıp koridora doğru yürümesini sağladı. Ajan bir çift kelepçe çıkardı ve tam onu tutuklayacakmış gibi görünürken, "Mutlu Yıllar" şarkısını mırıldandı.

Onun doğum günü değildi. Sadece Wes'ten şarkı söyleyen bir telgraf.

Oyuncunun işi bittiğinde, ona bir kart uzattı. Çiçeklerle birlikte gelen türden.

Gerçek doğum gününe kadar bekleyemedim. Çok uzak.

İsim yok. Ivy'nin bir isme ihtiyacı yoktu.

İşten çıktığında doğruca onun evine gitti. Wes çoktan oradaydı.

Bekliyorum.

Kapıda onun yanından geçip içeri girdi. "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi. "Beni işte utandırdın."

"Öyle mi yaptım?"

Hayır, pek sayılmaz. O kadar da kötü değildi - bir striptizci göndermiş gibi değildi ama yine de. "Yaptığını biliyorsun," dedi. Dramatik bir etki yaratmak için somurttu bile.

Wes bir parmağıyla çenesinin altına dokundu ve başını kaldırdı. "Ama gerçekten yaptım mı?" dedi. Ve gülümsedi. "Yoksa hoşuna mı gitti?"

Hoşuna gitmişti. Telgraf, Wes ve onun gülümsemesi.

Mesele de bu. Ivy yıllar boyunca onu binlerce kez gülümserken gördü. Arkadaşlarına, iş arkadaşlarına, hatta ailesine bile. Ama ona gülümsediğinde, ona gülümseme *şekli* ... şey, gerçekten de olay bu.

Bazen -hayır, her zaman- o anı düşünürken gülümsüyor. "Sen iyi misin?" Lucia söylüyor.

Ivy, Brooke'un anlattığı birden fazla hikâyeyi kaçırdığını fark ederek geri çekilir. Cuma gecesidir, bar tıklım tıklımdır ve o da arkadaşlarıyla birlikte. Eğleniyor olması gerekirdi. Onun yerine, Wes'e kafayı takıyor. Yine.

"Ben iyiyim, ben iyiyim," diyor içkisini kaldırarak. "Hadi kadeh kaldıralım."

Bardakları tokuştururlar ve bardaki bir grup erkeğin dikkatini çekerler. Brooke onları kendine çeker ve Lucia onları konuşturmaya devam eder. Ivy kendini hiç de fena olmayan bir adamla sohbet ederken bulur. Kibar, ilginç, yakışıklı: genelde ilgisini çeken her şey. Ama bu gece, bu adam özel bir şey değil. Ona Wes'i unutturacak tek bir kelime bile söylemiyor. Seyahatten bahsederken bile. Bu, onun hiç Çin'e, Rusya'ya ya da okuduğu dilleri konuşan insanların olduğu diğer yerlere gidip gitmediğini sormasını gerektiriyor ama bunu yapmak için yeterli hevesi taklit edemiyor.

Konuşmalarının yarısında telefonu yanar.

Üzgünüm, bir müşteriyle karşılaştım ve çenesini kapatmadı. Şimdi çıkıyorum, benim evimde buluşmak ister misin?

Doğrudan kalbe giden adrenalin. Ivy ikinci kez okurken gülümsüyor ve karşısındaki adamı tamamen unutuyor.

"İyi haber mi?" diyor.

"Seninle konuşmak güzeldi," diyor, "ama gitmem gerek."

Balayı henüz bitmedi.

10

'**I**' abah güneşı yatak odasını aydınlatır ve Wes döndüğünde Ivy'nin yatağında uzandığını görür. Hâlâ uyumaktadır, kahverengi saçları yüzünün yarısını örtmektedir. Onu orada gördüğüne şaşırمامıştır. Bir kere bile

Gecenin bir yarısı ortadan kaybolacağını düşündü. Daha önce hiç kaybolmamıştı.

Wes mutfğa gitti ve onu uyumaya bıraktı. Dün gece kendi arabası yerine bir Uber ile gelmişti ve keyfi de yerindeydi. Kapıyı açtığında hemen kollarına atladı.

"Maç nasıldı?" diye sordu. "İyi idi.

Kızlar nasıl?"

"Güzel."

"Sarhoş musun?" diye sordu.

"Kafam güzel. Sen sarhoş musun?" "Hayır."

"Başka bir şey var mı?" dedi.

"Yok."

"O zaman yatağa gitmeliyiz."

Güzel bir geceydi.

Ivy onun tişörtlerinden birini giymiş olarak mutfğa girdiğinde Wes kahvesinden ilk yudumunu almaktadır. En sevdiği, yıllar boyunca birkaç kez çaldığı tişörtü. Her zaman geri alır.

Ona bir fincan kahve doldurur ve önüne koyar. "Hiç kremam yok."

"Sorun değil."

Değil, çünkü sade kahveden nefret ediyor, ama bu sabah kabul ediyor. Bu konuda tartışmayacağım. Kahveye birkaç simit atıyor.

tost makinesi fırını.

"Hâlâ simit yiyorum," diyor.

"Her zaman."

Gülümsüyorlar. Simitler eski bir iç şakadır. Kadın simidi çok seviyor ama içindeki karbonhidratlardan nefret ediyor; erkek ise simidi çok seviyor ve karbonhidratları düşünmeyi reddediyor. Bazı şeyleri görmezden gelmek daha iyidir.

Wes buzdolabını açar ve krem peyniri çıkarır. Sade olanını yiyebilir ama aromalı olanlardan birini tercih eder. Bugün krema ile birlikte biraz daha almak için aklına bir not düşer. Yine de Fresca'sı var. Her zaman.

"Arkadaşın nasıl?" diyor. "Adı ne? Hershey mi?" "Adını biliyorsun."

"Adını bir çikolatadan aldığını

biliyorum." "Heath," diyor. "Onun adı

Heath." Evet. Heath. Heath. "Peki nasıl?"

"Onu bir süredir görmedim. Birkaç aydır Oregon'da çalışıyor."

Güzel. Heath, Ivy'nin en iyi arkadaşı ve o #TeamWes'te değil. Ya da #TeamWesandIvy, bu konuda. Heath birinin takımındaysa, o da kendi takımıdır.

Tost makinesinin sesi Wes'i başka bir şey söylemekten alıkoyar. Şu anda yapmak isteyeceği son şey her şeyi berbat etmektir.

Ivy ile tanıdık bir ritme girerler; kahvaltı ederken hafta sonu planlarını konuşurlar ve ortak arkadaşları hakkında dedikodu yaparlar. Birlikte ortalığı toplarlar. Ivy ikinci bir fincan kahve koyar ve Wes telefonunu kontrol ederek kaçırdığı şeyleri gözden geçirir.

Geçen seferle bugün arasında geçen onca zamanı görmezden gelerseniz normal bir Cumartesi sabahı. Öyle.

—

Ivy saat on gibi ayrılır, çünkü Wes'in bugün arkadaşlarıyla disk golfü oynama planları vardır. Onun aksine, Wes bir apartman dairesinde yaşamıyor. Wes'in bir evi var, 70'lerden kalma çiftlik tarzı küçük bir ev, iki yıldır ona ait ama

onunla hiç yaşamadı. Geçen sefer çok yaklaşmıştı ama sonra çok kavga etmeye başladılar. Başta küçük şeyler, her zamanki gibi. Yarı uykulu olduğu ve düşünmeden alarmı kapattığı zamanlar gibi. Ya da onun kahvesi için daha fazla krema almayı unutması gibi.

Birbirlerine sataşır, tüm o küçük sıkıntıların daha büyük bir şeye dönüşmesine izin verirlerdi. Bazen sonrasında seks içindi, her zaman yoğun. Ama diğer zamanlarda kavga içindi. Yokuş aşağı sarmal hızlandı ve kavga daha da kötüleşti. Sonrasında seks yok, onları tüm o öfkeyle baş başa bırakıyor.

Bir gece bir partiye gittiler ve Wes onu birkaç kez çıktığı bir adamla flört ederken yakaladı. Bunu bilerek yapmıştı, daha önce birçok kez yaptığı gibi Wes'i kıskandırmak için. Ama gerçekten çıktığı biriyle flört etmek Wes için çok ileri bir adımdı. Partiden onsuz ayrıldı.

Ivy onun evine gitti, büyük bir kavgaya hazır. Ama o istemedi. Onunla konuşmak bile istemiyordu. Evinde bıraktığı her şey ön bahçede onu bekliyordu. Eve giremiyordu, çünkü anahtarı yoktu.

Bu sadece bir yıl önce olduğu ve artık eskisi gibi düşüncesiz bir kız olmadığı için Ivy kapıyı çalmadı. Adamın kapısına vurmadı. Onun yerine evin önünde durdu, seçeneklerini gözden geçirdi ve doğruca bahçeye yöneldi.

Her bitkiyi, her çiçeği, onu mahallenin en iyilerinden biri yapan her şeyi söktü. Wes bahçeyle ilgilenmiyordu - bahçe işlerini halletmesi için mahalleden bir çocuğa para veriyordu - ama bu onun bahçeyle daha az gurur duymasını sağlamıyordu.

Wes yaptığı şey hakkında tek kelime etmedi. Doğrudan söylemedi. Ama iki gün sonra uyandığında arka avlusunun çöplerle dolu olduğunu gördü. Çöpleri duvarın üzerinden atmıştı. Çöp konteynerinden rastgele atılmış çöpler değildi; abur cubur ambalajlarından anlayabiliyordu. En sevdikleri.

Dört ay önceki nişan partisine kadar aralarındaki son iletişim buydu. Şimdi buradalar, yine birlikteler.

—

Ivy evden çıktığında, Wes onunla Uber'e kadar yürür. Kız binmeden önce kollarını ona doluyor. Henüz tıraş olmamıştır ve kız elini kirli sakalına sürer.

"Sakal bırakmalısın," diyor.

"Bırakmalı mıyım?"

"Sakallar seksidir."

Kafasını eğiyor, şaşkın görünüyor. "Sakalların seksi olduğunu düşündüğünü hiç söylemedin."

"Eminim

öyledir." "Benim

için değil."

Omuz silkiyor ve yanmayı önlemek için onu hafifçe öpüyor. "Şimdi sana söylüyorum." Arkasını dönüyor ve bekleyen arabaya biniyor. Adam eğiliyor, kadın da camı indiriyor.

"İyi günler," diyor. "Sana da. Sonra görüşürüz."

Kendi arabasını almaya giderken Ivy sakal yorumunu düşünür. Onun seksi *olmadığını* ima etmek istememişti ama o öyle anlamış gibi görünüyordu. Belki de öyle demek istemediğini söylemeliydi.

Ve kesinlikle onu test etmeye çalışmıyordu. Sırf ona söylediği için sakal bırakıp bırakmayacağını görmek gibi.

En azından bilinçli olarak.

Bu gece, bu noktayı açıklığa kavuşturacak. Arkadaşlarıyla disk golf ve tavuk kanadı yedikten sonra saat sekiz gibi bir araya gelmeleri gerekiyordu. Belki bir film izlerler. Sakal takıntısı varmış gibi görünmeden bu konuyu tekrar açmanın bir yolunu bulması gerekecek.

Tıraş olmadıysa tabii. Sakal bırakmaya karar verirse, kadın tek kelime etmeyecek.

S Perşembe gecesi Wes üniversite arkadaşlarıyla takılmayı beklemiyordu ama sürpriz bir doğum günü partisiyle ilgili bir telefon alınca Ivy de gitmek istedi.

"Neden yapmayayım ki?" demişti.

İyi bir cevabı ya da tartışmak için iyi bir nedeni yoktu.

Parti bir kasaba ötede, Wes'inkinin üç katı büyüklüğünde bir evde. Yepyeni, yerden tavana kadar parlak, büyük oda arka bahçeye taşıyor. Güzel ama hiçbir yerinde kişilik yok.

Yanında duran Ivy, kırmızı şarap rengine bir elbise giyiyor. Ruju da ona uyuyor. Yaklaşıp "Airbnb mi?" diye soruyor.

"Kesinlikle."

Gülümsüyor

lar.

Kadın bir grup arkadaşına doğru yürür ve adam Luke'u tebrik eder. Günün adamı. Partiyi düzenleyen nişanlısı. Kız onlarla aynı üniversiteye gitmemiş ama adam birkaç yıldır onunla birlikte.

"Otuz bir," diyor Wes.

"Biliyorum, değil mi?"

Luke'un nişanlısı kulağına bir şeyler fısıldamak için içeri girene kadar standart iki konu olan iş ve spor hakkında konuşurlar. Kadın uzaklaşırken Luke onu izliyor. Başını sallar.

Luke, "Evlenmeye hazır mıyım yoksa o mu beni hazır olduğuma ikna etti, karar veremiyorum," diyor.

"Muhtemelen ikisi de."

"Belki, evet." Luke omuz silkiyor. "Yani . . . Ivy. Tekrar birlikte misiniz?"

Wes bunun olacağını biliyordu. Partideki herkes Ivy ile ne kadar sık ayrılıp tekrar bir araya geldiklerini bilmiyor ama Luke biliyor.

"Öyleyiz," diyor Wes. "Sanırım bensiz yaşayamıyor."

"Bunu duydum," dedi arkasından biri.

Ivy.

Gülümsüyor, bir elinde içki, diğerinde küçük bir tabak parmak yemeği var.

Luke elini kaldırır. "Dur bakalım. Benim partimde dramaya başlama lütfen."

Ivy gülerek yemeği Wes'e uzatır. Gözlerinde öfke belirtisi yok. "Ona dikkat etmelisin," diyor Luke'a. "Her zaman doğru yapamıyor."

"Arada bir yanılıyor olabilirim," diyor Wes. "Belli *ki* *bensiz* yaşayamayacağını *kastetmişsin*." "Ben de tam olarak bunu kastetmiştim."

Tabaktan bir karides alır ve uzaklaşmadan önce Wes'e bir öpücük gönderir. Luke'un başka bir şey söylemeye fırsatı olmaz, çünkü birkaç kişi yanına gelip ona mutlu yıllar diler. Wes tüm partiyi görebilmek için biraz sola döner. Ve Ivy'yi.

Çoğunu tanıdığı bir grup kadınla konuşmaktadır. Onun gülümsemesini ve gülmesini izliyor ve bir noktada kadın şaşırılmış görünüyor.

Artık üniversiteli bir kız değil. O bir kadın ve sofistike biri. Satış işinde olan Wes, bir odayı nasıl idare edeceğini biliyor. Ivy en iyileriyle aynı seviyede. Konuşma şekli, yaptığı jestler. Ya da yapmadığı. Görünüşü de öyle. Eskisi kadar atletik değil, vücudu biraz dolgunlaşmış. Daha kıvrımlı. Daha yumuşak. Onun vücudu da daha yumuşak, ama onda çok daha iyi görünüyor.

Ivy onu izlediğini hisseder ve ona bakar. Göz kırıyor.

Arka verandada bir araya gelirler, biraz dedikodu yaparlar ve tekrar ayrılmadan önce yanaklarına bir öpücük kondururlar. İkisi de tuzlu su havuzunun karşı tarafında. Davis'teki eski oda arkadaşlarından biriyle konuşmaya başlar.

"Merhaba," diyor biri.

Sesi ipeksi, elbisesi dantelli ve aradaki her şeyi gözden kaçırmak imkansız. Wes'in onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yok ama onunla konuşuyor.

"Ben Lisa Bates."

"Bates? Akraba mısınız?" Luke'un nişanlısını işaret ediyor.

"Biz kardeşiz."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Wes Harmon. Buradaki kimseyle bir akrabalığım yok," diyor. "En azından benim bildiğim kadarıyla."

Gülümser, içkisinden bir yudum alır. Boş yüzük parmağına pek de belli etmeden bakar.

Wes odadaki en yakışıklı adam değil. Bunu o da biliyor. En kötüsü olmadığını da biliyor. Kadınlar ona akın etmiyor ama ondan kaçmıyorlar da. Ve çekici olabiliyor. Bazen havasındaysa müstehcen bir şekilde çekici ve bu bir avantaj. Randevu almak sorun değil, tıpkı karşılarındaki kadın gibi.

Eğer isterse.

Ivy'ye bakar. O her şeyi uzaktan görüyor ve kadeh kaldırır gibi içkisini kaldırıyor. O da başıyla onaylıyor.

Gittiler.

Lisa, Wes'e doğum günü çocuğunu nasıl tanıdığını sorar ve sohbetleri devam eder. Ne iş yaptıklarını, hangi okula gittiklerini, kimleri tanıdıklarını. Ivy'ye bir daha bakmamaya çalışır, bu çabası sadece birkaç dakika sürer. Belki üç. En iyi ihtimalle. Göz ucuyla baktığında, kızın bir adamla konuştuğunu görür.

Tabii ki öyle.

Wes onu hemen ölçüp biçti. Kıyafetler, saçlar, ayakkabılar ve en önemlisi Ivy'ye bakışı.

Lisa'ya dönelim. Şimdi restoranlara geçtiler: hangilerini seviyorlar, hangilerinden nefret ediyorlar, hangilerine gitmediler ve hangilerini denemek istiyorlar. Ama onun akli verandanın diğer tarafında.

Lisa hala konuşuyor, restoran sohbetinin etrafında manevralar yapıyor, şimdi barları da ekliyor. Birlikte bir tane denemelerini önermesini bekliyor. Wes, Ivy'yi göz ucuyla görebilmek için pozisyonunu değiştirir.

Lisa'nın yakınlaşmalarından kaçmaya devam ediyor, hayır demek zorunda kalmamak için doğrudan davetlerden kaçınıyor. Bu bir dans, gerçekten. Bütün parti danslarla doludur.

Restoran muhabbetiyle bir yere varamayınca Lisa konuyu değiştirir. "Spordan ne haber?" diye sorar. "Niners taraftarı mısın?"

Güzel bir hamle. Gerçekten konuşabileceği bir konuya geldi. Ve konuşmaya Savaşçılar'dan başladı. Ivy'ye tekrar bakana kadar birkaç dakika geçti.

O adam ona dokunuyor.

Açık bir şey yok, cinsel bir şey yok, ama elini Ivy'nin koluna koydu. Neredeyse tutuyordu. Dokunma bariyerini sanki hiç yokmuş gibi aştı.

Wes, Ivy'nin gülme şeklinden hoşlanmıyor. Çok gerçekçi görünüyor. "Her şey yolunda mı?" Lisa söylüyor.

"Her şey harika." Ona en iyi gülümsemesini veriyor. "Sporla nasıl bu kadar içli dışlı oldun?"

Babası ve onun ne kadar büyük bir hayranı olduğu hakkında konuşmaya başlar. Wes dikkatini vermeye çalışır ama bu kolay değildir. Özellikle de o adam Ivy'ye dokunmaya devam ederken. Onun sayımına göre üç kez.

Daha da kötüsü, Ivy Wes'e bakmayı bırakmıştır.

Lisa elini onun yüzünün önünde salladı. "Alo?"

"Buradayım," diyor.

"Milyonlarca kilometre uzaktaymışsın gibi görünüyorsun."

Daha çok 50 feet gibi, ama kim sayıyor ki. Oraya gitmek istemiyor. Durun, hayır, oraya gitmek istiyor, ama Ivy de tam olarak bunu yaptırmaya çalışıyor. Oraya gidip o adamla konuşmasını bölmesi için ona adeta yalvarıyor.

Ve işe yarıyor.

"Kusura bakmayın, kabalık etmek istemem ama kız arkadaşım dikkatimi çekmeye çalışıyor" diyor.

"Oh, sorun değil." Lisa hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu saklamakta iyi iş çıkarıyor. Kocaman gülümsüyor, gözlerinde şok yok. "Gitseniz iyi olur. Tanıştığımıza memnun oldum, Wes."

Ivy'ye doğru yürür ve kendini arkadaşına tanıtır. Oliver. Wes onun elini sıkarak sıkıca kavrar. Ivy'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardır,

Ama Oliver yüzünden değil. Çünkü Wes ona gelmeden önce o ona gitti.
Bu gece ilerleyen saatlerde, Ivy onu bunun için kızdıracak. O da bunu
dört gözle bekliyor.

12

Uazartesi sabahı Bianca işe departmandaki herkesten önce gelir. Tipik bir durum. Ve beklenen.

Bugün yeni bir kıyafet giyiyor. Ya da onun için yeni, çünkü bir konsinye mağazasından geldi. Ama üst düzey bir tasarımcı, ofiste ilk elden satın almaya gücü yeten kadınların giydiği türden. Bu kıyafet Bianca'ya uyum sağladığını hissettiriyor.

Pazartesi günleri kimse geç gelmiyor. Saat sekiz buçukta tüm temsilciler ön oyun dedikleri toplantıya katılmak zorunda. Alkol yok, sadece bol bol espresso içiyorlar ve o haftaki hedeflerini belirliyorlar. Bianca, Wes'in sekizde ofiste olduğunu, Tanner'dan sonra ikinci sırada geldiğini belirtiyor. Görünüşe göre Wes de yeni bir kravat takmış.

"Günaydın," diyor.

"Günaydın. Hafta sonunuz nasıl geçti?"

"Fena değildi. Seninki nasıldı?"

"Çok iyi, teşekkür ederim."

Wes başını sallar ve ofisine gider, *AB'nin* ya da benim ne anlama geldiğine dair hiçbir ipucu vermez. Satış, çok az sayıda kabin bulunan tek departmandır. Çoğunun kapısı olan bir ofisi var, böylece müşterilerle özel olarak konuşabiliyorlar. Bianca için bu biraz can sıkıcı. Wes kapısını açık bıraksa çok daha kolay olurdu ama hiç bırakmıyor.

Sabah molası sırasında Tanner'la konuşur ve onun yeni çıktığı kadın hakkında bir şeyler söylemesini bekler. Tanner ona hiçbir şey söylemiyor. Ardından, muhasebede görüştüğü adam hakkında tek bir ipucu bile vermeyen Dana'yı kontrol eder. Ya da yattığı. Muhtemelen ikisi de.

Siphon'daki güven eksikliği Bianca'nın bu işte nefret ettiği tek şey. Bunun daha çok bir aile gibi ya da en azından aileye daha yakın olmasını ummuştı.

Üniversitedeki kız öğrenci birliği için de aynı şeyi ummuştı. Ama o kızlar söylediklerinden daha fazlasını saklamışlar, hatta bazıları düpedüz yalan söylemişti. Eğer dürüst olsalardı, Bianca tüm odalarını didik didik etmek zorunda kalmazdı.

Ailesi de farklı değildi. Üç kız kardeş, hepsi de büyüktü ve hiçbiri Bianca'ya erkek arkadaşlarından, randevularından ve hatta hafta sonu planlarından bahsetmezdi. Bianca yine de öğrenirdi, çünkü kız kardeşleri bir şeyleri saklamak konusunda o kadar da iyi değillerdi. Yine de çok fazla iş vardı.

Ama Wes: Şimdiye kadar birine en çok emek verdiği kişi ödülünü kazandı. Hiçbir arkadaşı, aile üyesi ya da iş arkadaşı yanına bile yaklaşmadı.

Tarayıcısında Joey Fisher'ın anma fonunu gördükten sonra, gerçekten bağışta bulunup bulunmadığını öğrenmeye çalıştı. Banka hesabına girme şansı yoktu. Parasını nerede tuttuğunu biliyordu -Vakıf Bankası ve Tröstü, internet geçmişinde de vardı- ama erişemiyordu. Wes şifresini iş bilgisayarına kaydedecek kadar aptal değildi.

MySpace'e kadar tüm sosyal medya geçmişini incelemiş. O zamanlar bile pek paylaşım yapmamış. Şimdi daha da az. Joey Fisher ya da ailesiyle tek bir bağlantısı bile yok.

Sırada arkadaşları vardı. Bianca onu takip eden herkesi geçmişleriyle birlikte kontrol etti. Hepsini gözden geçirmek birkaç hafta sürdü. Hiçbir şey yok. Tekrar.

Sabahın geç saatlerinde bunu düşünüyor, ne kadar aç olduğunu ya da öğle yemeğine bir buçuk saat olduğunu düşünmemeye çalışırken daha fazla ne yapabileceğini merak ediyor.

Asansörün sesi duyulur ve Bianca'nın daha önce hiç görmediği bir kadın ona doğru yürür. Kadın Bianca'nın masasının önünde durur. Tarzı: kurumsal tasarım. Lacivert etek, mütevazı bir bluz, üç inçlik topuklu ayakkabılar. Nötr makyaj, manikürlü tırnaklar ve omuzların bir santim üzerinde saçlar.

"Wes Harmon'ı görmeye geldim," diyor. "Benim adım Ivy Banks." Sesi parlak ve neşelidir, sanki Bianca'nın onu sevmesini ister gibidir.

"Randevunuz var mı?"

"Hayır, sadece bir şey bırakıyorum. O benim-"

Wes'in kapısı açılır ve gülümseyerek dışarı çıkar. Ivy de gülümsüyor. Çok fazla gülümseme.

Ona kendisini ofisine kadar takip etmesini işaret eder. O sırada Ivy uzanıp ona bir telefon uzatır.

Telefonu.

Kapı kapanıyor ve Bianca konuşmanın geri kalanından uzaklaşıyor. Ona göre hava hoş, çünkü artık Wes'in programının şifresinin bir kısmı onda. Ivy için.

—

Ivy gider gitmez Wes'in telefonu çaldı. Masa telefonu. Arayanın kimliğinde: **Tanner.**

Derin bir nefes alır ve toparlanır. "O Ivy miydi?" Tanner söylüyor.

"Öyleydi."

Büyük bir iç çekiş. "Tanrım, dostum."

"Merak etmeyin. İyi bir yerdeyiz," diyor Wes. "O iyi bir yerde."

"'İyi bir yerde' mi? Bunu gerçekten söyledin mi?"

Wes bu yüzden Ivy'nin ofise gelmesini istemedi. Telefonunu almak için onunla dışarıda buluşması gerekiyordu ama konferans görüşmesi uzadı. Ayrıca geldiği için ona kızamazdı. Onun bir işi vardı ve işine geri dönmesi gerekiyordu.

Ofiste kaldığı beş dakika boyunca Tanner onu gördü.

Wes'in daha farklı yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ivy'ye ofisten çıkmasını emredemezdi.

Ve bu da Tanner. Sadece patronu değil, onu yedi yıl önce işe alan adam. Wes'e satış işinde harika olabileceğini söyleyen ilk kişi. Tanner mükemmel bir adam olmayabilir ama Wes'e Siphon'un işi hakkında bildiği her şeyi o öğretti.

Wes'i ünlü sözlere alıştıran da oydu. Tanner, Wes'in işteki ilk gününden başlayarak sürekli bu sözleri kullanıyordu.

"İnsanoğlunun karşılaştığı sorun, çok yükseği hedefleyip başarısız olmamız değil, çok alçağı hedefleyip başarılı olmamızdır" demişti. "

Michelangelo.

Wes o gün ilk alıntı uygulamasını indirdi. O günden bu yana, en sonuncusunu silene kadar birkaç tanesini gözden geçirdi. Aşkın ciddi bir akıl hastalığı olduğuna dair alıntı alışkanlığını kırmaya yetmişti. Belki doğrudu, belki de değildi ama telefonunda bu tür şeylerin çıkmasını istemiyordu.

Tanner elbette Ivy'nin kim olduğunu biliyordu; birkaç kez karşılaşmışlardı. Yıllar içinde birkaç kez ofise gelmişti. Bunlardan biri trajik bir şekilde unutulmazdı.

Tanner bunu unutmasına izin vermeyecektir. Tanner onun akıl hocası, arkadaşı, patronu. Birçok kez söylediği gibi Wes'e göz kulak oluyor.

Akıl hocanız ve fiili ağabeyiniz olarak, kız arkadaşınızın deli olduğunu söylemek zorunda hissediyorum.

Wes şimdi, "Hiçbir şey olmayacak," diyor. Bunun doğru olmasını umuyor. Öyle olmasını istiyor, öyle olmasını istiyor ama bir insan ne yapacağını nasıl tahmin edebilir ki? Bazen ne yapacağını yapmadan bir dakika önce bile bilemiyor. Buna insan olmak denir.

Tanner'ın buna tahammülü yok.

"İlişkinizi kontrol altında tutun," diyor, "yoksa onu binadan atarım."

"Sana söz veriyorum."

"Ne kadar rahatlatıcı. Ve söylemeyi unutursam diye söylüyorum, sen bir aptalsın," diye ekliyor Tanner. "Bu konuda benden alıntı yapabilirsin."

Tanner'ın bilmediği şey ise Ivy'nin neden Siphon'a geldiği ve Wes'in ofisini neredeyse yerle bir ettiğidir.

Ona söylemek için bir sebep yok.

Ivy ofisine geri dönerken bu sabahı düşünüyordu. Wes geceyi burada geçirmiş ve ayrılırken telefonunu unutmuş ama elektrikli tıraş makinesini unutmamıştı. Kadın sakal meselesinden bahsettiğinden beri, Wes tıraş olmuştu.

her gün.

Güzel.

Ona asla söylemezdi ama sakal bırakmaya başlaması büyük hayal kırıklığı yaratırdı. Söylediğiniz her şeyi yapan biri çok sıkıcıdır. Sıkıcı. Omurgası yok, fikri yok - sadece itaat etmeye programlanmış bir robot gibi emirleri uyguluyor.

Wes değil. Hiç kıınıldamadı. Bir kez bile, yaptığı başka bir şeyi telafi etmeye çalışırken bile.

Bunu severdi. Ta ki onu rahatsız edene kadar.

Üniversiteden sonra birlikte yaşamaya başladıkları ve banyonun sorun olmaya başladığı zamanki gibi. Daha fazla odaya ihtiyacı vardı, çünkü daha fazla eşyası vardı. Ne de olsa o makyaj yapmıyordu ama kendisi yapıyordu; dolayısıyla daha fazla alana ihtiyacı vardı. Ivy'nin arkadaşlarından duyduğuna göre bu yaygın bir tartışmaydı ama onun ilişkisinde bu bir savaşa dönüşmüştü. Wes buna Banyo Savaşları demeye bile başlamıştı.

Ürünleri çok fazla yayıldığında, tezgahı temizlemek için onları bir çekmeceye süpürdü. İkinci seferinde makyaj malzemelerini dairenin her yerine, bulabildiği her kuytu köşeye sakladı. Kadın onları topladı ve her bir şeyi tezgahın üstüne geri koydu.

"Bu şeylere ihtiyacım var," dedi ona. "İhtiyacın olmadığı için mutlu ol."

Wes mutlu değildi. Hatta o kadar mutsuzdu ki makyaj malzemelerini yere süpürdü ve hepsini kırdı. *Hepsini* değil ama çoğunu. Yeterince

çıldırmasına neden oldu, çünkü sıfıra yakın maaş veren giriş seviyesindeki bir işte, kırılan şeyi değiştirecek parası yoktu.

Suçluluk duygusu devreye girdi ve ona bir hediye çeki ve tezgahın köşesine sığan bir düzenleyici aldı.

Çok geç.

Her zaman meteliksizdi ve yeni makyaj malzemeleri almak bardağı taşıran son damla olmuştu. Ivy çoktan dışarı çıkıp ikinci bir iş bulmuştu. Haftada iki gece bir striptiz kulübünde çalışacaktı.

Bu da yepyeni bir sorun başlattı.

—

Amalgamated Services, Inc. bir binadan daha fazlası, bir kampüs. Ivy'nin iş yerinde arabasını park edebilmesi için kapıdan giriş yapması gerekiyor. Kötü yönetime rağmen, işi korkunç değil. Maaşı iyi, sosyal hakları makul ve dil öğrenmek ya da isterse internet üzerinden başka bir işte çalışmak için bolca vakti var. Bu konuda şikayet etmek zor.

Ancak kurumsal hayata alışmak biraz zaman aldı. Bir bakıma tüm hayat, ya da en azından katı bir yapısı olan herhangi bir kısmı. Üniversite o kadar da kötü değildi; en azından okuldan atılmadan sınıf atlayabiliyordu. İş yerindeyse bu onu kovdururdu.

Büyürken, düşüncesizce davranmak için çok daha fazla özgürlüğe sahip olmaya alışmıştı. Spontane. Hatta ailesi bunu teşvik eder, onun çılgın fikirlerini kutlardı. Artık kimse yapmıyor. Amalgamated Services'da değil. Şirket dünyası başka bir gezegen gibi.

O çocukken marihuana yetiştirmek ve satmak yasadışıydı ama ailesi yine de yetiştiriyordu. Baskınlar nadir değildi, tepelerinde uçan uçaklar da çiftlikleri arıyordu. Yerel polis çoğunlukla çiftçileri görmezden geliyordu ama DEA görmezden gelmiyordu.

Ailesinin arkadaşlarından biri tutuklandığında herkes yardıma koşmuş. Bazen çocuklarına ya da evcil hayvanlarına bakarak, bazen de kefalet parası için bağışta bulunarak. Küçük çiftçiler zengin değildi, hatta yakın bile değillerdi. Ailesi de kesinlikle zengin değildi.

Ve okuldan eve döndüğünde her zaman orada değillerdi.

Annesi ve babası o çocukken iki kez tutuklanmış: ilkinde o sekiz yaşındayken, ikincisinde ise on dört yaşındayken. Her ikisinde de bir haftadan kısa bir süre içinde kefaletle serbest bırakılmışlardı. Bunu uzun bir hukuk mücadelesi izlemiş ve Ivy'nin daha sonra anladığı gibi, bu mücadele bir ya da iki rüşvet de içermiş. Marihuana işi açık bir sırdı ve pek çok insan bunu görmezden geliyordu.

Onları yıllarca hapiste tutacak olan son tutuklama, Ivy evden taşındıktan çok sonra gerçekleşti. Olay olduğunda orada bile değildi.

Ama o küçükken, bazen anne ve babası başka nedenlerle gitmişlerdi. Bir teslimat yapılmamıştı ve şoförün başı derde girmişti. Belki de tutuklanmıştı. Ailesi bunu düzeltmek zorundaydı. Ya da diğer çiftçilerden birine, benzer durumda olan ve yardıma ihtiyacı olan birine yardım etmek içindi. Ailesi yokken Ivy'ye göz kulak olacak bir komşu her zaman vardı. Onu hiçbir zaman anne ve babası kadar yakından izlemediler.

İlk seferinde, sadece altı yaşındayken, onlar dönene kadar her gün ağladı. On iki yaşına geldiğinde artık hiç ağlamıyordu. Ailesi genellikle birkaç gün içinde dönüyordu; en uzun bir haftaydı. Onların ortadan kaybolması fikri artık korkutucu değildi. Aslında, sadece okuldayken neler olduğunu öğrenmek için eve gitmeyi dört gözle beklemeye başlamıştı. Bu, günleri biraz daha heyecanlı kılıyordu.

Ve onların her zaman geri döneceğini biliyordu. Tıpkı Wes'in yaptığı gibi.

—

Ivy, Amalgamated Services'e ön kapıdan giriyor ve cam tavanlı saçma sapan büyüklükte bir avluya giriyor. Resepsiyonda bir değil iki resepsiyonist vardır ve ikisi de kapıdan girenleri karşılamak için hazır beklemektedir. Ivy'ye hep bir ağızdan el sallıyorlar.

Asansöre binerek beşinci kata çıkar ve kapı açılır açılmaz Ivy karşısında müdürünü bulur. Helena, Kaliforniya'da yaşayan kırklı yaşlarında tipik bir kadındır. Formda, stil sahibi, botokslu ve saçları yerinde.

"Ivy," diyor. Sesi neredeyse bir fısıltı. "Lütfen benimle gel."

Ivy onu koridorda takip eder, kabinlerin yanından geçerek uzak köşedeki konferans odasına gider. Gözlerini Helena'nın kayrak grisi ayakkabılarından ayırmıyor. Helena kapalı kapının önünde durur.

"Sizi görmek isteyen biri var," diyor Helena. "Biraz mahremiyete ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Ivy hâlâ soru sormadan başını sallıyor. Her ne oluyorsa, kafası karışmış gibi davranmamak en iyisi.

Odaya girip Dedektif Karen Colglazier'i görmek biraz şaşırtıcı. Sırtını büyük pencerelere dayamış, masanın üzerinde bir not defteri ve kalemle oturuyor. Helena'nın yanında Karen kendi yaşında görünüyor. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar daha derin, cildi aynı ışıltıya sahip değil ve dudaklarının etrafındaki o küçük çizgiler daha iyiye gitmeyecek. Ayrıca Karen'ın kaşlarını çatmayı bırakması gerekiyor. O kırışıklık.

Yine de formda. Belki Helena'dan daha formda, çünkü ameliyatla değil, doğal olarak formda.

Helena ikisine de başıyla selam verir ve kapıyı kapatarak Ivy ve Karen'ı yalnız bırakır.

"İş yerinize geldiğim için özür dilerim," diyor Karen. "Sadece birkaç sorum daha var." Gülümsüyor ama gerçekte değil. Ivy'nin nefret ettiği biriyle konuşurken kullandığı gülümsemenin aynısı.

"Elbette," diyor Ivy. Karen'ın karşısına oturup ellerini masanın üstünde birleştiriyor. "Bunu bu kadar ciddiye aldığın için minnettarım."

"Taciz çok hızlı bir şekilde kontrolden çıkabilir. Ben bunu her zaman ciddiye alırım." Ivy yüzünü boş tutarak başını sallıyor.

"Geçen hafta Wes Harmon'la konuştum," diyor Karen. "Size herhangi bir hediye ya da not bıraktığını reddetti. Ama sizden haber alamadığıma göre, yeni bir şey almadığınızı varsayıyorum?"

"Hayır, görmedim."

"Peki Wes'ten haber aldın mı?" Karen ona sertçe bakar, sanki Ivy'ye yalan söylemesi için meydan okur gibidir.

"Evet," diyor Ivy. "Sen onunla konuştuktan sonra Wes benimle temasa geçti. Beni takip etmediğini açıkça belirtmek istedi."

"Ona inanıyor musun?"

Ivy bir an duraksıyor, sanki düşünmesi gerekiyormuş gibi. Düşünüyor da. "Sadece bittiği için mutluyum. Artık sürekli korkmadan hayatımı yaşamaya devam edebilirim."

O gülümsüyor. Karen gülümsemiyor.

Bianca dördüncü kattaki dinlenme odasının yanında, olması gereken yerin bir üst katında geziniyor. Bugün buraya ikinci kez çıkıyor ama şu ana kadar Abigail Wright'tan bir iz yok.

Teorik olarak, Bianca onu arayabilirdi. Aynı şirkette çalışıyorlardı ve Abigail, CEO'nun yönetici asistanlığına terfi etmeden önce Bianca'nın işini yapıyordu, bu yüzden Bianca onunla iletişime geçmek için iyi bir neden bulabilirdi.

Amatörce bir hareket.

Bu şekilde bilgi edinemezsiniz. Casusluk yapmaya çalışırken böyle yakalanırsınız.

Bugün tüm molalarını dördüncü katta geçiriyor ve kendiliğinden Abigail'le karşılaşmayı umuyor. İşe yaramadığında, yine masasına geri dönüyor. Her zaman başka bir yol vardır.

İşten sonra Bianca arabasını ön kapıya yaklaştırabildiği kadar yaklaştırır. Gün bittiği için artık daha kolay. Sürücü koltuğuna oturur ve beklerken telefonunda gezinir. Bu ona öğrendiklerini gözden geçirme şansı veriyor.

Ivy Banks, otuz yaşında, 2212 Parkhaven, Apt. 1F'de yaşıyor. UC Davis mezunu ve Amalgamated Services, Inc. şirketinde çalışıyor.

Ivy Banks hakkında bildiği tek şey bu değil. Ivy'nin arkadaşlarının kim olduğunu, ne tür bir araba kullandığını, internette kimleri takip ettiğini ve kimin paylaşımlarını beğendiğini biliyor. Sosyal medya bunu çok kolaylaştırıyor.

Birkaç şey göze çarpıyor. Birincisi, Joey Fisher ile tek bir bağlantı yok.

İkincisi, Ivy Instagram'da oldukça aktif, haftada en az bir kez ve bazen iki kez paylaşım yapıyor. Wes onu takip ediyor. Ancak geceyi onun evinde geçirmesine ve sabah telefonunu unutmasına rağmen Ivy onu takip etmiyor.

Tuhaf. Gariplik sınırında. Özellikle de bir çift olduklarını düşünürsek. Ya da çifttiler. Söylemesi zor aslında. Ivy'nin gönderileri bugünlerde durumları hakkında tam olarak net değil, ama birbirlerini uzun zamandır tanıyorlar. En az yedi yıldır.

Bilgi. Tüm bunları anlamlandırmak için Bianca'nın çok daha fazlasına ihtiyacı var.

Dikiz aynasına bakıyor. Abigail Wright gözden kaçırılması zor bir kadın. Çok uzun boylu, çok zayıf, kızıl saçlı ve mükemmel simetrik bir yüze sahip. Birçok erkek ona model olması gerektiğini söylüyor. O da onlardan uzaklaşarak cevap veriyor.

Abigail binadan çıktığında, Bianca arabasından iner, arka tarafa gider ve bagajı açar. Bir şey arıyormuş gibi yaparken Abigail'e el sallar.

Abigail her zamanki kibarlığıyla ona seslenir. "Bugünlerde nasılsın?" "İyiym, teşekkürler. Yönetim katında hayat nasıl?"

"Meşgulüm." Abigail onun yanında durur. "Araban iyi mi?"

"Oh, sorun değil. Bu sabah spor çantamı buraya attığımı sanıyordum ama görünüşe göre unutmuşum." Bianca sandıktan uzaklaşır ve Abigail'e bakar. Yukarı bakması gerekiyor, Abigail o kadar uzun. Özellikle de her zaman giydiği topuklu ayakkabılarla. "Hey, sana rastladığıma sevindim. Bir sorun var."

Abigail cevap vermeden önce duraksıyor. "Tanner hakkında mı?" "Hayır, temsilcilerden biri. Wes Harmon."

"Wes mi? Ne olmuş ona?"

"Sadece bilmem gereken bir şey olup olmadığını merak ediyorum." Bianca sorusunu olabildiğince açık bırakarak Abigail'e hemen hemen her şeyi söyleme fırsatı verir.

"Çalışkan, işini bilen biri" diyor. "Ben oradayken en kolay çalışan temsilcilerden biriydi."

Bianca sessiz kalır, Abigail'in daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekler. Söylemiyor.

"Neden?" Abigail söylüyor. Kıpırdamadan duruyor, sanki bir fotoğraf için poz veriyormuş gibi. "Bir şey mi oldu?"

"Pek sayılmaz." Bianca hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Şey, özel hayatı - bu konuda bir şey bildiğimden değil - ama ofiste bir şekilde gündeme geldi."

Sanırım biraz garip geldi."

"Ah." Abigail ofise dönüp arabasına doğru yürüyen birine gülümseyerek bakıyor. "Wes bu konuda hiç fazla konuşmazdı. Her zaman çok profesyoneldi." Dudakları kasılıyor, sıkı bir kavis çiziyor. "Hatırladığım tek şey Ivy."

"Ivy?"

"O bir sorun."

—

Bu gece bir müşterim var ama yarın boşum. Akşam yemeği?

Maxwell's mi?

Mükemmel.

Ivy internetten rezervasyon yaptırırken gülümsüyor. Maxwell's her zaman en sevdikleri yerlerden biri olmuştur; tek bir kötü anısı bile olmayan, pek çok güzel anıyı barındıran bir yer.

Ayrıca bir dakikalığına dikkatini dedektiften uzaklaştırıyor. Belli ki Fair Valley'de yeterince suç işlenmiyor çünkü Karen, Ivy ve Wes'e gereğinden fazla zaman ayırıyor. Saçma, çünkü Ivy her gün haberlerde bir suç haberi duyuyor. Karen'ın çoktan bitmiş bir olayı araştırmaya hakkı yok.

Ofisteki konuşmaları uzadıkça, Ivy polise gitmekle büyük bir hata yaptığını daha iyi anlıyordu.

"Wes'le görüştükten sonra," demişti Karen, "ilişkinizi biraz araştırdım."

"Kazmak mı?" Ivy söyledi.

"Sekiz yıl önce Wes 911'i aradı. Seni arabasına zarar vermekle suçladı." Karen telefonunda gezinerek ayrıntıları yüksek sesle okudu. "Ön cam kırılmış, lastikler kesilmiş ve dikiz aynası parçalanmış."

"O zaman hiçbir suçlamada bulunulmadığını da görmüş olmalısınız. Mahallemizde çok sayıda araba tahrip edildi," dedi Ivy.

"Bunu gördüm. Sadece Wes'in bunu yapan kişi olarak hemen seni göstermesinin garip olduğunu düşündüm. Senin bu tür bir şiddet uygulayabileceğine inanıyordu."

"*Yanlış* inanmışım," dedi Ivy. "O sırada kavga ediyorduk. Sanırım bu yüzden ben olduğumu düşündü."

Ya da belki de onu bunu yaparken izlediği içindir.

Ivy bu olasılığı, Karen'ın o raporu bulabileceğini düşünmüştü. Ivy sistemlerinde bir yerlerde bunun kaydının olduğunu biliyordu. Ama bunu bir hata olarak görmezden gelmenin kolay olacağını da biliyordu.

"Wes ifadesini geri aldı," dedi Ivy. "Bana başka bir şey için kızgındı ve bir hata yaptı."

"Evet, bunu ben de gördüm," dedi Karen.

Ivy bunun geçmişle ilgili konuşmalarının sonu olacağını düşündü. Öyle değildi.

Ivy soyunma odasına en az bir düzine kıyafetle giriyor. Onları bölmek zorunda kalıyor - bir seferde sadece altı tanesine izin var!- ama bir şeyleri denemeye sıkı sıkıya inanıyor. Askıda sevmeseniz bile, vücudunuzda sevebilirsiniz. Gerçek.

Maxwell'deki akşam yemeği için yeni bir elbiseye ihtiyacı olduğundan değil. Wes'in görmediği en az bir düzine elbisesi var, hepsi de geçen yıl alınmış, ama bir randevuyu özel kılmak için yeni bir elbise gibisi yoktur.

Ayrıca, o dedektifi takıntı haline getirmesini de engeller.

Ivy ve Wes sonunda her şeyin iyi olduğu bir noktaya geldiler. İyiden de öte. Fantastik. Yalan yok, oyun yok, gerçek bir şeye döndüler. Ya da yeniden keşfettiler.

Çok sıkıcı olan siyah elbisesini çıkarır ve zümrüt yeşili elbisesini giyer.

Daha iyi ama mükemmel değil.

Evet, o ve Wes berbat bir şekilde tekrar bir araya geldiler ve eğer polisi aramasaydı muhtemelen bu asla gerçekleşmeyecekti. Ama bu hale gelmek zorunda değildi. Karen'in geçmişi bu kadar deşmesine gerek yoktu. Dürüst olmak gerekirse biraz kaba.

Sırada mavi elbise var. Gök mavisi, ama şeffaf olacak kadar açık değil. Çok dar olmadan rahat, seksi ama kaba değil ve onu çok çabalıyormuş gibi göstermiyor. Aynı zamanda en pahalısı.

Neredeyse karşılayabilir. Yeterince yakın.

Arabasına dönerken, yarın gece Maxwell'in evinde olduğunu hayal eder. Masanın üzerinde küçük bir mum, arka planda piyano müziği - bağırarak zorunda kalacak kadar yüksek değil, diğerlerini duyabilecek kadar yumuşak da değil

Müşteriler. Ivy yeni kıyafetini giymiş, Wes onun karşısında oturuyor ve gülümsüyorlar.

Ta ki ona dedektifin ziyaretini anlatana kadar. Ona söylemelidir, çünkü açık ve dürüst olmak bir ilişkiyi yürütmenin tek yoludur. Bunu herkes bilir ve Ivy de deneyimlerinden bilir. Sırlar her şeyi mahvedebilir.

Bu konuşmanın nasıl geçeceğini hayal eder, özellikle de Karen'ın ilişkilerini araştırdığını söylediğinde. Her şeyden çok, Ivy ona en kötü kısmı anlattığında Wes'in yüzündeki ifadeyi hayal etmeye çalışır.

Hiç iyi değil. Tek iyi yanı, sinirlendiğinde ne kadar ateşli olduğu.

—

Marcus kapıyı çalmadan Wes'in ofisine girer. O da Siphon'daki en başarılı satış temsilcilerinden biridir ve her zaman bir dergiden fırlamış gibi görünür. Marcus hepsinin benzemesi gereken kişi ama bunu başarabilen tek kişi o. Tanner dışında tabii ki. Orijinal. Diğer herkes kopyala-yapıştır.

Marcus gülümsüyor ve cebinden iki bilet çıkarıyor. "Bu gece."

"Asla olmaz."

"Benden şüphe mi ediyorsun?" Marcus biletleri Wes'in masasına fırlattı. Warriors maçı, yer koltukları değil ama yeterince yakın.

Wes, Ivy ile Maxwell'de olacak. Eğer şimdi iptal ederse... onun ne yapacağını düşünmek bile istemiyor. Ve San Francisco'ya gidip gelmek uzun bir yol. Eğer giderse, muhtemelen bu gece onu hiç göremeyecek. Evet, maça gitmek istiyor. Hayır, bu kararı vermenin sonuçlarıyla uğraşmak istemiyor.

"Gidemem," diyor Wes.

"Pardon?"

"Ben sadece . . . Bir randevum var. Kaçırmamın imkanı yok."

"Bugün Salı," diyor Marcus. "Salı günleri kim çıkar ki?"

"Ciddiyim, gidemem."

"Tanrım, kim bu kız?"

"Kız arkadaşım."

"İlk olarak, ne zaman bir kız arkadaş edindin?"

Marcus söylüyor. Wes omuz silkiyor.

"İkincisi," diyor Marcus, "bir ilişki içinde olmanın faydalarından biri de bu değil mi?"

Tepki görmeden onu iptal etme özgürlüğü mü?" "Bir dahaki sefere," diyor Wes.

Bu sözleri söyleyip Marcus'un teklifini geri çevirmek zordur. Tabii ki yemeğe çıkmaktansa maça gitmeyi tercih eder, özellikle de bu gece, çünkü Wes ona Tanner'dan bahsetmesi gerekip gerekmediğinden emin değildir. Ivy'yi hatırladığını, ofise geldiğinde onu tanıdığını. Ve onu binadan kovmakla tehdit etti.

Ama ona söylemeli miydi? Wes bütün gün bu soruyla boğuştu.

Kimse kendisine böyle bir şey söylenmesini istemez. Bu onun duygularını incitebilir ve Wes'in yapmak isteyeceği son şey de budur. Her şey o kadar iyi, o kadar harika gidiyordu ki, bunu mahvetmek istemiyordu.

Ayrıca ondan hiçbir şey saklamak istemiyor. Bu yoldan binlerce kez geçtim ve hiçbirini iyi bir yere varmadı.

Listeler yapıldı. İyi nedenler, kötü nedenler, korkunç nedenler, artı tüm olası sonuçlar-iyi, kötü, trajik. İlişkilerinin bitmesi de dahil. Tekrar söylüyorum. Ve sorun da bu. Sonuncusu. Ona incitici bir şey söylemenin mi yoksa hiç söylememenin mi daha kötü olduğuna karar veremiyor.

İhtiyacı olan şey bir kural. Bir kılavuz. Karar verebilmesi için uygulaması kolay bir şey.

Durumu tersine çeviriyor. Ivy bunu çok yapardı, genellikle tartıştıklarında. Şöyle derdi: "Durumun tersine döndüğünü düşünsene. Senin bana yaptığını ben sana yapsaydım. Nasıl hissederdin?"

Kötü. Cevap her zaman kötüydü.

Şu andan itibaren, yapması gereken şey bu. Wes, Ivy'ye bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin olamadığında, kendisine bunu bilmek isteyip istemediğini sormalıdır. Ivy'nin ona söylemesini isteyip istemeyeceğini.

Ve eğer patronu onu işyerinden kovmakla tehdit ediyorsa, bunu bilmek isteyecektir.

Muhtemelen.

—

Bianca Wes'in ofisinin kapısına bakar ve onu merak eder. Bunu çok yapar.

Ayrıca Warriors biletlerini neden geri çevirdiğini de merak ediyor. Basketbolu seviyor. Bu sarmaşık kadını Warriors'ı sevdiğinden daha çok seviyor olamaz.

Dürüst olmak gerekirse, Bianca onunla ilgili bu kadar büyütülecek ne olduğunu anlamıyor. Yıllar öncesine dayanan tüm paylaşımlarına baktı. Birincisi, Ivy pek orijinal değil. Resimler influencer'ların kopyalarının kopyaları. Dürüst olmak gerekirse iyi de yapılmamış. Ve Bianca her zaman dürüştür, en azından kendi kafasında.

Ivy sevimli. Bianca bunu ona verecektir. Ivy, tampon satan reklamlarda görebileceğiniz bir kadına benziyor. Seksi olmaktan çok tatlı. Dünyayı ateşe verebilecek bir kadın değil. Görünüşe göre Wes'in yaşadığı dünya hariç.

O bir sorun.

Abigail'in bunu genişletip Bianca'ya bazı ayrıntılar vermemiş olması çok kötü, ama söylediği tek şey buydu.

Bianca bir sonraki adımını çok düşünmüştür. Diğer iş arkadaşlarıyla konuşmadan önce dikkatli olmalıydı, yoksa Wes hakkında sorular sorduğunun duyulma riski vardı. Bir kez kabul edilebilir. İki ya da daha fazla kez olursa, insanlar fark etmeye başlar.

Bu da onu tekrar tekrar Tanner'a getirir. Başka seçeneği yoktu. Patronu dedikodu istiyor ama karşılığında nadiren bir şey veriyor. Neler olduğunu bilmek istiyor ama yaymıyor. Tanner'ın egosu, desteğe ihtiyaç duymayacak kadar büyüktür.

Bianca yaklaşımında zeki olmak zorunda. Kurnaz olmaya çalışırsa, adam bunu hemen anlayacaktır. Satışta iyi olan herkes satır aralarını okumayı ve söylenmeyenleri duymayı bilir.

Tanner bir dahaki sefere ne olduğunu sormak için geldiğinde - günde üç ya da dört kez yaptığı bir şey - Bianca ona her zamanki

İş güncellemeleri. Herkes nerede, kim kiminle buluşuyor ve günün geri kalanında neler olacak.

"Güzel," diyor. "Başka ne var?"

Bianca daha önce ofiste hiç kimseyle flört etmemiştir. Aslında, flört spektrumunun herhangi bir yerine düşen davranışlarda bulunmamaya özen gösterir. Bunu ne bir iş arkadaşıyla ne de bir müşteriyle, hele hele patronuyla hiç yapmamıştır.

Şimdiye kadar.

Başka seçeneği yok. Kuralını bozmak zorunda, çünkü bu Wes'le ilgili. Tarayıcı geçmişinde o anma fonunu bulduğundan beri onu deli ediyor.

Ve flört etmek işe yarayacak, çünkü o Tanner. Duyduklarının doğru olduğunu varsayarsak.

Bianca ona doğru eğilir. Tanner hiç şaşırmış ya da sinirlenmiş görünmüyor. Bunun yerine, ona doğru eğilerek karşılık verir.

"Wes bu akşamki Warriors maçına bilet almayı reddetti," diye fısıldıyor. "Marcus'a Ivy ile randevusu olduğunu söyledi."

"Ivy?" Tanner diyor.

"Marcus'a onun kız arkadaşı olduğunu söyledi."

Bianca onun yüzünü izliyor. Gözlerini deviriyor, ardından başını hızlıca sallıyor.

"Bu iyi değil," diye fısıldıyor. "Hayır mı?"

"Hayır."

Gülümsüyor.

O da gülümsüyor. Ve göz kırpmıyor.

vy banyo aynasındaki buharı siliyor. Duş almak ve akşam yemeğine hazırlanmak için işten biraz erken çıkmıştı ki bu iyi bir şeydi.

Doğru ürünleri seçmek her zaman biraz zaman alır, çünkü Wes'in kokuyla ilgili bir sorunu vardır. Parfümleri pek sevmez. Bir keresinde ağır, baharatlı bir koku olan Poison sürmüştü ve neredeyse öğürüyordu.

"Buket gibi kokmana gerek yok," demişti bir keresinde. "Sadece taze ve temiz ve ... kendin gibi."

Böyle kokmanın emek istediğini hiç anlamadı. Doğal demek ürünsüz demek değildir.

Losyonunun adı Pure; kokusu o kadar hafif ki neredeyse yok gibi. Sonra, makyajı - her zaman nötr - ve son olarak da saçları. Bunların hiçbiri hakkında bir tercihi yok, ancak bir keresinde süslü bir parti için makyaj yaptırdığında kirpikleri onu biraz korkutmuştu. Bunu atlattı.

Wes'e bunu asla söylemezdi ama randevuya hazırlanmak bazen en iyi kısımdır. İşte o zaman bütün gece hem iyi hem de kötü her olasılığa açıktır. Gecenin hangi yöne gideceği ve oraya nasıl varacağı hala bilinmemektedir. Kanıyla birlikte damarlarında dolaşan bir ürperti, hafif bir uğultu gibi hissediyor.

Bu bekleyiş hiç eskimiyor. Hiç eskimemesini umuyor.

Gök mavisi elbisesi dolabının dışında asılı, bej ayakkabıları ise dolabın altında yerde. Her ikisini de giydiğinde, uğultu biraz daha güçleniyor.

Bu gece iyi bir gece olacak. Bu onun hissi. Gerçekliğinizi sadece hayal ederek ve evrene göndererek tezahür ettirebileceğiniz doğruysa, o zaman iyiden daha iyi bile olabilir. Muhteşem olabilir.

Yine de ona dedektiften bahsedip bahsetmemeye hâlâ karar verememiştir. Eninde sonunda söyleyecektir ama bu gece doğru zaman olmayabilir.

—

Maxwell's şehir merkezinde, eski bir Hallmark mağazası ile köpekler için lüks bir fırının arasında yer almaktadır. Kısaca Fair Valley. Teknoloji endüstrisinden gelen paranın eyaletin dört bir yanına yayılmasıyla patlama yaşayan, sakın ve gözden uzak bir kasaba.

Wes'in arabası hemen ön tarafa park edilmiştir, bu da Ivy'yi gülümsetir. Arabayla yanından geçer ve ilk boş yeri kapar.

Dışarı çıkmadan önce aynada son bir kontrol. Çok güzel değil. Kabul etseler de etmeseler de, kadınlar ne zaman olağanüstü güzel olduklarını bilirler. Ve ne zaman olmadıklarını da bilirler.

Ama muhteşem olmak zorunda değil. Sadece Wes için yeterince güzel. Maxwell's kaliteli yemek olarak kabul edilir, ya da Fair'deki herhangi bir restoran kadar yakın

Valley alır, bu yüzden ışık düşüktür ve süslü bir hostes kapıda durmaktadır. Ivy masaya doğru yürürken elbisesini düzeltiyor.

Wes önünde şarap listesi açık bir şekilde beklemektedir. Wes onu fark ettiğinde kadın hâlâ üç metre uzağındadır. Ya da belki bu konuda yanıliyordur. Belki de *birinin* ona doğru yürüdüğünü hissediyordur.

Yukarı bakar ve ona gülümser. Ta ki gülümsemeyene kadar.

Yüzündeki gülümseme kaybolur, yerini şok alır. Sonra da öfke. Daha iyi bildiği bir bakış yok.

Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Buyurun," diyor hostes. Sanki bir yarışma programındaymışlar gibi eliyle işaret ediyor. İşte ödülünüz: kızgın bir adam.

Wes, ayağa kalkıp sandalyesini tutacak kadar uzun süre kendine gelir. Ivy oturduktan sonra, garson ona bir menü uzatır ve uzaklaşır.

"Merhaba," diyor Ivy.

"Merhaba."

Ona yapabildiği en büyük, en gerçek gülümsemeyi veriyor. "Seni gördüğüme sevindim."

Wes onun karşısında oturuyor, dirseklerini masaya dayamış, ellerini kavuşturmuş, şarap listesini unutmuş. Ona bakar, gözleri yüzünden elbisesine ve tekrar elbisesine kayar. "Güzel elbise."

"Teşekkür ederim."

"Bunu bu gece için mi aldın?" diyor. "Sadece benim için mi?"

Sesinin tonu onu duraksatıyor. Gerçekten bilmek istediği şeyi sormuyor. Başka bir şey soruyor.

"Yeni, evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bu sefer daha da keskin. "Bununla ilgili bir sorun mu var?"

"Oh hayır," diyor. Alaycı bir tavırla. "Hiç sorun değil."

İçki siparişlerini almak için bir garson gelir. Wes bir şarap seçerken, o da menüye bakar. Her zaman somon sipariş eder - en sevdiği yemeklerden biridir - ama bu gece yeterli olmayacaktır. Bir şeyler mayalanıyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da tüm duyuları tetikte, gelecek olan şeye hazırlanıyor. Elektrikli bir çite sarılmış bir bulmaca gibi hissediyor.

Başlangıç seçeneklerini gözden geçiriyor ve sonunda pirzolada karar kılıyor. Savaşa gitmeden önce yiyebileceğiniz türden bir şey.

'**T**anner seni dün ofiste tanıdı," diyor Wes. Kelimeler ağzından tükürükler saçarak masanın üzerinden uçuyor ve Ivy'nin üzerine düşüyor.

Evet, kararını vermişti. Ona Tanner'dan bahsetmek için mükemmel bir zamandı.

"Gerçekten mi?" diyor. "Ben onu görmedim." "O seni gördü."

Sanki daha az umursamıyormuş gibi biraz omuz silkiyor. Wes elbisesinin kolunun kalkıp tekrar yerine oturmasını izler.

Sadece birkaç saat önce, bu sefer her şeyin farklı olacağını düşünmüştü. Bu yola tekrar girmeyeceklerini düşünüyordu: oyun oynamak, birbirlerini incitmeye çalışmak. Birlikte harika bir hafta geçirmişlerdi ve bu akşamki basketbol maçına gitmemek hiç de zor değildi.

O ortaya çıkana kadar.

"Tanner seni hatırladı," dedi Wes, "daha önce ofiste olduğun zamandan." Bunun orada kalmasına izin vererek, kıza bunun nereye gittiğini görme şansı verir. Ofisini neredeyse yok ettiği zamanı hatırlaması uzun sürmez.

"Anlıyorum," diyor sonunda.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan," dedi, "binadan atılacaksın." Daha iyi, daha kibar söyleyebilirdi ama bunu yapmak istemedi.

"Tanner böyle mi dedi? Beni yasaklayacağını mı?"

"Evet."

"Bunu bir daha yapmayacağım," diyor. "Bir nedenim olmadığı sürece."

Ivy ona bakıyor, gözleri dalgalanmıyor. Garson siparişlerini almak için gelene kadar ikisi de kıpırdamıyor.

Çok cesur, hakkını vermek lazım. Ama yaptığı şey bu. Ivy onu dürtüp dürtüyor, cevap vermekten başka çaresi kalmayana kadar dürtüyor.

Birkaç yıl önce Patrick adında bir adamla yapmıştı. Çıkıyorlardı ya da belki de bir ilişkileri vardı ve bunu tüm sosyal medyada yayınlıyordu. Ivy ve Patrick bir restoranda, Ivy ve Patrick parkta, Ivy ve Patrick sinemada. Hepsi kocaman gülümsemeler ve kalp emojileriydi.

Patrick ona göre bir adam değildi. Wes'in tepki vermesine neden olacak bir adamdı.

Bir gece, **Pearl'de randevu gecesi** başlığıyla bir selfie paylaştı! Wes'in Patrick'le tam olarak nerede olacaklarını bilmesine izin vermek uygun oldu. Neredeyse gelmiyordu. Aslında, gelmemek için büyük çaba harcadı. İşten sonra birkaç iş arkadaşıyla birlikte bir spor barına gitti, bira içti ve biraz futbol maçı izledi. Hayır, Pearl'e gelme zevkini ona tattırmayacaktı. Ona istediğini vermeyecekti.

Spor barındayken, uzaktan belli belirsiz ona Ivy'yi hatırlatan bir kadın gördü. Kadın, uzaktan ona Patrick'i hatırlatan bir adamla içeri girdi. Birkaç blok ötede akşam yemeği yiyen gerçek Ivy ve Patrick'i düşünmesine neden oldular.

Ivy kesinlikle onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Ama aklının bir köşesinde fısıldayan başka bir düşünce kök salmış, Wes'in bunun daha fazlası olup olmadığını merak etmesine neden olmuştu. Eğer gerçekten başka birini bulduysa.

Pearl'e girdiğinde çoktan oturmuşlardı. Ivy ve Patrick gülümsüyor, kahkahalar atıyor ve bir kadeh şarap içiyorlardı. Wes hiç tereddüt etmedi. Hostesin yanından geçip masalarına gitti ve başlarında dikildi. Ve yalan söyledi.

"Bu Ivy değil mi?" dedi. "Bana şehir dışına çıkacağını söylediğinden beri seni burada görmek ne kadar komik."

Patrick önce ona, sonra Ivy'ye ve tekrar Wes'e baktı. Gözlerini kırıştırdı.

Ivy şaşırmadı. Yüzünü sabit tuttu, hiç şaşırmış görünmüyordu. Patrick'e döndü ve elini okşadı. Wes neredeyse adam için üzülecekti. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan tek kişi oydu.

"Sana söylemiştim," dedi Wes'e, "seni bir daha asla görmek istemediğimi. Şehirde olup olmamam önemli değil."

Wes güldü. Daha çok havlamaya benziyordu. Dikkatleri üzerine çekiyordu ve bu onu hiç rahatsız etmiyordu. "Oh, tamam. Eğer bu şekilde oynamak istiyorsan, bana uyar." Sonra Patrick'e döndü. "Onunla iyi şanslar. Ama sana bu yollardan geçmiş birinden bir tavsiye vereyim," dedi. "*Kaç*."

Wes, Patrick'i bir daha asla çevrimiçi göremeyeceğine bahse girerek restorandan çıktı.

Ve görmedi. Onun yerine, ertesi gün ofisine geldiğinde Ivy'yi gördü. Wes bunu hak etmiş miydi? Belki de hak etmişti. Ama sadece onu zorladığı için. Onu kışkırttığı için.

Şu anda o elbiseyi giyerken yaptığı gibi. Gök mavisi.

—

Wes, Ivy'nin bifteğinin kokusuna zor dayanıyor. Kırmızı et yemez, yıllardır yememiştir ama yine de sipariş etmiştir. Bir dürtme daha. Bu gece onlarla dolu.

"O dedektif ofisime geldi," diyor bifteğinden bir ısırık koparıırken. Orta pişmiş, içi pembe ve suyu dışarı sızıyor.

"Karen Colglazier?" diyor.

"Bu o."

"Ona ben olmadığımı mı söyledin?" Başını sallıyor.

Belli belirsiz.

"Ivy?" diyor.

"Konuştuğumuzu biliyor, evet."

Bir cevap değil. En azından onun hoşuna giden bir cevap değil. "İkimizi de araştırıyormuş," diyor Ivy.

Wes tabağından başını kaldırır ve ilk kez onun elbisesini görmez. "Bize mi bakıyorsun?"

"Anlaşılan buralarda onu meşgul edecek kadar suç yok. Arabanızla ilgili 911 çağrısını bulacak kadar geriye gitmiş."

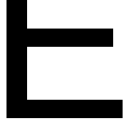
Eski Subaru. Ivy o gece onu gerçekten mahvetmişti. Polisi aramaktan başka çaresi kalmamıştı. Sakinleştğinde, sadece hasarlı bir araba için polis kaydının biraz aşırı olduğuna karar verdi. Tamir etmişlerdi,

Gerçi. Kişisel bir şey değilmiş gibi göstermek için birkaç arabaya daha zarar vermiş. Polis maddi hasarı önemsemez.

"Ama suçlamalar düştü," dedi. "O bunu biliyor."

Yemeğine geri dönüyor. Somon balığı. "O zaman sorun ne?" "Sana söylüyorum," diyor, "çünkü çiftler böyle yapar. Onlar birbirlerine günlerini anlatırlar. Sen bana Tanner'ı anlattın, ben de sana dedektifi anlatıyorum."

Azarlanıyormuş gibi hissediyor. Bu konuda da iyi. İşin sinir bozucu kısmı, bunu bir şekilde seksi hale getirmesi.

Her zaman. Her seferinde.

Wes tatlıdır, komiktir, dikkatlidir. Wes dünyadaki en iyi erkek arkadaştır. Ta ki ruh hali değişene kadar. Mesela o zaman Hafta sonu için Monterey'e gitmişlerdi. Dönüş yolunda, şalteri attı. Sonunda onu bir dinlenme tesisinde bıraktı.

O hiçbir şey yapmamıştı. Yapmadı. Tek bir şey. Bir şey. Aklına gelen *tek* şey, öğle yemeği için durduklarında bir garson kızla flört ettiği için onunla dalga geçmiş olmasıydı. On dokuz yaşında görünen, üniversiteye gidecek yaşta bile olmayan bir kızdı ve Wes gözlerini ondan alamıyordu. Bunu saklamaya da çalışmadı. Ivy'nin görmesini istiyordu.

Ivy, nasıl tepki verebileceği düşünüldüğünde oldukça itidalli davrandı. Ciddi bir kıskançlık değil, sadece gördüğünü belli etmek için hafif bir sataşma. Aslında istese de kaçıramazdı. Bildiği bir sonraki şey, Ivy'nin yolun kenarında yalnız olduğuydu. Wes çok dramatik olabiliyor.

En azından bu gece kendi arabası var. Bu sefer, neredeyse bir hafta boyunca mükemmeldi.

Bir *hafta*.

Çince'de o kelimeyi düşünemiyor.

Belki de tüm bunlar patronunun söyledikleri yüzündendir. Tanner ondan nefret ediyor; bunu biliyor. Ya da belki Wes'te şu dissosiyatif bozukluk vardır. Çoklu kişilikler. Ivy bunu on yıldır hiç çözemedi ve şakağındaki damarın zonklamasının da bir faydası olmuyor. Bu onu tahrik ediyor.

Ama bunca yıldan sonra bildiği bir şey varsa, o da adam bir hıyara dönüştüğünde ne yapması gerektiğidir.

Onu geri incit.

Onu ne kadar rahatsız ettiğini bildiği için bifteğinden bir ısırık daha koparıyor. Hiçbir şey söylemiyor, doğrudan değil ama kokuya karşı burnunu kırıstırıyor. Güzel. Onunla aynı masada oturmak zorundaysa, yemeğinin tadını çıkaracaktır. Ve iyi bir bifteğe bayılır.

"Tek sorduğu bu muydu?" Wes soruyor. "911 çağrısı mı?"

Ivy bifteğini çiğnemekte acele etmiyor, bir dakika daha uzatıyor. Henüz değil. Karen'ın arabaya baktığını söylemeye hazır değil. Eskisine.

Adamın nasıl bir tepki vereceğini, sadece birkaç saniye içinde içinden geçecek duyguları hayal edebiliyor. Önce şok, ardından şaşkınlık ve sonra da korku. Öfkeyle karışık bir korku. Ama bu duygular o kadar iç içe geçmiştir ki birbirinden ayırmak zordur.

Ivy ve Wes o gece hakkında konuşmazlar. Hem de hiç. İlişkilerinde pek çok kara delik, girmeyecekleri pek çok yer vardır, ancak Fine Line'da çalışmaya başladığı gece açık ara en derin olanıdır.

Bırakın tartışmayı, düşünmek bile çok acı verici.

—

"Evet," diyor Ivy sonunda. "Karen'ın sorduğu tek şey buydu."

Wes başını sallar, şarap kadehini eline alır ve derin derin içine çeker. Kırmızı et kokusunu burnundan atmaya çalışıyordu. "Ama ona kesinlikle seni takip etmediğimi söyledin? Bizi araştırmak için bir nedeni olmadığını?"

"Ona konuştuğumuzu, her şeyin bittiğini ve artık tuhaf hediyeler ya da notlar almadığımı söyledim."

Tam olarak aynı şey değil.

Wes masadan uzaklaşır, kokudan ve kadından uzaklaşır. Sahne yok. Bu gece olmaz.

"Tuvaleti kullanmam gerek" diyor. Bu bir yalan ve dürüstlikle ilgili tüm sözlerine rağmen bu konuda kendini kötü hissetmiyor. Belki sonra hisseder, belki de her şeyi unuttur.

Erkekler tuvaletinde yalnız kaldığında, daha güçlü bir duygu seli Vur.

Her seferinde. Her seferinde.

Ona ettiğinden çok daha fazla kendine küfrediyor, çünkü daha iyi bilmeliydi. Bu kadar çabuk bir araya gelmeyi asla kabul etmemeliydi. Asla, asla, asla. Bunu yapmayacağına dair kendine söz vermişti, kız ne derse desin, ne yaparsa yapsın ya da nasıl görünürse görünsün, kendini bir daha asla bu duruma sokmayacağına yemin etmişti.

Yine de yatakta uzandıklarında ve kadın tekrar birlikte olmaları gerektiğini söylediğinde tereddüt etmedi. Belki ilk başta tereddüt etmiş gibi gelmişti ama zihninde karar çoktan verilmişti. Bir şans daha, doğru yapmak için bir şans daha. Rüyanın cazibesi korkudan daha güçlüydü.

Yine de harika bir hafta oldu. Son seferden beri geçirdiği en iyi hafta.

—

Masaya döndüğünde, başlangıç tabakları temizlenmişti. Ivy son şarabını içer, bardağın kenarından ona bakar.

"İki cappuccino sipariş ettim. Tatlı isteyip istemediğinden emin değildim" diyor.

"Hayır, kahve iyi." Duraksıyor, neredeyse şaka yapacak ama vazgeçiyor. "Tatlıya ihtiyacım yok. Oldukça tokum."

"Ben de."

"Hiç şaşırmadım."

Buna tepki vermiyor. Kaşını bile kaldırmadı. Dürüst olmak gerekirse, kadın poker oynamalı, çünkü bir servet kazanabilir. Ama onun sevdiği oyun bu değil.

Cappuccino geldi ve Ivy Çince öğrenmekten bahsetti. Bu onun üçüncü yeni dili ama hiçbirini akıcı bir şekilde konuşamıyor çünkü iş yerinde yüksek sesle konuşma pratiği yapamıyor. Yine de daha önce ona Rusça ve Fransızca küfür etmişti.

Geçmişte, ona işte bu kadar zaman geçirerek yapabileceği pek çok başka şey olduğunu söylemişti. Çalışabileceği pek çok başka şey. Bu gece çenesini kapalı tutuyor.

Şaka yok. İma yok. Kahve sırasında yaptıkları olağan konuşmalardan hiçbiri yoktu. Wes bu geceyi gerçekten dört gözle bekliyordu. Şimdi tek hissettiği hayal kırıklığı. Ve öfke.

Ayrıldıklarında kadın durur ve restoranın önünde onunla yüzleşir.

"Kötü bir ruh hali içinde gibisin," diyor. "Belki de bu gece eve gitmeliyim."

Wes'in kafasının içinde bir savaş patlak verir. Artık her şey ona bağlı. Ya ruh hali için özür dileyecek ve kız onun evine gelecek ya da özür dilemeyecek ve eve yalnız gidecektir.

Seks ya da seks yok. Asıl soru bu.

Keşke o elbiseyi giymeseydi. Ki bu elbise ona çok yakışıyor. Özellikle de burada, gece gökyüzünün altında.

Keşke onu nasıl hasta ettiğini bile bile o pirzolayı sipariş ederek durumu daha da kötüleştirmeseydi. Onun davranışı olmasaydı, bu ruh halinde olmazdı ve bu kararı vermek zorunda kalmazdı. En kötüsü de: Bütün bunları biliyor.

İç savaşı uzun sürmez.

"Bu gece böyle kötü bir ruh halinde olduğum için özür dilerim," diyor. "İş yüzünden. Bugün ofiste bir sürü sorun var."

Ivy ile seks her zaman kazanır.

19

W

Es, Ivy'nin doğru kişi olduğunu tam olarak ne zaman anladığını bilmiyor. Oraya ulaşmak bir süreçti ve tanışmalarından birkaç hafta sonra başladı.

O ve Ivy'nin çok parası olmadığı için çok fazla abur cubur yiyorlardı. Birlikte ilk kez satın aldıklarında, bir benzin istasyonundaki marketteydiler.

En sevdiklerini aldı: Crunch bar, Flamin' Hot Cheetos ve Diet Coke. Kaliforniya'da herkes su içer ama onun Orta Batı kökleri çok güçlüydü.

Soda tek seçenektir. Diyet kısmı onun tek imtiyazıydı. Onun seçimleri tamamen farklıydı: Butterfinger, Harvest Cheddar SunChips, ve Fresca.

Fresca.

Kadın bir şişe aldığında, adam bunun Sprite ve 7Up kalmadığı için olduğunu düşündü. Ama sonra başka bir dükkânda yine aynı şeyi yaptı. *Tam orada 7Up dolu bir soğutucu varken bile.*

"Greyfurtlu soda mı? Limonlu değil mi?" dedi. "Bunu kim yapar?" "Ben yaparım."

"Garip hissettiriyor," dedi. "Bana değil."

Biri onu kapmaya kalkarsa ölümüne savaşacakmış gibi şişeyi kavradı. Ve Fresca almaya devam ediyordu, bu da onu son derece şaşırtıyordu. Onunla ilgili en tuhaf şeylerden biriydi bu ve birkaç tane sin i fark etmişti. Diş macunu tüpünü ortadan sıkması gibi. Sonuna değil, önüne değil, ortasına. Bu yeterince tuhaftı. Fresca daha da garipti.

Ama adam bundan bahsetmeyi bıraktı çünkü kadın geri adım atmayacaktı. Ayrıca, onun seçimleri hakkında hiç yorum yapmadı. Bir kere bile.

En sevdikleri abur cubur konusu birkaç ay sonra bir parti sonrasına kadar tekrar gündeme gelmedi. Wes biraz sarhoş olmuştu. Hayır, çok sarhoştı. Ve her şeyi berbat etmişti. Ona göre. O gece hakkında pek bir şey hatırlamıyordu.

Hatırladığı şey, bir bakıma, ilk kavgalarını yaptıklarıydı. O zamanlar üç kişiyle birlikte kampüs dışında yaşıyordu. Partiden sonra, o ve Ivy onun evine geri dönmüşler. Bugüne kadar detaylar net değil. Ivy ona bağıırken yatağında otururken neler olduğuna dair anlık görüntüler var. Ivy'nin onu bir kızla flört etmekle suçladığına dair belirsiz hatıralar (etmemiştir ya da en azından ciddi değildi). Kızı ne kadar zamandır tanıdığını (hiç tanı mıyordu) ve ondan hoşlanıp hoşlanmadığını (kim olduğunu bile hatırlamıyordu) öğrenmek istiyordu. Tek yapmak istediği uzanıp sızma ktı.

Hatırladığı son şey, kadın gittiğinde yatak odasının kapısının çarpma sesiydi.

Sabah, her şeyi berbat ettiği duygusuyla birlikte bir baş ağrısıyla uyandı. Wes öyle olduğunu düşünmüyordu, aslında düşünmüyordu ama alkol ve suçlamalar arasında gerçek kaybolmuştu.

Sendeleyerek boş olan mutfığa gitti. Ev arkadaşları evdeyse bile hâlâ uyuyorlardı. Ya da belki dağınıklıktan kaçıyorlardır.

Çizilmiş ikinci el masanın ortasında bir kâse duruyordu. Sahip oldukları en büyük kâseydi; kenarında sarı çizgiler olan porselen bir şeydi. Wes'in içinde ne olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı.

Crunch barlar. Flamin' Hot Cheetos. Her ikisi de küçük parçalara ayrılmıştı, sanki Ivy her şeyi bir çekiçe ezmiş gibiydi. Çikolata kırıntıları ve portakal parçacıkları Fresca'ya bulanmış.

Wes bunu yaparken Ivy'yi hayal etmeye çalıştı, bu fikrin aklına nasıl geldiğini düşünmeye çalıştı. Dairede hiç Fresca olmadığını biliyordu; ne kendisi ne de oda arkadaşlarından biri Fresca içiyordu. Bu da Ivy'nin dışarı çıkıp Fresca satın aldığı ve bu korkunç karışımı hazırlamak için geri döndüğü anlamına geliyordu.

Onun en sevdiği atıştırmalıkları seçmiş olması. Her Cheeto'yu, her kare çikolatayı yok etme kararlılığı. Bu özel intikam için ne kadar düşünülmüştü. Bu intikamın

Öfke önemli değildi. Wes en son ne zaman birinin kendisi için bu kadar zahmete girdiğini hatırlamıyordu.

Böyle bir kadının gitmesine izin verecek değildi.

Wes doğruca onun yatakhaneşine gitti ve odasının kapısını çaldı. Önce hafifçe, cevap vermeyince daha sert. Artık akşamdan kalmalığı hissetmiyordu, sadece korkuyu hissediyordu. Bir şeylerin çok ileri gitmiş olmasından, hatırlayamadığı şeyler için onu asla affetmeyeceğinden korkuyordu. Temelli gitmiş olmasından.

Sonunda kapıyı açtı. Ivy de en az onun kadar kötü görünüyordu, sanki hiç uyumamış gibiydi. Odası kıyafetlerle doluydu. Yatağın üzerinde, sandalyelerin üzerinde ve masasının üzerindeydiler. Bütün öfkesini dolabından çıkarmıştı.

Birbirlerine baktılar, her biri diğerinin önce konuşmasını bekliyordu.

Ona hatırlamadığını, başka bir kızı tavlamaaya çalışmadığını ve asla yapmayacağını, çünkü istediğı tek kişinin o olduğunu söylemek istedi. Ama kız buna inanmazdı. Bunu söylediğini düşünenekti çünkü aptalca seçimlerle dolu sarhoş bir gecenin ardından söylenmesi gereken şey buydu. Bu yüzden her şeyi örtbas edeceğini umduğı bir şey söyledi.

"Özür dilerim," dedi. "Her şeyi berbat ettim."

Kapıyı yüzüne çarptı. Kapıyı çaldı, adını seslendi. Kadın onu görmezden geldi.

Wes sakinleşeceğini umarak bir gün bekledi ve onu aramaaya çalıştı. Direkt telesekreter çıktı. Sekiz kısa mesajla uzun soluklu bir özür gönderdi ve kadın her birini Teslim Edildi olarak bıraktı. Onları hiç okumadı.

Üç gün geçti, sonra dört. Daha fazla arama, daha fazla mesaj, hepsi görmezden gelindi. Onunla iletişim kurmayı bıraktı ve başka bir yol denemesi gerektiğine karar verdi. Görmezden gelemeyeceğı türden bir şey. Çaresiz mi? Evet, umutsuzdu. Ama umurunda mıydı? Hayır. Eğer aramalar ya da mesajlardan daha büyük bir şey isteseydi, ona tam olarak bunu verirdi.

Plan pahalıydı, en azından onun için. Önemli değildi. Elinden geldiğince para biriktirdi.

Her şey oda arkadaşına verdiği rüşvetle başladı. Yeterince iyi bir kızdı ama iş paraya gelince sıkı bir pazarlık yapıyordu. Ona bir anahtar verdi ve gece için gitmeyi kabul etti. Ivy yarı zamanlı garsonluk işine gider gitmez Wes içeri girdi.

Döndüğünde Ivy içeri girdi ve durdu. Wes yatağında oturmuş, kucağında bir paket Harvest Cheddar SunChips ile Butterfinger yiyordu ve iki litrelik bir şişe Fresca açmıştı. Bütün oda onun en sevdikleriyle doluydu. Masasında, yatağında, şifonyerinde.

"Yanılmışım," dedi. "Sen her zaman en iyi abur cuburları seçerdin."

Wes bir an için onun kendisine sınırlar ve mahremiyetinin ihlali konusunda bağıracağını düşündü. Ama bağırmadı.

"Gördün mü?" dedi. "Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyordum."

L Wes'in bu kadar kolay uykuya dalması onu biraz kızdırdı. Maxwell'den ayrıldıktan sonra öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyordu. Çok yaklaşmıştı ama kontrol altında tutmayı başardı. Ivy, Weswell'in

bu gece onun yatağında olacaktı.

Öfkeli seks, hatta sert. Gerçek tartışma hiç yaşanmadı ve tüm bu gerginliğin bir yere gitmesi gerekiyordu.

Onunla da konuştu.

Wes onun kendisinden bile daha çabuk uykuya daldığını düşünüyor. İşte o zaman konuşuyor. Her zaman değil ama yeterince. Bazen onun güzel olduğunu ya da onu sevdiğini söyler. Bazen de deli olduğunu söylüyor. En sevdiği, ona büyücü dediği zamandı.

Bu gece bir soru sordu:

"Neden?"

Neden ne? diye sormak istemişti. Ama sorsaydı, bir daha uyuduğuna asla inanmayacaktı.

Pencereye doğru döner. Sokak lambasının ışığı perdelerdeki bir aralıktan içeri sızıyor. Yeni elbisesi yerde buruşmuş, bir kolu yırtılmış. Dikiş yerinden sökülmiş.

Wes'in yemekte bu konu hakkında konuşması aklına gelir.

Güzel elbise.

Bu gece için mi aldın? Sadece benim için mi?

Kelimeler ona hançer gibi saplanmıştı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve bunun elbisenin kendisiyle ilgili olduğunu hiç düşünmemişti; bu onun ruh haliyle ilgiliydi. Şimdi yanıldığını anlıyordu. Sebebi *elbiseydi*.

Gök mavisi.

Belki de bilinçaltı yine onun önüne geçmişti.

Yedi yıl önce, Ivy bunu yapıp yapamayacağından emin değildi. Yine de içeri girdi. Fine Line erkek kulübünün neon tabelası gündüz bile açıktı.

İçerisi karanlıktı, görünürde tek bir pencere bile yoktu. Saatin kaç olduğunu bilmenin imkânsız olduğu bir kumarhane gibi. Çarşamba öğleden sonra pek fazla müşteri yoktu. Çok fazla dansçı da yoktu ama Ivy'nin gördükleri, vücudu konusunda utanmasına neden oluyordu. Bunun için hiçbir nedeni yoktu. Yirmi üç yaşına yeni girmişti ve formundaydı, sağlıklı, açık havada bir hayat yaşıyordu. Ama sahnedeki kadınlara benzemiyordu.

"Birini mi arıyorsunuz?" dedi barmen. Az miktarda kıyafet giymiş olsa da bir başka muhteşem kadın. "Erkek arkadaş mı?"

"İş."

Ivy'ye yavaşça yukarı aşağı baktı, bunu saklamaya çalışmıyordu. "Bekle biraz."

Birkaç dakika sonra bir adam geldi. Temiz giyimli, Ivy'nin her gün birlikte çalıştığı adamlar gibi takım elbise giyiyordu. Gösterişli mücevherler, görünür dövmeleler, bayağı bir gülümseme yoktu. Ivy'yi barmenle aynı şekilde baştan aşağı süzen bir iş adamıydı.

"Daha önce hiç dans ettin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Buraya garsonluk işi için başvurmaya geldim." "Daha önce garsonluk yaptınız mı?"

"Evet." Üniversitede, bir restoranda. Ama asla bir barda, hele bir striptiz kulübünde. Bunları ona anlatmadı.

Görevli olan tek garsonu işaret etti. Barın sonundaydı ve sıkılmış gibi görünüyordu. O da barmen gibi bikiniye benzer bir şey giymişti. Parlak sarı renkteydi ve Ivy'nin toplum içinde gördüğü her şeyden çok daha açıktı.

"Bunu giymek zorundasın," dedi.

Ivy neredeyse gidiyordu. Poposu ve memeleri bu şekilde dışarıda dolaşmasına imkân yoktu. Erkeklerin ona bakışlarına dayanması mümkün değildi. Milyar kere kardeşlik partisi gibi.

Kalmasına neden olan da bu son düşünceydi. Korkudan daha çok nefret ettiği tek şey, erkeklerin onun seçimlerini belirlemesine izin vermektir.

"Bunu giyebilirim," dedi.

Program hakkında konuştular. Yarı zamanlı bir işe ihtiyacı vardı, haftada birkaç gece, gelirini destekleyecek kadar. Adam onu sahne arkasına, raflar ve kutularla dolu sıkışık bir soyunma odasına ve makyaj malzemeleriyle dolu uzun bir tezgâha götürdü. Müzik biraz boğuktu, bu da konuşmayı kolaylaştırıyordu. Ivy kızları hem yöneten hem de onlara annelik yapan kadınla tanıştırdı.

Coral otuzlu yaşlarındaydı, tüm dansçılardan ve garsonlardan en az on yaş büyüktü. Koyu bir teni, ismiyle uyumlu kıvılcı saçları vardı ve göğüsleri Ivy'ninkilerin iki katı büyüklüğündeydi. Ivy'yi diğerlerinden çok daha hızlı bir şekilde aşağı yukarı süzüyordu.

"Bir isme ihtiyacınız var," dedi. "Müşteriler soracak ve onlara gerçek isminizi veremezsiniz."

Ivy'nin aklından bir isim listesi geçti. "Crystal?"

"Çoktan kullanıldı."

"Ummm . . . Brittany?"

"Hayır." Coral ağırlığını değiştirdi ve iç çekerek Ivy'ye doğru döndü. "Bir kancaya sahip olmak güzel. Bir tema. Erkeklerin seni hatırlamasını sağlayacak bir şey." Göz kırptı ve nasıl olduysa takma kirpikleri birbirine yapışmadı.

"Bir tema," diye tekrarladı Ivy. Şimdi zihni bomboştu.

Coral yine onu baştan aşağı süzdü, bu kez biraz daha yavaş. "Güzel bronzlaşmışsın.

Dışarıda çok zaman geçiriyor musunuz?"

"Evet." O ve Wes her zaman yürüyüşe çıkar ya da bisiklete binerlerdi, çalışmaya başladıklarından beri bu daha da artmıştı. Bütün gün ofiste tıkalı kalmak, bir an önce dışarı çıkıp temiz hava almak istemesine neden oluyordu. Güneş yüzünden saçları bile daha açık renk olmuştu.

"Yaz," dedi Coral. "Parlak bir yaz günü gibi görünüyorsun."

"Tamam." Yaz kötü bir isim değildi. Ivy daha kötülerini düşünebilirdi. "Kaç kilosun? 34C?"

"Tabii."

Sayılır. Ivy ayın çoğunda 34B, şişkin olduğunda ise 34C'ydi.

Yaptığı en tuhaf konuşmalardan biriydi. Yaptığı en tuhaf şeydi de. Aklındaki soru şuydu: Bunu yapabilir miydi?

Görünüşe göre, evet.

Coral bir kutuyu karıştırıp iki paket çıkardı ve Ivy'ye uzattı. "Üniforman. İki tanesi bedava. Kaybolur ya da hasar görürlerse yenisini almak için ödeme yapacaksın."

Ivy selofanla sarılmış poşetleri aldı. En üstte, köşede küçük bir kadın resmi görünüyordu ve kadın, görevli garsonun giydiğine benzer bir bikiniye benzeyen bir şey giymişti.

Onunki sarıydı. Ivy'ninki gök mavisiydi.

Bianca bilgisayar ekranına parmak atıyor. Tepki vermiyor, ona istediğini vermiyor, ama kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlıyor. Bilgi edinmek her zaman kolay değildir ama bu kadar zor olmamalı.

Bianca yine erkenden işinin başındadır ve internette bulabildiği her şeyi bulmuştur bile. Ivy ve Wes tarafından yapılan her gönderiyi aradı, her yorumu okudu, diğer hesaplardaki tüm etiketlenmiş fotoğraflara ve tüm ücretsiz kamu kayıtlarına baktı. Ulaşamadığı tek şey polis raporları. Bunlar için karakola gidip beş dolar ödemesi gerekiyor. Ucuz ama bir form doldurması ve onlara adını vermesi gerekiyor.

Diğer tek seçenek, geçmiş kontrol sitelerinden biri aracılığıyla çevrimiçi ödeme yapmaktır. Karşılaştırıldığında, ucuz değil. En azından saygın siteler için.

İnsan kaynakları potansiyel çalışanları araştırmak için bir tane kullanıyor ama Bianca'nın artık buna erişimi yok. Tek bir kayıt elde etmek pahalı değil, ama etrafa saçacak fazladan parası da yok. O bir asistan, satış temsilcisi değil.

Sahip olduğu tek şey şirketin kredi kartına erişim. Bianca temsilcilerin seyahat ayarlamalarını yapar, kartvizitlerini sipariş eder ve satış departmanı için malzeme stoklar. Bir çalışan ve kız arkadaşı için polis raporları için kullanmak kurallara aykırı olacaktır. Ana anahtar da öyle, ama kredi kartı bir kayıt oluşturacaktır. Dedektifin diyebileceği gibi bir evrak izi. Kovulmasına neden olabilecek bir kayıt.

Bianca internette ücretsiz deneme gibi başka bir seçenek arar. Who's Done What (Kim Ne Yaptı) adlı bir site bulur, bu sitede polis kayıtlarının olup olmadığını görebilir, ancak raporların kendisini göremez. Wes ile başlayarak, onun adını ve doğum tarihini girer.

Site sonuçları veriyor: üç kayıt.

Üç.

Aynı şeyi Ivy için de yapıyor. Doğum gününü sosyal medyada bulmak yeterince kolay ve Bianca, Wes'in doğduğu yıla giriyor.

Sonuç aynı: üç rekor.

Bianca tesadüflere inanmaz. Onun deneyimlerine göre böyle şeyler yoktur.

Raporları görmek istiyor, Ivy'nin neden bir sorun olduğunu ve bir dedektifin neden Wes'i görmeye geldiğini bilmek istiyor. Bianca ezberlediği kredi kartı numarasını girmeye başlar, ancak yarıda durur, tarayıcıyı kapatır ve işine geri döner.

Buna değmez. Başka bir yolu olmalı. Bütün sabah bunu düşünür ve kişi listesinde polis departmanında ya da belediye binasında çalışan birilerini arar.

Öğle yemeğinden hemen önce Tanner son gelişmeleri sormak için uğrar. Bianca ona her zamanki özeti veriyor, o da dinliyor, başını sallıyor ve Bianca'nın işi bittiğinde Bianca'ya doğru eğiliyor. Geçen gün yaptığı gibi.

"Ya Wes?" diye fısıldıyor. "Yeni bir şey var mı?" "Bugün yok. Çok sessizdi."

"Kötü bir ruh hali içinde mi?"

"Bilmiyorum," diyor, gözleri kocaman. "Bütün sabah ofisindeydi."

Tanner iç geçirir ve Wes'in kapalı kapısına bakar. "Bildiğim iyi oldu."

"Bunun bir anlamı var mı?" diyor. Normalde Tanner'a böyle sorular sormaz ama bugün kendini tutamıyor.

"Olabilir." Ona gülümsüyor ve uzaklaşmadan önce göz kırpmıyor.

Wes'e bir şeyler oluyor, Tanner'ın farkında olduğu bir şeyler. Ama konuşmuyor. Yapmak istediği şey ona Joey Fisher hakkında soru sormak. Özellikle Wes ve Joey hakkında. Ama cesaret edemiyor.

Tanner ofisine döner dönmez, polis raporlarını sipariş eder ve şirket kartından tahsil eder.

Wes bilgisayar ekranını görmüyor. Hiçbir şey kaydedilmiyor. Dün geceki kadar öfkeli hissetmese de, kendini iyi de hissetmiyordu. Ya da iyi bile. Tüm duyguları bastırılmış, baskın olanın altına gömülmüştür.

Hayal kırıklığı.

Cinsel türden de değil. Onunla başa çıkmak daha kolay olurdu. Hayır, bu, kurtulmak için duvarı yumruklamak istemesine neden olan türden bir hayal kırıklığı. Ya da en azından bu hissi birkaç kademe aşağıya çekmeyi.

Ivy işe gitmeden önce elbise hakkında tek kelime etmedi. Robotlar gibi her zamanki hareketleri yaptılar, konuştular ama gerekli olmayan hiçbir şey söylemediler. *Kahve hazır mı? Diğer ayakkabım nerede? Anahtarlarımı gördün mü?* Bir noktada Ivy bir iş arkadaşıyla ilgili komik olması gereken bir hikâye anlatmaya başladı ama ikisi de gülmedi.

Sabah, kendi yollarına gitmeden önce kapıda göstermelik bir öpücükle sona erdi. Bu yepyeni gün hiçbir şeyi silmedi; sadece daha fazla soru getirdi:

Ivy neden o elbiseyi giysin ki? Neden ona İnce Çizgi'yi hatırlatmak istesin ki? Ve o geceyi.

Bunu düşünmek onu üzüyor. Görünüşe göre öyle, çünkü Tanner ofisine girdiğinde ilk söylediği şey "Neyin var senin?" oluyor.

"Bir şey yok. Ne oldu?"

Tanner, Wes'in karşısındaki koltuğa oturdu. "Calvin aradı ve toplantıyı ertelemek istiyor."

"Biliyorum, Bianca bana bu konuda mesaj attı." Bu da iyiye işaret değildi.

Bunun bir kapanış toplantısı olması

gerekiyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

Tanner dedi ki. "İyiyim. Sadece biraz başım ağrıyor."

Tanner kaşlarını kaldırıyor. "Eşinle sorun mu yaşıyorsun?"

Evet. "Hayır."

"Tabii, tabii. Tamam, bu akşam stratejiyi konuşmak için ekibi bir araya getirmek istiyorum. Fazladan zamanımız olduğu için her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum. Eğer bocalarlarsa, onları geri çekmeliyiz."

Wes programına bir not düşer. "Tamamdır. Orada olacağım."

"Bianca bize White Rabbit'te özel bir oda ayarlayacak, böylece içkiler de olacak."

"Doğal olarak."

Tanner gitmek üzereymiş gibi ayağa kalkıyor ama sonra parmaklarını şıklatıyor. "Açık olmak gerekirse, bu bir artı-bir etkinliği değil," diyor.

"Ivy'yi getirmeyin."

Wes iç çekiyor.

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Ivy ..." Tanner durdu. Wes'in masasının üzerine eğildi ve iki elini masanın üzerine koydu. "Ivy senin için iyi değil."

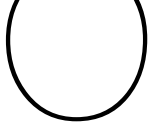
Şaka yapmıyor. Tanner, Wes'e hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi bakıyor.

En azından öyle hissettiriyor. Tanner, ailesinin önünde oturan Wes'e kendini yeniden ergen gibi hissettirir. Annesi, uzun bir kurallar listesi olan sert bir kadın. Hiç kuralı olmayan Ivy'nin tam tersi.

Ve babam, her zaman annesinin yanında, sessizce onu destekliyordu. Birlikte, boyun eğmeyen bir güçtüler. Wes onlara bir partinin ya da futbol maçının neden bu kadar önemli olduğunu, gitmezse tüm sosyal hayatının çökebileceğini asla anlatamadı. Sonunda denemeyi bıraktı.

Onun yerine ağzını kapalı tutup evden gizlice kaçmak daha kolay.

Şimdi de aynı şeyi yapıyor. Tanner'a hiçbir şey açıklamaya çalışmıyor, ilişkisini anlamasını sağlamaya çalışmıyor. Wes, Tanner ofisinden çıkana kadar sessiz kalır, Ivy'yi görmeye devam edeceğini bilmektedir. Patronuna yalan söylemek anlamına gelse bile.

Asistan olmanın en iyi yanlarından biri de kimsenin sizinle ilgilenmemesi. Bianca işini yaptığı sürece, Tanner ve diğerleri onun ne yazdığı ya da okuduğuyla ilgilenmiyor, ya da günde kaç kez telefonuna baktığını. Kimsenin umurunda değil. Bu ilgisizlik ona polis raporlarını okumak için bolca zaman veriyor.

Ivy gerçekten bela.

Bianca artık dedektifin ofise neden geldiğini biliyor. Rapor daha geçen hafta doldurulmuştu: Ivy takip edildiğini söylemiş ve potansiyel şüpheli olarak Wes'in adını vermişti. Bir hafta önce Bianca bunun mümkün olduğunu düşünmezdi ama bugün farklı. Wes'i tanıdığından bile emin değil.

Bu asla olmaz.

Ve bu şimdi de olmayacak. İş arkadaşının çılgın bir psikopat/tacizci/katil olduğunu öğrenip "Çok iyi bir adamdı. Hiçbir fikrim yoktu."

O ipucunu bulacak. Eğer varsa.

Bianca raporları çevirip ikinci kez gözden geçiriyor. En yenisi Ivy'nin takipçisiyle ilgili, ona hediyeler bırakan biri. En eski rapor ise sekiz yıl öncesine, Wes'in Ivy'yi arabasına zarar vermekle suçladığı zamana ait. Daha sonra ifadesini değiştirmiş, bunun yerine suçu mahalledeki bir dizi suça atmış ve suçlamalar düşmüştü.

Üçüncü ihbar yine Ivy'den gelmişti: Arabasının çalındığını bildirmişti. Eski bir Toyota 4Runner, apartmanının önüne park edilmişti. Bir sabah, gitmişti. Birlikte yaşadıkları için Wes'le de görüşülmüştü.

İlk başta, hiçbir şey göze çarpmıyor. Ta ki arabanın çalındığı tarihi görene kadar.

—

Bianca anahtar kartını okutarak Siphon binasının yan kapısını açar. Park yeri boştur. Çalışanlar gittikten sonra ama temizlik ekibi gelmeden önce en uygun noktaya gelmiştir.

Normalde herkes gidene kadar kalırdı ama bu gece yalnız kalmadan önce gitmesi gerekiyordu. İki temsilci ve Tanner hâlâ ofisteydi ve katılması gereken bir aile yemeği vardı. Başka bir şey olsaydı, bunu görmezden gelir ve ofiste kalırdı. Ama annesini kızdırmak kaçındığı bir şeydi.

Evet, şirketin elinde kartın okutulduğuna dair bir kayıt olacak. Önemli değil.

-Kimse kontrol etmez. Eğer kontrol ederlerse de bir şeyi yapmayı unuttuğunu, önemli bir görevin bekleyemeyeceğini söyleyebilir. Hiçbir şey kaybolmadığı ya da tahrip edilmediği sürece, bir asistanın geç saatlere kadar çalışması kimsenin umurunda olmayacaktır.

Satış departmanı aslında geceleri güzel oluyor. Sessiz ve karanlık, ama pencereler nereye gittiğini görmesine yetecek kadar ışık sağlıyor. Masasına oturuyor ve Rus iç içe geçmiş bebeklerini çıkarıp ana anahtara ulaşana kadar açıyor.

Bu gece Wes'in programından daha fazlasına bakması gerekiyor. Yıllardır Siphon'da çalışıyor ve çok sayıda e-postası var. Tanrı bilir kaç tane dosyası vardır. Şifresini kullanarak kendi bilgisayarından bunlara erişebilse de, sunucuda bu tür bir kayıt olmasını istemiyor. Tedbirli olmak üzmekten iyidir, özellikle de anahtar onda olduğu için.

Wes'in ofisinde hiç ışık yakmaz, sadece bilgisayarını açar. İlk olarak en eski e-postaları aramaya ve onları kronolojik olarak düzenlemeye başlar.

On dakika sonra asansörün sesini duydu.

Temizlik ekibi için çok erken, yani iş arkadaşlarından biri. Öyle olmalı. Wes'in ofisinden kaçmayı düşünüyor. Ya da masasının altına saklanabilirdi.

"Bianca?"

Çok geç.

Tanner gelip kapı aralığında duruyor. "Burada ne yapıyorsun?" dedi. "Ve sen Wes'in ofisinde ne yapıyorsun?"

Gelen kutusunu kapatıp ekranı kapatırken Bianca'nın eli titriyor. "Programıyla ilgili bir sorun vardı," diyor sesini eşit tutmak için mücadele ederek. "Benim hatamdı. Buraya düzeltmek için geldim."

"Ama buraya nasıl girdin?"

"Kapı kilitli değildi." Bilgisayarın ışığı olmadığı için hava şimdi daha karanlık ve kadın adamın yüzündeki ifadeyi göremiyor. "Takvimlerimizin eşleştiğinden emin olmam gerekiyordu. Sabah bir toplantısı var ve girişi iki kez kontrol etmem gerekti." Ayağa kalkıyor, eteğini düzeltiyor ve dışarı çıkmaya başlıyor. "Her şey tamam," diyor.

Yanından geçerken alkolün kokusunu alır.

Çantasını almak için masasına dönerken omzunun üzerinden konuşarak "Bu saatte burada ne işin var?" diyor.

"Bianca."

Dönüyor. Tanner hemen arkasında, bir adım ötede. Viski. Viski içiyormuş.

"Evet?" diyor.

"Şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi asistanlardan biri olmalısın.

Hayır, sen

en iyi asistan. Şimdiye

kadarki." "Teşekkür

ederim."

"Bu kadar geç saatte buraya gelip bir program hatasını düzeltecek pek fazla insan yok." Tanner ona doğru adım atarak aradaki mesafeyi birkaç santime indirdi. "Ama sen geldin."

Geri çekiliyor ve masasının kenarına çarpıyor. "Sorun değil. Doğru olduğundan emin olmak istedim."

"Bunu yanlış anlama, çünkü bu konuda garip bir şey demek istemiyorum," diyor, "ama son derece çekicisin."

Başını sallıyor. Ona cevap vermiyor, daha da yaklaşıp göğsünü onunkine bastırdığında tek kelime etmiyor.

"Cidden," diyor. "Çok güzelsin." Bu.

Olamaz. Olamaz. Olamaz.

Beyni bu kelimelere takılıp kalıyor, önünde olup bitenleri işleyemiyor. Karşısında *kimin* olduğunu anlayamıyor. Tanner onun patronu. Sarhoş patronu.

Bu. Olamaz. Olamaz. Olamaz.

"Gerçekten gitmeliyim," diyor, masanın üzerinden çantasının durduğu sandalyesine uzanmaya çalışarak.

Adamın elleri kadının belinde, onu kendine doğru çekiyor. Kadın onu geri itmeye çalışıyor ama adam kıpırdamıyor.

Her zaman onun bir pislik
olduğunu söylerlerdi.

Haklıydılar da.

"Tanner, dur."

Yapmıyor. Adamın nefesinin kokusu onu hasta ediyor ve adam onu masaya doğru daha sert itiyor. Kadın onu tekmelemek için dizini kaldırmaya çalışıyor ama adam bacaklarıyla onu engelliyor.

"Hadi ama Bianca," diyor, sesi tam Bianca'nın kulağında. "Geçen gün benimle flört ediyordun. Flört ettiğini biliyorum."

Öyleydi. Ama bu onu ellemek için bir davet
değildi. "Kes şunu. Ben ciddiylim."

Kulağını yalıyor. "Ne kadar da
alıngansın." Bu. Olamaz. Olamaz.

Olamaz.

Zaman kayar, ikiye bölünür.

Tanner hızlı hareket ediyor, elleri aynı anda her yerde, onu masaya doğru tutarken bir yandan da hissediyor.

Bir şeye tutunmak için arkasına uzanıyor. Herhangi bir şeye. Kafasına vuracak bir şey. Onu bir saniyeliğine sersemletecek ve böylece koşabilecekti. Ama çok yavaş hareket ediyormuş gibi hissediyor. Yeterince hızlı bir şey bulamıyor.

Yapışkan notlar. Fare. Not defteri.

Kadın el yordamıyla kalemlige ulaşmaya çalışırken, adamın eli kadının bacaklarının arasında geziniyor.

Sonunda, işe yarar bir
şey. Bir makas.

Iberbat."

Ivy'nin ağzından çıkan ilk kelimeler. Wes onun evine daha yeni varmış, kapıdan daha yeni girmiştir ve şimdiden bir adım geri çekilir.

Bugün işteyken onu aramış ama o toplantıdaymış, bu yüzden onunla "kesinlikle, kesinlikle" konuşması gerektiğini iddia eden bir mesaj göndermiş. Çok dramatik. İşteyken bununla ilgilenmeyi reddetti, işte burada. Gece saat onda, White Rabbit'teki toplantıdan sonra. Beyninin sonuna gelmişti ama Ivy onu bir kez daha şok etmişti. Bunu yapabilme yeteneği hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor.

"Her şeyi berbat ettin," diyor.

"İçeri gel artık." Ivy ön kapıdan çıkıp oturma odasına doğru yürür ve onu takip etmesi için bırakır. O da takip eder. Sadece bunun neyle ilgili olduğunu görmek için.

Kanepeye oturur, yarı yan yatar, onun yanındaki yerini almasını bekler. Sehpanın üzerinde açık bir şişe şarap, iki bardak ve bir tabak küp peynir ve elma dilimleri duruyor.

Wes bu konuda kötü bir hisse kapılır. Kanepe onu ısıracakmış gibi yavaşça oturur.

"Elbise," diyor. "Özür dilerim. Onu satın aldığımda açıkçası tüm bunları düşünmemiştim bile."

Gözlerini devirmesine gerek yok. Bunca zamandan sonra olmaz.

"Kulağa yalan söylüyormuşum gibi geldiğini biliyorum ama yemin ederim," diyor. Ivy başını eğiyor ve ona bakıyor. "Sana bunu hatırlatmak isteseydim, gerçekten gök mavisi bir elbise seçer miydim?"

Haklı. İncelik onun DNA'sında yok.

"Bana inanıyorsun, değil mi?" diyor. "Bana inandığını söyle."

"Dahası da var, değil mi?"

Ivy şarabı doldurmak ve bir küp peynir yemek için duraklar. "Al biraz," diyor.

"O biftekten sonra hâlâ doymadın mı?" Elinde değil. Gerçekten, yapamaz. "Bu yanıştı," diyor. "Özür dilerim."

Bir özür daha. Daha meraklı ve daha meraklı.

Daha kötü bir şey geliyor olmalı, üzerinde çalıştığı bir şey. Ivy bütün bunları bir hiç uğruna yapmazdı. Tek yapmak istediği özür dilemek olsaydı, evine dev bir balon buketiyle gelirdi. Ya da bir paltonun altında çıplak. Daha önce ikisini de yaptı.

Ama bu garip.

"Bu yüzden mi buradayım?" diyor. "Özür dilediğini duymak için mi?" "Evet."

"Gerçekten mi?"

Omuz silkiyor ve bir küp peynir daha yiyor. "Bir şey daha var," diyor.

"Peki bu ne olabilir?"

"Dedektif," diyor.

Karen Colglazier. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. "Ne olmuş ona?"

"Sana söylediği her şeyi anlatmadım."

Şimdi anlıyor. Gerçekte neler olduğunu anladı. Ve kendini hazırlamak için bir saniyeye ihtiyacı vardır. Wes şarabından büyük bir yudum alır ve anı olabildiğince uzatır.

Bir yanı ona dün gece neden söylemediğini sormak istiyor, çünkü şimdi ne tür bir oyun oynadığını bilmek istiyor. Neden saklıyor? Bunun ikisine de ne faydası var? Hiç mantıklı değil.

Diğer yanı ise bunun durumun en önemsiz kısmı olduğunu biliyor. Endişelenmesi gereken tek şey bir dedektifin onlara kafayı takmış olması.

Ama eski alışkanlıklar asla ölmez; sadece uykuya dalarlar. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" diye soruyor.

"Çünkü bilmeyi hak ediyorsun. Sana dün gece söylemeliydim." Uzandı ve elini onun dizine koydu. "Ama sen dün gece

Akşam yemeği. Doğru zaman olduğunu düşünmedim." Adil.

Aklından bir sürü şey geçiyor. O kadar hızlı geliyorlar ki beyni karmakarışık oluyor. Yarıısı ona inanmasını söylüyor. Diğer yarıısı geçmişini hatırlıyor.

Wes yıllarını Ivy'nin yalan söylediğinde pokerde olduğu gibi herhangi bir işaret verip vermediğini anlamaya çalışarak geçirmişti. Onu test etmiş, cevaplarını bildiğı sorular sormuş ve gözlerinin nasıl hareket ettiğini, bir şeylerin seğırip seğırmediğini, gülümseyip gülümsemediğini incelemişti.

Hayır. Söyleyecek bir şeyi yok.

İçgüdülerıyla hareket etmek zorunda kalıyor. Tecrübelerine göre en güvenilir kaynak değil ama elindeki tek şey bu. Ve ona dürüst olduğunu ama bu hikayede daha fazlası olduğunu söylüyor. Her zaman öyledir.

Zaman kazanmak için bir elma dilimi kapıyor. O elmayı bir ısırık olması gerekirken üç ısırık için uzatır.

"O gece," dedi sonunda.

"Evet."

Şarabından bir yudum daha alır, bu sefer daha da büyüktür. O gece hakkında konuşacaklarsa, buna ihtiyacı var.

A Sifon binasının üzerinde, gece gökyüzü karanlık. İnce bir ay parçası gökyüzünün karanlık görünmesini engelliyor.

Tüm polis arabalarının yanıp sönen ışıklarıyla birlikte.

Dedektif Karen Colglazier, iki üniformalı polis tarafından karşılandığı ön kapıya doğru yürür. Onları tanıyor, özellikle de kısa boylu olanı, suç mahallerinden birinde iyi bir iş çıkarmıştı. Bu ona bu işin doğru şekilde halledileceğine dair biraz umut verir.

"Kaçınıcı kat?" diyor.

"Üçüncü."

"Teşekkürler."

İçeride, lobi sessiz. Hilal şeklindeki resepsiyon masası dağınıklıktan arınmış, bilgisayar karanlık. Zemin cilalı, pencereler şaşırtıcı derecede açık, daha önce buraya geldiğinde nasıl görünüyorsa aynen öyle. Karen'ın elini cama bastırması geliyor.

Üçüncü katta başka bir polis nöbet tutuyor. Bir yıldan az süredir polislik yapan genç bir adam. Ona başını sallıyor, ayakkabılarını örtmesi için plastik patikler verirken yüzü asık.

"Nasıl görünüyor?" diyor.

"İyi değil."

Zemin neredeyse uçtan uca uzanan kabinlerle kaplı. Uzakta, en sağda bir hareketlilik görüyor. Satış departmanı.

Bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Tarayıcıda Siphon'un adresini duyar duymaz anlamıştı.

Yaklaştıkça koku daha da güçleniyor. İnsanlar kan kokusunu hep bakıra benzetir ama aslında aynı şey değildir. Kanın farklı bir kokusu vardır.

Yeterince etrafta olan herkes için koku. Polisler bu konuda lakayt davranır, hatta umursamazlar.

Karen da aynı. Kan onu rahatsız etmiyor çünkü buna izin vermeyi reddediyor. Her şeyin biraz tanıdık görüldüğü diğer tarafa çıkana kadar sonsuz gri hücreler görüşünü engelliyor. Ama tanıdık gelmiyor. Pelüş gri halı

kana bulanmış durumda. Çok fazla kan.

Koridorun aşağısından gelen bir ses, diğerlerinin üzerinde yükseliyor.

"Kameralar mı? Evet, ön kapıların üzerinde ve lobide var.

Ofislerde değil."

Karen başını eğerek sese doğru bakar ve konuşanı hemen tanır. Siphon'un CEO'su Ian Kelley, aynı zamanda şirketin yüzü. Yerel bir sanatçı olan kocası ve Newfoundland cinsi dev köpekleriyle birlikte sık sık medyada yer alıyor.

Ian kırk yaşlarında ve tasarım bir gömlek, hakiler ve patikle kapatılmamış pahalı ayakkabılar giymiş. Çünkü gecenin bir yarısı polis aradığında, İtalyan mokasenlerini unutamazsınız. Belki de sahip olduğu tek şey budur.

Karen'ın ayakkabıları indirimde 19.99 dolar. Ayrıca gerçek deri.

Onu sorgulamak zorunda kalan polisler için üzüyor. Kimse tarafından sorgulanmaya alışık olmayan birinden bilgi almak kolay değildir.

"Karen? Burada ne işin var?"

Louis Knox, başka bir dedektif, onun arkasında duruyor. Yıllardır birlikte çalışıyorlar. Louis kendisinden önce dedektifliğe terfi ettiğinde onun için mutluymuş gibi davranmış, o da buna inanmış gibi yapmıştı.

Herkes gibi o da ona Karen diyor, çünkü Colglazier bir dedektif için ideal bir soyadı değil. Bir süreliğine diğer polisler ona Cole diye seslendi ama tutmadı. Karen kaldı. Bu isim sosyal medyada popüler olmadan çok önceydi, o bir insan yerine bir meme olmadan önceydi. Bunu kendi avantajına kullanıyor, çünkü insanlar onun kim olduğu hakkında önyargılı bir fikre sahip. Tipine aykırı davranmak onları hazırlıksız yakalıyor.

"Bir kadının saldırıya uğradığını duydum," diyor Louis'e. "Telsizdeydi."

"Hikaye bu, evet. Ama bu bir cinayet soruşturması."

"Çok kan var."

"Burada duruyordu." Louis bir masayı işaret etti. Üstünde ve önündeki zeminde kan var. Tek temiz yüzey masanın ortası. "Makası kaptı ve onu boynundan bıçakladı."

Şahdamarı. Masanın üzerindeki temiz noktayla birlikte tüm kanı açıklıyor. Kanın kadına çarptığı yer orası.

Her tarafına bulaşmış olmalı.

Louis haklı: Karen'in burada olması için bir sebep yok. Olayı polis telsizinden ilk duyduğunda görmezden geldi. Onun sorunu değildi. Ama sonra adresi tanıdı, çünkü Wes Harmon'la konuşmak için buraya gelmişti.

"Kimdi o?" diyor.

"Tanner Duncan. Satış departmanının başı." Louis her zaman notlarını tuttuğu telefonunu kontrol etti. "Asistan yaptı. Bianca . . . Bianca Mercado."

Karen onu hatırlıyor. Güzel, genç ve çok profesyonel. Düğmeleri ilikli ve sıkı.

"O şimdi nerede?" Karen söyledi. "Hastanede."

"Yaralandı mı?"

"Fiziksel olarak öyle olduğunu sanmıyorum." Louis omuz silkiyor, omuzları o kadar büyük olduğu için ceketini birkaç santim yükseliyor. "Ama histerikti."

Louis çağrılır ve Karen'a olay yerini biraz daha yakından inceleme fırsatı verir. Masanın üstü kanla kaplı olmasının yanı sıra lobidekine hiç benzememektedir. Kalemlik devrilmiş, yapışkan notlar etrafa saçılmış, kurutma kağıdı bile eğri büğrü durmaktadır. Bianca, Tanner'a vurmak için bir şeyler arıyordu.

Rus iç içe geçmiş bebekleri özellikle tuhaf. Büyükten küçüğe hepsi açık. Saldırıya uğrarken bütün bunları yapacak zamanı olmazdı - eğer olan buysa. Ama bir noktada yapmış olmalı.

Aklıma iki teori geliyor. Ya sinirsel bir alışkanlık ya da sonuncusunun içinde bir şey saklı olduğu için. O anda, gece geç saatte, patronuyla tartışmadan önce ihtiyacı olan bir şey.

Davada dedektif olsaydı Bianca'ya soracağı bir soru.
Olmaması çok kötü.

Wes'in ofisinin kapısı açık. Diğerleri kapalı. Karen pencereye kadar içeriye ve pencerenin arkasındaki karanlık gökyüzünü görebiliyor. Masadaki sandalye biraz geriye itilmiştir.

Ama burada değil. Belki de buradaydı. Belki aceleyle gitmiştir. Belki olanları görmüştür. Güvenlik kartları bunu gösterebilir, ya da kameralar, otoparktaki açığa bağlı olarak.

Ya da belki Wes kapısını açık bırakmıştır.

Asansöre doğru yürüyor, tüm bunları kafasında evirip çeviriyor, resmi bir araya getirmeye çalışıyor. Yapbozun daha fazla parçaya ihtiyacı var.

Ancak, bilmek istediği şeyi öğrendi. Wes Harmon kurban değildi.

Çok kötü oldu. Bu her şeyi çok kolaylaştırırdı.

25

'**I**' Wes hâlâ Ivy'nin yatağındayken bir e-posta gelir. CEO'nun asistanı Abigail'den gelmektedir ve tüm personele kopyalanmıştır.

Sifon ofisi acil bir durum nedeniyle bugün kapalı olacaktır. Ayrıntılar gelecek.

Gülümsüyor. Yangın alarmı muhtemelen yine çaldı ve fışkiyeleri tetikledi. Daha önce de bir kez olmuştu ve neredeyse bir hafta boyunca ofisten uzak kalmışlardı. Wes telefonu bırakır ve bir kolunu Ivy'ye dolayarak yuvarlanır.

Evi küçük, sadece iki yatak odası var ve yatak da dahil olmak üzere tüm mobilyaları o seçti. Ama yine de onunkini daha çok seviyor. Çok daha rahat. Çarşaf lar ya da yastık üstü yatak olabilir. Ya da belki de yatak onun gibi koktuğu içindir. Ve o içindeyse, o da içindedir.

Uyanıyor ve başını onun omzuna gömüyor. "Hey," diyor. "Hey."

"Zaman mı?"

"Yediyi biraz geçe."

"Şimdiye kadar duş ta olman gerekmiyor muydu?" diyor. Onun rutinindeki askeri hassasiyetle hep dalga geçer. Onun sabahları çok daha kaotiktir.

"Bugün içeri girmem gerekmiyor," diyor. "Binada bir sorun varmış."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Biraz daha sokuluyor. "Elimden gelse izin alırdım." "Hasta olduğunu söyleyemez misin?"

"Haftalık toplantımız bu sabah. Gerçekten kaçırmamam gereken tek şey bu."

"Çok kötü," diyor.

Yatakta biraz daha kalır, ona doğru kıvrılır. Bu anlarda sadece iyi şeyleri düşünmek çok kolay. Kötü şeyler şu anda yok ve o da bundan memnun.

Birkaç dakika sonra ayağa kalkar ve banyoya gider. Duş açılır ve gözlerini kapatır. Kalkıp kahvaltı hazırlayabilirdi, ofise gitmek zorunda olmadığı için bunu yapmak güzel olurdu. Ya da duşta ona katılabilir. Bir başka iyi seçenek.

Wes daha fazla uyumanın doğru cevap olduğuna karar vererek gözlerini kapatır. Kız arkadaşını ya da en azından hep istediği ama hiç sahip olamadığı bir kadını hayal etmeliydi. Belki ünlü birini.

Ama hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında rüya görmez, çünkü asla tekrar uykuya dalmaz. Dedektif bunu engelliyor.

Karen bir sorun. Elinde buna dair bir kanıt yok ve şu ana kadar Karen'ın bir şey bildiği de söylenemez ama yine de bunu hissediyor. Geçmişlerini araştırmak için hiçbir nedeni yok, özellikle de yedi yıl önce olan bir şeyi. Yine de bakıyor. Bu da onun neyin peşinde olduğunu, hatta neden umursadığını merak etmesine neden oluyor. Kafasında ne kadar evirip çevirirse evirsin, hiçbir anlam ifade etmiyor.

Telefonu çalana kadar onu düşünüyor. Ve çalana kadar. Tekrar.

Tekrar

.

Tekrar

.

—

Karen'ın masasında iki yığın dava dosyası var. Yapacak iş sıkıntısı yok - onun bölümüne gelen cinsel saldırılar ve ilgili suçlar hiç bitmiyor. Çoğu sabah bir fincan kötü kahve, paketlenmiş bir pasta ve son trajediyle başlar.

Soldaki yığında hala üzerinde çalıştığı dosyalar var. Sağdaki, uzak köşedeki yığında ise artık üzerinde çalışmak zorunda olmadığı dosyalar var. Eğer

ona kalsaydı, sadece bir yığın olurdu. Tüm davalar, her biri eşit miktarda ilgi görüyor. Savcı böyle düşünmüyor, Karen'in patronu da öyle. Sağdaki yığın asla kovuşturulmayacak tüm davaları içeriyor.

Bugün karakolda uğultu var; hareketlilik onun etrafında dönüyor. Fair Valley de cinayetlerden nasibini alıyor ama süslü ofis binalarında kadınlar tarafından öldürülen profesyonel erkeklerin sayısı çok fazla değil. Nefsi müdafaa bile değil.

Bu sabah erken saatlerde Karen, Louis ve ortağıyla Tanner Duncan davası hakkında konuştu ve Bianca'yla konuşmayı teklif etti.

"Yardımcı olabilir," dedi. "Saldırıyı bilen biriyle konuşabilirse."

Louis, "Yani bir kadınla konuşmasının yararı olabilir," dedi.

Karen'in kastettiği, saldırı mağdurlarıyla konuşma deneyimi olmasıydı. Ama evet. O da var.

"Sanırım bunu halledebiliriz," dedi Louis. "Ama sana ihtiyacımız olursa haber veririm."

Konuşmayı bitirerek uzaklaştı.

Üzerinde çalışması gereken dosyaya döner. Bir adam otobüsteki kadınların müstehcen fotoğraflarını çekmektedir. Koridorda oturuyor, telefonunu yanında duran kadınların eteklerinin altından geçiriyor ve fotoğrafını çekiyor. Şimdiye kadar fark eden kadınlar ya yer değiştirdi ya da adama küfretti ama hiçbiri olay çıkarmak ya da işe gidişlerini aksatmak istemedi. Kimse bir fotoğraf yüzünden geç kalmak istemedi.

Sarkıntılık etmek Kaliforniya'da yasalara aykırıdır ama teknik olarak kabahattir. Karen için fark etmez. Onun işi onu durdurmak.

Her zaman Fair Valley ve Sacramento arasındaki otobüslerin en kalabalık olduğu işe gidiş geliş saatlerinde ortaya çıkan adamın bir robot resmine sahip. Elinde olmayan şey ise insan gücü. Hayır, polis teşkilatının otobüste fotoğraf çeken bir adamı yakalamak için gizli görevde birini görevlendirmeye gücü yetmez.

Karen bu adamı bulma umuduyla otobüse kendisi binliyordu. Bunun dezavantajı, hem karakoldaki hem de evindeki diğer davalar üzerinde çalışmak için daha az zamanının olmasıydı.

Üçüncü yığın. Wes ve Ivy bunun içinde.

Lvy'nin cenazeler için bir elbisesi var. Basit, siyah, dizin hemen altına kadar sarkıyor. Onu en son büyükbabası öldüğünde giymişti. Bugün yine Tanner için giyiyor.

Cenaze evi havasız; hava, odadaki ceset kadar durgun. Tabut kapalıdır; nasıl öldüğü düşünüldüğünde bu bir sürpriz değildir. Detayları sadece Wes sayesinde biliyor. Polis onun nasıl ve neden öldürüldüğüne dair her şeyi açıklamadı ama Siphon çalışanları biliyor. Dedikodular ortalıkta dolaşüyor, bu yüzden cenaze töreni küçük ve özel. On beşten az kişi burada: Tanner'ın ailesi, satış ekibinin bir kısmı ve Siphon'un CEO'su.

Zànglǐ.

Cenaze için kullanılan Çince kelime. *Ceset* kelimesiyle birlikte özellikle bugün için öğrenmişti. *Shītǐ*.

Tanner'ın erkek kardeşi kürsüde çocukluklarıyla ilgili bir hikâye anlatırken yıkıldığında, Wes onun elini sıkar. O da daha sıkı sıkar. Ivy, Wes'in mi onu tuttuğundan yoksa Wes'in mi onu tuttuğundan emin değildir.

Geçen geceye kadar burada olmaya hiç niyeti yoktu. Olmak da istemiyordu. Kendisinden nefret eden ve bir kadına saldırırken öldürülen Tanner Duncan için değil.

Ama sonra Wes sordu.

Yatakta yatıyorlardı - onun yatağında - bu hafta çok zaman geçirdikleri bir yerdi, sanki kederiyle başa çıkabilmesinin tek yolu seksmiş gibi. Sonrasında uzun süre uyanık yatıyor, telefonunu görmezden geliyor, televizyonu açmıyor ve tavana, duvara, pencereye bakıyordu. Onun dışında herhangi bir yere.

Cenazeden bahsedene kadar sabırlı, sendeleyecek kadar sabırlıydı.

"Geliyorsun, değil mi?" dedi.

Bir an dūřündü ve korunmaya karar verdi. Ona Tanner'ın cenazesine gitmek istemedięini söylemek muhtemelen en iyi fikir deęildi. "Öyle bir planım yoktu, hayır."

Yüzündeki ya da gözlerindeki ifadeyi göremeyecek kadar karanlıktı. Wes o kadar uzun süre sessiz kaldı ki neredeyse uykuya dalacaktı.

"Beni işe alan oydu," dedi Wes sonunda. "Ve beni eğitti. Tanner olmadan ..." Durakladı. Ivy beklerken onun nefes alışını dinledi. "Siphon'da bu kadar başarılı olabilir miydim bilmiyorum."

Tanner yüzde yüz kötü olmayabilirdi; bunu anlıyordu. Sadece kendini öldürtecek kadar kötü.

"Peki ya asistan?" dedi. "Peki ya o?"

"Bianca'yı her zaman sevmişimdir. Harika bir iş çıkardı. Onun için çok üzülüyorum." "Herhangi bir fikrin var mıydı?" dedi.

"Hayır," dedi. "Bütün bu durum çok berbat." Tartışmaya gerek yok.

Wes ve Ivy yatakta, karanlıkta sayısız konuşma yaptılar. Kendi özel günah çıkarma odaları. İlk günlerde çocukluk travmaları hakkında konuştular, aileleri, zaferleri ve başarısızlıkları hakkında hikayeler anlattılar. İlişkilerini de. Sevdikleri ya da sevdiklerini düşündükleri insanlar, ortaokula kadar uzanıyordu.

Daha sonra görüşmeler sadece onların etrafında dönmeye başladı. Kim neyi yanlış yaptı ve daha da önemlisi neden yaptı? Kim üzgün ve kim üzgün olduğunu iddia ediyor ama aslında değil. Karanlıkta ayrıldılar ve bazen aynı gece içinde tekrar bir araya geldiler. Karşılıklı sevgilerinden ve karşılıklı nefretlerinden bahsettiler, bazen aynı cümle içinde.

Birkaç kez ne kadar şanslı olduklarından bile bahsettiler. Ivy'nin ailesinin aksine.

Ayrı hapishanelerdeler ve görüşmelerine izin verilmiyor. Hem de hiç. Ivy'ye yeniden postalaması için mektup göndermeyi denediler ama onlar bile hapishane tarafından açılıp durduruldu. Aramak da bir seçenek değildi. Cezaevleri arayabilecekleri kişileri onaylamak zorunda ve anne ve babası suçlarını birlikte işledikleri için birbirlerinin listesinde değiller.

Ivy, Wes ile iletişimde olmamayı hayal bile edemez.

Ailesi konusu en ciddi gecelerinde, sohbet devam edemeyecek kadar karanlıklaştığında gündeme gelir. En kötü geceleri hakkında konuşmadan hemen önce dururlar.

Tanner'la ilgili iyi bir şey varsa, o da Wes'in kulüpten, elbiseden ve o berbat akşam yemeği randevusundan bahsetmeyi bırakmış olmasıdır. Günler önce tartıştıkları her şey ortadan kayboldu.

"Ivy?" Wes söylemişti.

"Öyle mi?"

"Cenazeye gitmeni gerçekten çok isterim," dedi. "Benim için." Bu bir sınav gibiydi.

Onun yanında durup elini tutarken ve Tanner hakkında harika hikâyeler dinlerken bile hâlâ öyle. Hepsi yalan gibi geliyor.

Bu sabah neredeyse Heath'i arayacaktı. En iyi arkadaşı neredeyse iki aydır şehir dışındaydı, normalde bu sorun olmazdı. Heath çevre dostu evler konusunda uzmanlaşmış bir mimardır ve Oregon'un vahşi doğasında küçük evlerden oluşan bir topluluk kurmaktadır. Topluluk şebekeden uzak olmasaydı o kadar da kötü olmazdı.

Birkaç kez telefonuna ulaşmış ama mesajlarının yarısından çoğu cevapsız kalmış. Wes'le tekrar birlikte olduğunu bile bilmiyor. Ve şu anda, muhtemelen söyleyeceği tek kişi o.

Cenazeden önce ona ulaşmaya çalışmış. Aramış ve mesaj atmış, ikisi de başarılı olmamış.

Mümkün olan son anda ofisten ayrıldı, eve gidip siyah elbisesini giydi ve cenazeye katıldı. Aynı anda hem kötü hem de iyi bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu. Bir an doğru şeyi yaptığını düşündü; bir an sonra kendinden nefret etti.

Tören *çok* şükür uzun sürmedi, ailesi çok fazla konuşmamaları gerektiğini biliyordu. Wes, her zamanki kibar Orta Batı çocuğu, Tanner'ın ailesine başsağlığı dilemek için törenden sonra etrafta bekler.

"Çok üzgünüm," diyor. "Tanner'la yıllarca çalıştım. Bana çok şey öğretti."

Annem ağlıyor, babam kolunu anneme doluyor ve Tanner'ın kardeşi Wes'in elini sıkıyor. Herkes bunun nasıl ve neden olduğundan bahsetmeyecek kadar kibar. Sadece erkek kardeş bunun "büyük bir trajedi" olduğunu kabul eder.

Ivy hiçbir şey söylemez, sadece başını sallar, çünkü cenaze evindeki hava ve ölü Tanner onu hasta etmeye başlamıştır. Wes iş arkadaşlarıyla yeni bir sohbete başlamadan önce onu kapıya doğru çeker.

Dışarıda nefes alabiliyor. Bir saniyeliğine.

Caddenin karşısında, Karen sıradan arabasının önünde durmuş, onlara doğru bakmaktadır. Ivy, Wes'in elini bırakır.

Bugün Karen koyu renk bir takım elbise giyiyor ve kısa saçları geriye doğru taranmış. Ruju pişmiş toprak rengindedir, Ivy bunu sadece Karen'ın yüzündeki ifade yüzünden fark eder.

Gülümsüyor.

Karen onlara doğru yürüyor, yüzü bir cenaze törenine daha uygun bir şekle bürünüyor.

"Merhaba," diyor. "'İyi günler' derdim ama bu uygunsuz olur."

Wes başını sallar. "Merhaba."

Karen, "Siz ikiniz bugünlerde iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz," diyor. Buna kimse yanıt vermiyor, özellikle de Ivy. "Bu senin davan mı?" diye sorar. "Bu konuda yardımcı oluyorum. Bazen doğru dedektife ihtiyaç duyarsınız.

bir dava
için."

Sessizlik.

"Wes." Karen ona dönüyor, sahte bir şekilde oldukça ciddi görünüyor. "Cuma günü benimle konuşmaya zaman ayırdığın için tekrar teşekkür ederim. Tüm bu olanları göz önünde bulundurduğumda minnettarım."

Ivy sakinliğini koruyor ama içi çılgılık atıyor.

Cuma günü.

Wes ona bundan hiç bahsetmedi. Bütün hafta sonunu birlikte geçirdiler ve Wes tek kelime bile etmedi.

K Aren, Ivy ve Wes'ten uzaklaşır ve onlara dönüp bakmamak için kendini zorlar. Ama bundan sonra olacakları izleyebilmeyi dilemektedir.

Ivy'nin ikinci görüşmeden haberi yoktu. İfadesini nötr tutmaya çalıştı ama Karen bunu gördü. Gözlerini hafifçe araladı, yan gözle Wes'e baktı.

Karen geçen Cuma günü onunla konuşmak için Siphon'a uğramıştı. Şirket sadece birkaç gün içinde satış departmanının ön odasını tamamen elden geçirmişti. Yeni halı, yeni ön masa, yeni sandalye ve yeni asistan. Ya da geçici bir tane. Tanner'ın adı ofis kapısından bile silinmişti. Şirketin tertemiz duvarları arasında birinin bıçaklandığını anlamamanın imkânı yoktu.

Karen kendini tanıtip Wes Harmon'la konuşmak istediğini söylediğinde, doğrudan ofisine alındı. Onu gördüğüne şaşırmış görünüyordu.

"Birkaç gün önce Tanner hakkında başka bir dedektifle konuştum," dedi. "Dedektif Knox, sanırım."

"Evet, davadaki birincil kişi o. Ben sadece takip ediyorum." Karen hemen oturdu ve rahatına baktı. Wes'le ilk kez rodeoya gitmiyordu. "Uzun sürmez."

Tanner hakkında sorular sormaya başladı: ne kadar süredir birlikte çalışıyorlardı ve Wes onu bir kadınla şüpheli bir şey yaparken görmüş müydü?

Wes, "Onun uygunsuz davrandığını hiç görmedim," dedi. "Ofis dışında, bir barda ya da restoranda olduğumuzda, onu kadınlarla konuşurken gördüm. Onlarla flört ederdi. Ama uygunsuz bir şey yapmazdı."

"Onu hiç şiddete başvururken gördünüz mü? Birine karşı?" "Hayır."

"Bianca hakkında konuşalım," diyor Karen. "Onu ne kadar iyi tanıyordun?"

"Yaklaşık bir yıldır idari asistanımızdı. Onun her zaman profesyonel ve işinde iyi olduğunu düşünmüşümdür."

"Peki ya Tanner ile ilişkisi?"

Wes biraz omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla aralarında bir ilişki yoktu. Onlar iş arkadaşıydı."

"Yani bu işe karışmamışlar."

"Bunu gösteren hiçbir şey görmedim."

Louis muhtemelen aynı soruları ve daha yüzlercesini sormuştu ama Wes bunu ona hatırlatmadı. Sanki bunları ilk kez duyuyormuş gibi cevap verdi. Görüştüğü diğer pek çok insan sabırsızlanır ve şikâyet ederdi, ama Wes öyle değildi.

Normal değildi. Ve bu olduğunda, bir anlamı vardır. En azından deneyimli bir dedektif için.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Bianca ile kişisel bir ilişkiniz var mıydı?"

"Hayır. Sanırım onu iş dışında gördüğüm tek zaman tatil partisiydi."

"Yani," dedi Karen, "Ivy ile olan ilişkinize hiç benzemiyordu."

Wes göz temasını kesti. Görüşmenin gerçekte ne hakkında olduğunu anladığında kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyordu.

Gerçekten neden burada olduğunu ya da neden kız arkadaşını sorduğunu sorarak karşılık verebilirdi. Sinirlenebilir ve ona defolup gitmesini söyleyebilirdi. Ya da telefonu eline alıp Louis'i arayabilir ve neler olduğunu sorabilirdi.

Wes bunların hiçbirini yapmadı.

"İkisinin nasıl benzer olduğunu anlamıyorum," dedi. "Ben öyle olduklarını söylemedim."

"Tekrar ediyorum, Ivy'nin Tanner ve Bianca ile ne ilgisi olduğunu anlamıyorum." Wes sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini birbirine kenetlemişti ve rahatlamış görünüyordu. Güzel.

Karen'a kocasını hatırlattı. Eskiden de böyle oturur, ona aynı şekilde bakardı.

"Sesin savunmacı geliyor," dedi, Wes öyle demese de. "Kafam karıştı."

Olmamalıydı. Wes, Ivy'ye çalınan arabasını sorduğunu biliyor olmalıydı. Karen'ın, Ivy'nin ortağına her şeyi anlatacak bir tip olduğundan hiç şüphesi yoktu. Wes'in aksine.

"Bunun potansiyel ilişki kısmını düşünüyorum," dedi sesini biraz alçaltarak. "Tanner ve Bianca'nın bir ilişkisi olup olmadığını, belki de bu olay olduğunda bu konuda tartışıp tartışmadıklarını anlamaya çalışıyordum. Ivy ile olan ilişkini göz önüne alırsak, eminim sen de bunu anlayabilirsin. Yoğun olarak tanımladınız. Belki Tanner ve Bianca da aynıydı."

"Dediğim gibi, hiç böyle bir şey görmedim."

"Anlıyorum. Ben sadece senin tecrübenle biraz fikir sahibi olabileceğini düşündüm." Karen gülümsedi. Wes'in fark ettiğinden daha fazlasını biliyordu, çünkü Ivy yıllardır sosyal medyada aktifti. İlk tanışmaları ve ilk kavgaları hakkında paylaşımlarda bulunmuştu. "Sen ve Ivy belli ki birkaç kez ayrılıp tekrar bir araya gelmişsiniz."

"Bildiğim kadarıyla," dedi Wes, "Tanner ve Bianca kişisel olarak bu işe karışmadılar."

Bunun üzerine Karen geri çekildi ve konuyu daha fazla zorlamadı. Zaten sınırlarını çoktan aşmıştı ve işinin kapsamının çok dışındaydı. Bu onun davası değildi.

Wes'le Tanner hakkında konuşmamalıydı ve kesinlikle Tanner ile Wes ve Ivy'nin ilişkisi arasında bağlantı kurmaya çalışmamalıydı. Eğer Wes telefonu açıp Louis'i arasaydı, en iyi ihtimalle rütbesi düşürülürdü. En kötü ihtimalle kovulurdu.

Ama aynı zamanda Wes'in kimseyi aramayacağına dair her kuruşuna bahse girebilirdi. İsteyeceği son şey dikkatleri üzerine çekmekti, özellikle de polisin dikkatini. O da bunu biliyordu.

Çok şey biliyordu.

Ivy'nin bir zamanlar Fine Line erkek kulübünde çalıştığı gerçeği gibi. Karen, Ivy'nin daha önce dava edilip edilmediğini ya da birine dava açıp açmadığını öğrenmek için mahkeme kayıtlarını taradığında adı ortaya çıkmıştı. Dava açmamıştı. Ama altı yıl önce Fine Line iflasını ilan etmişti. Kulübün kayıtlarına göre

mahkeme dosyasına göre, Ivy dört saat boyunca çalışmış bir işçiydi. Kendisine hiç ödeme yapılmamış ve bir daha da orada çalışmamış.

Kulüpte çalıştığı tek gece, arabasının çalındığı geceyle aynıydı.

Ivy arabası kaybolduktan neredeyse tam bir gün *sonra* polisi aramıştı. İfadesine göre, Wes'in ödünç aldığını düşünmüştü. Almadığını fark ettikten sonra çalındığını bildirmiş.

Bu dava da Karen'ın davalarından biri değildir ve Karen'ın bu konuda soru sormaya bile hakkı yoktur. Ama uzun yıllar polislik yaptıktan sonra Karen'ın bildiği bir gerçek var.

Tesadüf diye bir şey yoktur.

W

Es, Karen'ın arabasına binip cenaze evinden uzaklaşmasını izlemiyormuş gibi yapar. Az önce patlattığı bomba hakkında tek kelime etmez.

"Bir fincan kahve içmek ister misin?" Ivy diyor. *Konuşmamız gereken bir şey var.*

ton.

"Gelemem. İşe dönmem gerekiyor."

Uzun bir duraklama.

"Tamam," diyor. "Sanırım ben de aynı şeyi yapmalıyım."

Sesi normal, hatta rahat, yüzündeki ifade de öyle. Ceketinin yakasından bir parça tiftik alıyor. Ama adam onun öfkesini hissedebiliyor. Bir şeyi yaktığında mutfaktan yayılan ısı gibi yayılıyor.

Hayır, Karen'ın birkaç gün önce onu görmeye geldiğini söylememiştir. Tabii ki söylemedi.

"Seni sonra ararım." Onu öpmek için eğiliyor. Yanaktan, dudaktan değil.

Wes onu cenaze evinin önünde bırakır ve arabasına doğru gider. Arkasına da bakmıyor. Kendi arabası var. Ivy işe gidebilir, eğer gideceği yer orasıysa. Belki yalan söylüyor, belki de söylemiyor. Şu anda umurunda değil.

Otoparktan çıkarken müziğin sesini açarak uzaklaşıyor. Ivy cenazeye geldi, evet. Geldi ve altın yıldız ister gibi "Ben buradayım" dedi.

Emin olmak için ağırlaştırıcı. Ama neden kızgın olduğu değil.

Ivy, Karen'la yaşadığı bu karmaşanın kendi yüzünden olduğunu rahatlıkla unutmuştur. Ivy aklını kaçırmıyorsa, geçmişleriyle ilgili soruları yanıtlamak zorunda kalmayacaktı. Çünkü onlar için bile bu çok ileri bir noktaydı.

Takipçi numarası yapmak yeterince kötüydü. Polisi arayıp adını vermek ise başka bir seviyeydi. Şimdi kendi takipçisi var: Karen. Dünyadaki onca kadın arasından, bir dedektif. Wes'in hatası, en başta bu konuda daha öfkeli olmamasıydı.

Geçen gün boyunca tek yaptığı o geceyi düşünmekti. O arabayı. Sanki düşünmesi gereken yüzlerce başka şey yokmuş gibi. En kötüsü de, bu hiçbir şey olmamalıydı. Hikayelerine bir dipnot, bir bölüm değil. Ve kesinlikle bütün bir bölüm değil.

—

Wes, Siphon'un otoparkına girdiğinde hâlâ bunu düşünmektedir. Müziğin sesini kısar ve arabasına oturur, sakinleşmek ve kafasını toplamak için bir dakika ayırır.

İşe dönen tek kişi o değil. Cenazeye gidenler sarhoş olmak için barlara gitmiyor; ofisteler. Marcus arabayı onun yanındaki yere çeker. Başlarını sallayıp kapıya doğru yürürler. Bugün Warriors hakkında konuşmak yok.

Üçüncü kata, satış bölümüne çıktıklarında gördüğü ilk kişi Abigail Wright'tır. Teknik olarak Ian'ın asistanıdır. Ancak eskiden satış departmanında çalıştığı için, Bianca'nın yerine birini bulana kadar geçici olarak yeniden görevlendirilmiştir.

Abigail ona başını sallıyor. Onu tanımlayacak tek kelime *çarpıcı*. Dergilere kapak olmak için doğmuş ama sonunda yönetici asistanı olmuş - Wes ve ekibin geri kalanının asla anlayamadığı bir şey.

Wes derin bir nefes alır ve başındaki ağrıyı bir kenara itmeye çalışır. Abigail'i seviyor, onu Siphon'da çalışmaya başladığından beri tanıyor. Acımasızca verimli, profesyonel ve asla soğukkanlılığını kaybetmiyor.

Ivy'nin ofisini neredeyse yok ettiği o gün hariç.

Masasına oturduğunda kendini düne göre yaklaşık on yaş daha yaşlı hissediyordu. Çoğunlukla içten gelen ve tamamen kendi sebep olduğu ağrı ve sızılarla doludur. Telefonunu eline alır ve adres defterinde gezinir.

Stella.

Birkaç mesajlaşmaları, sosyal medyada birkaç etkileşimleri olmuş ama bir süredir onunla konuşmamış. Onu uzun zamandır görmemiş. Wes derin bir nefes alır ve cesaretini kaybetmeden önce onu arar. Kız ikinci çalışta cevap verir.

"Gün ortasında bir arama mı? Bu iyi bir şey olamaz," diyor. "Değil."

Stella iç çekiyor. Bir kapının kapandığını duyuyor. "Birkaç dakikam olduğu için şanslısın.

Ben meşgul bir kadınıam."

"Bunu ben de biliyorum." Biraz duraksıyor, ona ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor. "Ama belki de Ivy bu sefer çok ileri gitti."

Kadının kaşlarının kalkışını neredeyse duyabiliyor. "Dikkatimi çektin. Konuş."

Wes ona hikayeyi anlatır. Ivy'nin sahte takipleri, polisi araması, dedektifin ofisine gelmesi. Hepsi onun dikkatini çekmeye çalışmanın sonucuydu. Karen'ın onu hâlâ sorgulamasının gerçek nedenini atlamaya dikkat eder. Stella bile bunu bilmiyor.

"Çoğu insan polisi arayan bir kadından uzak durur" diyor, "ama siz ne yaptınız?"

Cevap vermiyor.

Stella ona küfürler yağdırıyor. Küfür etme konusunda kimse Stella'dan daha yaratıcı olamaz. Stella'yı masasında otururken, ayakları havada, kahverengi saçları çılgınca sallanırken ve giderek daha da hareketlenirken hayal edebiliyor. Gittikçe daha fazla sinirleniyor. Yapabileceği tek şey beklemektir. Sonunda bitkin düşen Stella kaçınılmaz sonuca varır. "Ama sen, sen olarak, Ivy'ye gittin. Seks yaptın, falan filan. Ve şimdi neredesin? onu?"

"Tekrar bir araya geldik."

İç çekmek yok. Masasına yumruk vurmak yok. Daha fazla küfür yok. Sessizliği hayal kırıklığıyla doludur ve adam bunu hisseder.

"Evet," diyor.

Stella'dan hâlâ ses yok. Belki de pencereden dışarı bakıyordur. Ya da bilgisayar ekranına bakıyor, e-postalarına göz atıyordur, çünkü onunla işi bitmiştir. Belki de başını ellerinin arasına gömüp

Tanrılar onu bu duruma soktuğu için. Çünkü korkunç olmalı. Bunu biliyor ve bu yüzden onu çok sık aramıyor. Bugün nadir bir istisna.

"Ben aptal değilim," diyor Stella.

"Tabii ki değilsin. Bu yüzden seni arıyorum."

"Aslında ben gerçekten zeki bir insanım," diyor Stella. "Eğer isteseydim Mensa'ya katılabilirdim. Hatta muhtemelen Mensa'yı yönetebilirim."

"Biliyorum."

"Ama hala anlamadığım şey," diyor, "nasıl bu kadar aptal bir ağabeyim olduğu."

K Aren evine girer, çantasını bırakır ve ayakkabılarını çıkarır. Bu sabahki bardağı hala masanın üzerinde, dün gecedan kalma bulaşıkları lavaboda. Bir Monster Energy içeceği ve bir tabak Ofisine gitmeden önce yemek artıkları. Karen'ın hâlâ ona böyle demesi gerektiğini kendine hatırlatması gerekiyor.

Bazen odayı eskiden olduğu gibi görüyor. Beşikten başlayıp bir ergenin dağınık, karanlık odasına kadar ilerliyor. Son olarak da artık annesiyle yaşamayan bir çocuğun boş odasını. Jack artık büyümüştür ve Güney Kaliforniya'da hayatını sürdürmektedir, ancak her yerde onun izleri vardır.

Dolap kapaklarının kenarları çizilmiş, eskiden açıp kapadığı yerler. Duvarı, hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ettiği, belli belirsiz bir ayakkabı şeklinde karanlık bir nokta var. Eskiden masasının olduğu yerde, model araba ve uçak boyamaktan arta kalan küçük boya damlacıkları bir halka oluşturuyor.

Hiçbirinden kurtulmamış, sadece mobilyalardan. Eski yatağı, şifonyeri ve komodini gitmiş, yerine bir masa, rahat bir sandalye, dosya dolapları ve duvarda, istasyonda kullandıklarına benzer büyük bir mantar pano gelmiş. Üzerine isimlerle birlikte fotoğraflar yapıştırılmış.

Ivy merkezde.

Fotoğraf sosyal medya hesabından alınmıştır. Ivy dışarıda, ağaçlarla kaplı güzel bir dağ manzarasının önünde duruyor. Kocaman gülümsüyor, makyajsız, saçları rüzgârda savruluyor. Fotoğraf birkaç ay öncesine ait ama bir üniversite öğrencisi sanılabilir.

Karen masasına oturur. İkinci vardiya diyor. Bilgisayarı çalıştırıyor ve telefonundan Check This'i açıyor. Bir yapılacaklar listesi asla

ve organizasyon uygulaması her şeyi düzenli tutmasına yardımcı oluyor.

Ivy'nin davası üzerinde çalışmaya başlar, önce hem onun hem de Wes'in sosyal medya hesaplarını kontrol eder. Daha sık paylaşım yapmaması gerçekten çok kötü. Yine de diğer paylaşımlara yorum yapıyor. Karen takip ettiği tüm hesapları kontrol ediyor ve bu sabahtan yeni bir hesap buluyor. Resmi Siphon hesabı Tanner için bir anma mesajı yayınlamış ve Wes de buna yorum yapmış.

RIP †

Düzinelerce çalışan benzer yorumlarda bulunurken, birkaçı da Bianca için **Adalet** dedi. Bianca'nın henüz tutuklanmadığı göz önüne alındığında bunun için biraz erken.

Sonra Ivy'nin arabasının çalındığı geceye ait 911 arama listesini inceliyor. Belki de kaza yaptığı gece.

Karen öyle olduğuna bahse giriyor.

Buna dedektif sezgisi diyebilirsiniz. Altıncı his diyelim. Ya da belki Karen bir şeylerin yolunda gitmediğini daha önce defalarca gördüğü için biliyordur. Bu durumda, Ivy ile tanıştığı gün başladı.

Ivy karakola işten yeni gelmiş gibi görünerek girmişti. Lacivert pantolon, fildişi bluz, abartısız mücevherler. Elinde Ulta'dan aldığı küçük bir alışveriş çantası vardı ama içinde makyaj malzemesi yoktu. Sadece notlar, fotoğraflar ve bir kutu yer mantarı vardı.

"Bunları son birkaç hafta içinde aldım," dedi Ivy, her bir eşyayı tek tek çıkararak. Birkaçı plastik torbaların içindeydi. "Başta hiçbir şeye dikkat etmeyi düşünmedim, ta ki devam edene kadar."

"Bunlar nereye bırakıldı?"

"Arabamda. Çoğunlukla apartmanımın dışına park ettiğimde, ama bir kez de bir alışveriş merkezindeyken," dedi. "İlk başta bir çeşit hayran olduğunu düşündüm, sanırım? Çünkü notlar tehdit edici değildi. Yani, sadece 'Çok güzelsin' ya da 'Harikasın' diyorlardı. " Ivy fotoğrafların olduğu Ziploc poşetini çıkarmak için duraklıyor. "Sonra bunları aldım."

Karen eldivenlerini giydi ve fotoğrafları çıkardı. Üçü de Ivy toplum içindeyken uzaktan çekilmişti. Arabasına doğru yürürken, bir restorana girerken ve bir bardan çıkarken.

"Ertesi gün de bunları aldım." Ivy yer mantarı kutusunu gösterdiğinde eli titredi.

Karen çantayı ve yer mantarı kutusunu açtı. Her birinden bir ısıruk alınmıştı. "Zaten böyle miydiler?"

"Öyleydiler."

Konuşma boyunca Karen, Ivy'yi inceledi. Sık sık duraklayan, kesik kesik bir sesle konuşuyordu. Polisle konuşan insanlar için alışılmadık bir durum değildi. Ayrıca göz temasını da sık sık kesiyordu. Yine sıra dışı bir şey değildi.

"Mesele şu ki," dedi Ivy, "eski erkek arkadaşım bana bu trüflerden verirdi."

İşte o zaman gözyaşları geldi. Aslında patladı.

Karen ona bir mendil uzattı ve devam etmeden önce bir süre bekledi. Yer mantarlarını işaret etti. "Sana da aynı markayı mı verdi?"

"Evet. Aynı tür kutu. Her şey aynı."

Karen onun adını ve doğum tarihini not aldı ve Ivy'ye bu işin nasıl yürüdüğünü anlattı: Sapıklar genellikle polisin ziyaretinden sonra dururlar. Kızgın olabilir, hatta akıl sağlığının sınırlarını biraz aşmış bile olabilir ama tutuklanma fikri onu yola getirebilir.

Ivy hiç soru sormadı. Tekrar tekrar başını salladı ve Karen'a birden fazla kez teşekkür etti. O gittiğinde Karen'ın iç alarmı maksimum sese ulaşmıştı.

Ivy ona her şeyi anlatmamıştı, bu çok açıktı ama Karen boşlukları doldurabilirdi. Hayatında Ivy'nin neler yaşadığına dair bir fikir sahibi olmak için yeterince taciz içeren ilişki görmüştü.

Karen 911 çağrılarını incelemeye devam eder. Listede her çağrının geldiği saat, adres ve acil durumun kısa bir açıklaması yer alıyor. Ya da arayanın acil durum olduğunu iddia ettiği şey, çünkü bazen öyle olmuyor. Bu sıkıcı bir iş, çünkü olayın nerede meydana geldiğini görmek için her adresi internette araması gerekiyor. Wes ve Ivy'nin yaşadığı apartmanın yakınında ya da içinde bir şey bulamıyor.

Ama sonra sabah 12:18'de gelen bir çağrıya rastlar. Adres 3127 Üçüncü Cadde olarak listelenmiş. Google'a göre bu adres

Moe's adlı aile tarzı restoran. Ayrıca Fine Line beyefendiler kulübünün eski yeri olarak da bilinir.

Aile içi karışıklık için garip bir yer.

Karen sandalyesinde arkasına yaslanır ve Ivy'nin panodaki fotoğrafına bakar. Tüm resimlere. Sonra sağa döner ve odadaki diğer resme bakar. Duvarda asılı, çerçeveli tek fotoğraf.

Kocas1. *Rahmetli*

kocas1.

Ivy kızgın değildi. Hem de hiç.

Wes, patronunun cenazesine katılmak zorunda kaldığı için dün korkunç bir zaman geçirdi. Wes ve ekibinin içmeye gittiğine şüphe yok.

İşten sonra muhtemelen bir Uber'e binmiş ve eve varır varmaz sızıp kalmıştı. Adamın arayacağını söylemesine rağmen hiç aramamasını sorun etmiyordu.

Pas grave.

Önemli bir şey değil'in Fransızcası. Çince ifadeyi bilmiyor.

Zaten dün gece planları yoktu.

Ve bugün yeni bir gün. İşe olumlu bir tavırla ve zerre kadar öfke duymadan geliyor. Gerçek iş en az iki saat sürüyor ve sabahı uçarak geçiriyor. Saat on bir civarında telefonu çalıyor.

Wes değil.

Heath. Hâlâ Oregon'da ama sonunda ona ulaşmaya çalışan mesajlarına cevap veriyor.

Gecikme için özür dilerim, mesajlarınızı yeni aldım. Hemen döneceğim.
gelecek hafta.

Tanrıya şükür. İki aydır ilk kez Heath'ten iyi haber aldım.

O on yaşındayken Heath ve ailesi onun mahallesine taşındı. Ailesi marihuana yetiştirmiyordu ama babası eski bir polisti ve tabiri caizse taraf değiştirmişti çünkü karısıyla birlikte çiftçiler için bir güvenlik şirketi kurmuşlardı. Kentucky'den Kaliforniya'ya taşınmışlardı ve Heath'in konuşmasını ilk duyduğunda Ivy'nin kıkırdamasına neden olan komik bir aksanları vardı. Heath onun at kuyruğunu çekti; o da Heath'in kolunu çimdikledi. O zamandan beri çok iyi arkadaşlar.

Heath'in güneyli aksanı çoktan kaybolmuştur ve artık eskiden tanıdığı o çelimsiz ocuk değildir. Üniversiteye gitmek yerine yakınlardaki bir okula gitmiş ve hem mimarlık hem de evre bilimi okumuş, sonunda iş aramak için Ivy'ye yaklaşmıştır.

Mesajı, Wes hâlâ onunla iletişime geçmemiş olsa da Ivy'ye bugünün iyi geçeceğine dair umut verir.

Bu akşam işten sonra bir şeyler içmek için dışarı çıkmaları gerekiyordu, günler önce yaptıkları bir plandı, bu yüzden önce onunla iletişime geçmekte bir sakınca görmedi. Ivy ğle yemeğinden sonraya kadar bekler, çünkü bu akşamki planları kontrol etmek için makul bir zamandır. Her şeyden önce makul görünmek istiyor. Kızgın değil. Çünkü kızgın değil.

On yılın ardından Ivy, Wes'e mesaj atma konusunda birkaç şey öğrenmiştir. Eğer bir yanıt almak istiyorsa, en iyi yol zaten bir konuşmanın ortasındaymışlar gibi davranmaktır. Belki de Wes yle olup olmadıklarını hatırlamadığı için bir şeyi kaçırdığını düşünüp genellikle cevap veriyordur.

Palmer's bana iyi geldi. 6:30?

Mesajı gönderiyor, telefonu yüzüstü masasına koyuyor ve bir sonraki Çince dersine başlıyor. Birkaç dakika sonra telefonu yüzü yukarı bakacak şekilde çeviriyor.

Öğleden sonra geç saatlerde, üç nokta beliriyor. Yazıyor.

Bir saniye sonra, noktalar kayboluyor.

Onunla buluşmaya gitmeden önce üstünü değiştirmek için eve gittiğinde, Wes hala cevap vermemiştir. Onunla hiç iletişime geçmedi.

—

18:28.

Wes lmedi.

Hastanede değil, yolun kenarında bir yerde yatmıyor. Ivy bunu biliyor çünkü işten sonra Siphon'a uğramış ve arabasını park yerinde görmüş. Kırk beş dakika önce hâlâ işteydi.

şimdi Palmer'ın otoparkında kendi arabasında oturuyor. Wes henüz gelmemiştir ve arabası da park yerinde değildir, ama o burada oturup her ihtimale karşı risk almak istemektedir. Her ihtimale karşı.

6:29.

Ivy sabırlı davrandı. Anlayışlı. Tanner, cenaze ve Wes'in bu durumdan dolayı ne kadar üzgün olduğu yüzünden onu rahat bırakmaya istekli. İyi. Bu yüzden burada, Wes'in kendisini neden görmezden geldiğini soran öfkeli mesajlarla telefonunu patlatmak yerine gelip gelmeyeceğini görmek için bekliyor.

6:30.

Karen'ın geçen günkü ziyaretinden ona bahsetmediği için kızması gereken kişi o. Bundan hiç bahsetmedi. Hâlâ da bahsetmedi. Bunun yanlış olduğunu biliyor.

Belki de sadece duymak istemiyordur. Duymak istemediği bir şeyi duymamak için ilk kez bu kadar ileri gitmiyordu. Striptiz kulübünde işe girdiğine inanmayı reddettiği gibi. Ona söylediğinde, el salladı ve televizyona geri döndü. O gece Warriors oynuyordu.

Belki de sadece bebeklik

yapıyordur. 6:33.

Belki de bunca zamandır yanılıyordu.

Bu işi yürütmeye çalıştıklarını düşünmüş, umut etmişti. Gerçekten. Dürüst, açık ve sağlıklı, işlevsel çiftlerin olması gereken her şey. Aynı fikirde olduklarına inanıyordu.

En azından yüzde 99'u öyleydi. Diğer yüzde 1'i kabullenmeyi reddetmişti ama şimdi o, öldüremediği bir sinek gibi vızıldıyor.

Belki de tüm bunlar onun oyununun bir parçasıydı. Belki de kızgın olan odur. Eğer polisi aramasaydı, Karen asla onun ofisini ziyaret etmeyecekti. Çalıntı arabayı hiç sormayacaktı.

Polise gitme kararı düşüncesizce alınmıştı. Bunu kabul edebilirdi. Bir gece önce geç saatlere kadar dışarıdaydı ve pek de iyi bir gece değildi. Yorgun ve hafif akşamdan kalma bir halde uyandı ve ilk yaptığı şey telefonunu kontrol etmek oldu. Wes IG'de bir şeyler paylaşmıştı ki bu çok nadir görülen bir şeydi. Paylaşım yaptığında, her zaman manzara ya da doğa fotoğrafları, yürüyüş yaparken çektiği fotoğraflar oluyordu. Arada bir de kendi fotoğrafını. Ama asla başka insanların fotoğraflarını paylaşmazdı - ne arkadaşlarının, ne ailesinin, hatta ne de Ivy'nin. Ama o gün paylaştı.

Bir barda çekilmişti, kalabalık bir insan grubuyla çekilmiş bir selfie'ydi ve başlığında **Happy Hour** yazıyordu. Ivy iş arkadaşlarından birkaçını tanıyordu ama diğerlerini hiç görmemişti. Yanında duran kadın da buna dahildi. Kadın da kameraya bakmıyordu. Wes'e bakıyordu.

İşten sonra Ivy eve gitti ve ihtiyacı olan her şeyi topladı - fotoğraflar, notlar, yer mantarları - ve onları doğruca karakola götürdü. Wes bunu hak etmişti. Daha da önemlisi, karşılık vereceğini biliyordu. Sadece bu konuda bu kadar kızgın olacağını düşünmemiştir.

Wes intikam almaktan hoşlanmaz. Aslında, buna bayılır.

Böylece onu kendine çekti, rahat hissetmesini sağladı ve sonra ortadan kayboldu. Bu basitlik neredeyse takdire şayan. Ama tam olarak değil. Oturduğu yerden değil.

Ve onun bu kadar zalim olabileceğine inanmak biraz zor. Bu kadar hesapçı.

Onun için bile, bu biraz uzak.

6:40.

Ivy telefonunu son bir kez kontrol eder, sonra arabasını çalıştırır ve eve gider.

Kırmızı ışıktaki ellerini direksiyona vuruyor.

Mezarı unut. Artık o bir furieuse.

Karakola gitmeden önce Sacramento'ya giden otobüse binip dönmek için erken kalktı. Bu hafta hakkında başka bir ihbar gelmiş olmasına rağmen röntgenciden hâlâ iz yoktu. O zaman iki yeni dava bekliyor. Sonu gelmeyen cinsel suçlar seli artık şok edici değil. Tek sürpriz, birinin tutuklanması, yargılanması ve hüküm giymesi.

Dışarı çıkıyor, tam bir TIR geçerken derin bir nefes alıyor. Ciğerlerindeki egzoz onu boğuluyormuş gibi hissettiriyor.

Mükemmel.

Bir dakika boyunca kaldırımında durur, caddeye bakar. İstasyon şehir merkezinde, iş bölgesinin yakınında ve insanlar dışarıda işlerini hallediyor, sabah kahvelerini içiyor, telefonlarıyla konuşuyor. Onları birey olarak görmüyor. Gerçekten görmüyor. Gördüğü şey potansiyel kurbanlar ve potansiyel şüpheliler. İşin zor kısmı da bu. Her ikisi de herhangi biri olabilir.

"Günaydın, Karen."

Louis Knox, elinde kahve fincanıyla onun önünde duruyor. Hayır, çay. Bu ayrıntıyı ta akademi yıllarından hatırlıyor. O zaman bile not alıyordu.

"Louis. Tam da görmek istediğim kişi." Karen bir eliyle gözlerini güneşten koruyarak ona bakıyor. Biraz sinirli görünüyor.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

"Tanner Duncan davasını sormak istiyorum. Bir tutuklama yapacak mısınız?"

"Savcının Bianca Mercado hakkında dava açma kararını bekliyoruz," diyor. "Tanner'ın birlikte olduğu birkaç başka kadınla da konuşuyoruz."

teklif etti."

"Teklif mi? Gerçekten mi?"

"Gerçekten saldırdığı birini bulamadık - en azından bunu kabul edecek birini. Ama çizginin bulanıklaştığı birkaç yer var. Bazı kadınlara karşı oldukça ısrarcıydı."

Israrcı. Bugünlerde buna böyle mi diyorlar?

Daha bir şey söyleyemeden cep telefonu çalar. Louis telefonu kaldırıp cevap vermesi gerektiğini söyleyerek yoluna devam eder.

"Alo?"

"Merhaba. Bu Sara mı? Sara Walker? Geçen gün bana bir mesaj bırakmıştınız." En az otuz yaşında olmasına rağmen sesi inanılmaz derecede genç, ergen gibi geliyor.

"Evet, Sara. Beni geri aradığın için çok teşekkür ederim," diyor Karen. "Birkaç yıl önce olan bir şeyi araştırıyorum. Sen Fine Line'da çalışırken olmuş olmalı."

"Peki sen kimsin?"

"Özel dedektifim," diyor Karen. "Kızlarını bulmaya çalışan bir aile için çalışıyorum. Kısa bir süre Fine Line'da çalışmıştı."

"Adı ne?" "Ivy

Banks."

"Dansçı mı?"

"Garson."

"Tanıdık gelmiyor." Karen, Sara'nın sigara içiyormuş gibi nefes alıp verdiğini duyuyor. "Uzun zamandır bir kulüpte çalışmadım," diyor sonunda.

"Bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyorum ama yine de sizinle konuşmak istedim." Fine Line'dan gelen aile içi anlaşmazlık telefonunu keşfettikten sonra Karen, iflas başvurusunu kullanarak borçlu olduğu eski çalışanların bir listesini çıkardı ve onları aramaya başladı. Çoğu telefona cevap vermedi, cevap verenler de yüzüne kapattı. En azından şu ana kadar.

İlk arayan Sara oldu.

Karen, "Yedi yıl önce, kulüpten aile içi bir rahatsızlık ihbarı için 911 aranmış," diyor. "Bu tür şeylerin çok sık yaşanıp yaşanmadığını biliyor musunuz?"

"Bazen, sanırım," dedi Sara. Karen neredeyse onun omuz silktiğini duyabiliyordu. "Erkek arkadaşını arayan bir kadın ya da dansçılardan birini arayan biri. Olur böyle şeyler."

"Yani alışılmadık bir şey değildi."

"Pek sayılmaz. Ama 911 olayı biraz garip. Kavgalarla ilgilenmesi için güvenliğimiz vardı." Bir nefes daha alıp verdi. "Kimsenin kulüpte polis istemesi gibi bir şey değil."

Tabii ki hatırlamıyorum. "Hatırladığınız herhangi bir olay olduğunu sanmıyorum?" Karen soruyor. "Daha ciddi bir şey?"

"Ummm . . . Kızlardan birinin sahneden düşüp bileğini kırıldığını hatırlıyorum. Birisi ambulans çağırmıştı. Oh, ve kesinlikle aşırı dozlar vardı, Oxy ve eroin ve bu tür şeyler. Bu, fentanilin şimdiki kadar ortalıkta olmadığı zamanlardı, ama barın arkasında her zaman Narcan bulundururduk, bu yüzden polis genellikle aranmazdı," diyor Sara. "Yine de hiç silahlı saldırı olmadı. Bunların hepsi diğer kulüpteydi. Leopard ya da Tiger gibi bir şey."

"Kitty Kat," diyor

Karen. "Evet, işte bu."

Karen birkaç soru daha sorar ama Sara ona işe yarar bir şey söyleyecek kadar bir şey hatırlamaz ya da hatırlamadığını iddia eder. Bu kadar hayal kırıklığına uğramaması gerektiğini bilerek aramayı sonlandırır. Fine Line'daki olay, olaya müdahale eden memurların rapor tutmasını bile gerektirmemişti. Karen, böyle önemsiz bir olayı hatırlayan birini bulmanın zor olacağını biliyordu. Yine de şanslı olmayı umuyordu.

İç çekerek karakola geri döner ve dikkatini yeni bir dosyaya verir. Diğer işine geri dönme zamanı. Yapmak için para aldığı işe, tecavüz girişiminin kamera görüntülerini bulmaya çalışarak başlar. Dava, Sacramento'ya giden otobüse binmekten daha öncelikli.

Saatler sonra, gününün bitmesi gereken saatten çok sonra, tüm görüntüleri izlediği için görüşü bulanıklaşır. Tek görebildiği, *muhtemelen* saldırgan olan bir adam. Adam kameraya bakmıyor bile.

Asla kolay değil. Mevcut tüm teknolojiye rağmen bu asla kolay değildir.

—

Sınıfa vardığında kendini bitkin hissediyor. Zihinsel, fiziksel, hatta ruhsal olarak. Ona yeniden enerji verenler ise öğrencileri.

Karen haftada bir gece kendini savunma dersi veriyor. Fair Valley Polis Departmanı tarafından sağlanan ücretsiz bir hizmet. Karen'ın zamanı da bedava, çünkü para almıyor. O gönüllü oldu.

Öğrencilerin yüzde 90'ını kadınlar oluşturuyor. Katılan erkeklerden birkaçı sadece biriyle tanışmak ya da taytlı kadınlarla çevrili olma fetişini tatmin etmek için orada bulunuyor. Karen onları çabucak ayıklıyor. Gerçekten kendini savunmayı öğrenmek için gelen erkekler kalabilir.

Bu gece dokuz kişi geldi. Hepsine gülümsüyor. "Daha önce buraya gelmiş olanlar, tekrar hoş geldiniz" diyor. "Ve eğer ilk kez geliyorsanız, lütfen gözünüz korkmasın. Herkes aynı şeyi öğrenmek için burada: kendinizi korumanın en iyi yolunu."

Karen her birinin gözlerinin içine bakarak neden burada olduklarını anlamaya çalışır. Burada olma sebeplerini. Çoğu soyulmaktan, saldırıya uğramaktan ya da tecavüze uğramaktan korktuğu için geliyor.

Ancak arada bir, birileri kendilerini evdeki bir kişiden nasıl koruyacaklarını öğrenmek ister. Cevabın daha güçlü, daha hızlı, daha sert olmak olduğunu düşünürler. Karşı koymak için.

Yanırlıyorlar.

Birden fazla kişinin fotoğrafı Karen'ın mantar panosunda ve dosyası da o üçüncü yığında yer alıyor. Departmandaki hiç kimse bu konuda bir şey bilmiyor. Onları ilgilendirmez.

Wyatağın diğer tarafına doğru yuvarlanır.
Boş.

Üst üste üçüncü sabah, Wes yanında Ivy olmadan uyanır. Bu, gününün en kötü ve en zayıf anıdır. Bu, onu aramak istediği andır. Hatta telefonu eline alıp numarasını çevirir ama adını görünce kendini durdurur. Dün değiştirmişti:

Yapma.

Telefonu yerine koyar ve kendini yataktan kalkıp duşa girmeye zorlar. Ivy'yi düşünmek yerine Karen'ı düşünür. Şu anki karmaşanın tamamen Ivy'nin suçu olduğunu. Kendine neden onunla iletişime geçmeyeceğini ve geçmemesi gerektiğini hatırlatır.

O da biliyor olmalı. Onu da aramıyor.

Belki de Wes kız kardeşini aramamalıydı. Tavsiyesi kötü olduğundan değil ama her zaman *onun* için en iyisi olmayabilir.

"Normal insanlar bunu yapmaz," demişti. "Normal insanlar kaçar. Çok, çok uzaklara."

Onunla tartıştı ve *normal bir insanı* tanımlamasını istedi. Kadının cevabı kısa ve özdü.

"Kendisini polise ihbar eden kişiyle seks yapmayan biri."

Güzel.

Söylediği buydu, ama tüm o sözde normal insanların Ivy hakkında hissettiği gibi hissetmediklerini düşünüyordu. Bunu Stella'ya birçok kez, bugün de dahil olmak üzere birçok şekilde açıklamaya çalıştı.

"Aşık olma hissini seviyor musun?" diye sordu ona. "Başlangıç kısmı gibi. Yaşadığını hissettiğin ve her şeyin daha iyi olduğu zaman. Tüm dünya-"

"Buna balayı evresi deniyor," dedi. "Herkes o kısmı sever.

Sadece uzun

sürmüyor."

"Senin için."

"Yani sen ve Ivy'nin bir ilişkinin normal aşamalarına meydan okuduğunuzu mu söylüyorsun?"

"Ne zaman yeniden bir araya gelsek," dedi, "yeniden aşık oluyoruz."

Karen ofisine geldikten sonra, doğruca Ivy'nin evine gitmek tek seçenektir. Asla ikinci bir seçenek yoktu.

Stella yine de bir etki yarattı. Her zaman yapar, bu yüzden çaresiz kalmadıkça onu aramaz. Bu sefer öyleydi ama bunun Ivy'den çok Karen'la ilgisi vardı.

Wes'in aksine, kız kardeşi ailelerinin çocuklarının yapmasını istediği her şeyi yaptı. Birincisi Michigan'da kalmak. En önemlisi. Sonra, yuva kurmak ve çocuk sahibi olmak. O da bunu yaptı, Stella evli ve iki yıl önce bir bebeği oldu. Bazen söylediği şeyler ona ebeveynlerini hatırlatıyor, sadece Stella elli yıl önce doğmamış ve seçimleri konusunda daha makul. Genellikle.

Ve bazen Stella haklıdır. Özellikle de ona bir yetişkin olarak eylemlerinin sonuçlarıyla başa çıkması gerektiğini söylediğinde. Ama şu anda, beklediğinden çok daha kötüler. Geri alınamayacak bir seçim yapmış gibi hissediyor.

Ivy ile bu ayrılık farklı. Drama, bağırma, tehdit olmaması nedeniyle dikkat çekici. Bu sefer bunların hiçbirisi yok. Wes, tüm bunlar için fazla yetişkin ya da yorgun olduklarını düşünerek kendini kandırmaya çalışıyor, bu yüzden ikisi de karşılıklı olarak hayaletleşmeye karar verdiler.

Daha büyük olasılıkla, öfke yeterince birikmemiştir.

Berbat olan şey -her zaman berbat olan şey- Ivy ile birlikte olduklarında, bu sefer ne kadar süreceğini merak etmesidir. Patlamadan ne kadar önce.

Daha da kötüsü, Ivy ile ayrı olduklarında, tekrar bir araya geleceklerini biliyor. Bu yüksek sesle söylediği bir şey değil, tartıştıkları bir şey de değil. Ruhunun derinliklerine kadar bildiği bir şey.

Ama bu onu aradığı için olmayacak.

—

Ivy bir e-posta yazarak müdürüne cevap veriyor ve ona aptal diyor. Çünkü öyle ve sorduğu soru da aptalcaydı. Ayrıca ona ahmak da diyor, çünkü o da öyle.

Sil.

Neden bununla vaktimi harcıyorsun?" diye başlayarak yeniden başlıyor.

Sil.

Üçüncü sefer uğurludur. Böyle derler ama Wes ve onun için doğru değildi. Ama e-postası için doğru olabilir. **Sorunuz için teşekkür ederim** diye başlıyor.

Daha iyi. İşi ne kadar sıkıcı olsa da, onu kaybetmeyi göze alamaz. Wes'i çoktan kaybetti.

Üç gün. Ondan haber almayalı üç gün olmuştu ve bu Tanner'ın cenazesindeydi. O zamandan beri tek kelime etmedi. Bir keresinde, dün gece geç saatlerde, Ivy Karen'ı arayıp onu tekrar şikayet etmeyi düşündü, bunun kendisini daha iyi hissettireceğini düşündü. Ama bu eski, düşüncesiz haline geri dönmek olurdu. Birkaç hafta önce polise gittiği zamanki haline.

Müdürüne bir e-posta göndermeden önce bir on dakika daha geçer. Küfür yok ve tek bir hakaret yok. Yorucu bir görev. Her şeyi berbat edip gerçekten aptalca bir şey göndermeden önce grup sohbetini açıyor ve içini döküyor.

Ivy: Bu adamla görüşmeye başladım ve her şey harika gidiyordu. Gerçekten harika.

Brooke: Uh-oh.

Ivy: Evet. Beni hayaletledi.

Ne sikim ama.

Lucia: Muhtemelen seninle bir ilgisi yoktur. O sadece bir çocuk.

Ivy: Cidden, kim bizim yaşıımızdaki birine hayalet olur ki? Ne kadar büyük bir bebek olman gerekiyor?

Bir kaybeden olmalısın. Kelimenin tam anlamıyla, hayatın tamamında bir kaybeden.

Lucia: Kesinlikle.

Ivy: Kavga bile etmedik!

Brooke: Sevgi sözcükleri sizin sevgi diliniz mi?

Ivy: Hayır. Ama birbirimizi görebilmemiz için bir şekilde iletişim kurmamız gerekiyor.

Lucia: Sevgi dillerinin burada konuyla ilgili olduğundan emin değilim.

Sadece söylüyorum. Bir dahaki sefere, bilirsin.

Ivy: Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benim sevgi dilim kesinlikle hizmet etmektir.

Ivy'ye göre ne kadar büyük olursa o kadar iyi. Ama bunu iş arkadaşlarına söyleme ihtiyacı hissetmiyor.

Lucia: Bunu sadece ortaya atıyorum . ..ama evli olması mümkün mü? Ya da bir kız arkadaşı?

Eminim öyledir.

Öyle bir şey değil. Ama Wes'le geçmişleri olmasaydı, bir kız arkadaş ya da eş gerçek bir olasılık olabilirdi.

Ivy: Muhtemelen haklısın.

Belli ki kızlar gecesine ihtiyacımız var.

Lucia: Bunu destekliyorum.

Bu gece Luna'da mutlu saatler.

Ivy: Tamamdır.

—

Luna, pahalı görünen sözde lüks mekânlardan biridir. Yakından bakıldığında, dekor ve mobilyalar aslında oldukça ucuz. İçkiler de öyle, burayı bu kadar mükemmel yapan da bu. İçeri girdiklerinde Ivy, Wes'i aramak için odayı hızlıca gözden geçirir. Bu alışkanlık on yıldır hiç bitmedi ve hayır, o Luna'da değil.

Güzel. İsteyeceği son şey bunun iş arkadaşlarının önünde yaşanması. Bu da kötü, çünkü o burada değil.

Brooke kirli bir martini olan içkisini kaldırıyor ve kadeh kaldırıyor. "Seni hayalete çeviren adamın gitmesini kutlamalıyız," diyor. "Çünkü o bir pislik."

"Buna içerim," dedi Ivy ve içti de. Hem de çok.

Kızlar gecesini Luna'dan Buckshot'a ve Palmer'a taşınır. Hepsi de Ivy'nin önerisidir ve her birinde Wes'i arar. Üç saat

sonra, kafası iyiydi. Belki biraz daha fazla, ama yine de Wes'in bu gece hiçbir bara gitmediğini görecektir kadar ayık.

"Daha iyi hissediyor musun?" Lucia öyle diyor. Bugün mavi giyiyor, ama gök mavisi değil. Yine de yeterince yakın.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diyor Ivy.

"Güzel," diyor Brooke. "Görev tamamlandı."

Her biri için birer taksi çağırılır ve dışarıda birlikte beklemeye başlarlar. Lucia telefonunu çıkarır. Ivy de aynısını yapar. Wes'ten hâlâ ses yok.

Uber'le eve dönerken gerçekten hiçbir şey hissetmiyor. Ne temas eksikliği ne de dışarıda geçirdiği gece hakkında. Şoförü konuşkandır ve başka bir zaman olsa onunla konuşmak hoşuna gidebilirdi.

Duygu yoksunluğu eve gidip yatağına yığılana ve yalnız olduğunu fark edene kadar devam eder. Sarhoş ve yalnızlık ölümcül bir kombinasyondur.

Telefonunu aldı. Yere bıraktı. Tekrar eline alır ve Wes ile birlikte oldukları hafta boyunca attıkları tüm mesajları okur.

Yere koy.

Al onu.

Odanın diğer ucuna fırlatır.

Halının üzerine, şifonyerinin yanına düşer. Ivy yataktan yuvarlanır ve sürünerek telefonu alır. O tam bir aptal. Polise hiç gitmemeliydi, Karen'a Wes'ten hiç bahsetmemeliydi.

Belki de özür dilemeli.

Bu fikir zihnine yerleşir, kök salar ve dal budak salar, ta ki senaryoyu yazana kadar, sadece kendisinin ne söyleyeceğini değil, onun ne söyleyeceğini de hayal eder. Tüm konuşma gerçekleşir ve artık yalnız olmamasıyla sona erer.

Evet. Yapması gereken şey bu. Ve bir Perşembe gecesini saat 11:47'de, hala yerde otururken bunu hemen şimdi yapmalı. Tereddüt yok.

Bir yüzük. İki yüzük. Üç.

"Alo?"

Ivy telefonu yüzünden uzaklaştırarak kimi aradığını iki kez kontrol eder.
Kesinlikle Wes.
Kesinlikle onun sesi değil. Bu bir kadın.

Ivy telefondaki kadının sesini düşünerek kendinden geçti ve hala aklında o sesle uyandı. Sarhoş olmasaydı, muhtemelen kadın alo der demez telefonu kapatırdı. Ama kadın

yeterince sarhoş olmuştu. "Kim

bu?" Ivy söylemişti.

"Affedersiniz?"

"Kim. Bu. Bu."

Arka planda bir hışırtı, sanki kadın hareket ediyormuş gibi. Arama sona erdi.

Ivy hemen geri aradı. Sesli mesaja yönlendirdi. Tekrar aradı. Yine telesekreter.

O zamandan beri kafasının içinde o kadının sesini duyuyor ve onu tanıyıp tanımadığını anlamaya çalışıyor. Belki de. Belki de tanımıyor. Kadın çok az kelime söylediği için bunu söylemek zor.

Evet, Ivy Wes'ten haber almayalı dört gün oldu. Evet, artık - muhtemelen- birlikte değiller.

Patlama yerine yine sessizlikle bitti.

Ayrılmanın tüm yolları arasında -ayrılmanın tüm yolları arasında- bu açık ara en kötüsü. İçini dökme, bağırma, bir şey fırlatma, birbirinin yüzüne kapatma şansı yok. Öfkeyi, hayal kırıklığını, kalp kırıklığını dışarı atmanın yolu yok. İçine atma konusunda hiç iyi değildi.

Bunu yapmak sağlıksızdır. Yüksek tansiyona, kalp hastalıklarına ve tüm kötü şeylere neden olur. Kimse bunu istemez. Wes'in en kötü gününde bile bunu istemezdi. Kaba olmakla zalim olmak arasında fark vardır. Ve Wes onun sözünü kesene kadar, bir pislik olmakla nefret dolu olmak arasında bir fark olduğuna inanıyordu.

Şimdi telefonuna bir kadın cevap veriyordu. Gece geç saatte. Bir haftadan az bir süre sonra.

Bu ayrılık ona yaptığı en kötü şey olabilir.

—

Karen erkenden kalkıyor ama Sacramento'ya giden otobüse binmek için değil. Büyük bir fincan kahve yapar ve doğruca evindeki ofisine gider.

Yapacak çok şey var. Listeleri kesinlikle dolup taşıyor.

Wes ve Ivy dosyası masasındaki en kalın dosya. Bugün, yeni bir aciliyetle dosyaya saldırıyor. Takipçisini ihbar ettiğinde ona ulaşan ve baş şüpheli olarak Wes'in adını veren kişi Ivy'ydi. Karen'ın yardımı için resmen yalvarmıştı.

Herkes bunun farkında olmayabilir, ancak çoğu istismar içeren yüzlerce vakayı araştıran Karen, ortalama bir insandan daha fazlasını biliyor. Birinin içinden çıkamayacağı bir ilişki içinde olduğunu anlayacak uzmanlığa ve deneyime sahip. İstismar psikolojik olsa ve çürükler içeride olsa bile.

Ivy yıllardır bu ilişkilerden birinin içinde.

Arabasına zarar verdiği zamandan beri yardım çığlıkları atıyordu. Wes onu o kadar zorladı ve sonra onu kurtarmak için araya girdi. İfadesini değiştirdi, hasarı başkasının üzerine attı. Onun kahramanı oldu. Bunu o kadar sık yapmıştır ki, Ivy onsuz yaşayamayacağını düşünmektedir.

Ama hala yardım için çığlık atıyor.

Karen'a benzer bir durumda olan genç bir kadın olan Melissa'yı hatırlatıyor. Melissa'nın erkek arkadaşı onu istismar etmekle suçlamıştı ama bu onun oyununun bir parçasıydı. İstismarcıların her zaman bir oyunu vardır. Karen tüm kuralları bilen birkaç kişiden biridir.

Ve şimdi liste onda.

Alması biraz zaman aldı. İhtiyacı olan şey, Ivy'nin arabasının çalındığı gece meydana gelen tüm suçların, suç girişimlerinin ve kazaların tam bir listesi idi. Fair Valley çok büyük bir şehir değil ama bu listede

bir bakkaldan çalınan bir paket sakıza kadar her şeyi içeriyor ve elindeki 911 ağrı listesinden çok daha açıklayıcı.

Karen bu sabah bir an önce başlamak için sabırsızlanıyor. Katiplerden biri olan Dani sonunda gönderdi. Karen, Dani'ye neye ihtiyaı olduğunu ve verilerin birden fazla yerde bulunduğunu açıkladığında, Dani'nin gözlerini devirdiğini neredeyse hissedebiliyordu. Karen, teknik olarak işinin kapsamı dışında olan bir şeyi yapması için onu zorlamanın iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Dani'nin bunu gerçekten yapacak kadar sıkılmasını beklemek zorundaydı. Dün gece yleydi. Dani, Karen uyurken gönderdi.

Artık elinde liste olduğuna göre, ilk yapacağı şey listeyi tarayarak dikkatini çeken bir şey olup olmadığına bakmaktır.

Öyle. Anında.

İsmi. Yedi yıl önce buralarda olan her polis gibi Karen da onu hatırlıyor. Hatta onu hayal edebiliyor. Kahverengi salar, iller, kocaman bir gülümseme.

Joey Fisher.

Karen ismini Google'da aratıyor ve ayrıntıları tazelemek için makalelere göz atıyor.

Joey on sekiz yaşındaydı ve Berkeley niversitesi'nde birinci sınıfa başlamasına sadece bir ay kalmıştı. Bir gece, kendi dairesi olan bir arkadaşını ziyaret etti ve küçük bir toplantı olarak başlayan şey tam bir partiye dönüştü. Joey epeyce içti. Arkadaşlarına göre Jger shotları ve bira. Sonunda, partiden çıkıp arabasını park ettiği köşeye doğru tökezledi. Eve sarhoş gitmek yerine arka koltukta sız mış.

Park halindeki arabasına biri çarptığında hiçbir şey hissetmediğini söylediler.

Wes masasının arkasında oturmuş, ofisinin kapalı kapısına bakıyor. Bütün sabah kilitli kalmış, işine konsantre olmaya çalışmış ama yine de bir konferans görüşmesine geç kalmayı başarmıştır.

Ve biri kapıyı çaldığında sığıyor. "İçeri gel."

Abigail içeri girer. Bölümün yöneticisi olarak geçici görevine başlayalı bir hafta olmuştu. CEO'nun asistanlığına terfi etmeden önce Wes onunla yıllarca çalışmıştı.

"Günaydın," diyor.

"Günaydın."

"O kadar sessizdin ki burada olduğundan emin olamadım." Abigail onun karşısına oturur. Gri bir etek giymiş, dizlerinin altında ama bacak bacak üstüne attığında etek yukarı kalkıyor. Uzun saçlarını ensesinde topuz yapmış.

"Sadece üstesinden gelinmesi gereken çok iş var. Kaba olmak istememiştim," diyor. "Kaba değilsin. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim." "Belki de biz-"

Abigail gülümser. "Evet," diyor. "Muhtemelen dün gece hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Evet," der Wes. Ama başka ne diyeceğini bilememektedir. Buna hata demek onu kızdırabilirdi ve Abigail kızdırmak isteyeceği son kişiydi. Ama olan buydu. Büyük bir hataydı.

"Burada herkes üzgün," diyor. "İkimiz de dahil. Tanner ve Bianca'nın durumu çok zor oldu."

"Kesinlikle."

"Ve içki içiyorduk. Muhtemelen çok fazla."

"Biliyorum," dedi Wes. O da hemen bayılmıştı. Uyandığında kız gitmişti.

"Wes, yıllardır birlikte çalışıyoruz," diyor Abigail. "İkimizin de bunun büyük bir şeye dönüşmesini istediğini sanmıyorum."

"Katılıyorum."

"Ve ikimiz de bunun bir sorun olmasını istemiyoruz."

Hayır. Ne Abigail'le ne de iş yerinde bir soruna ihtiyacı yoktur. "Hayır. Bunun için bir neden yok," diyor.

"Güzel. O zaman bunu geçici bir delilik anı olarak yazalım. Ya da geçici *bir* delilik *gecesi*."

Gülümsüyor, bu da onu çok daha iyi hissettiriyor. Satış departmanına geri döndüğü düşünülürse - teknik olarak idari asistan olarak - bu, kariyerinde yapmış olabileceği en kötü şeye dönüşebilirdi. Onun kadar çabuk unutmak istediği için şanslı.

Onu suçlayamam. Aldığı alkole bakılırsa, seks yapabilmesi bile bir mucize. Ve iyi olamazdı. *Kötü* değil ama harika da değil. Birazcık.

"Anlaştık," diyor.

"Güzel." Abigail bir metre boyuyla ayağa kalktı ve onun üzerinde yükseldi. "Şimdi ikimiz de işimizin başına dönmeliyiz."

Tanrıya şükür içlerinden biri bu konuda olgun davranıyor. Wes onun olmamasını sorun etmiyor.

—

Sonunda.

Sonunda.

Heath geri döndü.

Kızıl saçları beyzbol şapkasının altından dışarı çıkıyor, çiller cildinin her santimini kaplıyor. Kulaklarını bile. Haki pantolon, tişört ve mokasen ayakkabı giyiyor. Gençken siyah çerçeveli gözlük takardı. Kısa bir süre önce Lasik yaptırmış. Yine de hala bir genç gibi görünüyor. Otuz yaşında bile. Böyle bir sihir şişelenebilseydi, milyarder olurdu.

"Ne olmuş yani?" diyor kollarını sallayarak. Bira şişesinden taşıyor ve beton verandaya çarpıyor. Ivy'nin dairesindedirler, gecenin ilerleyen saatlerinde birkaç kadeh içmişlerdir ve Ivy ona Oregon'daki işiyle ilgili her şeyi anlatmayı yeni bitirmiştir. "Geçen haftaki tüm o mesajlar da neyin nesiydi?"

"Ne hakkında olduklarını düşünüyorsun?" diyor.

Gözlerini devirir, bir yudum alır. Wes'in adını söylemeye gerek yok.

Heath ilişkileri hakkında çok şey biliyor, son on yıl boyunca bunu duymuş ve Ivy ona her şeyi anlatmış. Neredeyse.

Heath'e bu kez olanları, polise ilk gittiği andan başlayarak kısaltılmış bir şekilde anlatır. Heath sözünü kesmeden dinliyor, bazen başını sallıyor, bazen de biraz şaşırılmış görünüyor. Karen'ın onları araştırmasının gerçek nedenini atlıyor ve hikayeyi Wes'in hayaletiyle, ardından da iki gece önce telefonu açan kadınla bitiriyor.

"Bu kadar mı?" demeden önce bir saniye bekliyor. "Bu kadar."

"O zamandan beri bir şey yapmadın mı?" "Hiçbir şey yapmadım."

Heath biraz arkasına yaslanır ve birasını masaya bırakır. Etiket kaşımaya başladı. Belki de ne söyleyeceğini, hangi kelimeleri kullanacağını düşünüyordu. Onun aksine, düşüncesizlik hiçbir zaman onun tarzı olmamıştı.

"Söyle," diyor.

"Şunu bir özetleyelim, olur mu? Ben şehirden ayrılmadan önce, o partide Wes'e rastladın."

"Nişan partisi. Evet."

"Ve sen onu ne kadar özlediğinden bahsetmeye başladın," diyor. "Sonra Wes seni takip etti, hatta izledi, fotoğraflarını çekti ve sen de polise gittin. İtiraf etmeliyim ki, yaptığın en mantıklı şeylerden biriydi."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Çünkü sonra onunla tekrar bir araya geldin ki bu tamamen delilik."

Ivy hiçbir şey söylemiyor.

Heath ona başını sallar. "Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, seni terk etti. Yine." Kız ona ters ters bakıyor.

"Bu hikayenin asıl şok edici kısmı, onun seni hayalet gibi göstermesi ve senin o zamandan beri hiçbir şey yapmamış olman" diyor. "Sonra telefonuna bir kadın cevap verdi ve sen hala bir şey yapmadın mı?"

"Doğru."

Birayı bitirir ve onun evine girer. İki tane daha getirip ikisini de masaya bırakıyor. "Sana yalancı demeden bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diyor. "Ama sana inandığımdan emin değilim."

"Yalan söylemiyorum. Her kelimem doğru."

"O zaman hikâyenin devamı olmalı," diyor.

"Hayır."

"Hayır mı? Ciddi misin?"

"Biraz düşündükten sonra Hayır, çok düşündükten sonra," diyor, "bir teori buldum."

"Devam et."

"Biliyorsun ben her zaman biraz dramatik olurum," diyor. "Wes de öyle."

"Understatement. Ama devam edin."

"Peki ya Wes'in yaptığı bu hayalet olayı, ki bu çok garip ve onun karakterine çok aykırı, ya bu büyük bir jestse?"

Heath ona bakıyor.

"Hayır, cidden," diyor. "Ivy."

"Evet?"

"Yine romantik komedi mi izliyorsun?"

"Hepsini izledim," diyor. "Ama bu filmlerle ilgili değil. Büyük jest gerçek bir şey."

"Wes ne zaman saçma bir şey yapsa, buna büyük bir jest diyorsun."

"Çünkü bu doğru. Birden fazla olabilir. Bunun bir sınırı yok. onları."

Ona öyle bir bakıyor ki, neredeyse delirecek gibi hissediyor. Ama tam olarak değil. "Sana bir şey sormama izin ver," diyor.

"Devam et."

"Wes'le bir hafta için, buna değdi mi?"

Evet. Milyarlarca kez evet.

Bunu daha önce de açıklamaya çalışmış, Heath'in Wes'le birlikteyken nasıl olduğunu anlamasını sağlamaya çalışmıştı. Bir gün, bir hafta, bir ay. Belki bir dakika. Her zaman buna değer. Bunun nasıl bir his olduğunu açıklamak için en iyi yolu, en iyi benzetmeyi bulmayı pek çok kez denedi. Ama hiçbir zaman tam olarak doğru olmadı.

Genellikle onunla üniversitede, bir öğrenci yurdunda tanıştığı ve Wes'in ona alt kattaki banyodan bahsettiği geceye geri döner. Onu en son o partide görmüştü.

Sonunda, gece herkesin çok sarhoş, çok uçmuş, çok kopuk olduğu bir noktaya geldi. Arkadaşlarının çoğu da buna dahildi. Tek başına ayrıldı, birkaç blok ötedeki yurduna doğru yürüdü. Davis her şey düşünüldüğünde oldukça güvenli bir yerdi ve bir adam ağacın arkasından çıkana kadar korkmamıştı.

Para istedi. Bu adam onu üniversite kampüsünde soymaya çalışıyordu. En zeki suçlu değildi, ama önünde duran oydu. Fazla parası olmayan ve yirmi dolardan vazgeçmeye niyeti olmayan Ivy parayı vermeyi reddetti. Prensip olarak. Ve alkol yüzünden. Adam ilerledi, onu yakalamaya çalıştı.

Birdenbire Wes ortaya çıktı.

Yandan fırladı, ya da öyle görünüyordu, ve soyguncuya daldı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Ivy, adam yüzüstü kaldırırma düşüp Wes onun üzerine çıkana kadar ne olduğunu anlamamıştı.

Wes onu partiden tek başına çıkarken gördüğünü ve eve sağ salim döndüğünden emin olmak istediğini söyledi. Heath buna asla inanmadı.

"Seni takip etmesi ürkütücü," dedi ona. Birçok kez.

Ivy için değil. Wes'in kahramanı olduğunu da hiç düşünmedi, çünkü kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Onun ihtiyacı olan şey, arkasını kollayacak biri.

Önemli olduğunda, Wes yapar.

"Evet," der Heath'e, birasından bir yudum almak için durakladıktan sonra nihayet sorusunu yanıtlar. "Bu hafta buna değdi."

"Ona bağımlısınız," diyor. "Ve açıklığa kavuşturalım, Wes'in yaptığı tüm o çılgınca şeyler büyük jestler değil. Zihinsel olarak sağlıklı bir dünyada biz buna aşk bombardımanı diyoruz."

"Ghosting aşk bombardımanı mı?"

"O değil," diyor. "Ama diğer pek çok şey." Ivy iç geçirir.

Heath uzanıp elini onunkinin üzerine koydu. Buzlu şişenin soğukluğunu hissediyor. "Ivy, seni seviyorum, seni destekliyorum, her zaman yanında olacağım," dedi, "ama bence sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Eğer bunu söylemeseydim, en iyi arkadaşın olarak işimi yapmamış olurdum." "Biliyorum," diyor. "Ve bunu takdir ediyorum."

Ders bitmiştir. Artık devam edebilirler.

"Ne yapacaksın?" Heath soruyor.

"Bir şey yapacağımı nereden biliyorsun?" "Çünkü hiçbir şeyin peşini bırakmıyorsun."

O haklı ama bunu yüksek sesle itiraf etmek zorunda değil.

Heath öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Ciddileşme zamanı." Ivy gülümsüyor. "Ben hazırım."

"O zaman bundan sonra ne yapacağınıza karar verelim."

A Sabah saat tam onda, Wes ve satış ekibi toplantı odasındaki büyük ekranın etrafında toplanır. Ian da buradadır ve onun varlığı herkesin ne düşündüğünü söylemesini engeller.

gerçekten düşünmek. CEO'ların böyle bir etkisi vardır.

Abigail de odada, poker suratıyla. Duygusuz. Televizyondaki basın toplantısına tepki vermiyor. Wes ona çok fazla bakıyor, bu birlikte geçirdikleri geceden beri yaptığı bir şey. Yapmaması gerekiyordu ama yine de yapıyordu. Belki de onu düşünmek Ivy'yi düşünmesini engellediği içindir.

Ekranda, savcı bir podyumun önünde durmaktadır. Pek çekici bir adam değildir, ama bir şeyleri doğru yapıyor olmalıdır, çünkü Wes'in hatırlayabildiği kadar uzun süredir savcıdır.

"Geçtiğimiz iki hafta boyunca Tanner Duncan'ın ölümünü soruşturmak için Fair Valley Polis Departmanı ile birlikte çalıştık," diyor. "Güvenlik kayıtlarını inceledikten, onlarca kişiyle konuştuktan ve o sırada yanında olan kadınla görüştükten sonra suç duyurusunda bulunmamaya karar verdik. Bu açık bir nefsi müdafaa vakasıydı."

Sürpriz olmadı. Bianca ilk günden sonra tutuklanmadığında ofisteki herkes bunun olacağını tahmin etmişti. Yine de Wes, Ian'a bakar. Abigail gibi onun da yüzünde hiçbir şey yoktu.

Ekranda muhabirler bağırarak sorular soruyor ve savcı bunların hepsini görmezden geliyor. Elini kaldırıyor ve "Hepsi bu kadar. Teşekkür ederim."

Bianca'nın adı hiç geçmiyor, hiç geçmedi de. Alenen değil, çünkü o bir saldırı kurbanıydı. *İddia* edilen saldırı kurbanı. Medya bunu her gün herkese hatırlatıyor.

Wes ona inanıyor. Başta emin değildi ama şimdi emin. Tanner öldüğünden beri hakkında pek çok şey ortaya çıktı, duymadığı pek çok hikaye şimdi ofiste ve internette dolaşıyor.

Ian boğazını temizlerken Abigail de ekranı kapatır.

Ian, "Hepimiz bunun herkes ve şirket için zor bir dönem olduğunu biliyoruz," diyor. "Artık dava kapandığına göre, tabiri caizse, medyanın ilgisi sona erecek. Gazetecilerle konuşmadığınız ve bu işi halkla ilişkiler departmanımıza bıraktığınız için herkese teşekkür etmek istiyorum." Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyor ama kendini durduruyor, başını sallıyor ve odadan çıkıyor. Abigail de çok geride değil.

Wes ondan kaçır ve doğruca ofisine gider. Kızın ona eskisinden farklı davranmamasına rağmen, bu durum en azından onun için hâlâ rahatsız edicidir. Bir yanı bunun için kız kardeşini suçlamak istiyor, çünkü ona eski sevgiliyi unutmanın en iyi yolunun başka biriyle yatmak olduğunu söyleyen kişi o.

Stella muhtemelen iş yerinden birini kastetmemiştir. Ve kesinlikle CEO'nun asistanını kastetmemiştir.

Yine de, o onun kız kardeşi. Ve eğer onu suçlayamıyorsa, o zaman kendini suçlamak zorunda. Ki suçluyor da. Wes, Abigail'le yatmak zorunda olmadığını biliyor; kimseyle yatmak zorunda değildi. Ama biri sorarsa, bu fikir Stella'dan çıktı.

Masasına döndüğünde ilk gördüğü şey Karen'dan gelen cevapsız bir aramadır.

Tanner hakkında konuşmak için olamaz. O basın toplantısından sonra olmaz. Bir süre oturur, rahatlamaya çalışır ve onu geri arar. Kadın ikinci çalışta telefonu açar.

"Bay Harmon, çağırma geri döndüğünüz için teşekkür ederim," diyor. "Wes. Lütfen."

"Pekala. Çok fazla vaktini almayacağım, Wes. Sadece Ivy'nin arabası hakkında birkaç sorum var. Hani şu çalınan. Neden senin ödünç aldığını düşündü?"

Soru o kadar hızlı geliyor ki kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ya da belki konu yüzünden. "Arabayı paylaştık," diyor. "Teknik olarak onun adınaydı ama birlikte yaşıyorduk. İkimiz de kullandık."

"Anlıyorum."

"Yıllar önce çalınmış bir araba hakkında neden soru sorduğunuzu anlamıyorum," diyor.

"Arabanın birkaç yıl sonra bulunduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum. Polis bu konuda onu aradı."

"Yani resimleri gördün mü?" diyor.

"Gördüm."

"Sanırım tüm sorularım bu kadar," diyor Karen. "Zaman ayırdığın için teşekkürler, Wes."

Telefonu kapattı.

Wes telefonuna bakıyor, ensesinde bir ürperti dolaşıyor. Karen'ın sormak istediği tek şey arabaydı. Bu bir tesadüf olamaz.

—

Karen arkasına bakar. Karakolun arkasındaki park yeri boştur ama yine de kontrol eder. Kendisine verilen davalar üzerinde çalışması gerekirken yan projeler üzerinde çalışmamak için elinden geleni yapsa da, bazen bunu yapmak zorunda kalıyor.

Wes'e bu soruları şahsen sormayı tercih ederdi - araba hakkında soru sorduğunda yüzündeki ifadeyi görmek için. Kendisi için faydalıydı ama işi için o kadar da faydalı değildi. Louis ya da ortağı Siphon'da olsalardı, belki de basın toplantısı hakkında onları uyarmak için, onun varlığı çok fazla alarm zili çalmasına neden olurdu. Ve muhtemelen çavuşunu arardı.

Ama Wes o aramayı yapmazdı. Bir dedektifin onu geçmişi hakkında aradığını kimseye söyleme şansı yok. Ya da ilişkisi hakkında.

Wes bir kez bile ağzından kaçırمامış, herhangi bir ek bilgi vermemişti. Yine de her ihtimale karşı görüşmeyi kaydetmişti. Yasal değildi -onun rızası olmadan olmazdı- ama bu mahkeme için değildi. Kendi soruşturması için.

Daha önce nihayet Tanner Duncan dosyasına bakma fırsatı bulmuştu. Dosya kapandığı için Louis onu masasının köşesine, depoya kaldırılmayı bekleyen bir yığın dosyanın üstüne koymuştu. Gizlice bakmak için yeterince kolay.

Karen, Tanner'ın öldürüldüğü gece Wes'in ofisinin kapısının açık olduğunu unutmamıştı.

Ama rapora göre orada değilmiş. Otoparktaki güvenlik kayıtlarında Wes'ten ya da arabasından iz yok, binaya girerken kartı da okutulmamış. Bianca ifadesinde, Tanner içeri girdiğinde onun ofisinde olduğunu ve Wes'in programındaki bir hatayı düzelttiğini söyledi. Louis bu konuda onu daha fazla sıkıştırmadı ama telefonunda Wes'ten gelen arama ya da mesaj olup olmadığını kontrol etti. Her ihtimale karşı. Hiçbir şey yoktu, Wes'in o gece olanlarla bir ilgisi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu, bu yüzden Louis konuyu kapattı. Karen onu suçlayamazdı. Eğer Wes'i başka bir konuda araştırıyor olmasaydı, o da daha fazla araştırmazdı.

İlgisini çeken bir başka şey de Rus bebekleriydi. Bunlar kanıt olarak alınmıştı ve Louis Bianca'ya bunları sormuştu. Bianca bir flash bellek olduğunu, sunuculara bir şey olması ihtimaline karşı herkesin programının yedeğini tuttuğunu ve her zaman güncellediğini söylemişti.

Bu Karen'a üzerinde çalışabileceği bir şey verdi.

İstasyona geri dönüyor, yürürken Check This uygulamasına bir şeyler yazıyor ve bu gece için yapılacaklar listesini hazırlıyor. Daha önce de sıkışıp kalmış, hangi yöne gideceğinden emin olamamıştı. Joey Fisher ona yolu göstermişti.

Ne kadar çok düşünürse, listesinde o kadar çok madde oluyor. Yapılacak çok şey, kontrol edilecek çok şey var. Bu onu daha fazlasını yapmaya, daha çok çalışmaya motive ediyor.

İhtiyacı olduğunda kimse onun yanında değildi, ama o onların yanında. Ivy de dahil.

Wes işte sorunsuz bir gün geçirmeyi planlamıştı. Toplantılar arasında on beş dakika vardı; birkaç e-posta göndermek, bir kahve içmek ve bir sonraki toplantıya hazırlanmak için yeterli bir süre.

Karen'ın telefonu her şeyi mahvetti.

Zihninde ve diğer her yerde her şey ters gidiyor. Düşünceler kafasının içinde sinek sürüsü gibi uçuşuyor, vızıltılar o kadar yüksek ki konsantre olamıyor. Hiçbir şeyi doğru yapamıyor. Kahvesine çok fazla şeker atıyor; iki kez koymuş. Aynı e-postayı üç kez yazıyor. Programını bir düzine kez kontrol eder ve yine de sırada ne olduğunu hatırlamaz.

Bianca'yı özliyor. Bianca ona yaklaşan toplantıları ya da programdaki değişiklikleri hatırlatırdı. Abigail daha kontrollü. Geçen gece olanlara bakılırsa muhtemelen iyi bir şey ama yine de.

Çevrimiçi bir toplantının ortasında, bir kadın ona Karen'ı hatırlatır. Konuşma şekli, soru sorması. Kadın, arabanın yanı sıra aramayı da tekrar düşünmesine neden olur.

Ivy'den bahsetmiyorum bile.

Zihni tehlikeli bir döngü içinde dönüyor, bu döngü onu sadece kafası karışık değil, aynı zamanda kötü kararlar vermeye de itiyor. Abigail'den başlayarak. Evinde tek başına, elinde telefon, Ivy'yi aramamak için kendini ikna etmeye çalışmadığı tek geceydi.

Ivy'yi hayal kırıklığına uğratmak yapabileceği en kötü seçim gibi gelmeye başladı. Daha sağlıklı olan, daha olgun olan şey onunla konuşmak olurdu. Yaptıkları ve Karen hakkında gerçek bir konuşma yapmak. Karen polisi aradıktan sonra doğruca Ivy'ye koşması onu aptal hissettirmiyor. Karen ortaya çıkmaya devam ettiğinde iyi tepki vermemesi onu aptal hissettiriyor.

Her şeyden çok, Ivy'nin onunla iletişime geçmemesine şaşırıyor. Ayrıca, hiç şaşırmadı.

"Wes? Bizimle misin?"

Ve şimdi de bir toplantıya çağrılıyor. Bu gün cehenneme döndü.

Programında önemli olan tek bir şey olmasına rağmen, satıştan çok hata yaparak öğleden sonrayı bir şekilde atlatır. Öğleden sonraki müşteri toplantısı. Abigail'den gelen bir mesaj ekranında belirttiğinde hâlâ arka plan bilgilerini okuyarak hazırlanmaya çalışmaktadır.

Abigail: Konferans odasındalar. Şimdiden

mi?

Abigail: Saat 3:30.

Doğru. Kesinlikle öyle. Ama o toplantının dörtte başlayacağını sanıyordu. Nefesinin altında kendine küfrediyor, beynine toparlanmasını emrediyordu.

Toplantı sırasında, kafasının içindeki sinekler merhametli bir şekilde sessizdir. Vızıltı her başladığında onları uzaklaştırıyor. Zihinsel kapasitesinden geriye kalanları zorluyor. Toplantı bittiğinde bitkin düşmüştür. Kendi beyniyle savaşmak spor yapmaktan daha yorucu olabiliyor.

Asıl planı eve gidip maçı izlemektir. Herhangi bir maçı. Onun gerçeği, Marcus'un ilk içkileri ısmarladığı Liver'dı.

O geldiğinde tüm satış ekibi zaten oradaydı.

Wes barın en ucundaki Dana'nın bulunduğu yere gider. Satış ekibindeki birkaç kadından biridir ve yeni görüşmeye başladığı biri hakkında bir hikaye anlatmaktadır. Bazı erkekler, kadınlar hakkında bir şeyler öğreneceklerini düşünerek onun etrafında toplanmıştır. Wes bir viski sipariş eder ve ona katılır.

Ve gerçekten de kendi hayatındaki kadınları düşünmemeye çalışıyor. Ama Dana'nın anlattığı hikâyeye ona belli belirsiz Ivy'yi hatırlatır.

Bir an Abigail'e bakar ve onun da kendisine baktığını görür. Wes gözlerini hızla kaçırır, tekrar Dana'ya bakar, ama bir şey gözlerini kaçırmamasına neden olur

Ön kapıya doğru. Sanki onun hakkında altıncı hissi varmış gibi.

Ivy. Heath ile.

Masalardan oluşan labirentte manevralar yaparak bara doğru yürüyorlar. Heath bir şey söyler ve Ivy ona dönüp güler. Görünüşe göre Wes'e doğru gidiyorlar.

Ivy yanından geçerken bir adım kadar uzağında. Ona bakmıyor, tek kelime etmiyor, varlığını kabul etmiyor.

Hayalet gibi.

—

Tamam, adil. Ivy'nin yaptığı şey tamamen, inkar edilemez bir şekilde adil. Wes bunu biliyor.

Bu onu daha az garip yapmaz. Ya da acı verici.

Arkasını döner ve hiçbir şey olmamış gibi davranır. Marcus bir şeyler söylüyordu ama Wes'in ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ivy'nin bir içki ısmarladığını ve Heath ile gülüştüğünü hayal etmekle meşgul. Ve eğer iş arkadaşlarını tanıyorsa, Ivy'yi süzüyorlardır.

Biri koluna dokunuyor.

Abigail.

"Selam," diyor. "Hey, nasılsın?"

Onunla göz temasını kesmeden, "Bu Ivy değil mi?" diye soruyor.

Bir an için Ivy'nin barda olduğunu bilmiyormuş gibi aptal numarası yapmayı düşünür. Ama bu Abigail. Çok şey biliyor. Çok şey gördü.

"Evet," diyor.

Abigail daha fazlasını bekliyormuş gibi görünüyor ama söyleyecek başka bir şeyi yok. Marcus'a döner ve ona bir soru sorar, Savaşçılar hakkında bir şey. Cevap alakasızdır. Wes, Marcus'un oyuncu istatistiklerinden bahsetmesini ve tahminlerde bulunmasını dinlemez. Barın diğer tarafından gelen enerji çok güçlüdür. Ivy'nin sesini duyabiliyor ya da en azından duyabildiğini sanıyor.

Abigail içkisinden bir yudum alır. Viski ya da viski, herkes gibi.

Ivy bundan nefret ediyor. Wes bakmadan onun cin martini içtiğini anlar.

Bara yeni giren bir grup kadın dikkatini dağıtır. Beş kişiydiler. Instagram'a layık kıyafetler giymiş, yüksek topuklu ayakkabılar giymişler,

Çok fazla ten görünüyor ve her yerde uzun saçlar var. Liver'daki herkesin dikkatini çekiyorlar ki amaçları da bu gibi görünüyor.

Esmer bir kız dikkatini çeker. Siyah bir etek ve dökümlü yeşil bir bluz giyiyor. Omuzları çıplak.

Onların bir masaya oturup garsondan içki sipariş etmelerini izler. Sesleri barda çınlıyor, kıkırdamalar ve Wes ile iş arkadaşlarına pek de sinsi olmayan bakışlarla dolup taşıyor.

Marcus onu dürtüyor ve kadınlara doğru başını sallıyor.

"Hadi gidelim." "Hayır."

"Hadi ama. Bir eküriye ihtiyacım var."

Marcus'un her zaman bir eküriye ihtiyacı vardır ve genellikle Wes'ten ister. İyi adam. Ekürinin rolü budur: Marcus ilgilendiği kıza odaklanırken herkesi mutlu etmek ve dikkatlerini dağıtmak.

Bu gece, bu görev biraz daha zor. Barın bir tarafında Ivy, diğer tarafında Abigail, ortada yeni kızlar. Kadınların Bermuda Şeytan Üçgeni gibi. Wes olası sonuçları Siphon'daki satış rakamlarını analiz ettiği gibi analiz ediyor.

Abigail onun genellikle uzak durduğu bir tiptir: çok yakışıklı, çok bakımlı, erkekleri seçen bir tip. O ve Abigail birlikte olmuş olabilirler ama Abigail'in daha iyi seçenekleri olmalı. Hem de bir sürü. Yine de, Abigail'in konumu ve daha birkaç gün önce onun yatağında olduğu düşünüldüğünde, o etraftayken başka bir kadına asılmak pek de akıllıca bir karar olmayacaktır.

Ivy çok kızacak, bu kesin ve bunun için onu cezalandıracak. Eninde sonunda. Ama bu gece, bu barda, meslektaşlarının önünde . . . muhtemelen olmaz. O yokmuş gibi davranarak mükemmel bir iş çıkarıyor. Onu görmezden gelmek şimdiye kadar yaptığı en az dramatik şey. Ve sinir bozucu. Sanki adam bir uçurumun kenarına tünemiş, onun itmesini bekliyor.

Böylesi çok daha kötü.

Son olarak, esmerin tüm bu zahmete değip değmeyeceğini düşünür. Söylemesi zor. Onu tanımıyor bile ama sevimli bir kız.

Marcus eline taze bir içki tutuşturur. "Hadi. Gidelim."

Wes iyi bir yerde olmaktan çok uzaktır. Geçmişini derinlemesine araştıran bir dedektifi, ne yapacağı belli olmayan bir kız arkadaşı - eski sevgilisi - vardır.

ve CEO'nun asistanıyla yattı. *Boş ver* demenin bir zamanı varsa, o da bu olmalı.

So öngörülebilir.

Wes ve iş arkadaşı kızlara yaklaşırken Ivy gözlerini devirir, ancak bu az önce yaptığı şeyin acısını örtmeye yardımcı olur. Rol
Yapmak

Wes'in var olmaması düşündüğünden çok daha zordu. Onun yanından geçerken kalbi duracak gibi oldu.

Heath eğilip, "Sadece seni kıskandırmaya çalışıyor," dedi.

"Tabii ki kıskandırmaya çalışıyor."

"Sakın cüret etme-"

"Etmiyorum.

Yapmayacağım."

Arkasını Wes'e ve bir grup kadına dönerek bara bakar. İçki şişeleri eğimli dev bir aynanın karşısına dizilmiştir. Ivy kendini görebilmektedir ve evet, iyi görünmektedir. İşten gelir gelmez giyinmiş, makyajını tazelemiş ve saçlarını şekillendirmiş. Belki en iyi hali değil ama en azından hissettiği kadar kötü görünmüyor.

Zaman hakkında söyledikleri yalan. Hiçbir şeyi iyileştirmez. En azından aşkı.

Ama bir adım geri çekildi, durumu uzaktan değerlendirdi. Heath'in şehirde olmasının yardımı oldu, çünkü arayabileceği başka biri vardı, onu anlayan biri. Wes'i aramak istediğinde yanında olan biri.

Boş zamanlarının çoğunu Heath ile geçiriyor, Wes hakkında konuşuyor ve bunun ne kadar sağlıklı ya da sağlıksız olabileceğine dair sorularını yanıtlamayı reddediyordu. Kendini geliştirmek başka bir günü bekleyebilir. Özellikle de on yıldır tanıdığı ve sevdiği biri tarafından terk edildikten sonra.

Haklı değilse ve bu büyük bir jest *değilse*. Heath hala böyle düşündüğü için deli olduğunu düşünüyor ama yine de bunu göz ardı edemez. Henüz değil.

Barın üzerindeki aynada, arkasında neler olduğunu görür. Wes ve Marcus o kadınlarla oturuyor.

"Bir şey yapacağını biliyordun," diyor Heath. "Onu görmezden geldikten sonra mı? Tabii ki biliyordun."

"Yine de çok şaşırmıştı. Mükemmeldi."

Evet, öyleydi. Wes'in onun olay çıkaracağını düşündüğüne şüphe yok. Onu suçlayamazdı da - bunu yeterince sık yapmıştı. Orada değilmiş gibi yanından geçip giderken yüzünü görebilmeyi dilerdi ama bakmaya cesaret edemedi.

"Şimdi kalmak zorundayız," diyor. "O onlarla konuşurken dışarı çıkamam. Kendisi yüzünden olduğunu düşünecek."

"Öyle de olurdu," diyor Heath.

Cevap vermiyor. Wes'in o kızla konuşmasını izlemekle meşgul, hani şu gülünç yeşil bluz giyen. Sanki çimenli tepedeki kız gibi.

Ivy barın etrafına bakıp burada başka kimlerin olduğunu kontrol ediyor. Özellikle de erkeklerle.

Heath onun ne yaptığını çok iyi biliyor. Az önce içeri girip birkaç koltuk ötede oturan bir adama başıyla selam verdi.

Şöyle bir bakıyor.

Simpatichny.

Rusça *yakışıklı* demek. Heath'in işaret ettiği adam kesinlikle öyle. Güzel gözler, güçlü bir burun ve en iyi kısmı: Sakalı var.

"Mükemmel," diyor Ivy.

—

Karen telefonu alır ve bir sonraki numarayı çevirir.

"Merhaba Daisy. Ben Karen. Sadece her şeyin nasıl gittiğini görmek için kontrol ediyorum. Fırsat bulduğunda beni ara ve bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Telefonu kapatır, Daisy'yi listesinden siler ve bir sonraki isme geçer.

Bu gece, işten hemen sonra eve geldi ve röntgenciye aramak için her zamanki otobüs yolculuğunu atladı. Bugün kontrol günü. Ayda bir kez, Karen

Yardım ettiği insanlardan birkaçını aramak için biraz zaman ayırdı. Daisy, Patrice, Michael, Darren, Liz ve Georgia taciz içeren ilişkilerde sıkışıp kalmışlardı. Artık hiçbirini değil.

Üçünü kontrol ettikten sonra dosya yığınınına geri döner. Ivy çok zamanını alıyordu ama yardıma ihtiyacı olan tek kişi o değildi. Caitlin, Drew ve Anna'nın da ona ihtiyacı var. Enerji içeceğinden bir yudum alarak işe koyulur.

Maraton, koğu değil.

Telefonundaki resimlere göz gezdiriyor. Bugün erken saatlerde kanıt odasını ziyaret etmiş ve ilk kez Tanner Duncan davasıyla ilgili neler topladıklarını görmüştü. Bir şey alabileceğinden değil - buna asla izin verilmez, dava kapandıktan sonra bile. Belki bu televizyonda olur ama Fair Valley Polis Departmanında olmaz. Myrna o kanıt odasını kilit altında tutar.

Ama Karen'ın bir şey çekmesine gerek yoktu; sadece fotoğraflara ihtiyacı vardı. İnternette, ihtiyacı olanı sipariş etti.

Saat dokuzda oğlunu aramak için mola veriyor. Her hafta aynı gün ve saatte telefon görüşmesi yaparlar ve o bunu asla kaçırmaz. Jack ikinci çalışta cevap verir.

"Hey, anne."

"Selam, tatlım." Sesinin tınısı onu gözyaşlarına boğuyor. Mutlu gözyaşları. Jack bundan nefret eder ve sesini eşit tutmak için elinden geleni yapar. "Nasılsın?"

Jack artık bir erkek, genç bir erkek ama yine de bir erkek. Yirmi üç yaşında, Los Angeles'ta yaşayan bir mühendis, üç arkadaşıyla aynı evi paylaşıyor ve bir yandan faturaları ödemeye çalışırken bir yandan da eğlenmeye çalışıyor. Şu anda ciddi bir ilişkisi yok. Jack henüz doğru erkeği bulamadı ama bulacak.

Son birkaç yıldır birbirlerini yılda üç kez görebiliyorlar: Şükran Günü, Noel ve yakında gerçekleşecek olan doğum günü. Bir aydan az kaldı.

Tanrı'ya şükür artık babasını sormuyor. Babası öldüğünde Jack küçük bir çocuktı ve onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Bildiği tek şey

Dünyanın geri kalanının bildiği şey: Babası görev başında öldürülen bir polisti.

Gerçek hikaye. Bütün hikaye değil.

Karen'ın kocası, devam etmekte olan bir soygun için olay yerine çağırılmıştı. Olay yerine ilk ulaşan o ve ortağıydı ve kendilerini soyguncular ile mağaza sahibi arasındaki çatışmanın ortasında buldular.

Destek çağrısı geldiğinde Karen devriye arabasında oturuyordu. Dükkan çok uzakta değildi. Tam olarak üç blok. Muhtemelen en yakınlarının onlar olduğunu ve oraya herkesten daha hızlı ulaşabileceklerini biliyordu. Ama ortağı ikisi için de öğle yemeği almak üzere bir şarküteriye girmişti.

Normalde kocasının yardımına ilk koşan o olurdu. Onun koruyucusu, yardımcısı olurdu. Onun özür dileyicisi.

O gün değil.

İçindeki bir şey kendini kapattı. Belki de oğlu iki yaşına yeni girmişti ve onun böyle bir babayla büyümesini istemiyordu. Ya da belki o anda Karen çağrıya cevap vermek istemediği içindir. Ortağına telsizle haber vermedi. Olay yerine gidebilmeleri için şarküteriye hemen terk etmesini söylemedi.

Karen arabada bekledi, radyodan gelen telefonları dinledi ve yıllar sonra ilk kez hiçbir şey hissetmedi. Ne iyi ne kötü, ne endişeli, ne korkmuş, hiçbir şey. Sanki kalbi birkaç dakikalığına durmuş gibiydi.

O ve ortağı olay yerine vardıklarında kocası ölmüştü.

Karen Red Bull'unu eline alır ve uzun bir yudum alır. Saat akşamın sekizi ve o hâlâ çalışıyor, hâlâ Joey ve Wes arasında bir bağlantı bulmaya çalışıyor. Sinir bozucu.

Hayır. Sinir bozucu.

Telefonu çalar ve ismi gördüğünde tereddüt eder. Yapılacak işlerin uzun bir listesi onu beklemektedir. Cevap verirse, yarısını yapabildiği için şanslı olacaktır.

Darren. Her zaman Darren.

Bu gece kontrol ettiği üç kişiden biri o değildi. Karen telefonu açıyor çünkü açmak zorunda.

"Merhaba," diyor. "Nasılsın?"

Derin, gürleyen bir iç çekiş.

"Darren? İyi misin?"

"Yine yaptım," diyor. Minik bir ses, bir şeyi kırdığını itiraf eden bir çocuk gibi. Darren otuz altı yaşında bir adam ve belli ki kız arkadaşı Alaina'ya geri dönmüş. Üçüncü kez. Taciz içeren bir ilişkiden uzak durmak, çıkmaktan daha zor olabilir.

Uzun yapılacaklar listesi meşhur pencereden dışarı çıkar. Darren'ı geri çeviremez, onu görmezden gelemes. Alaina'yı hiç tutuklayamadı. Kadın yasaları çiğnemeye yaklaşmadı bile. Ve Karen baktı. Sertçe.

Alaina Darren'a vurmuyor. Sahiplenici, manipülatif, aşağılayıcı ve kontrolcüdür - ki bu bir sorundur, çünkü çoğu duygusal istismar yasadışı değildir. Çizgiyi aştığında bile ceza mahkemesinde kanıtlanması zor. Savcı bu davalara bakmaz bile, çünkü jürinin bunu anlamasını sağlamak

Öfkeyle söylenen bir şeyle gerçek bir tehdit arasındaki farkı anlamak kolay değildir. Alaina bunu biliyor.

Karen da öyle. Kocas1 da öyle.

—

İlk başlarda belli belirsizdi. Karen bunun olduğunu bile fark etmedi. Eğer biri ona manipüle edildiğini ya da istismar edildiğini söyleseydi, asla inanmazdı.

Karen kocasıyla evlenmeden çok önce başlamıştı. Kocas1 ondan kız arkadaşlarıyla olan planlarını iptal etmesini ilk kez istediğinde, henüz flört aşamasındaydılar. Onu görmeyi çok istediğini söyleyip kendisiyle çıkması için yalvardığında Karen bunun çok tatlı olduğunu düşündü. Ona çiçek getirmiş ve güzel bir restoranda romantik bir akşam geçirmişler.

İlk kez ondan ailesiyle geçireceğı bir hafta sonunu atlamasını istediğinde, bunun nedeni özel bir şey planlamış olmasıydı. Ve öyle de oldu. Vahş1 doğada kiralanmış bir Airbnb, kimseyi görmeden iki gün ve hiç kıyafet olmadan.

İlk kıskançlığı, ikisi de polis akademisinden mezun olduktan hemen sonraydı. Bir yılı aşkın bir süredir ilişkileri vardı ve Karen'ın işteki ortağını sordu. Neredeyse on beş yıldır bu işi yapan bir adam. Erkek arkadaşı, ortağının onu hiç kontrol edip etmediğini, ona asılıp asılmadığını bilmek istiyordu. Her zaman hafif bir tonda, sanki alay ediyormuş gibi. Karen onun kıskanç olmasının hoş olduğunu düşünüyordu.

Endişelendiğı kadarıyla hiçbir tehlike işareti yoktu. Evlenme teklif ettiğinde hiç tereddüt etmeden evet dedi. Karen kendisine bu kadar değer veren bu adama deliler gibi aşıktı.

Arkadaş çevresinin ne kadar daraldığını ilk kez gelinlik alışverişine tek başına çıktığında fark etti. Yine de kendine bunun normal olduğunu söyledi. Zamanınızın çoğunu evleneceğiniz kişiyle geçirmenin doğal sonucu. Bekarken sahip olduğunuz hayatın yerine birlikte bir hayat kurarsınız.

İlk kez mesaj atıp nerede olduğunu sorduğunda çoktan evlenmişlerdi. İşten eve neden geç geldiğini öğrenmek istedi. Kadın

Kocası endişeliydi ve haklıydı da, çünkü onlar polisti. Bunu tekrar yaptığında -ve tekrar, ve tekrar- Karen önce ona mesaj atmaya başladı, tam olarak ne zaman evde olacağını bildiriyordu. Her seferinde adam ona mesaj atmaya fırsat bulamadan. Mesaj atmazsa, telefonunu havaya uçuracaktı.

Tamamen anlaşılabilir. Polissen her şey olabilir.

Kocası sıra dışı bir şey yapmıyordu.

Ne giymesi gerektiği konusunda ilk kez bir öneride bulunduğunda Karen çok etkilenmişti. Pek çok erkek kıyafetlere bu kadar önem vermezdi. Bunu daha sık yapmaya başladı, ta ki tüm kıyafetlerini onun için seçene kadar. O zamana kadar, onun moda hakkında kendisinden daha çok şey bildiğine ikna olmuştu. Karen kendisini onun giydirmesine izin verdi, çünkü o bu işte daha iyiydi.

Her şeyi açıklamak çok kolaydı. En azından kendine. Bunların hiçbirini iş arkadaşlarıyla ya da hala sahip olduğu birkaç arkadaşıyla paylaşmadı. Bu ilişki meselesiydi, başkalarına anlatmak için koşturmayacağınız özel şeylerdi. Anlatmak da istemiyordu. Bu çok fazla kelime, çok fazla soru gerektirecekti.

Karen hâlâ kendi davranışlarından şüphe duyduğunun farkında değildi, çünkü onu şüphe duymamaya ikna etmişti.

Ve gülümsemesi. O lanet gülümseme.

Ona böyle gülümseyen bir adamın onu sevmediğini düşünmek zordu. Onun için en iyisini istemediğini. Aileleri için en iyisini istemiyordu.

Bu yüzden onun için bahaneler üretmeye devam etti. Kendine tüm bunların normal olduğunu söyleyip durdu. Ancak Jack doğduktan sonra kocasının ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmeye başladı.

Bilgi yavaş yavaş, her seferinde bir damla, her biri bir öncekinden daha acı verici bir şekilde geldi. Yanlış kişiyle evlenen insanlar için tasarlanmış özel bir işkence gibi.

Onu ilk kez aldatmakla suçladığında güldü, çünkü bu bir şaka olmalıydı.

Ama değildi. Ve adam bunu yapmaya devam etti. Eğer bir garsona çok uzun süre bakarsa, bir barmenin şakasına gülerse ya da partneriyle bir içki içmeyi düşünürse, bu aldatıyor olması gerektiği anlamına geliyordu. Ya da aldatmak istiyordu. Onu terk ederse kendini öldürmekle tehdit ettiği ilk seferde Karen onun sadece dramatik davrandığını düşündü. Yine de gitti.

Adam onu aradı ve

beylik silahını tuttuğunu ve kafasını uçurmaya hazır olduğunu iddia etti. Polisi aramak -ve potansiyel olarak işini kaybetmesine neden olmak- yerine evine geri döndü.

İlk kez onu terk ederse öldürmekle tehdit ettiğinde, onu bulacağını da söylemişti. Nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın, o orada olacaktı. Karen uyandı, hayatına şöyle bir baktı ve tam da onun olmasını istediği yerde olduğunu fark etti.

Tuzağa düştüm.

Ivy'nin sakallı adamın adının Milo olduğunu öğrenmesi bir dakikadan az sürer.

Milo.

Bu isimden nefret ediyor ve kendi ismiyle birlikte anılmasından da nefret ediyor. Ivy ve Milo. İşe yaramıyor. Önemli de değil, çünkü bu gece yeni bir hayat arkadaşı aramıyor.

En azından kibar davranır ve doğru soruları sorar: ne iş yaptığını, kimleri tanıdığını, boş zamanlarını nasıl geçirdiğini. Heath arka planda kaybolur, telefonuna gömülür ve Ivy'yi Milo ile yalnız bırakır. Hala barın ortasındaki kız grubuyla konuşmakta olan Wes'e bakmaya cesaret edemez. Ama o dikkatini veriyordur. Ve kız da ona dikkat ediyor.

Milo, her şeyden habersiz, podcast'i hakkında konuşmaya devam ediyor. "Arkadaşlarım ve ben bunu eğlence için başlattık, yapacak bir şey çünkü gerçekten hiçbir maliyeti yoktu. Popüler kültür ve güncel olaylar hakkındaki konuşmalarımızı kaydediyorduk ve bunları YouTube'a yüklüyorduk. Sonra bir anda gelişti."

"Adı ne?"

Gülümsüyor, biraz mahcup görünüyor. "Beni ismimle yargılamayacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

"Adı *Broken Men*."

İyi ki Milo'ya gerçekten ilgi duymuyor, çünkü Milo onun yüzüne doğru büyük bir kırmızı bayrak sallıyor.

Gülüyor. "Ne isim ama."

"Dediğim gibi, bir şaka olarak başladı. Planladığımız bir şey değildi." "Yani sen bu musun?" diyor. "Kırık bir adam mı?"

"Terapistim öyle düşünmüyor."

Terapistinden bahsetmesi iyi bir kurtarış ama yine de umurunda değil. Milo'nun başka bir kadının sorunu olması gerekecek. Ama konuşmaya ve flört etmeye devam eder ve ona ısmarlamayı teklif ettiği içkiyi kabul eder.

"Yani yanlış bir şey söylersem," diyor, "podcast'inizde bir hikaye mi olacağım?"

"Ben olsam bunu yapmazdım."

Kadın ona inanmaz ama bu soru onun programda anlattığı hikayeleri tekrar anlatmasına neden olur. Barın ortasından gelen bir kahkaha patlaması konuşmayı bölene kadar konuşmaya devam eder. Ivy bunun Wes'in oturduğu masadan geldiğini anlar ve oraya bakmamak için kendini zorlar. Heath'e bakar ve başıyla küçük bir selam verir. Heath gizlice telefonunu kaldırır.

Aynada, kız grubunun gitmekte olduğunu görür. Wes de öyle. Hep birlikte bardan çıkarlar.

Milo'ya "Seninle konuşmak gerçekten güzeldi," diyor, "ama akşam yemeği için bazı arkadaşlarımla buluşmam gerekiyor."

Milo onun numarasını ister. Milo numarasını verir, ancak kendini kırık olarak tanımlayan bir adamla çıkmayı hayal bile edememektedir. Bir erkeğin ne kadar hasarlı olduğundan habersiz olması nedense tercih edilir görünmektedir. Milo, kadınlara ne kadar berbat durumda olduğunu önceden söyleyen bir tiptir, böylece bunu daha sonra bir bahane olarak kullanabilir.

Heath ondan önce çıkar ve dışarıda buluşurlar. Telefonunu kaldırıp çektiği fotoğrafları gösterir. O ve Milo, barda birlikteler. Konuşuyorlar. Gülüyorlar. Gülümsüyorlar.

Mükemmel.

—

Farrah evinin kapısının kilidini açıyor ve kapıyı açık tutuyor. "İçeri gel." Wes söyleneni yapar.

Küçük bir dairede yaşıyor, yatağı perdeyle kapatılmış bir stüdyo. Duvarlarında da kumaşlar ve tavandan sarkan kristal görünümlü bir avize var. Sanki bir müzik kutusunun içine girmiş gibi hissediyor.

Kötü bir şey değil.

"Şarabım var," diyor. "Pinot grigio?"

"Bu mükemmel."

Göründüğü kadar rahat hissettiren aşırı doldurulmuş kanepeye oturur. Burada olması hâlâ biraz şaşırtıcı. Marcus'la birlikte kızlarla dolu o masaya ilk yaklaştıklarında, kendini esmerin evinde bulacağını hiç tahmin etmemişti.

Her şey hemen olmadı. Liver'dan büyük bir grup halinde ayrıldılar ve gece birkaç saat boyunca, birden fazla yerde ve çok sayıda içki ve yiyeceklerle devam etti. Wes ve Farrah birbirlerine nispeten yakın oturuyorlardı ve Wes ona bir Uber'i paylaşmak isteyip istemediğini sordu. O da kabul etti.

"Son bar çok gürültülüydü, değil mi?" Farrah öyle diyor. Küçük mutfağından -daha çok mini mutfak gibi- iki bardakla dönüyor.

"Gürültülüydü." Bir yudum alıyor. Ucuz şarap. Fark etmez. "Bana disk golfünden bahsediyordun."

Doğru. Disk golf. Daha önce hiç oynamamıştı ve adam ona oyunu anlatmaya çalışıyordu. Anlatmayı bitiriyor, kızın sözünü kesmeden dinlemesini, başını sallamasını ve yorum yapmasını izliyor. Kız gerçekten çok tatlı ve sadece içtiği için değil.

Sonunda onu öpmek için eğiliyor. Kadın da onu sertçe öper ve kendine doğru çeker.

Onu itmeden hemen önce.

"Özür dilerim," diyor. "Yani daha yeni tanıştık." Ah. Tamam. "Haklısın. Tanıştık."

"Seni davet ederek yanlış bir izlenim bırakmak istememiştim. Sadece seninle konuşurken çok iyi vakit geçiriyordum," diyor.

"Ben de seninle konuşmayı seviyorum."

Kadın gülümser. Şarabından bir yudum daha alır ve saatin kaç olduğunu merak eder. Geç olmuş olmalı ve sabah işe gitmesi gerekiyor. Ama şimdi giderse kötü adam olur. Saatine bakma riskini bile göze alamaz.

Farrah, gerçekten ilgilendiği bir konu olan yürüyüş hakkında konuşmaya başlar, ancak şu anda ayrılmak için dakikaları saymaktadır. Çıkacak birini aramıyor ve kesinlikle yeni bir ilişki de aramıyor. Sadece bir ilişki, dikkatini başka şeylerden uzaklaştıracak biri.

Farrah o değil.

Bu, çıkarken kızın numarasını almasına ya da numarasını ona vermesine engel değildir, çünkü bunu yapmazsa hıyarlık etmiş olur.

Eve dönerken, kafasında sabahı planlar. Her seçimin sonuçları vardır, bu gece yaptıkları da dahil. şimdi arabasını almak için bir Uber'e binmesi ve sonra da işe gitmesi gerekecektir. Abigail'i ofiste görmeyi düşünür. Onu ve Marcus'u tüm o kızlarla bardan çıkarken kesinlikle görmüştür. Umursayacağından değil ama yine de. Onun fikri önemlidir.

Ve Ivy'yi düşünüyor. Her zaman Ivy.

Telefonunda mesaj var mı diye kontrol ediyor. Ondan bir şey yok. Ama IG'de Liver'dan bir fotoğraf paylaşmış. Sakallı adam.

K Aren kapıyı çalmadan önce tereddüt eder. Sinirleri, kafasındaki alarm ziliyle birlikte alevlenir. Hani şu yanlış bir şey yaptığını söyleyen. Kendini zorlayarak bunu aşıyor.

elini kaldırsın. Bazen en önemli şey sonuçtur. Oraya nasıl ulaştığınız değil.

Kapıyı üç kez çalar ve bekler, içeriden bir hareket olup olmadığını dinler. Biraz kıpırdanma, zeminin gıcirtısı. İnce kapılar ve duvarlar ucuz inşaatın ara sıra sağladığı bir avantaj olabilir.

Kapı açılmayınca Karen tekrar çalıyor.

"Söyleyecek bir şeyim yok." Bianca'nın sesi yüksek ve net çıkıyor.

Karen polis kimliğini çıkarıp gözetleme deliğine tutuyor. "Bayan Mercado, ben Fair Valley Polis Departmanı'nda dedektifim."

Dairenin içinden bir gıcirtı daha, ardından keskin bir tıkırtı. Kapı açılır. Bianca önünde durmaktadır, tayt ve tişört giymiştir, makyajsızdır, saçları dağınık bir at kuyruğudur. On altı yaşlarında görünüyor.

"Seni hatırlıyorum," diyor Bianca. "Wes'i görmeye gelen sendin."

"Doğru," diyor Karen, elinde sade bir alışveriş torbası tutarak. "Ve ben size iade edecek bir şeyim var."

"Avukatımla görüşmelisiniz."

"Bu Tanner Duncan'la ilgili değil. Başka bir konu için buradayım."

Bianca bir süre ona baktıktan sonra kapıyı biraz daha açarak Karen'ın içeri girmesine izin verir. Bunu yaparken Karen Bianca'nın gözlerine iyice bakar. Göz bebekleri büyümüş. Valium, belki. Onu suçlayamam. O kanla ilgili kâbuslar görmeseydi insan olamazdı.

Oturma odası tertemiz değildi ama yeterince düzenliydi. Karen kapıyı çaldığında Bianca belli ki televizyonun önünde uzanıyordu. Yastığın, battaniyenin ve kumandanın pozisyonu bunu gösteriyor.

Sol tarafta, iki sandalyeli yuvarlak bir masa ve yanında küçük bir mutfak var. Çoğu ikinci el, ucuz mobilyalarla döşenmiş basit bir başlangıç dairesi. Sıra dışı bir yanı yok.

Karen sepete benzeyen bir sandalyenin kenarına tünür. Bianca kanepeye çöktü.

"Nasılsın?" Karen soruyor. "İyiyim."

"Bunun çok zor olduğunu tahmin ediyorum."

"Onu öldürmeye çalışmıyordum," diyor. "Bunu diğer dedektiflere de söyledim. Sadece benden uzak durmasını istedim. Benden uzak durmasını."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" Bianca diyor ki.

"Bazen akıl almaz şeyler yapmak zorunda kalırsınız. Kendinizi korumak için."

Bianca sertçe başını sallar. Karen onun terapiye gittiğini, bunun iyi bir şey olduğunu ve ilaç tedavisinin işe yaradığını varsayar. Günün ortasında yatıp televizyon izlemesine rağmen, patronunu boğazından bıçaklayan biri için oldukça iyi durumda.

"Peki ya Siphon?" Karen diyor. "Yardım ediyorlar mı?"

"Hâlâ maaşımı, sosyal haklarımı ve her şeyimi ödüyorlar. Avukatım bunun dava açmamı istemedikleri için olduğunu söylüyor."

Avukatı haklı. İş yerinde saldırıya uğradıktan sonra onlara karşı büyük bir davası var. Ama Karen bunu konuşmak için burada değil. Eğildi ve iş çantasından bir Ziploc poşeti çıkardı.

"Bu kanıt olarak alınmıştı," diyor. "Artık dava kapandığına göre, geri isteyebileceğinizi düşündüm."

Bianca elinden kapar. Rus bebek setini çantadan çıkarır ve teker teker açar.

Zihinsel olarak, Karen parmaklarını çapraz tutuyor. Bunlar Bianca'nın Rus bebekleri değil, ancak aynı görünüyorlar ve Etsy'de sadece 12.99 dolara satılıyorlar.

Karen orijinal seti iyice kontrol etmiş ve setlerin eşleştiğinden emin olmak için en küçüğünü çıkarmıştı. Yapmadığı tek şey kan sıçramasını eklemektir.

Bianca'nın hepsini bir araya getirmesini ve büyük bebeği sehpanın üzerine yerleştirmesini izler.

"Teşekkür ederim," diyor Bianca.

"Rica ederim. Kişisel bir şey gibi görünüyordu. Bir hediye, belki?"

"Onları topluyorum."

"Çok güzeller. Çocukken benim de bir tane vardı ve içine şeker parçaları sakladım. Kardeşim bunu asla çözemedi." Karen gülümsüyor, sanki bu sahte anı onu mutlu ediyormuş gibi.

"Evet, bu konuda oldukça iyiler," diyor Bianca.

"Eğer en küçüklerinden kurtulursanız."

"Belli ki."

"Biliyor musun, o gece bütün bebeklerin açık olduğunu fark ettim. Oraya ne koydun?"

"Bir flash bellek," diyor Bianca. "Her ihtimale karşı programların bir yedeğini saklıyorum. Elimdekini Wes'in bilgisayarındaki programla karşılaştırmak için çıkardım. Bu yüzden onun ofisindeydim." Louis Knox'a anlattığı hikayenin aynısı. Bianca robot gibi konuşuyor, sanki bu sözleri yüzlerce kez tekrarlamış gibi. Karen tek kelimesine bile inanmıyor.

"Wes," diyor Karen. "O ilginç biri."

Bianca biraz doğruluyor. "Bu yüzden mi buradasın? Wes hakkında konuşmak için mi?"

Karen, "Birlikte çalıştığınız için onun hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmek istedim," diyor. "Onu başka bir konuda araştırıyordum. Sana olanlarla bir ilgisi yok."

"Wes'le hiç sorunum olmadı," diyor Bianca. "Ama Tanner'la da hiç sorunum olmadı. Ta ki ben yapana kadar."

"İşe yaraması çok komik."

"Wes yanlış bir şey mi yaptı?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum." Karen bir yandan Bianca'ya ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışırken bir yandan da bacak bacak üstüne atarak koltuğunda kayıyor. Ve

başkasına ne kadar tekrarlayabileceğini. Ancak Bianca polisle temasa geçmeye niyetli değil, hele de polis onu suçlamaktan vazgeçtikten sonra. Onların daha fazla dikkatini çekmek istemez.

Karen ayrıca işinin kapsamının o kadar dışında ki bir adım daha atmanın pek bir anlamı yok. Uçurumdan düşmediği sürece.

"Joey Fisher'ı hatırlıyor musun?" Karen sorar. Bianca gözlerini kırıştırır. "Joey Fisher mı?"

"Yıllar önceydi, yani muhtemelen çok küçüktünüz. Biri arabasına çarpıp onu öldürdüğünde Joey arabasının arkasında uyuyordu."

Bianca Karen'a bakıyor, daha fazlasını bekliyor. Belki de asıl noktayı bekliyordur.

"Wes'i kazayla ilişkilendirebilecek bazı bilgiler buldum," diyor Karen. "Açıkçası, her ipucunun peşine düşmek istiyorum. Henüz tam bir resme sahip değilim, bu yüzden bunu çözmeme yardımcı olabilecek her şeyi arıyorum."

"Yardım etmeye çalışacağım," diyor Bianca, kanepenin üzerindeki bir ipliği karıştırırken. "Eğer yapabilirsem."

—

Karen gittikten sonra Bianca kapısını kilitler. Bir dakika boyunca kıpırdamadan durur, dedektifin söylediği her şeyi sindirmeye çalışır. Bunu biliyordu. Wes ve Joey hakkında bir şeyler olduğunu biliyordu.

Sezgileri henüz yanılmadı.

Bianca Rus bebeklerini alır ve açar, Sifon ana anahtarını eski yerine geri koyar. Anahtar hâlâ ondaydı; Tanner ona saldırdığında anahtar cebindeydi. Kimse anahtarın onda olduğunu anlamamıştı. Karen'a ya da başka bir polise söyleyecek değildi, bu yüzden flash bellekle ilgili hikayeyi uydurdu.

Bianca bebekleri diğerlerinin sıralandığı kitap rafına koyuyor. Koleksiyonu, doğum günü hediyesi olarak bir tane aldığı başlanmış. Şu anda dokuz tane var. Eninde sonunda onuncusunu da bulacak.

Kanepesine döner ve altından dizüstü bilgisayarını çıkarır. İş bilgisayarı. Siphon ya onu unutmuş ya da geri vermesini isteyecek cesareti yok.

Bugünlerde zamanının çoğunu internette, çoğunlukla da saldırıdan kurtulanların forumlarında geçiriyor. Başlamadan önce mutfağa gidiyor ve buzdolabını bugün yirminci kez açıyor. İçinde bir sürü yiyecek var.

Bir tavuk ve siyah fasulye güveci çıkarıyor ve kocaman bir dilim atıyor. Annesi kendi dairesine döndüğünden beri her gün yemek getiriyor ve Bianca da onları yiyor. Yeni aldığı ilaçlar bütün yemekleri ağzına tıkmak istemesine neden oluyor.

Ayrıca onu rahatlatıyor. Çıglık atarak uyanmadan uyumasını sağlıyor. Uyumak için çok zaman harcıyor çünkü bu diğer her şeyi yok ediyor.

Bianca televizyonu açıyor ve izleyecek bir şeyler bulmak için tüm yayın ağlarını gözden geçiriyor. İlginç ya da yarı eğlenceli görünen her şeyi çoktan görmüştür. Evinden çıkmamanın kaçınılmaz sonucu.

Bu tam olarak doğru değil. Bir kez dışarı çıkmış, yürüyüşe çıkmış, biraz güneş almaya çalışmış. Online terapisti bunun önemli olduğunu söyledi.

Tanner'ın kendisine saldırdığı anı hatırlamaya başlayana kadar her şey yolunda gidiyordu. Gördüğü herkesten şüphelenmeye, onlardan kaçmak için karşıdan karşıya geçmeye ve sonunda aceleyle evine geri dönmeye başladı. O zamandan beri dışarı çıkmadı.

Terapisti ona bunun bazen saldırıya uğrayan insanların başına geldiğini söylemiş.

"Saldırıya dair geriye dönüşler yaşamak oldukça yaygındır," demişti. "Ve bunun tekrar başınıza geldiğini hayal etmek."

Neyse ki Bianca dışarı çıkmak zorunda olmadığı bir dünyada yaşıyor. Yiyecekten tuvalet kağıdına kadar her şeyi internetten sipariş edebiliyor ve stres yaşadığı tek an teslimat şoförlerinin kapıya geldiği anlar.

Bianca dışarı çıkmayı özlemiyor. Şimdilik bilgisayarının başına oturup iş arkadaşlarını kontrol etmekle yetiniyor. Eski iş arkadaşlarını. Her neyse. Kendi e-postasına giriş yapamıyor; Siphon şifresini hemen değiştirmiş. Dosyaları, mesajları, hepsi artık Abigail'e ait.

Ama değişen tek şifre buydu. Erişimi olan diğerlerine hala giriş yapabiliyor. Şifreleri aynı.

Geçtiğimiz hafta boyunca Wes'in programıyla, en azından erişebildiği kısmıyla oynadı. Toplantılarını değiştiriyor, onu biraz geç bırakıyor - çok kötü bir şey değil, sadece onu güldürmeye yetiyor. Yeni e-postalarını okumaya devam ederken yapacak bir şey.

Benzo etkisindeki sersemliğin altında Wes'e kızgındır. Sadece Joey yüzünden de değil. Eğer Wes olmasaydı, gece geç saatlerde ofiste olmayacaktı. Ve Tanner tarafından saldırıya uğramayacaktı.

Mantıksız öfke mi? Evet. Gerçek öfke mi? Aynı zamanda evet.

Wes'in e-postasına giriş yapar ve tüm dosyalarını indirmeye başlar. Bu onu biraz daha canlı hissettiriyor, zihnini biraz daha keskinleştiriyor. Snooping, rahat bir battaniyeye sarılmak ya da en sevdiği sweatshirt'ü giymek gibi rahatlatıcı hissettiren bir aktivitedir.

Ve bu işte iyi. Karen bunu doğruladı. Joey ve Wes arasında gerçekten bir bağ var ama Bianca'nın hayal ettiğinden çok daha kötü.

İndirme işleminin bitmesini beklerken telefonunu eline alır ve doğrudan buluta gider. Lise yıllarına kadar uzanan tüm fotoğrafları oradadır. Bianca, Joey Fisher'ın fotoğraflarını bulana kadar onların arasında gezinir.

Joey'in ona bir dizi Rus bebeği hediye ettiği on altıncı doğum gününden bile bir tane var. İlk erkek arkadaşından aldığı ilk hediye.

H Ben Farrah. Bu hafta bir ara bir şeyler içmek ister misin diye soracaktım?

Wes, onu görmezden geldiği için Farrah'dan haber alınca biraz şaşırır. Dairesinden ayrıldıktan sonra ne mesaj atmış, ne aramış, ne de takip etmiştir. Kızın bir ilişki aradığını anladığında tüm ilgisi buharlaşmıştı. Aramıyor. Ve başka türlü davranacak zamanı yok.

Farrah'ın mesajına cevap verebilir. İşlerinin yoğun olduğunu ve gelecek hafta onunla iletişime geçeceğini söyleyip sonra da bunu asla yapmayabilirdi. Ama neden zahmet etsin ki? Şimdi ne yaparsa yapsın, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın kötü adam o olacak. Ya bugün onu görmezden gelir ya da sonra.

Kısaca, ona yarı gerçeği söylemeyi düşünür. Biriyle ilişkisi olduğunu, bir nevi. Karmaşık bir durum. Farrah çok hoş ve çok çekici olsa da, şu anda yeni bir şeye başlamak için yeterli bant genişliğine sahip olmadığını söyleyebilir.

Zihninde bu metni yazarken, kulağa ne kadar kötü geldiğini görebiliyor. Başka yolu yok: Kötü adam o olacak. Ivy'yi görmezden geldiği gibi onu da görmezden gelebilir.

Ivy'nin durumu hariç, o tam zamanlı olarak onun kafasında yaşıyor.

Wes günlerdir durmadan IG'sini kontrol ediyor ve Liver'daki o adamın başka bir paylaşımını izliyor. Onunla çıkıp çıkmadığını görmek için bekliyor.

Milo.

Evet, artık Milo hakkında her şeyi biliyor, podcast'inin birkaç bölümünü dinledi. *Broken Men*, erkeklerin kadınları cezbetmeye çalışırken yarattıkları türden bir şey. Erkekleri düzeltmek isteyen tipler.

Objektif olarak konuşursak, anlıyor. Özellikle, bu adamdan nefret ediyor. Adından nefret ediyor.

Sakalından nefret ediyor.

—

Ivy metne bakıyor ve hiçbir şey anlamıyor.

Neden beni etiketledin?

İsim yok, sadece bir numara ve onu tanımıyor. Ivy Çince dersine ara verir ve IG hesabını açarak son paylaşımlarını kontrol eder. Telefon numarasına tekrar bakar ve adres defterinde olduğunu fark eder. İsim yok. Ama artık biliyor.

Milo.

Telefon numaralarını değiş tokuş etmişlerdi ama kız onun adını yazma zahmetine hiç girmemişti. Evet, barda oturdukları fotoğrafı paylaştığında onu etiketlemişti. Milo'yu bulmak zor değildi, bir podcaster olarak *Broken Men*'in popülaritesini abartmış olsa da. Bu kadar az aboneyle geçinebildiğine inanmak zor.

Cevabında bundan bahsetmiyor.

Sadece sana biraz daha tanıtım yapıyorum. 😊

Milo hemen cevap verir: **Sadece birlikte bir içki içtik.**

Şimdi yine kafası karıştı. Sanki kız ona erkek arkadaşım falan demiş gibi davranıyor ki bu oldukça dramatik görünüyor.

Bunun farkındayım, diyor.

Bak, bu bir soruna neden oldu. Sormalıydın.

Ivy telefonuna bakıp suratını buruşturuyor. Neden hep psikopatlarla buluşmak zorunda? **Seni bir gönderide etiketlemek sorun mu yarattı?**

Evet. Nişanlımla.

Yüce İsa. Bırakın nişanlısından bahsetmeyi, bir kez bile kız arkadaşından söz etmedi.

Eğer bundan bahsetme zahmetine katlansaydınız, asla göndermezdim.

Resim.

Noktalar beliriyor, sonra kayboluyor. İyi oldu. Belki bu onu susturur. Şu anda ihtiyacı olan son şey başka bir adamla daha sorun yaşamak.

Çince dersine geri dönüyor, sadece nasıl söyleneceğine bakmak için duraklıyor

Yalancı domuz.

Dà piànzi.

Bulabildiği en yakın çeviri bu ve bilmek iyi bir şey. Hatırladığından emin olmak için on kez tekrarlıyor, çünkü ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz.

Milo'dan başka bir şey gelmiyor. Öğleden sonra artık onu düşünmüyor. Wes'i ve Liver'daki kızı düşünüyordu. Sevimli olanı. Ivy onun sosyal medyada daha sık paylaşım yapmamasından ve yaptığı da yürüyüş yaptığı yerin manzarası ya da komik bir meme gibi aptalca şeyler paylaşmasından nefret ediyor. Ne yaptığını bilmesini çok zorlaştırıyor. Bilerek.

Öğleden sonra geç saatlerde, beyni yorgun düştüğünde ve daha fazla yeni kelime öğrenemediğinde, Clarissa adında bir kadından bir DM alır.

Bakın, sapıklık yapmak istemem ama yazınızdaki adam benim nişanım. İkinizin arasında ne olduğunu sorabilir miyim?

Ivy'nin sadece bir fotoğraf paylaşarak nasıl bu dramının içine çekildiği onu aşıyor.

Ama söz konusu olan kendisi olsaydı ve Wes hakkında bilgi almak için birine ulaşmış olsaydı, kadının cevap vereceğini umardı. Eğer kibar olsaydı. Şimdiye kadar Clarissa saldırgan bir şey yapmamıştı.

Clarissa IG'de oldukça aktif. Kendisinin ve Milo'nun pek çok fotoğrafını paylaştı. Nişan yüzüğü de dahil.

Liver'da buluştuk, bir saat kadar konuştuk ve bir şeyler içtik. Numaralarımızı değişebilir miyiz diye sordu, ben de kabul ettim. Bir nişanlısı olduğundan bahsetmedi. O beni hiç aramadı, ben de onu hiç aramadım.

Clarissa'nın tepkisi anında oldu: **Teşekkür ederim.**

Bununla birlikte, Ivy'nin bugünlük iŖi bitmiŖtir. Bilgisayarından ıkıŖ yapar, kulaklıklarını çantasına geri koyar ve eŖyalarını toplar. Arabasına doğru giderken Clarissa'dan bir DM daha alır.

Resmi neden gönderdiğini sormamın sakıncası var mı?

Ben sadece

Birbirinizi çok az tanıdığınız için mi merak ediyorsunuz?

Çünkü Wes'i kısılandırmak istiyordu. Hepsi buydu. Bundan daha derin bir Ŗey yok. Ve bu Clarissa'ya söylemek istediği bir Ŗey değil.

Podcast'inin ilginç olduğunu dŖndm, bu yüzden sadece onun hakkında konuŖmak.

Kulağa saçma geliyor ama Ivy'nin sahip olduğu tek Ŗey bu. Artık iŖi gerçekten bitmiŖtir, çünkü bu iliŖki onun sorunu değildir. Bugünün tek iyi yanı Karen'dan haber almamıŖ olması.

Kyataktan sürünerek çıkarken Aren'in tüm vücudu ağrıyor. Yine erken kalktı ama röntgenciye aramak için değil. Fazladan her dakika Wes'e odaklanıyor.

Her ne kadar biraz daha uyumak istese de oğlunu düşünmek onu ayağa kaldırır. Jack'in babasıyla birlikte büyümüş olsaydı nasıl biri olacağını hayal eder. Şimdi ne kadar farklı olurdu.

Ve onun da istismarcı bir ilişkiye girmiş olma olasılığı. Bu konudaki istatistikler hayret verici.

Aynı şeyleri yaşayan, kötü muamele gören evlerde sıkışıp kalan, ebeveynlerinin kavgalarını izleyerek büyüyen tüm çocukları düşünüyor. Belki bir ebeveyni diğerine karşı savunmaya çalışırlar, belki de bir köşeye saklanırlar. Bu döngüye sıkışmış bir çocuk için iyi bir seçenek yok.

Kariyerini riske atmaya degecek bir sebep daha. Yataktan kalkmak için başka bir neden.

Karen'in arabası bu kadar kötü durumda olmasaydı, Sacramento'ya gidecekti. Ama gidebileceğinden emin değil. Otobüse geri döner. Bu, yolculuğa otuz dakika daha ekler, böylece 327 Bluebell Court'a vardığında neredeyse öğle yemeği vakti gelmiştir.

Bakımlı çimenleri ve kapının önünde bir hoş geldin paspası olan küçük, güzel bir ev. Kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapı açılır.

Hugo Garrison en az yetmiş yaşında, belki de daha yaşlı. Söylemesi zor. Azıcık saçı kalmış ve göbeği kadar büyük bir gülümsemesi var.

"Karen?" diyor.

"Evet, biraz geciktiğim için özür dilerim."

Kapıyı ardına kadar açarak içeri girmesini işaret ediyor. "Sorun değil. Emekli olduğunuzda, zaman sadece bir sayıdır."

"Sanırım bu doğru."

Karen, hemen havasız hissettiği eve adımını atar. Hugo onu kutularla kaplı bir koridordan geçirerek daha fazla kutu ve plastik kapların bulunduğu oturma odasına götürür. Oturmaları için iki sandalye ve bir masanın bulunduğu bir alan açılmış. "Ben bir istifçi değilim, eğer düşündüğün buysa," diyor.

Gülümüyor. "Hiçbir şey düşünmüyordum."

Hugo ortalıkta duran onca şey için başka bir açıklama yapmaz. "Bir dava için yardıma ihtiyacınız olduğunu söylemişsiniz."

"Evet, eski ortağım bana sizin adınızı verdi. Kazayı yeniden yapılandırma konusunda gördüğü en iyi kişi olduğunuzu söyledi."

Hugo'nun gülümsemesi daha da büyür. Odadaki tek boş alanı dolduruyor. "Percy eskiden çok şey söylerdi."

Bu konuda haklı. Percy, Karen'ın dedektif olduktan sonraki ilk ortağıydı. Ona bilmesi gereken ve bilmediği pek çok şeyi öğretmişti. Şimdi emekli olmuş ve San Diego yakınlarında yaşıyordu, Hugo'nun adını vermeden önce onu bir saat boyunca telefonda tutmaktan mutluluk duymuştu.

Karen, Joey Fisher'ın arabasının fotoğraflarını çıkarır. Dava dosyasında bunlardan çok vardı ve Karen her şeyin kopyasını çıkarmıştı.

"Çarpılan araba bu," diyor.

Çantasından çıkardığı sonraki fotoğraflar Ivy'nin arabasına aittir. Çalındığı bildirildikten iki yıl sonra Oxhill Gölü yakınlarında bir çocuk kaybolmuştu. Göl tarandığında çocuğu bulamamışlar ama Ivy'nin arabasını bulmuşlar. Araba artık yok; Karen'ın elinde sadece arabayı gölden çıkardıklarında çekilen fotoğraflar var.

"Bu araba birkaç yıl sonra bulundu," diyor. "Ön taraftaki hasarı görüyor musun?"

"İstiyorum."

Hugo bir gözlük takar ve her iki arabayı da incelemek için yaklaşır. Birden ayağa kalkar ve kendi kendine mırıldanarak odadan çıkar. Karen, Hugo'nun birkaç çekmeceyi ve dolabı açıp kapatırken çıkardığı sesleri duyar.

Hugo döndüğünde elinde bir büyüteç vardır ve yine gülümsemektedir. "Getirdiğin şey gerçekten çok ilginç," der.

"Biliyorum, bunu söylemek mümkün olmayabilir-"

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece bunları daha detaylı görmem gerekiyor."

Karen, o fotoğrafları incelerken sessizce bekler. Odanın etrafına bir göz atıyor ve duvar kağıdının ilk taşındığında kendi evinde olanla aynı olduğunu fark ediyor. Kirli beyaz, koyu kırmızı çiçekler ve kahverengi yapraklar. Hemen kaldırmıştı.

Kadın tam da Hugo'nun kutularda ne sakladığına dair teoriler üretmeye başlamışken, Hugo tekrar ayağa kalkar. Doğruca köşedeki bir yığın konteynere gider ve içlerinden birini karıştırmaya başlar.

Dosyalar. Kutu dosyalarla doldurulur.

Onlardan biriyle koltuğuna döner ve kitabı açarak sayfaları endişe verici bir hızla karıştırır. Hugo yine kendi kendine mırıldanmaktadır ve Karen sözünü kesmez.

"Bu bana başka bir vakayı hatırlatıyor," diyor Hugo. Yüksek sesle, sanki onunla konuşuyormuş gibi. "Yolun fotoğrafları var mı?"

Çantasından bir dosya çıkarıyor. Orijinalinin bir kopyası. "Ben biliyorum."

Hugo dosyayı çevirir, her resmi incelemek için durur. Sonra Ivy'nin arabasına bakar. "Kesin olarak söyleyemem ama bu 2000'lerin ortalarından kalma bir Toyota 4Runner'a benziyor."

Karen Check This uygulamasını açar ve Ivy'nin çalınan arabasıyla ilgili listeyi arar. "İki bin altı," diyor.

"Mükemmel," diyor Hugo.

Ayağa kalkıp tekrar kayboluyor ve elinde bir iPad'le geri dönüyor. Arabanın büyük renkli bir resmini açar. Karen onun ekrana bakmakla büyüteçle Joey'nin arabasının resmine bakmak arasında gidip gelmesini bekler.

"Buraya bak," diyor sonunda, fotoğrafı uzatarak. "İşte burada."

Büyüteci alır ve adamın gösterdiği yere bakar. Bir göçükten başka ne görmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktur.

"Gördün mü?"

diyor. "Hayır."

"Tam *burası*." Tekrar işaret ediyor. "Silik ama orada. Bunun ana hatları." Hugo, ön tarafında kare kenarları olan 4Runner'ı işaret ediyor. "Bu farlar paralelkenar şeklinde," diyor. "Bu şeklin bir tarafını görebilirsiniz."

Şimdi görüyor. Paralelkenarın bir kısmı Joey'nin arabasının yan tarafına, arka kapının tam karşısına basılmıştı. Kafası diğer tarafındaydı.

"Şimdi diğer arabaya bak," diyor Hugo, Ivy'nin 4Runner'ının resmini uzatarak. Gölden gelen yosun ve çamurla kaplıydı, kaldırıldıktan sonra toprağın üzerinde duruyordu. "Sol ön taraf."

Karen büyütecı kaldırır ve ezilmiş olan ön çamurluğa odaklanır. Far parçalanmış.

"Tahmin etmem gerekirse," diyor Hugo, "Toyota diğer araca soldan gelen bir açıyla çarptı. Çarpışmanın şiddeti çamurluğu ezmiş ve far kapıya doğru gitmiş." Fotoğraflara bakarak başını sallıyor. "O sırada kimsenin bunu fark etmemesi garip."

"LeBlanc cinayetiyle biraz meşguldüler. Birkaç gün sonraydı." Karen bunu küçümseyerek söylüyor.

"Ah." Hugo başını sallar. Daha fazla açıklamaya gerek yok. "Sadece fotoğraflara bakarak bunun bir 4Runner olduğundan yüzde yüz emin olmak imkânsız. Asıl ihtiyacım olan şey ölçüleri."

"Ölçümler mi?"

"Arabadaki bu göçük tam olarak ne kadar yukarıda yapılmış. Bunu 4Runner'ın farının yüksekliğiyle karşılaştırın. En azından o zaman arabanın doğru marka ve model olduğunu teyit edebilirsiniz."

Çantasından bir dosya çıkarır ve ona uzatır. "Eminim buradadırlar."

"Mükemmel." Hugo parmaklarını şıklatır ve iPad'ine geri döner. "Bu kadar ayrıntıyla, bahse girerim yeniden yaratılabilir."

"Kaza mı?"

"Bu bir bilgisayar programı," diyor. "Ben çalışırken de vardı ama şimdi çok daha iyiler. Sokaktaki lastik izleri ve bu arabaların resimleri arasında, bahse girerim birisi hepsini bir araya getirebilir ve

doğru görsel. Ya da arabalarınız olmadığı için mümkün olduğunca doğru."

Kazanın görsel bir canlandırması çok yardımcı olacaktır. Jüri bunlara bayılır.

M Arcus ve bazı çocuklar Wes'i bu gece dışarı çıkmaya davet eder. Hayır demeden önce evet der. Kötü bir fikir. Yapmak isteyeceği son şey barlardan birinde Ivy ile karşılaşmaktır. Dışarıda

Milo. Ya da başka bir adam. Ve kesinlikle onu görmezden gelirdi.

Bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

Ama o da eve gitmek istemiyor. Tek başına olmak, çalışmaya ya da televizyon izlemeye çalışmak da kötü bir fikir. Zihni dağılacak ve Ivy'yi düşünecek. Nerede olduğunu, kiminle olduğunu ve en kötüsü de ne yaptığını. O noktaya ulaştığında, hayal gücü durdurulamaz.

Bu, ayrılıklarının en zor kısmıdır. Tam birlikte yaşamaya alışmışken, her şey biter. Sökülüp atılır.

Maxwell'deki o geceden sonra elbisesini yırttığı zamanki gibi.

Lanet olsun. İşte yine başlıyor.

Spor salonuna. Gitmesi gereken yer orası. Düzenli bir programa uymayalı uzun zaman oldu ve bu gece bunu değiştirmek için harika bir zaman. Biraz yüksek sesli müzik çalın, ağırlık kaldırın, düşene kadar koşu bandında koşun.

Hepsinden iyisi, Ivy orada olmayacak. Üye değil ve dışarıda egzersiz yapmayı tercih ediyor. Mükemmel.

Ve öyle. Ta ki spor salonuna girene kadar.

Abigail onu görmüyor ama o Abigail'i görüyor. Abigail'i görmemek imkansız. Ağırlık makinelerinden birinin üzerinde, uzun bacaklarını çalıştırıyor, kızıl saçlarını yüksek bir at kuyruğuyla toplamış.

Ofisten biriyle tek gecelik bir ilişkiden sonra herkesin olabileceği kadar olgun ve soğukkanlı davrandı. Wes, o kadar değil. Hâlâ onun yanında kendini biraz rahatsız hissediyor. Ve biraz da utanıyor.

Bu gece, o da dahil olmak üzere her şeyden kaçmak istiyor. Spor salonu değil.

Arabasında oturup ne yapacağını düşünerek on dakika geçirir. Kısa bir süre için markete gitmeyi, saçma sapan miktarda yiyecek almayı ve akşamı yemek pişirerek geçirmeyi düşünür. Belki de barbeküde ızgara yapmayı.

Ama bunu kimseyle -Ivy ile- paylaşamamak bu fikri *ortadan kaldırıyor*.

Bisiklete binmek ya da yürüyüş yapmak elinde kalan tek fikirler. Ama hava kararmaya başlıyor, bu yüzden kısa bir yürüyüş olmadığı sürece yürüyüşe çıkamaz. Ve bisiklete binmek . . .

İç çekiyor. Egzersiz yapmak için sahip olduğu tüm enerji gitmiştir. Enerjisini geri kazanmaya çalışır, eve gitmek, bisikletini almak ve bayılana kadar bisiklet sürmek için kendini motive etmeye çalışır. Hatta arabasını çalıştırır ve geri vitese takar, ancak tekrar kapatır.

Wes spor salonunun kapısına bakar, Abigail'den önce gitmesi gerektiğini bilmektedir. Arabasını tekrar çalıştırdığında, caddenin karşısındaki bir tabela dikkatini çeker.

Sinemaya.

En son ne zaman sinemaya gittiğini hatırlamıyor. Her zaman yapacak daha iyi bir şey var gibi görünüyor, ama şu anda karanlıkta oturmak ve bir sürü abur cubur yemek kulağa oldukça iyi geliyor. Ve bunu yapmak için enerjiye de ihtiyacı yok.

Oraya gider ve filmlerin listesini ve başlama saatlerini inceler. Ne yazık ki aksiyon filmi kırk beş dakika önce başlamıştır. Geriye belgesel ya da drama kalıyor. İkisi de iyi bir kaçış gibi görünmüyor, ama belgeseli seçiyor, çünkü insanlar yerine hayvanlarla ilgili. Tam olarak kurtlar.

Filmin on beşinci dakikasında kurtların ömür boyu çiftleştğini öğrenir. Belgesel bir hayvan sevgisi hikâyesi.

—

Ivy, Dominique'in yerinde oturmaktadır ve etrafındaki hareketlilikten hiç de etkilenmemiştir. Liver'a gittiğinden ve Wes'in o adamlarla ayrılışını izlediğinden beri ilk gecesidir.

Kızlar. Bu gece, hiç dışarı çıkmak istemedi. Heath ısrar etti.

"Burada olmak iyi hissettirmiyor mu?" dedi.

Hayır. "Tabii, sorun değil."

"Evde oturup hayıflanamazsınız."

"Yuvarlanıp gitmedim. Yas tutma dönemindeyim. Bu da gerekli ve sağlıklı bir şey."

Heath ona bir bakış attı. O bunu görmezden gelir. Ve yuvarlanmıyor ya da yas tutmuyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Wes internete koyduğu resme hiç tepki vermemiş, onunla hiç iletişime geçmemişti. Sadece Milo ve nişanlısı aradı.

En azından Heath'le konuşabileceği bir şey olur.

"O adam nişanlı olduğunu hiç söylemedi," diyor ona. "Kız arkadaşından ya da başka bir şeyden hiç bahsetmedi."

"Yine de ondan hoşlandın mı?"

"Hiç de değil. Sadece söylüyorum: Eğer bana söyleseydi, fotoğrafı paylaşmazdım."

"Evet, öyle. O fotoğraf Wes içindi."

Heath haklı. Muhtemelen paylaşırdı ama Milo'yu etiketlemezdi ve Milo bunu asla göremezdi.

Barın etrafına bakıyor, sadece çiftleri görüyor, hiçbir grup ya da bekar insan görmüyor. İşte bu yüzden dışarı çıkmak istemiyordu. Aşk her yerde. Ya da şehvet. Şu anda sahip olduğundan daha fazla bir şey. Hepsi çok sevimli ve çok mutlu görünüyordu ve bu onu hasta hissettiriyordu. Özellikle de tam karşısındaki çift, belli ki aşık olma aşamasındalar ve diğer her şeyden habersizler.

Ivy onlardan nefret ediyor.

Son sarhoş kaçamağından sonra kendini bir taneyle sınırlayarak içkisini yudumlar. Yapmak istediği son şey Wes'i tekrar aramak. Esas olarak, çünkü çok korkuyordu. Telefonuna kimin cevap vereceğini bilmemeyi tercih eder.

"Hey," diyor Heath. Kapıdan giren bir adama doğru başını sallıyor. "Onu tanıyorum. İyi adamdır."

"Bu gece olmaz, lütfen."

"İhtiyacın olan şey yeni biri."

Hayır, bu barda olmakla birlikte istediği ya da ihtiyaç duyduğu son şey bu. Etrafına her baktığında başka bir çift görüyor. Bu rahatsız edici. Ve kaba.

"Hadi sinemaya gidelim," diyor.

"Sinemaya mı? En son ne zaman sinemaya gitmiştik?"

İçkisini bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Burada daha fazla oturamam."

Oradan ayrılırlar ve park yerinde durup ne oynadığına ve başlama saatlerine bakarlar. Fair Valley'de sadece iki sinema var. Biri daha eski ve sanat filmleri oynuyor; diğeri ise altı ekranlı bir multipleks.

Heath başlıkları sıralıyor: bir süper kahraman filmi, bir gerilim, bir Oscar yarışmacısı, bir belgesel. Bir kulağından girip diğerinden çıkıyor. Ivy dikkatini vermiyor, umursamıyor. Böylece gece daha da kötüleşir.

Sinemada patlamış mısır, soda ve şekerle otururken Heath'in hangi filmi seçtiğini fark eder.

"Romantik komedi mi izleyeceğiz?"

"Romantik komedileri seviyorsun," diyor.

Eskiden. Ivy bunu yüksek sesle söylemiyor. Koltuğa gömülür ve filmdeki herkes ve her şey hakkında korkunç şeyler düşünür. Hoşuna giden tek bölüm, bir yanlış anlaşılma yüzünden filmin ortasında ayrılmaları.

Ama son birkaç dakika. Bunu izlemeyecek.

Heath'e, "Tuvalete gitmem gerek," dedi. "Lobide buluşuruz." "Ama kaçıracaksın-"

"Hepsi aynı şekilde bitiyor."

Bir yalanla.

Sinemaya geri dönerken, uzakta bir adam görür. Adam ön kapıdan çıkıp otoparka doğru yürüyor ve Wes'e çok benziyor.

Hayır. Olamaz. Wes hiç sinemaya gitmez.

Aklı ona oyun oynuyor. O romantik komedi gerçekten kafasını karıştırmış.

Blanca avukatından gelen telefona cevap vermiyor. Onu doğrudan sesli mesaja gönderiyor. Kötü bir adam olduğundan değil. Ondan hoşlanıyor, gerçekten hoşlanıyor. Babasının bir arkadaşı ve dava açmasını istiyor.

"Siphon'un sorumlu tutulmasını istemiyor musunuz?" deyip duruyor. "Tanner gibi birini çalıştırdıkları için bedel ödemelerini istemiyor musun?"

Yapmak istediği ilk şey tutuklanmamaktı. Şimdi polis suçlamada bulunmayacağını söylediğine göre, belki dava açmayı düşünebilir. Yine de para yeterli görünmüyor. Sanki ona ödeme yaparlarsa her şey yoluna girecekmiş gibi.

Ama bu karar bekleyebilir. Para şu anda onu ilgilendirmiyor ve Siphon ona ödeme yapmaya devam ettiği sürece de ilgilendirmeyecek. Onun tek odak noktası Wes Harmon.

Joey yüzünden.

Bir bakıma Joey'nin başına gelenler onun suçuydu. Bunun için de terapiye gitti. Biraz yardımcı oldu, çünkü artık ölümünün yüzde yüz onun suçu olduğuna inanmıyor. Belki yüzde 50.

O gece partide olması gerekiyordu. Aiden bir yıl önce mezun olmuştu ve kendi evi olan tanıdıkları tek kişiydi. Küçük bir stüdyo, video oyunları ve bir şilte ile sıkışık, ama yine de. Kendi dairesi olan herkes etkileyiciydi. Joey ona Aiden'ın o Perşembe akşamı bir parti vereceğini söylediğinde gitmek istedi ama geç kalması gerekecekti.

En yakın arkadaşlarından biri, Laurel, aynı gece için bir parti düzenlemişti ama onunki Six Flags'deydi. On altı yaşında oldukları ve artık lunaparklara nadiren gittikleri düşünülürse, Laurel'in deyimiyle retro bir şeydi bu. Yaz mevsimiydi, ertesi gün okul yoktu ve eve erken dönmesi gerekmiyordu,

Bianca geceyi bölüşebileceğini düşündü. Yarısı Six Flags'de, diğer yarısı Joey ile Aiden'ın partisinde. Arkadaşları ve erkek arkadaşı arasında mükemmel bir orta yol.

Dönme dolap her şeyi mahvetti.

Bianca, Laurel ile birlikte gezintiye çıkmıştı ve tepeye yaklaşmışlardı. Önlerinde tüm parkın manzarası uzanıyordu ve bir sonraki binişin hangisi olacağını konuşuyorlardı. Tekerleğin aniden durması, binek araçlarının normalden daha fazla sallanmasına neden oldu. İkisi de güvenlik çubuğuna tutundu.

"Vay canına," dedi Laurel. "Bu çok garipti."

Bianca yan tarafa eğildi ve aşağı baktı. "Belki biri düşmüştür." "Bu çok korkunç."

"Değil mi?"

Kimse düşmemişti. Tekerlek kırılmıştı. Bianca ve Laurel neredeyse üç saat boyunca zirveye yakın bir yerde mahsur kaldılar. İtfaiyecilerin kurtarması sayesinde nihayet yere indiğinde anlatacak iyi bir hikâyesi vardı ama parti için çok geç kalmıştı. Joey çoktan gideceğini bildiren bir mesaj atmıştı.

Eve gidiyorum. Yarın görüşürüz.

Otomatik düzeltmenin dezavantajı, metnin normal görünmesiydi: yazım yanlış yok, hata yok. Adamın ne kadar sarhoş olduğunu anlayamadı ve araba kullanmak yerine arabasında sızdığından haberi yoktu.

Ertesi gün, onun öldüğünü öğrendi.

Kız partiye gelebilseydi o kadar sarhoş olmazdı. Birincisi, onun çok içmesinden nefret ettiğini biliyordu. İkincisi, bayılmaktansa seks yapmayı tercih ederdi.

Mantıksal olarak, dönme dolabın bozulmasının kendi hatası olmadığını her zaman anlamıştır.

Sorun şuydu ki, biri öldüğünde mantık işe yaramıyordu. Ne o zaman ne de yedi yıl sonra.

—

Bianca bir fincan kahve ve bilgisayarının başına oturur. Duvar kâğıdında Joey'nin resmi vardır. Ona bunu neden yaptığını ve polisin onu unuttuğunu hatırlatıyor.

Şu anda Karen'la çalışıyor olması garip. Ama belli ki yardıma ihtiyaçları var. Onun yardımına.

E-postalara dönelim.

Yedi yıllık e-postaları gözden geçirmek zaman alıcı bir iş. Wes onları bir dizi klasörde dosyalamış ve olağanüstü sayıda mesajı arşivlemiştir. Ama Bianca titizdir. Herkes öyle değildir. Yıllar süren hafiyelik ona başkalarının gözden kaçırdığı şeyleri nasıl bulacağını öğretmiş. İnsanların saklayacak bir şeyleri olduğunda, sinsi olmaya çalışırlar. Çoğu bu konuda berbattır.

Örneğin ekler. Her zaman göründükleri gibi değildirler. Zararsız bir elektronik tablo aslında bir elektronik tablo olmayabilir. Teoride, bir şeyleri gizlemek için harika bir yoldur. Çoğu insan ne olduğunu görmek için her eki açmaz. Bianca açar.

En başından, Wes'in ilk işe alındığı zamandan başladı ve e-postaları kronolojik sırayla okudu. Tanner sözünü kestiğinde ofiste yapmaya çalıştığı şey de tam olarak buydu.

Birinin kariyerinin ve hayatının hikayesini takip etmek istiyorsanız, bunu yapmanın yolu budur. Ortadan başlamak mantıklı değil. Bu, bir filme başladıktan on beş dakika sonra girmek gibidir. Tüm kurguyu kaçırsınız.

Wes'le aynı. Tuzak ilk mesajlarında.

O zamanlar, e-posta adresini arkadaşlarına ve eski iş arkadaşlarına vermiş, onlardan bazıları da tebriklerini göndermişti. Çoğu profesyonel e-posta adreslerinden, birkaçı da kişisel hesaplarından göndermişti. İncelenmesi gereken çok fazla bilgi vardı.

Kişisel gibi görünen e-posta adreslerinin bir listesini yapar, gerçek isimleri olanları daha sonra araştırmak üzere not eder. Mesajların çoğu partilere, akşam yemeklerine ya da disk golf oyunlarına davetiyedir. İşe yarar bir şey bulamayınca saatlerce onları karıştırır.

Ta ki resmi bulana kadar.

E-posta Ivy'nin Gmail adresinden gelmişti ve konu satırında **Resimler mi yazıyordu?** Wes onu **Çeşitli** olarak işaretlenmiş bir klasöre koymuştu. E-postanın tarihi Joey öldürüldükten iki gün sonraydı.

*Bunu polise gönderdim. Arabanın  nd bulabildiğim en iyi fotoğrafı bu.
Elinizde başka varsa haber verin.*

Fotoğrafta Wes, koyu mavi Toyota 4Runner'ın direksiyonunda oturuyor. Araba caddeye park edilmiş ve Wes gülümsüyor. Hayır. Gülüyor. Belki de fotoğrafı çekerken Ivy'ye gülüyordur.

Bianca bu e-posta adresinden başka mesaj var mı diye hızlı bir arama yapar ama sadece iki tane bulur. İlkinde Ivy onu işteki ilk günü için tebrik etmektedir. Sonraki mesajda o akşam için planlarını sorar. Sonuncusu ise resimdir. Wes tek bir satırla cevaplamış.

Hayır, başka resmim yok.

Bianca fotoğrafı büyütür ve her şeyi inceler: Nerede çekilmiş olabileceğini anlamak için arabanın arkasındaki evleri. Wes'in giydiği kıyafetleri, saçının kesim şeklini, hatta tırnaklarını. Arabanın içini, gösterge panelini, içini, hatta direksiyon simidini bile yakınlaştırır. Ama ön cama bakmaya başlayana kadar göremiyor.

İlk düşüncesi fotoğrafı hemen Karen'a göndermek olur.

İkinci düşüncesi, her zaman olduğu gibi, daha fazla bilgi toplamaktır.

K Aren yeni takımını renginden dolayı aldı: elik grisi. Kendisini gl hissetmesini sağlıyor ve bugün buna ihtiyaı var. avuşuyla, teğmeniyle ve yzbaşıyla aynı anda görüşmesi pek sık rastlanan bir durum değil. Bir gün

Merkez polis karakolundaki sıkışık konferans odasında, üç adam da onun karşıısında oturuyor. Ortadaki en yüksek rütbeli.

Yine de takım elbise ellerinin titremesini engellemiyor. Onları sıkıca kucağında tutuyor.

Karen, "Elinizdeki dosyalar tüm raporlarımın kopyalarını ve yaptığım görüşmelerin dökümlerini içeriyor," diyor. "Ayrıca emekli kaza mfettişı ve danışman Hugo Garrison'ın imzalı, noter onaylı bir ifadesi de var." Hugo çok fazla bilgi vermek istemediği için ifadenin yazımı biraz müzakere gerektirdi, ancak tam olarak anlamayanlar için ikna edici bir belge. "Buna ek olarak, trafik kamerasından alınan orijinal fotoğrafları da ekledim.

"Bildiğiniz gibi, yedi yıl önce bu kadar çok kameramız yoktu, Joey Fisher vakasını çözmeyi bu kadar zorlaştıran şeylerden biri de buydu. Ancak, kazanın meydana geldiği yerden çok uzakta olmayan bir güvenlik kamerasının önünden geçen tüm arabaların ekran görüntülerini tuttuk." Fotoğrafları teker teker masanın üzerine koyuyor. "Saat geç olduğu için çok fazla araba yoktu. Tam olarak on iki tane.

"Hugo Garrison bu resimleri inceledi ve arabaların her birine baktı. Joey'in arabasında meydana gelen hasarla eşleşen tek araba bu." 4Runner'ı işaret ediyor. "Güvenlik kamerası caddeye değil de bir binanın önüne yerleştirildiği için plaka görünmüyor."

Sürücü, en azından uzaktan. Ve bir erkek.

Karen sorunun Wes'te olduğunu hep biliyordu. Siphon'da tanıştıkları ilk andan, ofisine girerken ona gülümsediği andan beri biliyordu. Hep o lanet gülümseme.

"Polis kameraya yakalanan arabaları takip etmedi mi?" diyor komiseri. "Ya da en azından araba tiplerini?"

"LeBlanc cinayeti üç gün sonraydı," diyor. Adam dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor.

"Ivy Banks'in erkek arkadaşıyla paylaştığı bir 4Runner'ı vardı," diyor Karen. "Çalındığı bildirilmiş ve daha sonra Oxhill Gölü'nde bulunmuş. Bay Garrison'ın ifadesinde bu konuyla ilgili daha fazla ayrıntı bulacaksınız, özellikle de bulunan arabadaki hasarla ilgili." Bir tepki bekliyor. Ona bir tepki vermiyorlar. "Aynı gece Fine Line beyler kulübünde yaşanan bir olayla ilgili şu ana kadar bulduğum her şeyi de ekledim. İflas dosyasında, Ivy'nin kulüpte bir gece çalıştığını göreceksiniz - Joey Fisher'ın öldüğü gece. Ayrıca o gece kulüpten 911 aranmış ve bir aile içi huzursuzluk ihbarı yapılmış. Şu ana kadar bulduklarım, başka bir suçla bağlantılı olarak araştırdığım birine işaret ediyor."

"Wes Harmon," diyor teğmeni.

"Evet. O ve Ivy yıllardır aralıklarla ilişki yaşıyorlar. En son olayda, Ivy onu kendisini takip etmekle suçladı." Karen derin bir nefes alır, bu hikâyeyi satması gereken yerin burası olduğunu bilmektedir. Kanıt orada değil - henüz değil- ama tek ihtiyacı olan onu bulmak için bir şans. "Cinsel suçlar bölümünde, çoğu aile içi istismar içeren yüzlerce davada çalıştım ve Ivy Banks'in tehlikede olduğuna inanıyorum. Ayrıca yedi yıl önceki o gece Ivy ve Wes arasında bir şeyler olduğuna ve bunun Joey Fisher'ın ölümüne yol açtığına inanıyorum. Bu davaya resmi olarak atanmak istiyorum. Hepinizin bildiği gibi hala açık ama yıllardır aktif değil. Bu bizim için iki davayı aydınlatmak ve bize ihtiyacı olan birine yardım etmek için bir şans olabilir."

Önce kaptanı konuşur. "Bu işe çok emek vermişsiniz," diyor. "Davanın size ait olmadığını düşünürsek."

"Evet. Tabii ki hepsini kendi zamanımda yaptım." Karen burada duruyor, dışarıdaki faaliyetlerini detaylandırmıyor. "Bu konuda bir şeyler var mı diye

bir bağlantıydı."

Yüzbaşı başını sallıyor. William Doyle odadaki en yüksek rütbeli adam, Fair Valley tarihindeki ilk siyahi başkomiser. İşe üniformalı bir polis olarak başlamış ve bu arada ceza adaleti alanında diploma alarak yükselmiş. Doyle adil bir adam, tüm kurbanların eşit olduğuna ve öyle muamele görmeleri gerektiğine inanıyor. Bu doğru değil - sınırlı kaynaklara ve dış baskıya sahip bir departmanda değil - ama herkesin öyle olmasını dilemesini sağlıyor.

Doyle onun en önemli müttefiki. Başka biri daha önemli olduğu için Joey'nin davasının görmezden gelinmesi onu üzmüş olmalı.

"Ama şüpheliyi tutuklamak için elinizde yeterli delil yok," diyor çavuşu. "Ya da Joey Fisher ile arasında herhangi bir bağlantı."

"Doğrudan değil, hayır," diyor Karen. "Ancak, Fine Line'daki eski iş arkadaşlarından bazıları Joey Fisher ile bir bağlantı olduğunu bilirlerse konuşmaya daha istekli olabilirler. Dava en azından birkaç gün için büyük bir davaydı ve bazıları bunu hatırlayacaktır. Ayrıca aradan yedi yıl geçti. Kulüp kapandı ve birçoğu yoluna devam etti ve artık sektörde çalışmıyor, dolayısıyla kendilerini herhangi bir riske atmayacaklardır."

Doyle bir kez daha başını salladı.

"Yani mesele şu ki," diyor teğmeni, "atanmadığın ve hiç çalışmadığın bir dava üzerinde çalışmak istiyorsun."

Karen, her zaman asıl iş yerine polisliğin politikasıyla daha fazla ilgilenen teğmeninden hoşlanmaz. Özellikle bu noktaya odaklanması mantıklı. Sanki burada olmasının tek sebebi terfi almakmış gibi.

"Bu bağlantının göz ardı edilmesini istemiyorum," diyor. "Bu bana bir halkla ilişkiler kabusu gibi geliyor." Sesini düz ve gerçekçi tutuyor. Kızgın değil. Duygusal değil. Bir kadının iş yerinde, özellikle de erkeklerle dolu bir odada asla olamayacağı iki şey.

"Basına gitmekle mi tehdit ediyorsunuz?"

"Hiçbir şeyi tehdit etmiyorum," diyor Karen. "Sadece bulduğum şeyi sunuyorum."

Doyle elini kaldırarak ileri geri konuşmaya son verir. "Yeter. Karen, bu konuya dikkatimizi çektiğin için teşekkür ederim. Burada yaptığın iş takdire şayan," diyor. "Bunu tartışacağız ve size geri döneceğiz."

Tam da beklediği gibi. Bu davayı sunup sunmamayı düşünmek için çok zaman harcamıştı. Yapmak isteyeceği son şey, üzerinde çalışmaması gereken davalar üzerinde çalıştığını açıklamaktı, ancak beton bir duvara çarpmıştı. Kuralların etrafından dolaşmanın pek çok yolu vardı. Soruşturmaya devam etmek için polis kaynaklarına ihtiyacı vardı.

Şu anda Wes'e ulaşacak kadar parası yok. Ve Ivy'yi kurtarmaya. "Teşekkür ederim." Karen dosyasını kapatır ve çantasına koyar. Brand-Yeni ve çok pahalı ama buna değer çünkü yeni takımına uyuyor. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Odadan çıkar ve nihayet nefes alabildiği için nefes verir. Elinden gelenin en iyisini yaptı. Ve bunu destekleyecek yeterince kanıtı vardı.

Buna devam etmekten başka seçenekleri yok. Bunu hissedebiliyor.

A Karen arabasıyla istasyondan uzaklaşır uzaklaşmaz telefonu çalar. Sifon.

Kulaklığını takıyor. "Karen Colglazier."

"Benim adım Abigail Wright," diyor bir kadın. "Siphon'da çalışıyorum. Geçen hafta Wes Harmon için aradığınızda konuşmuştuk."

Karen, Bianca'nın eskiden oturduğu yerde oturan uzun boylu, kızıl saçlı kadını hayal eder. Güzel, dengeli ve buz gibi.

"Evet, Abigail. Hatırlıyorum."

"Anladığım kadarıyla Wes'le Ivy hakkında konuşmak istemişsiniz. Çünkü bir süre önce biri onu takip ediyordu?"

İlginç. Karen ona tacizle ilgili başka soru sormamıştı, sadece çalınan arabayla ilgili daha fazla soru sormuştu. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Siphon ve çalışanlarının Tanner Duncan nedeniyle büyük bir inceleme altında olduğunu anlıyorum," diyor. "Ancak sizi temin ederim ki Bay Duncan ve davranışları kendisinden başka kimseyi temsil etmiyordu. Ben şahsen Wes Harmon ile yıllarca çalıştım. Ivy Banks ile de tanıştım."

"Bu doğru mu?" Karen diyor ki.

"Evet. Geldiği ve Wes'in ofisini neredeyse yok ettiği gün buradaydım. Ofisi dağıtmış, bilgisayar ekranını kırmış ve bir lambayı parçalamış."

"Polis çağrıldı mı?"

"Olay iç güvenliğimiz tarafından ele alındı."

"Anlıyorum," diyor Karen.

Abigail, "Demek istediğim, duyduklarıma ve yaşadıklarına göre dengesiz olan Ivy," diyor. "Wes değil."

"Teşekkür ederim."

Karen telefonuna notlar alarak görüşmeyi sonlandırır. Abigail kesinlikle pozisyonunu net bir şekilde ortaya koymuş, her şeyin suçunu tacize uğrayan kadına yüklemiştir. İpin ucunu kaçırmış bir kadın.

Abigail kesinlikle #TeamWes'te.

Karen bir dakika düşünür, seçeneklerini değerlendirir. Onun yaklaşımı. Senaryo kafasında yazıldığında, Ivy'yi arar.

—

Wes'in duyduğu çarpma sesi bir rüya değildir. Ön kapıdan geliyor. Saat sabahın biri.

Sadece bir kişi olabilir.

Kapıya gider ve açmaya çalışır. Ivy verandada duruyor. Siyah tayt, UC Davis sweatshirt'ü ve spor ayakkabıları. Sanki bulduğu ilk kıyafeti giymiş ve doğruca onun evine gelmiş gibi.

Bir ayı aşkın süredir konuşmuyorlar, ikisinin de Liver'da olduğu gecedan beri birbirlerini görmemişler.

"Ne-"

"Tam zamanında," diyor, içeri girmek için onun yanından geçerken.

Wes onu oturma odasına kadar takip eder. Odanın ortasında durur, rahatlama ya da oturma belirtisi göstermez. Wes kanepeye oturur ve gözlerini ovuşturur. "Neden buradasın?" diye sorar.

"Karen seni aramadı mı?" "Bugün mü?"

"Evet. Teknik olarak dündü" diyor. "Bugün zaten yarın olduğuna göre."

"Hayır. Son zamanlarda ondan haber almadım."

Ivy oturur ama kanepeye değil. Onun karşısındaki sandalyeyi seçiyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğiliyor. "O zaman sana bir iyilik yapıyorum," diyor. "Ortadan kaybolduğunu düşünürsek, bu benim için oldukça hoş bir davranış."

Wes neredeyse yemi yutacaktı. Bunu yapmak ister, çünkü bu kavga bir süredir yaklaşmaktadır, ama Karen'dan gelen telefon daha önemlidir. "Ne dedi?" diye sorar.

"Karen, Joey Fisher davasında. Soruşturmayı yeniden başlatıyorlar. " Son kelimeler için tırnak işareti kullanıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Sabahın birinde mi? Hayır, Wes. Şaka yapmıyorum." Eğer tamamen uyanık değilse, şimdi uyandı. "Kahretsin." "Etkileyici."

"Ellerinde yeni kanıtlar var," diyor. "Olmalılar."

"Belli ki. Bir bağlantı bulmadığı sürece bana Joey'den bahsetmesi için bir neden yok."

Wes, içindeki öfkenin bir tümör gibi büyüyerek genişlemeye başladığını hisseder. Tekrar. Ivy onun dikkatini çekmek için polisi aramaktan başka pek çok şey yapabilirdi. Gecenin bir yarısı evine gelmek oldukça işe yaradı.

Ama bu Ivy için çok sıkıcı olurdu. Dürüst olmak gerekirse onun için de. Ivy'nin yaratıcılıktan yoksun olması onu hayal kırıklığına uğrattı. Gerçi sıkılmak ve hayal kırıklığına uğramak şu anda kulağa oldukça iyi geliyor.

"Bir noktada," diyor Ivy, "yeni biriyle çıktığın gerçeğini ele almamız gerekecek. Ama şimdilik, hâlâ aynı hikâyeyi anlattığımızdan emin olalım."

Wes yine neredeyse yemi yutacak ve Milo hakkında bir şeyler söyleyecekti ama kendini tuttu. "Sen başla," der.

"Bir Perşembe gecesiydi. Fine Line'daki vardiyam saat dokuzda başlıyordu. Kulübe taksiyle gittim ve hazırlanmak için sekiz buçuk gibi geldim. Eğitimdeydim, bu yüzden içkilerin bilgisayara nasıl girileceğini ve çeklerin nasıl yazdırılacağını öğrenmek için birkaç saat boyunca başka bir kızı takip ettim. Kulüp o sırada çok kalabalık değildi - mutlu saatler ile akşam yemeği sonrası kalabalığı arasında bir durgunluk vardı. Saat on gibi kalabalıklaşmaya başladı. Ondan sonra bütün gece meşguldüm."

"Gece yarısı gibi kulübe geldim," diyor Wes. "Bazı arkadaşlarımla dışarı çıkmıştım ve bir merhaba demek ve bir içki içmek için uğradım."

"Seni gördüm ama ilk gecemde başımı belaya sokmak istemedim, o yüzden pek konuşmadık."

"Doğru," diyor Wes. "Biraz takıldım ve bir şeyler içtim, sonra senin vardıyan bitti. Başka bir taksi çağırmak yerine benimle eve gelmeye karar verdin."

Ivy başını sallıyor. "Ertesi sabah uyandığımda sen çoktan işe gitmiştin ve araba yerinde yoktu. Onu senin aldığını düşündüm."

"Ama bir iş arkadaşım beni aldı, çünkü o gün arabaya ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Ama sen işten eve arabasız dönene kadar bunu bilmiyordum."

"İşte o zaman ikimiz de çalındığını fark ettik," diyor Wes. "Ben de polisi aradım."

"Sonunda bir rapor hazırlamak için geldiler," diyor Wes. "Gelmeleri yaklaşık iki saat sürdü-"

"İki buçuk saat," diyor.

"Daireye ulaşmak iki buçuk saat sürdü. Onlara tarifi verdik, nereye park edildiğini gösterdik ve hepsi bu kadar."

"Raporun bir kopyasını sigorta şirketine verdim," diyor Ivy. "Ve sonunda başka bir araba aldık."

Wes gözlerini deviriyor. Bir *Saab*. O arabadan nefret ediyordu ama Ivy'nin istediği buydu.

Onun küçümsemesini kabul etmiyor. "Polisten 4Runner hakkında hiçbir şey duymadık. Ta ki iki yıl sonra gölden çıkarılana kadar."

"Hasarlı. Araba hasar görmüştü ve çalındığında böyle değildi."

"Doğru," diyor. "Ne tür sorular soracaklarını düşünüyorsun?"

"Muhtemelen kulüpten ayrıldığımız o gece hakkında. Kim olduğunu soracaklar.

hangi yoldan gittiğimizi, hangi caddeleri kullandığımızı." Ezberlediği yönleri sıralıyor, ki bu tam olarak gittikleri yol değil.

"Kulüp ne olacak?" Ivy diyor ki. "Ya Karen orada ne olduğunu biliyorsa?"

"Nasıl? Orada zar zor çalıştın. Yedi yıl sonra kimse bizi hatırlamayacak."

Ivy ona bir bakış attı.

"Tamam, bazı insanlar kulüpte ne olduğunu hatırlayabilir" diyor. "Ama bizim yaptığımızı kanıtlamanın hiçbir yolu yok. Kulübün otoparkının her yerinde kameralar olsa bile, hiç kimsenin elinde görüntü olmayacak. The Fine Line artık yok bile."

Ivy başıyla onaylıyor.

"Bu kadar ileri gider mi bilmiyorum ama beni karakolda sorgulamak için getirmek isterlerse," diyor Wes, "bir avukat tutacağım."

"Bunun seni suçlu göstereceğini düşünmüyor musun?"

"Bu beni beynim varmış gibi gösterecek," diyor. "Ve senin de bir avukat tutman gerek."

Çantasının askısıyla oynayarak yere bakıyor. "Bu işte birlikte olduğumuzu sanıyordum."

"Ivy, aynı avukata sahip olamayız. Bu işler böyle yürümez."

Sandalyedeki yastığı devirerek ayağa kalkıyor. "Sanırım bu kadar o zaman."

Konuşacak başka bir şey yok."

Wes koltuktan kalkarak, "Böyle yapma," dedi. "Kızma."

Yapmamız gereken şey bu."

"Kızgın olan sensin. Sen çok ..." Ivy kollarını sallayarak hiçbir şeyi ve her şeyi işaret ediyor. "Bana çok *kızgınsın*."

Polisi aradığı için öyle. Bunu biliyor olmalı ama bunu söyleyecek kişi o olmayacak. Görünüşe göre, söylemesine gerek yok.

"Nereden bilebilirdim ki?" diyor. "Joey ile hiçbir bağlantımız yok. Yok. Hem de hiç. Ve aradan *yedi yıl* geçti. Neden şimdi birinin bunu ortaya çıkaracağını düşüneyim ki?"

Wes aslında onun için biraz kötü hissediyordu. Bütün bunları başlatmak istemesine imkan yok.

"Hey." Ona doğru yürür ve ellerini omuzlarına koyar. "Her şey yoluna girecek. Sadece hikâyeye sadık kal, her şey unutulup gidecek."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Tamam," diyor. Bir gülümseme. Küçük bir gülümseme ama yeterli. "Bu gece burada kal," diyor.

"O kızla çıkıyorsun."

"Onu Liver'daki geceden beri görmedim," diyor. "Ve Insta'ndaki o adamla çıkıyorsun."

"Değilim."

"Onun resmini
paylaştın." "Beni
hayaletle çevirdin."

"Beni görmezden geldin."

Birbirlerine bakıyorlar, ikisi de geri adım atmıyor. Göz kırpmaya yarışmasındaki çocuklar gibi.

Ivy asla önce davranmaz. Ona bakıyor, çenesi yukarı kalkık, elleri kalçalarında. Cidden, sinirlendiğinde neden bu kadar ateşli oluyor? Çok sinir bozucu. Çok *dikkat dağıtıcı*.

Elini onunkine doğru kaydırıyor, kendi elinin içine alıyor ve onu yatak odasına götürüyor. Kadın buna itiraz etmez.

Wes onu yatağa iter. Kadın sırt üstü döner ve ona gülümser. Wes'in kabul ettiği bir davet.

Ta ki ondan uzaklaşıp yataktan yuvarlanana kadar.

Şimdi adam yatıyor ve kadın onun üzerinde duruyor. Yüzünde bir sırıtma. "Gerçekten o kadar kolay olduğumu mu düşünüyorsun?" diyor.

"Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?"

Ivy telefonu masasına çarptı. Kontrol etmekten, bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermeye çalışmaktan yorulmuştu. Yanlış kararlar vermekten bıkmıştı. Dün gece bir hataydı; Ivy bunu daha güneş doğmadan anlamıştı.

Telefonunu aldı ve Heath'e mesaj attı.

Dün gece Wes'i gördüm.

Onun cevabı: ???

Telefonu bir an için sıkıca kavıyor, sonra itiraf etme dürtüsüne teslim oluyor. **Onunla yattım.**

Cevap verene kadar dakikalar geçiyor. **Sakin davranmanın yolu.**

Bu onun tavsiyesiydi: Sakin ol, umurunda değilmiş gibi davran. Sinirlenme, ona öfkelenme. Bu iyi bir tavsiyeydi -bunu biliyordu- ve yine de Wes'le seks yaptı.

Denedim, diyor.

Onun cevap vermesini bekleyerek bekler. Belki yine terapi konusunu açacaktır. Yıllar boyunca birkaç kez onu biriyle görüştürmeye çalışmıştı. Bir keresinde onun tavsiye ettiği bir terapistle gitmişti, gözlerinin altında derin torbalar olan yaşlı bir kadın. Gözlükleri bile onları saklamıyordu ve kişiliği daha da kötüydü. Zalim bir terapistle dönüşmüş kötü bir kız gibiydi. Ivy bırakmadan önce iki seans dayanabilmişti.

Bu Heath'i denemekten alıkoymamıştır. Ivy onun ne zaman konuşma terapisine bu kadar bağlandığından emin değildir, ama onun tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğuna inanmaktadır.

Ama bugün değil. Son mesajına cevap vermedi.

Ivy telefonu bırakır ve internetten bulduğu avukat listesine geri döner. Google bir savunma avukatı bulmak için berbat bir yol gibi görünüyor, bu yüzden her birini araştırıyor ve tüm derecelendirme sitelerini kontrol ediyor.

Dün gece tam olarak beklediği gibi gitmedi. Avukatlar konusunu açtığında her şey tersine döndü. Mantiken, Wes'in haklı olduğunu biliyordu. Evli değiller, resmi olarak birlikte bile değiller, bu yüzden elbette bunu yapmak zorundalar. Ayrı avukatlar, aynı hikaye. Sağlam bir plan ve muhtemelen doğru olan da bu.

Ama konuyu yanlış zamanda açtı. Sanki bilmiyormuş gibi anlattı ve bunu o başka bir şey hakkında konuşmayı tercih ettiğinde yaptı. Şu anda birlikte olmaları gerektiği gerçeği gibi. Birleşik bir cephe.

Bu yüzden Wes uyur uyumaz gitmesi aptalcaydı.

—

Wes, bölgedeki en büyük iki hukuk firmasıyla en tepeden başladı. Pahalı, ama her avukat pahalıdır. Sadece bir derece meselesi.

Temasa geçtiği ilk şirket çağrısına yanıt vermedi. İkincisi "potansiyel bir çatışma" olduğunu belirtmiş ve ona geri döneceklerini söylemiş. Küçük bir araştırma yapana kadar mantıklı gelmemişti. Hukuk firmaları nadiren aynı suçtan iki sanığı temsil eder, çünkü genellikle biri diğerini suçlar.

Ivy de zaten onunla aynı şeyi yapıyordu. Ondan çok öndeydi, şüphesiz onun da araması ihtimaline karşı şirkete adını veriyordu. Bu Ivy'nin yapacağı bir şeydi ve onu biraz tedirgin ediyordu. Belki de çok gergindi.

Karen'ın Joey Fisher davasıyla ilgili olarak Ivy'yi aradığını ama onun kendisini aramadığını da ekleyelim. Wes bundan hiç hoşlanmamıştı.

En kötüsü, Ivy gecenin bir yarısı gitti. Bu ilişkinin üzerinden on yıl geçti ve o bunu hiç yapmamıştı.

Bu da ona Heath'i düşündürüyor.

Kasabaya dönmüş, Ivy'ye kim bilir neler söylüyor. Onu görmezden gelmesini, uzak durmasını söylüyor. Gecenin bir yarısı gitmesini. Heath onun aklına girmeye çalışıyor ve bazen işe yarıyor.

Başlangıçta Wes onunla iyi anlaşıyordu. Heath iyi görünüyordu, sadece Ivy için en iyisini istiyordu. O zamanlar hala üniversitedeydiler ve

Birbirlerinden birkaç saat uzakta yaşıyorlardı ve ne Wes ne de Ivy onu çok sık görüyordu. Heath Fair Valley'e taşındığında işler değişti.

Wes'in fark ettiği ilk şey, birlikte hiçbir şey yapmadıklarıydı. Ne bir akşam yemeği, ne bir içki, hatta ne de bir film. Ivy Heath'i gördü. Wes ve Ivy görmedi.

Garipti ve Wes bir gece ona rastlayınca daha da garipleşti. Hem de bir bowling salonunda.

Wes ve Ivy yine ayrılmışlardı ve yaklaşık bir aydır ayrıydı. Wes biriyle bowling oynamıyordu. İş arkadaşlarıyla birlikteydi ve Tanner'ın takım kurma etkinliği olarak adlandırdığı bir etkinliğe katılıyordu.

Heath biriyle çıkıyordu. Uzun siyah saçlı ve bir mayo modelinin vücuduna sahip muhteşem bir kadın. Wes'in normalde uzak durmaya çalıştığı türden bir kadındı. Heath onu buraya getirdi ve tanıştırdı. Heath'in randevusu tuvalete gitmek için izin istemeden önce üçü bir dakika boyunca her zamanki şeylerden -nerede çalıştıklarından, kimleri tanıdıklarından- konuştular.

Heath gitmedi. Wes'in hemen yanında kaldı.

"Heath, "Ivy bana ikinizin ayrıldığını söyledi," dedi. "Evet. Ayrıldık."

Heath başını salladı, önlerinde top oynayan birini izlemek için durakladı. Oluk topu. "Bu sefer iyi olduğunu söyledi."

Wes hiçbir şey söylemedi. Belki de Ivy öyle söylemiştir. Ama sadece öfke yüzünden, çünkü bu doğru değildi. En azından o buna inanmıyordu.

Ayrıca Ivy'nin en iyi arkadaşıyla tartışmaması gerektiğini de biliyordu. Belaya giden tek yönlü bilet.

Bunun yerine, Heath'in randevusunun gittiği yönü işaret ederek konuyu değiştirmeye çalıştı. "Peki ya sen? Onunla işler ciddileşiyor mu?"

Heath soruyu duymazdan geldi. "Ivy'yi rahat bırak."

Şimdi Wes bir şey söylemek zorundaydı. Başka seçenek yoktu, soru bile soramazdı. "Ivy ile benim aramda olanlar bizi ilgilendirir," dedi. "Başkasının değil. Sen de dahil."

Heath, "Ben ona göz kulak oluyorum," dedi. "Ivy için iyi değilsin."

"Kendisi için kimin iyi olduğuna kendisi karar verebilir." Wes'e göre Heath kesinlikle iyi değildi. "Kendi kararlarını kendisi verir."

Heath'in randevusu geri döndü ve konuşma sona erdi. Wes bundan Ivy'ye hiç bahsetmedi, çünkü ömür boyu sürecektir dostluklarının arasına girmek istemiyordu. Ama aynı zamanda bunu hiç unutmadı.

—

Karen çağırıyor aldığında, kendini çimdikler. Gerçekten.

Bunu uzun zaman önce, ilişkisinin ilk günlerinde yapmaya başlamıştı, o kadar iyiydi ki bir rüya gibi geliyordu. Birkaç yıl sonra, kendini kabustan uyandırmaya çalışarak bunu tekrar yaptı.

Şimdi ne kadar ilerlediğini hatırlatmak için kendini çimdikliyor. Evet, bu onun hayatı, doğru olanı yapıyor ve başkalarına yardım ediyor.

Çünkü Karen Fisher davasına atandı. Resmi olarak.

Nihayet günlerini, gecelerini harcadığı şeyi yaparak geçirebilir: adalet için ağlayan bir davayı çözerek.

Ve Wes Harmon'ı Ivy'den uzaklaştırmak.

Polis kaynaklarına erişim yetkisine sahip olduğu için yapılması gereken her şeyi listeleterek işe başlar. Telaşla bir sürü arama yapar. Bunlardan biri Karen'in bir süredir hedefinde olan biriydi: Coral St. James.

Coral telefonu açtığında şanslıydı. Karen böyle bir gün geçiriyor. Şanslı bir gün.

"Birkaç yıl önceki bir vakayı araştırıyorum. Belki Joey Fisher'ı hatırlarsınız?" diyor. "Evinde uyurken öldürülen genç adam-"

"Hatırlıyorum." Coral'ın sesi Karen'in beklediğinden daha yumuşaktı. Sesi neredeyse üzgün geliyordu.

"Fine Line beyefendiler kulübüyle olası bir bağlantıyı araştırıyorum. Buraya gelip size birkaç soru sormamın bir sakıncası var mı? Kulüpteki pozisyonunuz göz önüne alındığında, bazı çalışanlar hakkında eşsiz bir kavrayışa sahip olabileceğinizi düşündüm." Karen onlara kız dememeye dikkat ediyor. İflas dosyasına göre Coral sahne arkası müdürüymüş. Fine Line'in ona yüklü miktarda borcu vardı.

Uzun bir duraksamadan sonra
Coral kabul ediyor. Bir çimdik
daha. Karen'in elinde değil.

Coral St. James, garaj kapılarının üzerinde basketbol potaları, bakımlı çimenlikler ve kaldırımlarda DİKKAT: ÇOCUK VAR levhaları bulunan sakin bir mahallede yaşıyor. Bir Yüzük

Kamera Coral'a Karen'in geldiğini haber veriyor.

Kırk yaşlarında görünüyor, tayt ve önünde küçük bir leke olan büyük bir tişört giyiyor. Makyajsız ve saçları artık kızıl değil, siyah ve ensesinde sıkı bir topuz yapmış. Uzun bacaklarının arkasından küçük bir oğlan çocuğu görünüyor. Coral tam da olduğu gibi görünüyor: iki küçük çocuğu olan ve bir dişçiyle evli bir kadın.

Ancak beş yıl boyunca Fine Line'da sahne arkası yöneticisi olarak çalıştı. Ondan önce Sacramento'da bir kulüpte dansçıydı.

"İçeri gelin," diyor Coral, kapıyı daha geniş açarak.

Karen onu koridordan mutfığa kadar takip eder. Dört yaşlarında bir oğlan olan çocuk annesinin yanında kalıyor ama yürürken Karen'a bakıyor.

"Oturun." Coral masayı işaret ediyor. "Kahve yapıyorum."

Karen, Coral oğlunu diğer odaya, televizyonun karşısına oturtana kadar bekler. Kahve doldurulduktan sonra Coral oturur ve nefes verir.

"Oğlunuz çok sevimli. Çok terbiyeli" diyor Karen. Her ne kadar kendi oğlu hakkında konuşmak istese de, yapması gereken bir işi var. Ve bugünün kanıtladığı bir şey varsa, o da Karen'ın bu işte hiç de fena olmadığıdır.

"Joey Fisher hakkında bir şey mi söyledin?" Coral diyor ki.

"Evet. Davasıyla ilgili yeni bilgiler ortaya çıkardık."

Coral tırnaklarını masaya vuruyor. Tırnakları uzun, nötr renkte ve sol serçe parmağındaki çip dışında mükemmel. Annelik diğer her şeyle birlikte tırnaklara da zarar veriyor.

Karen, "Joey'nin davası beni sana yönlendirdi," diyor. Resmi olarak bu davada yer almasının dezavantajı, artık özel dedektif gibi davranamayacak olmasıdır. Her tanık ve her kanıt mahkemenin bir parçası olacak. Umarım. "Ona çarpan kişinin kazadan önce Fine Line'da olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var."

"İnanmak için sebep," diyor Coral. Soru değil.

"Açıkçası, aktif bir soruşturmanın çok fazla detayına giremem."

"Elbette." Coral elini bırakıp oturma odasına doğru bakıyor.

Oğlu kımıldamadı. Sonra mutfığa bakıyor, sanki yapılması gereken şeylerin zihinsel bir listesini çıkarıyor. Karen bunu anlayabilir.

"Dürüst olmak zorundayım," diyor Coral. "Bu başka biriyle ilgili olsaydı, seninle konuşuyor olmazdım. O günler ..." Elini sallıyor, sanki bir böceğe vuruyormuş gibi. "Onlar çoktan gitti."

"Anlıyorum. Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim." "Devam et," dedi Coral.

"Sorularınızı sorun."

"Kulüpteki pozisyonunuz göz önüne alındığında, orada çalışan tüm kadınları tanıyor olmalısınız." Karen çantasından Ivy'nin bir fotoğrafını çıkarır. Eski bir fotoğraf, Ivy'nin artık kullanılmayan Facebook hesabından basılmış. Karen'ın söyleyebildiği kadarıyla, Fine Line'da çalıştığı dönemde çekilmiş. "Bu kadın tanıdık geliyor mu?"

Coral yüzünde hiçbir ifade olmadan onu inceliyor. "Gerçekten çok sağlıklı görünüyor."

O çekti. Fotoğraf dışarıda, güneşin altında, saçları rüzgârda savrulurken çekilmişti. Ivy'nin üzerinde bir güneş elbisesi ve gülümsemesi vardı.

"Adı Ivy Banks," diyor Karen. "Fine Line'da garson olarak çalışıyordu."

Coral başını yana eğiyor. "Belki mi? Emin değilim."

"Joey'nin öldürüldüğü gece, biri kulüpten 911'i aramış. Aile içi bir huzursuzluktan bahsettiler ve sanırım Ivy ve erkek arkadaşıyla ilgiliydi."

Coral, "Yıllar içinde erkek arkadaşlarla birkaç sorun yaşadık," diyor. "Bu alışılmadık bir şey değildi."

Karen, Wes'in bir fotoğrafını çıkarır. Ivy'nin Facebook sayfasından bir başka eski fotoğraf. "Bu onun erkek arkadaşıydı. Adı Wes Harmon."

Coral bir dakika boyunca ona bakar. "Hayır. Onu tanıyamadım." Ivy'nin resmini tekrar eline alır. "Ama biraz tanıdık geliyor. Daha fazla makyaj ve daha az kıyafetle... belki."

"Joey'nin öldüğü gecedен sonra kulübe döndüğüne dair bir kayıt yok."

Coral kafasını kaldırdı.

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Tamam, bu biraz yardımcı olur. Yeni bir kız ve erkek arkadaşıyla ilgili bir hikayeyi hayal meyal hatırlıyorum ama detayları hatırlamıyorum."

Karen'ın omuzları düştü. Coral'ın işe yarar bir şeyler hatırlamasını umuyordu.

"Güvenlik görevlilerimize sordunuz mu?" Coral soruyor. "Bir tür sorun çıktıysa içlerinden biri daha fazlasını hatırlayabilir."

"Birkaçına ulaşmaya çalıştım. Şimdiye kadar hiçbiri geri aramadı." Karen telefonundaki listelerden birini açıyor ve o gece çalışan fedailerin isimlerini okuyor. Ya da en azından iflastan alacaklı olanların isimlerini.

Coral tüm isimleri dinliyor ve sonra "Bobby Amca" diyor.

"Pardon?"

"Robert Tubbs. Herkes ona Bobby Amca derdi," diyor. "Onunla iletişime geçmek istersiniz. O herkesi tanırdı."

Karen telefonundaki aramaları açar. Bir hafta önce onu aramaya çalışmıştı. Mesaj bırakmış ama geri dönmemiş.

"Coral," diyor, "sence onu benimle konuşturabilir misin?"

Omuz silkiyor. "Deneyebilirim."

Lvy, süslü elektrikli arabasını göstermek isteyen Heath ile akşam yemeği yemek için iş arkadaşlarıyla içki içmeyi reddeder. Bir süredir bir tane istiyordu, ancak bu onun kendi arabası hakkında daha da kötü hissetmesine neden oluyordu.

finansal durum. Onun hatası, onun değil, ama bu araba ona kendi kararlarının ağırlığını hissettiriyor.

"Bu toplulukları inşa etmek için size çok para ödüyor olmalılar," diyor. "Şikayet edemem."

"Peki ya kadınlar? Hoşlarına gidiyor mu?"

"Nefret etmiyorlar." Erkeklerin kendileriyle gurur duyduklarında yaptıkları o aptalca şekilde gülümsüyor.

Sinirlenmemeli ama sinirleniyor.

Heath için kişisel bir şey değil. Bu gece her şey onu sinirlendiriyor ve alkol de yardımcı olmuyor. Asık suratını göstermemeye çalışarak gülümsüyor. Bu Heath, uzun zamandır arkadaş olduğu biri ve gerçekte nasıl hissettiğinden daha iyisini hak ediyor.

Heath'in çok başarılı bir aşk hayatı olmadı. Evet, her biri bir öncekinden daha güzel olan pek çok kadınla çıkmıştır. Ama hiç biri "özel" değildi. Onun sözü. Ivy süslü bir arabanın doğru kadını çekeceğinden emin değil. En azından onun tanımına göre.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diyor. "Her şey çok iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim. Gerçekten öyle." Sandalyesinde arkasına yaslanıp gülümsüyor. "Bana şu avukattan bahset."

"Pahalı biri."

"İhtiyacın olduğuna emin misin?" diyor. "Şüpheli falan değilsin ya."

"Biliyorum."

Ivy Fine Line'da işe ilk başladığında Heath, Wes'ten milyarlarca kat daha fazla destek olmuştu. En azından onunla bu konuda konuşmuş, gergin olup olmadığını ve gerçekten bir striptiz kulübünde çalışmak isteyip istemediğini sormuştu. Ama Wes ona inanmamıştı bile.

Heath neden bir avukata ihtiyacı olduğunu anlamıyor, çünkü hâlâ tüm hikâyeyi bilmiyor.

"Ama polisin nasıl olduğunu bilirsiniz" diyor. "Bir şey söylüyorsun, hemen lafı evirip çeviriyorlar."

"Ya Wes?"

"Eminim onun da bir avukatı vardır. Evinden ayrıldığımdan beri onunla konuşmadım."

"Gecenin bir yarısı," diyor.

Pişman olacağı bir şey daha. Wes'i kızdırmak için iyi bir zaman değil. "Evet, bu yanlıştı," dedi.

"Gerçekten mi? Wes'e yaptığın ve onun da sana yaptığı onca şey arasında yanlış olan gecenin bir yarısı evi terk etmek mi?"

"Yanlış yaptığım *tek* şeyin bu olduğunu söylemedim," diyor. "Sadece bugün kendimi kötü hissettiğim tek şey bu."

"Tamam, cidden," diyor Heath. "Lütfen bu kadar dramatik olmayan bir ilişkiye gir. Karanlık taraftan gel."

"Başka ilişkilerim de oldu. Birlikte olduğum tek erkek Wes değil." "Ve?"

"Ve" diyor, "onunla olmayı tercih ederim. Her zaman değil ama çoğu zaman. Çoğunda."

"Yine de gecenin bir yarısı gittin."

"Çünkü o anda onunla birlikte olmak istemiyordum," diyor.

"Nasıl olduğunu biliyorsun ..." Durdu ve boğazını temizledi. "Bu kulağa biraz çelişkili geliyor."

"Evet." Ama aynı zamanda hayır. Wes onu aptal gibi hissettirmiyor. Ama bazen Heath hissettiriyor. Odadaki en zeki adammış gibi davranıyor. Çoğu zaman da öyle. Ama her zaman değil. "Gecenin 'Wes'le ilişkisi yüzünden Ivy'yi utandırma' kısmını bitirdik mi?" diye sordu.

"Özür dilerim." Elini onun elinin üzerine koydu. "Sadece çok daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum."

"Bunu takdir ediyorum. Şimdi konuyu değiştir."

O da bir daha Wes'ten bahsetmeyeceğine dair sessizce söz verir. Yine de Heath'in bu sözü bozmak için dakikaları saydığını biliyordur.

—

Karen'ın evindeki ofisinde oturup ayaklarını masaya uzatarak işlerin ne kadar iyi gittiğini düşünmesi duyulmamış bir şey olmasa da nadiren olur. Bu gece, tam olarak bunu yapıyor.

Artık her şey çok daha hızlı ilerliyor.

Bugün Coral'ın evinden yeni bir bağlantıyla ayrıldı. O zamandan beri Bobby Amca'yı araştırıyor.

Eski bir MMA dövüşçüsü, şimdi on beş yılını geride bırakmış, eski bir dansçı olan eski karısı ve şimdiki karısı ve üç çocuğu var. Duvar gibi yapılı, çoğu dövmelerle kaplı ve Bobby Amca da birkaç suç işlemiş. Çoğunlukla küçük şeyler, çoğunlukla zaman aşımının ötesinde, ancak üzerinde çalışılacak birkaç şey var. Gerektiğinde biraz kol bükmeye yetecek kadar, gerçi öyle olmamasını umuyor. Bilgi vermeye zorlanan biri mahkemede iyi bir tanık olamaz ve Karen da böyle bir şey olacağını tahmin ediyor. Wes savunma anlaşmasını kabul edecek türden biri değil. Egosu bunun için çok büyük.

Hepsinin birbirine bu kadar benzemesi çok esrarengiz. Bazen kendini seri katiller yerine tacizciler için çalışan bir profil uzmanı gibi hissediyor. FBI bunun için bir departman kurmayı düşünmeli. Ama onlar bunu yapana kadar, Fair Valley'in siperlerinde tek başına savaşmaya devam edecek.

Karen, Bobby Amca hakkındaki dosyasını günceller. Coral'dan daha fazla bilgi alamamış olması çok üzücüdür ve Coral'ın daha fazlasını sağlayabilmesi için parmaklarını çaprazlar. Bu davada bir molaya ihtiyacı var. Hem de çok.

Telefonu titrer ve Bobby Amca'nın aradığını umarak telefonu alır. Hayır.

Onun oğlu. Onun adını görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor, ama iyi anlamda değil.

Bu gece onların haftalık görüşmesi değil.

"Jack? Neyin var?"

"Bir sorun yok," diyor. Sanki soruyu bekliyormuş gibi kelimeleri aceleyle söylüyor. "Her şey yolunda."

Derin bir nefes alır. Sanki saniyeler içinde sıfırdan yüze çıkmış ve tekrar geri dönmüş gibi hissediyor. "Tanrıya şükür."

"Ama pek de iyi olmayan haberlerim var," diyor. "Bu yıl doğum günün için oraya gelemeyeceğim."

Hayal kırıklığı, istasyondaki dedikodulardan daha hızlı yayılır. Doğum gününe iki hafta vardır ve Jack'i Noel'den beri görmemiştir.

"İş bu," diyor. "Büyük bir projedeyiz ve ben yeni adamım, bu yüzden ..."

"Yani orada kalıp çalışmak zorundasın," diyor Karen. "Tabii ki çalışmak zorundasın." "Çok üzgünüm anne."

"Anlıyorum. Herkes aidatını ödemek zorunda." Yıllar boyunca hem kendisine hem de Jack'e birçok kez söylediği bir şey.

"Bunu kesinlikle yapacağım."

"Belki doğum günün için Los Angeles'a gelebilirim," diyor. "Kesinlikle," diyor adam. "İkisini de kutlayabiliriz."

Telefon görüşmesinden sonra Karen gözyaşlarını tutamaz. Üzüntüden kurtulmaya çalışır.

Tüm bu duyguları işine yeniden odakla: Yapması gereken bu. Bu olaydan çıkabilecek tek iyi şey bu.

50

W

Es gözlerini kapatır ve şakaklarını ovuşturur. Günün yarısını bir avukat bulmaya çalışarak geçirdikten sonra, hâlâ yapması gereken gerçek işleri vardır.

Gece dokuz buçukta ofiste, başı zonkluyor ve görünürde bir Advil yok.

İlk defa kız kardeşine her şeyi anlatmış olmayı diliyor. Onu bu kâbustan uyandıracaktı.

Ama her zaman olduğu gibi, bu aramayı yapmaktan çok utanır. Joey Fisher'ı duyduğunda yaşayacağı hayal kırıklığını düşünmek, telefonu açmasını engelleyecek kadar kötüdür.

Tekrar ekranına odaklanmaya çalışıyor. Önündeki tablo iyi görünmüyor. Siphon, Tanner yüzünden büyük bir darbe aldı. Müşteriler, iç işlerini bir araya getiremeyen bir şirketten hemen kaçarlar. Haksız da sayılmazlar. Wes de çalışan yerine müşteri olsaydı aynı şeyi yapardı.

"Hey."

Yukarı bakıyor ve göz kırpmıyor. Abigail.

Ofisinin kapısında duruyor, elinde çantası, sanki dışarı çıkıyormuş gibi. Burada yalnız olduğunu sanıyordu.

"Geç saate kadar çalışıyorsun," diyor içeri girerken.

Oturuyor. "Sen de öyle."

"Başka seçeneğim yok. Temelde iki iş yapıyorum," diyor. "Ama bu çok uzun sürmemeli. Tanner'ın pozisyonu için görüşmeler yapıyoruz."

"Bunu duyduğuma sevindim." Wes boğazını temizler. Birlikte geçirdikleri geceyle ilgili o küçük konuşmadan beri Abigail'le yalnız kalmamıştı. O zaman da rahat değildi, şimdi de değil. Eninde sonunda öyle olacağını umuyor. "Herkes için zor bir dönem," diyor.

"Gerçekten. Nasılsınız?"

"Sadece herkes gibi bunu atlatmaya çalışıyorum."

"Bianca'nın işi için de görüşmeler planlıyoruz" diyor.

"Güzel. O zaman burada sıkışıp kalmak yerine kendi işine dönebilirsin."

"Umarım öyledir." Abigail ayağa kalkıyor, eteğini düzeltiyor. "Eve dönerken durup bir şeyler içeceğim, eğer bana katılmak istersen."

Hayır. Evet. Kesinlikle hayır. Sorma şekli çok iyi huylu, çok masum. Hiç de müstehcen değil. Ama geçen sefer de böyle başlamıştı.

"Muhtemelen iyi bir fikir değil," diyor.

"Öyle demek istemedim." Sesi keskindi, sanki Wes bir şey olacağını ima ediyordu. Ki öyle.

"Sadece o kadar yorgunum ki bir içkiden sonra muhtemelen uyuyakalırım demek istedim" diyor.

"Biriyle görüşmeye başladığımı bilmelisin." "Bu

harika," diyor. "Gerçekten öyle."

"Henüz ciddi bir şey değil," diyor. "Ama başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

"Senin adına çok sevindim."

"Teşekkür ederim. İyi geceler, Wes."

Kadın uzaklaşırken, adam rahatlamaya başlar. Ta ki kadın kapıda durup geri dönene kadar.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyor. "O gece hakkında. Sana daha önce söylemek istemiştım ama ..." Gri halıya bakıyor, ondan uzaklaşıyor.

Nadir bulunan bir şey. Abigail her zaman onun gözlerinin içine bakar. Kendini hazırlıyor, tüm vücudu bir sonraki adım için geriliyor.

"Sen uyurken," dedi, "telefonun çaldı. Benimki sandım."

"Telefonuma cevap verdin mi?"

"Bu yanılttı ve sana daha önce söylemeliydim. Ve söylemek istedim. Ama hiç yapmadım. Bu bir kazaydı ve ben bunu asla

Amaç. Sana daha önce söylemediğim için çok özür dilerim. Çok utanmıştım."

Kimin aradığını zaten biliyor, yoksa kız ona bunu söylemezdi. Hepsi.

—

Heath barda duran bir adama başını salladı. "Ne olmuş ona?"

Ivy iç çeker. Heath, Wes'le geçirdiği dün geceyi unutturmak için onu dışarı sürüklemiştir.

Kendi yaşlarında, siyah saçlı ve kahverengi tenli adama yan gözle bakar. Hızlı bir gülümseme, iri gözler ve üç metre öteden görülebilen kirpikler.

"Oldukça seksi biri," diyor içkisinin kalanını höpürdeterek. Heath ona yeni bir erkek bulmayı kafasına taktığı için gece ondan uzaklaşmıştı. Tekrar. "Ama bunu yapacak durumda olduğumu sanmıyorum-"

"Elbette öylesin."

Heath onu durduramadan ayağa kalkıyor. Bazen onun en iyi arkadaşı, bazen de pezevengi oluyor.

Bazen eğlenceli oluyor, bazen de olmuyor.

Heath herkesle konuşabilir, o öyle bir adam. Yabancılardan korkmaz. Bardaki adam ve arkadaşlarıyla sohbet etmesi uzun sürmez.

Ivy rujunu almak için çantasını karıştırır, sürdüğünü görmesinler diye arkasını döner. Heath'in o adamı getirmesi uzun sürmez. İyi görünse iyi olur.

Bu ona telefonunu kontrol etme şansı da veriyor. Bütün akşam çantasında tutmuş, sadece arada bir göz atmıştı. Aksi takdirde, Heath ona Wes'i beklemesi konusunda azarlayacaktı. Bazen gerçekten de sadece kontrol ediyordu, ama Heath buna asla inanmıyordu. Muhtemelen iyi bir nedeni vardır.

Ivy Wes'ten haber almayı beklemiyordur, özellikle de gecenin bir yarısı ayrıldıktan sonra, ama bu hep böyle olur. Hiç beklemediği bir anda onunla iletişime geçer.

Şimdi olduğu gibi. Sadece bir mesaj değil. Çifte mesaj.

Geçen hafta aradığından haberim yoktu. İşler gerçekten o gece berbattı.

Özür dilerim.

Bir kez, iki kez ve sonra tekrar okuyor, kalbi her seferinde daha hızlı atıyor. Ama iyi bir şekilde. Ardından kötü bir şekilde. Kızgın, mutlu, öfkeli, sevinçli. Metinleri her okuduğunda duygu çarkı hızlanıyor.

"Ivy," dedi Heath, "bu Leo."

Ateşli adam şimdi onun önünde, Heath'in yanında durmaktadır. İkisi de masaya oturur ve Heath ona taze bir içki uzatır. Şimdi Leo'nun tam yanındayken, onun ve Wes'in aynı mokasen ayakkabıları giydiğini fark eder. Alışılmadık bir şey değil. Giysileri de benzerdir: hakiler ve kıvrılmamış elbise gömleği. Fair Valley'deki profesyoneller için tipik üniforma.

Yine de ayakkabılar dikkat dağıtıyor.

"Heath senin Amalgamated'de çalıştığını söyledi," dedi Leo. "Orada birkaç kişi tanıyorum." Ivy'nin bazılarını tanıdığı birkaç isim sayar. Brooke adını duyana kadar başıyla onaylıyor.

"Onu tanıyorum," diyor Ivy. "Aynı departmandayız."

"Eskiden Indigo'da birlikte çalışırdık," diyor Leo.

Aklının bir köşesinde, Ivy ona şimdi nerede çalıştığını sorması gerektiğini biliyordu. Kibar davranmalı, normal bir insanmış gibi sohbeti sürdürmeliydi. Ama zihninin ön tarafına Wes hakimdir.

Belki, sadece belki, Wes gerçekten üzgündür. Bu fikir kalbinin güm güm atması yerine şarkı söylemesine neden olur.

Aradığında ne olduğunu ya da kadının kim olduğunu hâlâ bilmiyor. Liver'daki kadın olamazdı; o aramadan sonrasına kadar tanışmamışlardı. Yani o gece başka bir kadınla birlikteydi, onun haberi olmadan telefonunu açan biriyle.

Belki de kim olduğu önemli değildir. O zamanlar birlikte bile değillerdi.

"Ivy?" Heath diyor. Yüzünün önünde bir el sallıyor. "Bizimle misin?"

"Özür dilerim," diyor. "İşle ilgili bir şey düşünüyordum. İnsanın geceleri uykusunu kaçırın şeylerden biri işte."

"İstiyorum," diyor Leo. Geçen hafta boyunca onu uyutmayan bir şey hakkında konuşmaya başlar ve Ivy ayrıntıları duymazdan gelir.

Wes'i düşünmemeliydi, çünkü onu hayalete çeviren oydu. Ayrıca dün gece onun evine gitmemeliydi. Ve kesinlikle o şekilde ayrılmamalıydı. Belki de mesaj atmasının üzgün olmasıyla bir ilgisi yoktur, soruşturmayla ilgilidir. Başka bir sebep yoksa bile, bu yüzden birbirlerine bağlı kalmalılar. Çünkü birbirlerine düşman olurlarsa, ikisi için de her şey biter.

Karşılıklı garantili yıkım.

"Peki ya sen?" Leo diyor.

Ivy hem Heath'in hem de onun kendisine baktığını fark eder. Sadece soruyu değil, tüm konuşmayı kaçırmıştır.

"Özür dilerim," diyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum." Heath ona bir bakış attı. O bunu görmezden gelir ve eşyalarını toplayıp ayağa kalkar. "Leo, seninle tanışmak gerçekten güzeldi. Sana çok kötü arkadaşlık ettiğim için özür dilerim, ama eve gitmeliyim."

Ivy dışarı çıkmaya başlar, ama Heath onu takip eder ve kolundan yakalar. "Gerçekten eve mi gidiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum." Gerçek bu. İç çekiyor.

Heath'e bakar, neredeyse onun için üzülyordur. Bu onun hatası değil. Onu kurtarmak için çok uğraşıyor, ama her zaman söylediği gibi: Onun bir kahramana ihtiyacı yok.

Wes'e ihtiyacı var.

—

"Gerçekten üzgün müsün?"

Wes telefonu açtığında, ne bekleyeceğinden emin değildi. Ivy ona küfredebilirdi. Ona yalancı da diyebilirdi. İkisi de şaşırtıcı olmazdı.

Ama kulağa üzücü geliyor.

"Ben," diyor. "Başka kimse telefonuma cevap vermemeli. Bu asla olmamalıydı."

"Ve bunu bana söylemek için şimdiye kadar bekledin?" diyor. "Yemin ederim, bilmiyordum. Bu gece öğrendim."

Sessizleşiyor. Arka planda bir araba kornası çalıyor. Telefonu bir mesajla çalıyor ama bakmaya zahmet etmiyor.

Wes neredeyse onun düşündüğünü hissedebiliyordu. Karar vermeye çalışıyordu. "Yalnız kalsan iyi olur," dedi sonunda.

'**I**' Saat sabahın üç buçuğu ve Ivy yalnız. Biraz garip, çünkü Wes'in yatağında.

Banyoya doğru bakıyor. Kapı açık, ışık kapalı, ses yok. Ayağa kalkıyor ve battaniyeyi üzerine sarıyor. Onun evi genellikle kendi evinden daha soğuktur. Ona her zaman açıkladığı gibi, bu yüzden bütün örtüleri üzerine çekmesi gerekiyor.

Ivy diğer yatak odasını kontrol eder, sonra mutfağa gider. Hala Wes yok. Aile odasında da yok. Bütün evi aradıktan sonra onu arka bahçede, bir şezlongda otururken bulur. Yıldızlara bakıyordu. Yanına sokuluyor ve battaniyesinin yarısını paylaşıyor. Belki yarısından biraz daha azını.

"Bu evi aldığım zamanı hatırlıyor musun?" diyor.

İki yıl önce, baharda. Hepsi Wes'in hayat planının bir parçasıydı. O her zaman böyleydi, otuz, kırk, elli yaşına gelmeden önce yapması gereken şeylerin bir listesi olan türden bir adam. Hedefler. Otuzuncu yaş gününden önce bir ev satın almak gibi ve bunu birkaç yıl erken yapmayı başardı. Ya da otuz beş yaşına gelmeden evlenmek. Bunun için birkaç yıl kaldı.

O her zaman bir planlamacı olmuştur. Ivy, o kadar değil.

"Beni davet etmediğin yeni eve taşınma partisini hatırlıyorum," diyor.

"Yine de geldin."

"Yapacağımı biliyordun."

"Yapmasaydın hayal kırıklığına uğrardım," diyor.

Korkunç bir gece, sonra fantastik bir gece. Hepsi iki saat içinde.

Biraz daha yaklaşıp yüzünü onun tişörtüne gömüyor. Onun kokusunda bir şey var. Bir keresinde okumuştı.

Birisi için önemli olan sadece görünüşü ya da davranışları değildir; kokusu da önemlidir. Bilinçli olarak farkında olmasanız bile.

Bu fikir hoşuna gidiyor. Dramın ötesinde bir sebep var. Belki de her şey onun kokusuna bağlıdır.

"Boku yemiş olabiliriz, biliyorsun," diyor. "Eğer dava gerçekten yeniden aktifse, Karen çoktan bir şeyler bulmuştur."

Öfke devreye girmeye başladı. Elbette bu yüzden mesaj atmıştı, dava yüzünden. Bunu en başından beri biliyordu, barın otoparkında durup onu ararken bile biliyordu. Onun üzgün olmasını ne kadar istese de, umut etmek bunu doğru kılmıyordu.

Ama haksız değil. Avukata bir servet harcamasının bir nedeni var.

Ivy derin bir nefes alarak öfkesini içine atıyor. Sinirlenmek için iyi bir zaman değildi. "Sence elinde ne var?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir tanık olabilir." "Kimsenin gördüğünü sanmıyorum-" "Bildiğiniz kadarıyla."

Bu konuda haklı.

Birisi bir şey görmüş olsa bile, tek kelime etmezdi. En azından kulüpte olanlar hakkında. Fine Line çalışanlarının, özellikle de işin içinde polis varsa, çenelerini kapalı tutma konusunda söylenmemiş bir kuralı vardı. Ama bu yedi yıl önceydi. Şimdi kimin konuşacağını Tanrı bilir. Birileri dikkat çekmek istiyor olabilir. Ya da bir iyilik.

Wes onun saçlarını okşuyor ve o da bunun bu kadar iyi hissettirmemesini diliyor. "Birbirimize destek olmalıyız," diyor.

"Evet. Öyle." "Ne olursa olsun."

"Yapabileceğimiz başka bir şey daha var," diyor. "İkimizi de korumak için." "Neymiş o?"

Derin nefes alırken göğsü yükseliyor. Cevap vermeden önce bir saniye tutuyor.

"Evlenebiliriz."

-

Wes bu konuyu bu kadar erken açmayı düşünmemiştir. Davanın yeniden açıldığını söylediğinden beri bu konu aklındaydı. Bir yerlerde, eşlerin birbirlerine karşı tanıklık etmek zorunda olmadıklarını duymuştu. İsteyken bu rastgele bilgiyi araştırdı. Doğru olduğu ortaya çıktı.

Eşler birbirleri aleyhine tanıklık *edebilirler*, ancak bunu yapmaya zorlanamazlar.

Ivy doğruluyor ve ona bakıyor. Onu neredeyse kendini tanıdığı kadar iyi tanıyor ama şu anda ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yok.

"*Evli misin?*"

"Evli."

"Evli," diyor tekrar.

Kızın bu fikri sevip sevmediğini ya da nefret edip etmediğini anlayamıyor. Ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyor.

"Bunu sadece o kural yüzünden söylüyorsunuz. Yasal bir şey," diyor. "Benimle gerçekten evlenmek istediğin için değil."

"Neden ikisi birden olmasın?"

Bunu kastediyor. Bu onu şaşırttığı kadar onu da şaşırtıyor.

Ivy artık tamamen uyanmış görünüyor, tüm sersemliği gitmiş. Başını yana eğmiş, sanki kafasının içini görmeye çalışıyormuş gibi onu inceliyor. Battaniyenin altında çıplak. Elini aşağı kaydırmak, tenini kendi teninde hissetmek istiyor ama bunun seksle ilgili olduğunu düşünmesini istemiyor.

Ivy tekrar sandalyeye ve onun üzerine uzanarak başını omzuna koyar.

"Wes," diyor.

"Öyle mi?"

"Bu korkunç bir teklifti."

"Birincisi, bu bir evlenme teklifi değildi," diyor. "Ama teklif etseydim, seni sahile götürüp kuma yazmamı mı tercih ederdin? Gökyüzünde bir pankart uçurmamı mı? Ya da bir şampanya bardağının dibine bir yüzük koymamı mı?"

Kıkırdıyor. Arkadaşlarından tüm bu evlenme tekliflerini ve daha da saçma olanları duymuşlardır.

"Bundan nefret ederim," diyor. "Bu bana hayır
dedirtecek." "Kesinlikle. Bu biz değiliz."

Uzun bir süre sessiz kalır. Onun kafasındaki savaşın kendi savaşı gibi
olduğunu hayal eder. Çoktan savaşılmış bir savaş.

İç savaşı sona erdi. Belki de eşler yarasını araştırdığı zamandı. Belki de
birkaç saat önce kayıp bir köpek yavrusu gibi ses çıkararak aradığında.

Ya da belki de kelimeler ağzından çıktığı andı.

' I Ivy'nin tuttuğu avukat, eski bir TV dizisindeki yumuşak huylu babaya benziyor. Stan Mitchell'ın koyu bir teni, sık kesilmiş saçları ve gülünç derecede büyük bir gülümsemesi vardır. Sözde iyi bir adamdır ama

Gülümse, o bir köpekbalığı. En azından internette öyle diyorlar. Umarım, internet bu sefer haklıdır.

Telefonunda onun adını gördüğünde kalbi biraz yerinden fırlar. Ondan gelen aramaların iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilecek kadar uzun süredir bir avukatı yoktur, ancak bunun ona bir miktar paraya mal olacağını bilmektedir.

Çince dersine ara verir, ofisinin kapısını kapatır ve telefona cevap verir.

"Ivy Banks," diyor.

"Bayan Banks, ben Stan Mitchell. Bugün nasılsınız?"

"İyiym, teşekkür ederim. Ve lütfen bana Ivy deyin."

"Evet. Teşekkür ederim. Aradım çünkü Dedektif Karen Colglazier'den bir talep aldım. Fine Line beyler kulübünde meydana gelen bir olayla ilgili olarak sizinle görüşmek istiyor. Joey Fisher'ın öldürüldüğü gece olmuş."

Kötü. Avukattan gelen bir telefon kesinlikle kötüdür. "Benimle görüş," diye tekrarlıyor Ivy.

"Bu doğru."

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Adam, kızın anlamadığı bir paragraf dolusu kelimeyle karşılık veriyor. Birinin avukat dilini tercüme eden bir uygulama yapması gerekiyor.

Stan gerçekte ne olduğunu bilmiyor, bilmek de istemiyor. Tanıştıklarında ona söylediğı ilk şey: *Ben sormadıkça bana hiçbir şey anlatma*. Kız bu kurala sadık kalır ve bu nedenle ona pek bir şey söylemez. Ama sorular soruyor.

"Ne öneriyorsun?" Ivy sorar.

"Bunun sadece gayri resmi bir konuşma olduğunu ve daha fazla bilgi toplamaya çalıştığını söylüyor. Resmi olarak davayla ilgilenen bir kişi değilsiniz."

"Ona inanıyor musun?"

"Korkarım onu buna cevap verecek kadar iyi tanımıyorum. Bu sadece bir balık avı olabilir ya da size sormak istediği özel bir şey olabilir," diyor Stan. "Elinde ne olduğunu öğrenmeden bir şey söylemek zor."

Ivy kanıtın ne olduğunu bilmek istiyor. Sorgulanmak istemiyor.

"Benim tavsiyem görüşmeyi yapmanız," diyor Stan. "Soruları duyalım ve gerçekten yeni bir kanıt olup olmadığını görelim."

"Tüm sorularına cevap vermek zorunda mıyım?"

"Hiçbirine cevap vermek zorunda değilsiniz" diyor. "Mülakatı hiç yapmak zorunda değilsiniz."

"Polisle konuşmak zorunda değil miyim?"

"Hayır. Ortaya çıkmanız gereken tek zaman mahkeme celbi aldığınız zamandır."

Bu bir talep değil. Bu bir istek."

Ivy bunu düşünür. Ivy Karen'a bir avukat tuttuğunu ve tüm iletişimin ondan geçmesi gerektiğini söylediğinde Karen'ın sesi mutlu gelmemişti. Aslında, sesi kızgın geliyordu.

Stan bunun normal olduğunu söyledi. Polis avukatlarla uğraşmaktan nefret eder.

Aynı zamanda Ivy, Karen'ın ne keşfettiğini bilmek istemektedir. Sadece kendisi için değil, Wes için de.

Avukatının faturalandırılabilir zamanı artmaya devam ederken, her iki kararın artılarını ve eksilerini tartar. En çok korktuğu şey ise gafil avlanmaktır. Karen, Ivy'nin hazırlıklı olmadığı bir şey sorarsa, tamamen yanlış bir şey söyleyebilir. Ya da daha kötüsü, sinirlenebilir.

"Röportajı reddetmek istiyorum," diyor sonunda. "Söyleyecek bir şeyim yok."

Wes telefonu masasına bırakır, yüzü yukarı dönüktür. Hala Ivy'den bir mesaj bekliyor. Her zaman Ivy'den. Onun tutarlı ya da güvenilir olacağını düşünmemesi gerektiğini iyi biliyordu ama bu onu umut etmekten alıkoymuyordu.

Öz farkındalık iki ucu keskin bir kılıç gibidir.

Geçen hafta boyunca, her gece birbirlerini gördüler. Yine birlikteler, tıpkı söyledikleri gibi. Sadece dava hakkında konuşmuyorlar -tek kelime bile- ve şimdi Karen onunla görüşmek istiyor. Bu sabah avukatından bir telefon geldi, Wes'in henüz cevaplamadığı bir sesli mesaj. Önce Ivy ile konuşmak istiyor.

Sonunda, öğleden sonra, cevap verdi. Bir telefon görüşmesi, mesaj değil. "Karen görüşme talep etti," diyor Ivy.

"Aynı."

"Reddettim. Sen?"

"Henüz cevap vermedim," diyor. "Ama ben de aynısını yapacağım." "Güzel. Sonra görüşür müyüz?"

"Tabii ki."

Wes görüşmeyi sonlandırırken, Ivy ile tamamen aynı fikirde olduklarını fark eder. Bir kez olsun.

—

Abigail eski püskü bir sandalyenin kenarına tünemiş, üzerinde kremalı şeker rengine bir kıyafet var. Bianca'nın dairesinde yeri yokmuş gibi görünüyor. Abigail saten bir şezlongda oturuyor gibi görünüyor. İkisi de asistan olduğu için bu garip. Ya da eskiden öyleydiler.

En azından Abigail burada. Bianca onun geleceğinden emin değildi.

"Hepimiz senin için endişeleniyorduk," diyor Abigail. "Ama Siphon'daki herhangi birinden haber almak isteyip istemediğini bilmiyordum."

"Kimsenin koşarak gelmesini beklemiyordum."

"Hâlâ. Kimsenin kırgın olduğu yok," diyor Abigail. "Özellikle de kadınların."

Bianca tüm bunları tartışmak istemediği için boğazını temizliyor.

"Unutmadan," diyor, "sana vermem gereken bir şey var." Ayağa fırlar ve

Rus bebeklerinin olduğu rafa gidiyor. Anahtar rafın üzerinde duruyor, çoktan çıkarılmış. "Bu Siphon'a ait."

"Anahtar mı?"

"Geri verme şansım hiç olmadı."

Abigail anahtarı elinde evirip çevirerek inceliyor. Tırnakları takım elbisesiyle uyumlu şeftali renginde ve uçları nar renginde. "Bu bir anahtar."

"Evet," diyor Bianca. Sanki çok normalmiş gibi. Abigail başını sallar ve anahtarı çantasına koyar.

"Sana bir şey sormak istiyorum," diyor Bianca. "Joey Fisher'ı hatırlıyor musun?" Sesi neredeyse onun ismine takılıyor. Bu ismi en son ne zaman yüksek sesle söylediğini hatırlayamıyor. "Yaklaşık yedi yıl önce bir vur-kaç olayında öldürüldü."

"Hayır, muhtemelen duymamışımıdır. Ben San Francisco'da büyüdüm."

"Bu mantıklı. Ulusal bir dava falan değildi," diyor Bianca. Tabletini eline alıyor ve ekranı açıyor. "Her neyse, seninle konuşmam gereken başka bir konu var. Instagram hesabından başlayarak."

K Aren caddenin karşısında, iyi bir manzaraya sahip bir yerde duruyor. Crisis adlı bar, daha önce hiç adım atmadığı pahalı yerlerden biri ama Ivy orada rahat görünüyor.

İş yerinden bir grup kadınla birlikte ve hepsinin elinde martini kadehleri vardır. Ivy gülümsüyor ve gülüyor, gerçekte ne kadar mutsuz olduğunu belli etmiyor. Ama Karen biliyor. Bunu izlemek onun için gerçekten zor. Wes ve yeni avukatı arasında, Ivy çok fazla baskı altındadır.

Röportaj talebini neden geri çevirdiğinin tek açıklaması bu. Ivy konuşmak istiyor ama yapamıyor.

Karen bütün akşam sokakta duramaz. Arabasını ön kapıyı görebileceği bir yere taşır. Son birkaç gündür Ivy ile halka açık bir ortamda "karşılaşmaya" çalışıyor. Tercihen Karen'in onu takip ediyormuş ya da bekliyormuş gibi görünmeyeceği bir yerde. İlk başta görüldüğü kadar kolay değildi. Ivy markete yeterince gitmiyor.

Yine de Wes'in evine gidiyor. Dün gece işten sonra oraya gitmiş ve iki gece önce de onun evine gitmeden önce bir restoranda buluşmuşlar. İkisinin de röportaj yapmayı reddetmesi şaşırtıcı değil. Onu yakınında tutuyor. İstismarcılar hep yapar.

Karen telefonunu kontrol eder ve oğlundan gelen bir mesaj bulur, saatler önce gönderdiği bir mesaja cevaptır.

Her şey yolunda, sadece çok çalışıyorum. Bu hafta sonu seni ararım.

O çok iyi bir çocuk. Hayır, o bir erkek. Ve en büyük korkusu Jack'in kendi ilişkisi gibi bir ilişkiye girmesi. Ya da Ivy'ninki gibi.

Telefonu bırakır ve Kriz'in girişine bakar. Birine yardım etmenin en iyi yolunu bulmak asla kolay değildir.

Bazen tek gereken tacizciye yönelik bir tehdittir. Diğer zamanlarda ise daha ayrıntılı bir şey. Onları aldatma gibi yanlış bir şey yaparken yakalamak için yapılan bir operasyon, öfkeli olmak yerine pişmanlık duymalarını sağlar. Bu da partnerlerinin ayrılmasını kolaylaştırır. Ya da gerekirse ortadan kaybolmasını.

Karen'ın şansı yaver gittiğinde, tacizci yasaları çiğnemiştir ve onu parmaklıklar ardına koyabilir.

Wes gibi.

—

Ivy bara girdikten bir saat yirmi dakika sonra Karen onun çıkışını izler. Ivy'nin arkadaşları da yanındadır; arabalarına doğru yürürken güler ve konuşurlar. Onu sokakta yalnız yakalamak için fırsat yoktur.

Karen, Ivy ile hiç konuşmamalı. Bunu biliyor. Birinin avukatı olduğunda, avukat olmadan onunla konuşamaz.

Ama bazen bir insanla karşılaşsınız. Kaçınılmaz, gerçekten. Fair Valley küçük değil ama büyük bir şehir de değil. Karen'ın merhaba dememesi kabalık olurdu.

Ivy bunu bilmiyor olabilir ama tek ihtiyacı olan bir çıkış noktası. Ulaşabileceği, içini dökebileceği biri. Belli ki kimsesi yok. Kız arkadaşları ve iş arkadaşları, evet, ama belli ki o kadar da yakın değiller. Düzgün bir arkadaş yıllar önce Wes'ten uzaklaşmasına yardım ederdi.

Ivy arabasını bir alışveriş merkezine çekip bir eczanenin önüne park ettiğinde Karen kendini çimdikler.

Sonunda.

Otoparkın diğer tarafına park eder ve Ivy'nin ardından mağazaya girer. Karanlık arabasında oturarak birkaç saat geçirdikten sonra Karen mağazadaki ışığın neredeyse kör edici olduğunu fark eder. Gözlerinin alışması bir saniye sürer. Orta koridora doğru ilerler ve koridorda yürür.

Eczane bölümü. Ivy ağrı kesicilerin önünde duruyor, ibuprofen, aspirin ve Tylenol'e bakıyor. Tüm bu baskı başını fena ağrıttıyor olmalı.

"Ivy?"

Dönüyor. Karen onu gördükçe Ivy'nin ne kadar güzel bir genç kadın olduğunu daha iyi anlıyor. Narin yüz hatları, kusursuz bir cilt ve çok açık, ilgi çekici bir gülümseme. Gerçi şu anda biraz korkmuş görünüyor.

"Onun sen olduğunu sanıyordum,"

diyor Karen. Ivy bir adım geri

çekilir. "Ah. Selam."

"Merhaba. Sanırım burada karşılaşmamız kaçınılmazdı." Karen koridoru işaret ediyor. "Gerçek dünyada."

"Sanırım."

"Nasılsın?"

"Peki, teşekkürler." Raflardan birinden bir şişe alır. "Benim gitmem gerek. İyi geceler."

"Bekle."

Ivy arkasını döner, yüzündeki gülümseme artık yoktur. Gözlerinde ışık yok.

Wes bu kadına gerçekten bir numara yaptı.

"Röportaj talebimi geri çevirdiğinizi duyduğuma üzıldüm," diyor Karen.

Ivy başparmağıyla şişeye tekrar tekrar vuruyor. Sanki bir kalemi tıklıyormuş gibi. "Avukatım olmadan seninle konuşamam."

Karen bir adım öne çıkarak aralarındaki mesafeyi kapatır. "Elbette. Sadece röportajın farkına varamayacağın şeyleri keşfetmen için bir şans olduğunu söylemek istedim. Bilinçli olarak değil. Ama önemli olabilirler."

"Ciddiyim, avukatım olmadan seninle konuşamam."

Karen elini kaldırıp geri çekildi. "Anlaşıldı."

"İyi geceler." Ivy başını sallar ve uzaklaşmaya başlar. Karen onun bir adım atmasına izin verir.

"Abigail nasıl?" Karen söylüyor. Sesini değiştirir, genellikle istismarcılar için sakladığı sesi kullanır. Bir öneri sunun ama bunu bir tehdit gibi yapın. "Onunla konuştun mu?"

"Abigail?"

"Siphon'daki yönetici," diyor Karen. "Bianca'nın yerini mi aldı?"

Şimdi öne çıkan Ivy oldu. Karen, Abigail'in çok sıkı bir şekilde #TeamWes'te olduğunu göz önünde bulundurarak bunun dikkatini çekeceğini düşündü.

"Peki ya o?" Ivy diyor ki.

"Ah," diyor Karen, şaşırnış görünerek. "Wes'le olanları düşününce onunla konuşmışsundur d i y e düşünmüştüm." Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi elini sallıyor. "Her neyse, seni bekletmek istememiştim. İyi geceler." Karen uzaklaşır, kendini toparlamak için mağazanın dışında duraklar. Ivy'ye yaptığı şey, Abigail'den o şekilde bahsetmesi, çok  ıkarıcıydı. Bir şey yerleştirmek

şüphe tohumu ve büyümesini ummak.

Tıpkı kocasının eskiden yaptığı gibi.

Tabii ki oradan öğrenmiş. Başka kimden öğrenebilirdi ki? Karen'ı kendinden şüphe ettirmesi dışında, ondan değil. Ivy'nin Wes'ten şüphe etmesini sağlamaya  alışıyor.

Bu onu hala korkunç hissettiriyor. Ama birinin yardıma ihtiya ı varsa, bu yapılmalı.

Ivy arabasında oturmuş, Karen'la yaptığı konuşmayı kafasında tekrarlıyor ama avukatının söylediklerini de hatırlıyor.

Polis yalan söylüyor.

Stan bunu her zaman yaptıklarını söyledi. İnsanların kafalarını karıştırmak, kafalarını karıştırmak, bir şeyi itiraf etmelerini sağlamak için yaparlar. Karen'ın yaptığı da bu olmalı.

Yine de Ivy, Abigail'in ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemez. Ayrıca Wes'in telefonuna cevap veren sesi de düşünür ama Abigail'in sesinin nasıl olduğunu hatırlayamaz. Ivy, Abigail'in konuştuğu bir video yayınlamış olmasını umarak onu sosyal medyada arar.

Pencereye vurulan bir ses, kaydırma işlemini yarıda keser.

Ivy hâlâ eczanenin otoparkında oturmaktadır, bu yüzden Karen'ı görmeyi beklemektedir. Ama o bir adamdır.

İlk başta onu tanımıyor. Gece vakti, arabasında yalnızdır ve şimdi dışarıda bir adam vardır. Bu senaryo gerçek suç belgesellerinde onlarca kez oynanmıştır ve kadın için asla iyi bitmez.

Ama sonra anladı. Sakalı

yüzünden. "Milo?" diyor.

Onu duyamıyor çünkü camı hâlâ açık. İndirmesi için işaret ediyor. O da indiriyor, sadece birkaç santim.

"Ivy," diyor. "Sen olduğunu sanmıştım." "Evet, merhaba. Benim."

"Nasılsın?" diye soruyor.

Şimdi her şey ona geri dönüyor, internette yayınladığı resimle ilgili tüm hikaye ve bu garip hissettirmeye başlıyor.

"Ben iyiyim," diyor. "Peki ya sen? Nişanlın nasıl?" İğneleyici, evet. Hak ettim, kesinlikle evet.

"Pek iyi değil aslında," diyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Clarissa aramızda bir 'şey' olduğunu düşünüyor. " Etrafında hava tırnakları

şey.

"Bana mesaj attı. Ona daha yeni birlikte bir şeyler içtiğimizi söyledim," diyor Ivy. "Biliyorum. Sana inanmadı."

Ivy gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyor. "Belki de barlarda kadınlarla içki içmemeli ve numaralarını istememelisin."

"Belki de çıkmadığın erkeklerin fotoğraflarını etiketlememelisin." Bu onun sorunu değil.

"Güle güle Milo." Ivy camını açar ve arabasını geri geri sürer.

Milo onun gidişini izler, farların ışığıyla aydınlanmıştır. Karaciğer'den hatırladığından çok daha ürkütücü görünüyor.

Arabayla uzaklaşıp eve gider gitmez Milo'yu unuttur. Akli tekrar Abigail'dedir.

Ivy onunla birkaç kez tanışmıştı. Abigail yıllardır Wes'in ofisinde yöneticilik yapıyordu. Ivy onu bir kez Wes'le öğle yemeği yemek için uğradığında, bir kez de Siphon'un tatil partisinde görmüştü.

Abigail, Ivy'nin öfkeyle Wes'in ofisini dağıttığı gün de oradaydı.

Bunu hak etmişti. İş arkadaşları bunu anlamamış olabilirdi ama Wes anlamıştı. İçeri ilk giren Abigail oldu ve sesini Ivy'ninkinden daha fazla yükseltti. Ivy'nin kolunu tuttu ve ona güvenliğin yolda olduğunu söyledi. Tanner arkasından koşarak geldi ve dışarı çıkması için bağırdı. Ivy, korumalar gelmeden önce çıktı.

Abigail'in yüzündeki ifadeyi net bir şekilde hatırlıyor. Tiksinti. Ivy her zamanki gibi başını dik tutsa da o bakışı hissetmişti.

Ama Wes'in onunla takılacağına inanmak zor. İşi onun için çok önemli ve kariyerinin büyük bir kısmı Siphon'da geçti. Departmanındaki yöneticilerle takılmak aptallık olur.

Kabul etmek gerekir ki, geçmişte aptalca şeyler yapmıştır -hem de çok- ama böyle bir şey kariyer intiharı olabilir.

Yine de telefondaki o kadın.

Ivy sesi silmeye çalışarak başını sallar. Zihni ona oyunlar oynuyor, olmayabilecek bağlantılar kuruyordu. Hayır, bunu ona sormayacaktı. Heath'i de aramayacaktı. Onun ne diyeceğini zaten biliyordu. Heath #TeamIvy'de olduğunu iddia ediyor, ama gerçekten düşündüğünde, o #TeamAnyoneButWes. Bu sadece Heath'in, işler yolunda gitmediğinde ona fırlattığı kanıt yığınınına bir yenisini ekleyecekti.

Ivy dairesine girdiğinde Wes'ten bir mesaj alır.

Yarım saat içinde işim biter. Senin evin mi benimki mi?

Yatak odasındaki felakete bakar. Giysiler her yere yayılmış, dolabın kapağına asılmış, sandalyenin üzerine yığılmış. Açık bavulun hemen yanında.

Senin evine geleceğim, diyor. Eve geldiğinde bana mesaj at.

Telefonunu yatağın üzerine atar ve odasına bakar. Yapacak çok şey vardı. Ve şimdi sinirliydi ve hepsi Karen'ın suçuydu.

Ama birkaç gün içinde bunların hiçbir önemi kalmayacak.

—

Wes gece yarısı evlenme teklif ettikten sonra konu kapandı. Yatağa geri döndüler. Sabah ikisi de sersemlemiş, kahve ve simitlerin arasında uyurgezer gibi yürüyorlardı ve kimse bu konuyu açmadı. Ivy bütün bu konuşmanın bir rüya olduğunu düşünerek işe gitti.

Ta ki o gece onu yemeğe davet edene kadar.

Geç bir yemektir, çünkü akşam yemeğini uykuya dalmadan atlatabilmek için eve gidip biraz kestirmesi gerekiyordu. Saat dokuz civarında, arabasıyla onun evine doğru giderken, adam bir mesaj gönderdi.

Arka bahçedeyim. Kapı açık.

Alışılmadık bir şey değil. Wes hava güzel olduğunda dışarıda ızgara yapmayı sever ve o gece de öyleydi. Gökyüzü açıktı, fazla esinti yoktu. Evin yan tarafından aşağıya doğru yürüdü ve tam bahçeye girdiği anda fark etti.

Kırmızı et. Koku çok açıktı.

Komşudan geldiğini, komşunun dışarıda ızgara yaptığını düşündü. Çünkü Wes pişirmek şöyle dursun, ona dokunmazdı bile.

Veranda Noel ışıklarıyla aydınlatılmış, masa mumlar ve taze çiçeklerle donatılmıştı. O daha konuşmadan Wes elini tuttu ve onu bir dilim bifteğin beklediği masaya götürdü.

Tek dizinin üzerine çöktü.

Yıllar boyunca bu anı yüzlerce kez hayal etmişti. Binlerce kez. Hiç böyle görünmemiştir.

"Asla bir pislik olmayacağıma söz veremem," dedi. "Ama o iğrenç bifteği yemek istersen, asla şikayet etmeyeceğime söz veriyorum."

"Asla mı?" dedi.

"Muhtemelen asla."

"Güzel."

"Öyleyse, Ivy Noelle Banks, benimle evlenir misin?"

"Asla bir pislik olmayacağıma söz veremeyeceğimi biliyorsun," dedi. "Başka türlü olmasını istemezdim."

K Aren en sevdiği restorandan akşam yemeği sipariş eder, bu da onu bu gece için biraz daha iyi hissettirir. Birisi Ivy kadar derinlere kök salmışsa bu asla kolay değildir.

Uber Eats tavuk tetrazzinisini bırakıyor ve o da ofisine getiriyor. Dava artık daha hızlı ilerlediği için Joey Fisher davası için bir mantar pano daha almak zorunda kaldı. Yenisi yapışkan notlar ve çıkartmalarla kaplı, hepsi renk kodlu. Sağdaki yeşil, zaten elinde olan kanıtları gösteriyor. Ortadaki sarı, beklediği ya da takip etmesi gereken şeyler için. Solda kırmızı, ihtiyacı olan ama bulamadığı şeyler için. Detayları telefonundaki listelerde tutuyor; pano ona bir bakışta büyük resmi gösteriyor.

Bu gece, kırmızı olan her şeyi ele alıyor.

İlk olarak, telefon görüşmeleri yapar. Bu kadar uzun süre dedektiflik yapmanın avantajı, pek çok farklı iş kolunda pek çok insan tanımaktır. Bilgiye ihtiyacı olduğunda güvenebileceği insanlar, her zaman gelecekte karşılaşabilecekleri bir sorunla ilgili yardım sözü verirler. Bu kadar çok insanın bunu kabul etmesi şaşırtıcı.

Bunlardan biri Vilma Naquil. Karen ona ulaşmak için bir operatör ve bir asistandan geçmek zorunda.

"Karen," diyor Vilma. Sesi derin ve pürüzlü. "Polis şimdi ne istiyor?"

"İhtiyacım olan şey yedi yıl önce oldu. Kayıtlarınızın o kadar geriye gittiğini varsayıyorum?"

"Kayıtlarım kusursuzdur."

Bir zamanlar Vilma Naquil taksi kraliçesi olarak bilinirdi. Uber ve Lyft'ten önce, Fairmont'ta faaliyet gösteren en büyük taksi şirketinin sahibiydi.

Valley ve çevresindeki birkaç kasabada. Ayrıca diğer şirketleri satın alarak onları iflas ettirme gibi bir yöntemi de vardı.

Son birkaç yıldır zor zamanlar geçiren Vilma, işlerini çeşitlendirmek zorunda kalsa da taksi şirketi hâlâ ayakta. Zar zor.

Karen Vilma'ya eski Fine Line kulübünün adresini ve Wes ile Ivy'nin eskiden yaşadıkları yerin adresini verir. "On altı Temmuz gecesi bu adresler arasında gidip gelen herhangi bir araç var mı?"

"Yedi yıl önce mi?" Vilma öyle diyor. "Bu doğru."

Vilma yirmi dört saat içinde ona döneceğine söz veriyor. Karen'ın deneyimine göre, bu süre bundan daha az olacaktır. Vilma'yı bu kadar iyi bir iş kadını yapan şeylerden biri de az söz verip çok iş yapmasıdır.

Sonra Karen, Bobby Amca ile yaptığı görüşmenin kaydını açar. Yarın çavuşuna sunmaya hazırlanmak için kaydı yazıya döküyor.

Bobby Amca'nın kulüp hakkında söyleyecek çok ilginç şeyleri vardı. Sanki birilerine anlatmak için can atıyormuş gibi hikâyeler dökülüyordu. Çoğu Karen için gereksizdi, Ivy'nin orada çalıştığı geceyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ama elmalı turta ve güneş ışığı gibi görünen yeni garsonu hatırlıyordu. Daha da iyisi, Wes'i hatırladı. Bobby Amca'nın iddiasına rağmen -911'i arayanın kendisi olmadığını söyledi. Bir müşteri olmalı, dedi, çünkü orada çalışan hiç kimse, silahı olmadığı sürece öfkeli bir erkek arkadaş için aramazdı. Kimse Wes'i silahla görmemiş.

Bobby Amca'nın gördüğü şey, kız arkadaşının bir striptiz kulübünde çalışmasından memnun olmayan bir adamdı.

"Her zaman oluyordu," dedi. "Bazen yine de kaldılar, bazen kalmadılar. Küçük Bayan Günışığı gitti ama. Takma adı Summer'dı."

İşin tuhafı, tüm bunları tek bir şey yüzünden hatırlıyordu: Ertesi gün çantasını almak için geri gelmesi gerekiyordu. "Bir gece önce çantasını almadan gitmiş," dedi. "Sonra ertesi gün öğle vakti, biz açıldıktan hemen sonra çantasını almak için geldi. Bu çok garipti. Kim telefonunu, cüzdanını ve anahtarlarını geride bırakır ki? Kim onları almak için hemen geri dönmez ki?"

Güzel sorular. Ve bulmacanın bir parçası daha. Karen bunu giderek büyüyen kanıt listesine ekliyor ve savcı için kolay olacak bir resim oluşturuyor

-Ya da bir jürinin görmesi için.

Tam görüşmeyi yazıya dökmeyi bitirdiği sırada, kutusunda yeni bir e-posta belirir. Bianca'dan.

—

Ivy iki gecesini mükemmel elbiseyi bulmak için alışveriş yaparak geçirdi. Bu hafta sonu Vegas'ta Hitching Post adlı bir yerde evleneceği ve nikâhı bir Dolly Parton taklitçisinin kıyacağı düşünüldüğünde, çok fazla zaman ve bulması kolay bir şey değil. Elvis çok abartıldı.

Gelenekselden başlayıp aşağıya doğru inen pek çok farklı elbise denedikten sonra, sonunda saçmalamaya karar verdi. Gümüş payetler, spagetti askılar, dökümlü yaka. En azından takı konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Sadece yüzük.

O ve Wes dün gece yüzüklerini aldılar. Sade platin, süssüz, pırlantasız, sadece iç kısmında düğün tarihlerinin yazılı olduğu bir oyma. Ayakkabıları, çantası ve saç için aldığı süslü toka ile birlikte paketlendiklerinden emin olmak için beş kez kontrol etti bile.

Hepsi sahip olmadığı parayla. Hepsi harcanması gereken parayla. İkisi de neden bu kadar çabuk evlendiklerini biliyorlar ama bu konuda konuşmuyorlar.

Aklının bir köşesinde, bu her zaman olacaktı. Eninde sonunda. Ve eğer Karen onları uçurumun kenarına ve mihraba doğru iten kadınsa, o zaman öyle olsun. Ama bunu yapmalarının *nedeni* bu değil. *Şimdi* olmasının sebebi bu.

Ivy'nin bunu söylediği tek kişi, kocası ve iki çocuğuyla Arizona'da yaşayan üniversitedeki oda arkadaşı Sabine'dir. Bir süredir birbirlerini görmüyorlardı ama Ivy'nin onun adına mutlu olacağını bildiği tek kişi oydu. Sabine yıllardır Ivy ve Wes'in temelli ayrılmaları ya da ayrılmayı bırakıp evlenmeleri gerektiğini söylemektedir. Tercihen ikincisi, çünkü kadere inanıyordu.

"İkinizin tekrar bir araya gelmenizin bir nedeni olduğunu biliyordum," dedi Sabine, Ivy ona söylediğinde. "Siz ruh eşisiniz."

Eğer ona söyleseydi Heath farklı bir tepki verirdi. Ivy günlerdir onunla konuşmaktan kaçınıyor. Bilerek. Diğer herkes onlar dönene kadar bekleyebilir.

Makyaj malzemelerini ve tuvalet malzemelerini topluyor, ihtiyacı olanları üç onsluk şişelere dolduruyor. Aslında kâğıt üzerinde olan listesini kontrol ediyor. Ivy ona bakıyor, kalemini tekrar tekrar tıklıyor. Bu her zaman düşünmesine yardımcı olur.

Daha önce hiç böyle bir liste hazırlamamıştı ama düğünü için hazırladı. Ve her bir maddeyi işaretlemekten büyük keyif alıyor.

Belki bu yeni bir şeyin başlangıcı olur. Belki de listeler hazırlayan ve bunları küçük bir mıknatısın altında buzdolabına koyan bir eş olur.

Ama muhtemelen değil.

O Cuma günü, Ivy sabah dokuzda Sacramento'ya varır. Doğruca Oblivion'a, günlük spaya gidiyor, orada onu pelüş bir bornoza sarıyorlar ve ona bir kapuçino hazırlıyorlar. Ayrıca Ivy'nin Çantalarını.

Payetli gelinliği özenle sarılmış, bavulu en az on kez kontrol edilmiştir. Listesindeki her şey hesaba katılmış, ama tam da bu yüzden güvenmiyor. Listede yok, çantasında yok.

Bunu düşünmemeye çalışır. Yüz bakımı için yatmadan hemen önce Wes'e mesaj atar.

Spaya geldim, öğleden sonra görüşürüz ♥

Heath'in mesajlarına hâlâ cevap vermedi ve şimdi de vermiyor. Hafta sonundan sonra, evli bir kadın olduğunda, ona söylemek için çok zamanı olacak.

Yüz bakımından sonra: mani-pedi kombinasyonu. Ayak ve el parmaklarında bale pembesi oje.

Saçı uzun sürmüyor, sadece yüzünün etrafına birkaç röfle ve fön. Sonuncusu ama en önemlisi: masaj. Bu onu sersemletir ve hesabı ödemek için kasaya doğru süzülür. Son toplama dikkat etmiyor.

Çünkü bu onun düğünü, Tanrı aşkına. Cimrilik bir seçenek değil.

İkisi de olumsuz düşünceler değil. Karen ya da soruşturma ne zaman aklına gelse, Çince'de *hayır anlamına* gelen *bù* kelimesini düşünüyor. Oblivion'dan ayrılıp havaalanına giderken de bunu tekrarlıyor.

Uçuş saat ikide, o da on iki on beşte uzun süreli park yerine çeker. Zaman bol. San Francisco'ya kıyasla Sacramento'daki havaalanı küçük. Güvenlikten geçmek için acele etmesine gerek yok. Hatta onu alarak

saat on iki kırk beşte kapıya varır. Elinde bir dergi ve bir şişe suyla oturur ve telefonunu kontrol eder.

Tekrar.

Wes'ten hâlâ haber yok. Son birkaç saat içinde, düğün ve davayla ilgili tüm düşüncelerin yerini yavaş yavaş ondan hiç haber alamadığı gerçeği almıştı. Bugün bir kez bile. İçini kötü bir his kapladı, acaba yine mi hayalet gibi davranıyor diye düşündü. Müstakbel kocası.

Vegas'a gitmeye karar verdiklerinden beri Ivy günlerdir *koca* kelimesiyle kendini rahatlatmaya çalışıyor. Henüz tam olarak rahat hissetmiyor ama hissedecek.

Ona tekrar mesaj atıyor: **Kapıdayım.**

On beş dakika sonra: **Daha havaalanına varmadın mı?**

Ve nihayet: **Uçağa binmeye başlıyorlar.**

Onu aramaya çalışıyor: doğrudan sesli mesaja düşüyor. Tekrar arıyor: aynı şey.

Tekrar tekrar arıyor, mesajları panik ve öfke arasında gidip geliyor, ta ki uçağın kapısı kapanana kadar.

Bù.

Bù.

Bù.

Bu. Olamaz. Olamaz. Olamaz.

—

Ivy, Wes'in evinin ön kapısına vurur. Yarı ağlamaklı, yarı öfke dolu, her saniye bir ileri bir geri gidip geliyor. Çılgılık atmaktan boğazı ağrıyor. Olayı anlamaya çalışmaktan başı ağrıyor. Ve kalbi acıyor çünkü ikiye bölünmüş, ya gelmemeyi seçtiği için ya da başına korkunç bir şey geldiği için kırılmış. Hangisini tercih ettiği konusunda bir fikri yok.

Ön kapıdan vazgeçer, yan kapıyı açar ve avluya yönelir. Arka kapı da kilitli ve perdeler çekili olduğu için içeriyi sadece bir parça görebiliyor.

Hiçbir şey yerinde görünmüyor. Yerde ceset yok.

Ofiste değildir -kadın çoktan kontrol etmiştir- ve arabası da hiçbir yerde yoktur. Ne evinde, ne Siphon'da, ne de uzun süreli park yerinde.

Havaalanında. Her sırayı kontrol etti.

Şimdi evin etrafında dolaşıp kilitlenmemiş bir pencere arıyor. Tek bir tane bile yok. Sırada taş var. Arka kapıdaki tek bir bölmeyi kırıyor, kilidi açmak için uzanmadan önce tüm camları temizlemeye zahmet etmiyor. Keskin bir kenar başparmağının yan tarafındaki derisini kesiyor ama yavaşlamıyor.

İçeride, evi her zamanki gibi görünüyor. Ondan bir iz yok, bir mücadele belirtisi yok. Neden gelmediğini açıklayacak bir şey -herhangi bir şey- aramak için evin içinde yürür.

Yatağı hazır. Banyodaki havlu neredeyse kuru, sanki her zamanki saatinde uyanmış ve saatler önce kullanmış gibi.

Şifonyerini ve dolabını kontrol eder. Birkaç boş askı, bavul yok. Evden çıkarken kesinlikle bavulunu hazırlamış ve yanına almıştı. Onunla Sacramento'da buluşmayı *planlamıştı*.

Yalan söylemediğini bilmek onu biraz olsun rahatlatır. Tabii başka bir yere gitmediyse.

Belki Abigail ile.

Bu fikri elinin tersiyle iter, düşünmeyi reddeder. Eline bir havlu sardıktan sonra araba kazaları için haberleri kontrol eder. Sırada hastaneler vardır. Hepsini arar.

"Wes Harmon'ın odası, lütfen." Her seferinde bu şekilde soruyor, sormak yerine orada olduğunu varsayıyor. Her zaman kontrol etmelerini sağlıyor, tıpkı bir oteldeki gibi.

Fair Valley'de şans yaver gitmeyince araştırmasını buradan Sacramento'ya kadar olan tüm hastanelere genişletir.

Hala bir şey yok.

Artık eli acımaya başlamıştır. Kesiği yıkar ve bir yandan ilk yardım çantası ararken bir yandan da telefon görüşmeleri yapmaya devam eder.

Aklının bir köşesinde bir fikir yeşermeye başlar: Polisi aramak. Mantıklı bir sonraki adım.

Sonra tekrar, muhtemelen ona gülerlerdi. Meşhur mihrapta mı bırakıldı? Onların sorunu değil.

Belki erkek arkadaşın diğer kız arkadaşıyla Karayipler'e uçmuştur.

Belki de onu sandığınız kadar iyi tanıımıyorsunuzdur.

Belki de haklı olabilirler.

Öfke tekrar kükrer, öne ve ortaya çıkar, şakaklarının çarpmasına neden olur. Düşünmek zor, plan yapmak imkansız. Wes'in koltuğuna oturur ve başını dizlerinin arasına koyarak her şeyi yok etme dürtüsüne direnir. Bu onu bulmasına yardımcı olmaz.

Arkadaşları. Gerçek olanları, iş arkadaşlarını değil. Bugünlerde onları pek görmüyor ama aramayı deneyebilir. Sorun şu ki, bu adamlar Wes'e sadıklar, ona değil ve bir şey bilseler bile ona söylemeyeceklerdir.

Muhtemelen. Ama denemeden bilemez.

Belki yeterince ağlarsa, içlerinden biri ona acır. Ona gerçekte neler olduğunu anlatır. Denemeye değer, çünkü şu anda karanlıkta yumruk atıyormuş gibi hissediyor.

Telefonunun şarjı bitmek üzeredir ve evin içinde koşturarak şarj aleti bulmaya çalışır. Mutfakta, çöp çekmecesinde bir tane bulur ve adres defterinde gezinir. Hangi numaralara sahip olduğunu ve bunlardan herhangi birinin yardımcı olup olmayacağını anlamaya çalışır.

Aklında bir plan oluşmaya başlar. Bir liste. Önce arkadaşlarını aramayı dener ve bundan bir şey çıkmazsa hastaneleri tekrar aramak zorunda kalır. Belki henüz sisteme girilmemiştir. Belki bilinci kapalıydı ve aceleyle ameliyata alınmıştı.

Wes'in üniversiteden beri tanıdığı, Ivy'yi de tanıyan bir adamda karar kılar. Telefonu çaldığında aramak üzeredir.

Numara tanıdık gelmedi.

"Alo?"

"Merhaba," diyor bir adam. Sesi hoş, neredeyse yumuşak. "Ivy Banks ile konuşabilir miyim?"

"Kim arıyor, lütfen?"

"Benim adım Bryce Kendrick. Clarke, Greenburg ve Kendrick'in avukatıyım."

"Bu Ivy."

"Bayan Banks, Wes Harmon için arıyorum," diyor. "Sizi aramamı istedi."

"Wes nerede? O iyi mi?"

Cevap vermeden önce duraklıyor, bu da kadının kafasının patlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyor.

"Bu sabah," diyor, "Wes Fair Valley polisi tarafından tutuklandı."

"Tutuklanmak mı? Ne için?" Soru otomatiktir; o daha durduramadan ağzından çıkar. Çünkü o zaten biliyor.

"Joey Fisher," dedi avukat.

A Wes tutuklanıp hapse atılır atılmaz Karen ve iki üniformalı memur doğruca Siphon'a gittiler. Resepsiyon görevlisi onları gördüğüne sevinmemiştir; Abigail d a h a da az sevinmiştir. İlk gelen kişi o oldu.

Karen üçüncü katta asansör kapıları açıldığında gördü.

Abigail'in yanında hukuk departmanından iri yarı bir adam vardı. Arama emrini inceledi, o kadar uzun sürdü ki iki kez okumuş olmalıydı.

"Bu taraftan," dedi.

Doğruca satış bölümüne götürüldüler ve Abigail Wes'in kapısını açtı. Arama izni onun ofisiyle sınırlıydı. Hem Abigail hem de sıırım gibi adam arama sırasında köşede durdular. Masasının üzerindeki aile fotoğrafından mobilyaların altındaki halıya kadar her santim incelendi.

Karen masayı kendisi aramadı ama bir memurun aramasını izledi.

Ve ona tam olarak neyi paketlemesi, kaydetmesi ve alması gerektiğini söyledi.

Sıska adam iş ürünü ve gizlilik hakkında bir sürü yasal laf etse de, bilgisayarı adil bir oyundu. Endişelenmesine gerek yoktu. Siphon A.Ş.'nin iç işleyişi Karen için önemli değildi. Onun tek derdi Wes Harmon'a karşı bir dava açmaktı.

Tutuklandığında adamın yüzündeki ifadeyi asla unutmayacak. Şok, şaşkınlık, nefret.

Ve suçluluk.

Onu ilk terk etmeye çalıştığında kocasının ona attığı bakışın aynısı.

Tehditler gelmeden hemen önce. En azından Wes bunu denemedi.

Siphon'daki işleri biter bitmez Karen Wes'in evine gider. Aramak için çok daha büyük bir yer.

Ayrıca berbat bir durum. Zaten Wes'in avukatından haber almıştı, o da Ivy'nin onu aramak için orada olduğunu söylemişti. Karen, Ivy'nin kanıtları ortadan kaldırmak gibi aptalca bir şey yapmamış olmasını umuyor. Ivy'nin evi için arama emri çıkartmayı aklına not eder ama bu çok zor bir ihtimaldir.

Karen en kişisel eşyalarıyla başlar. Ailesinin fotoğraflarını içeren bir fotoğraf albümü var ama Ivy ile kendisinin sadece birkaç fotoğrafı var. Şimdiye kadar fotoğraflarının çoğu bulutta ya da kişisel dizüstü bilgisayarında olmalıydı. Şifre korumalıdır ama yine de tabletiyle birlikte onu da alırlar.

Albüm dışında Ivy ile ilgili pek bir şey yok. Birkaç doğum günü kartı, bir Noel kartı ve muhtemelen ona ait birkaç kıyafet. On yıl birlikte olmak için uzun bir süre, yine de iletişimlerinin çoğu elektronik olmak zorunda.

Yakında, tutuklandığında alınan telefonuna ulaşp ulaşamayacaklarını öğrenecek. Aksi takdirde, savcılık tüm mesajlarının kopyalarını almak için sağlayıcısıyla çalışmak zorunda kalacak.

Karen ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama daha fazlası olacağını düşünüyordu. Ev biraz hayal kırıklığı yarattı. Ama ofis öyle değildi. O arama çok daha verimliydi.

Bianca'ya teşekkürler.

—

Wes hapishanede tek başına, sert karyolanın üstünde, sırtı duvara dayalı, ayakları metal kenarda oturuyor. Tesis modern - parmaklık ya da kafes yok, sadece çelikle güçlendirilmiş bir kapısı olan küçük bir oda. Kalın camlı bir pencere gardiyanların içeriye bakmasını sağlıyor ve kapıda yiyeceklerin geçmesi için dar bir yuva var.

İyi olan bir şey varsa o da onu iş yerinde tutuklamamış olmaları. Ofise giderken bir polis tarafından durduruldu ve hemen ardından üç polis arabası daha geldi. Karen onlardan birindeydi.

Kadın öne çıktı ve ona tutuklu olduğunu söyledi. Bunu söylerken gülümsedi ve hakkındaki suçlamaları sıralarken ona Joker'i hatırlattı.

Ağır vur-kaç suçu. Araç cinayeti.

Cinayet.

Hücreye kapatıldığından beri hücreden sadece bir kez çıkmış, o da avukatıyla konuşmak için. Masa ve sandalyelerin yere sürgülendiği ve dışarıda bir gardiyanın durduğu bir odada oturdular. Wes kelepçelerini takmak zorundaydı.

Bryce şaşırmış görünmüyordu. En azından içlerinden biri

şaşırmamıştı. "İyi misin?" Bryce sordu.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Yani, kimse sana kötü davranmıyor

mu?" Bryce'ın kastettiği şekilde

değil, hayır.

Kalın beyaz saçları ve sakalı olan yaşlı bir adamdı. Güzel bir takım elbise giymiş Noel Baba. Bryce da uzun zamandır bu civardaydı, Wes'in onu işe almasının nedenlerinden biri de buydu. Herkesi tanıyordu.

Bryce bundan sonra ne olacağını açıkladı: Yargıcın kefaleti belirleyeceği duruşma. Wes savunma yapabilirdi ve yapacaktı da. Suçlu değil.

"Yargıcın bu davada kefaletle serbest bırakma kararı vereceğine inanıyorum. Sizinki gibi bir suçlama için her zaman olmaz ama bu sefer şansınız yüksek," dedi Bryce. "Sabıkanız yok ve bu olay yedi yıl önce meydana geldi. Kaçacağınızı düşünmek için hiçbir neden yok."

Wes, onu kenara çektiklerinde arabasında bir valiz olduğunu açıklamak zorunda kaldı. "Kız arkadaşım ve ben Vegas'a gidiyorduk."

"Şehirden ayrılıyor muydun?"

"Sadece hafta sonu için. Evlenecektik."

Bryce kabarık beyaz kaşlarını kaldırdı. Wes ilk kez onun gözlerinin kahverengi olduğunu gördü.

"Biletleri ve rezervasyonları kontrol edebilirsiniz," dedi Wes. "Pazar gecesi dönecektik. Onu bugün havaalanında karşılamam gerekiyordu ama tutuklandım."

Bryce bir şey söylemiyor.

"Bu kötü mü?" Wes dedi ki. "Sanırım kötü."

"Kefaletinizi yükseltebilir."

Mükemmel.

Wes ailesinin aranmasını istemiyordu ve zaten onlar da para konusunda yardımcı olamazlardı. Aynı şey kız kardeşi için de geçerliydi. Bryce'ın onu aramasını kesinlikle istemiyordu.

Wes'in bir emeklilik hesabı var, ancak içinde çok fazla para yok. Ayrıca evi de var. Gerekirse ve Bryce bunu ayarlayabilirse teminat olarak kullanabilir. Bryce'a teminatı güvence altına alma izni veren belgelerin hazırlanması ve imzalanması gerekecekti.

Bryce, "Bekleyelim ve miktarın ne olduğunu görelim," dedi.

Şimdi Wes yine yalnızdır ve mahkemeye çıkmayı beklemektedir. Sadece ve sadece bunu düşünmeye çalışıyor ama beyni işbirliği yapmıyor. Beyni onu sürekli aynı düşünceye, tutuklandığından beri sahip olduğu düşünceye geri götürüyor:

Karen her şeyi yanlış anlamış.

'
I'

Şapka gecesi başka türlü de geçebilirdi.

Wes evde beyzbol maçı izliyordu. Ivy oturma odasına girene kadar normal bir Perşembe akşamıydı.

şort ve tişört giyyordu. Saçları kıvrılmıştı ve çok fazla makyaj yapmıştı. Çok fazla.

"Neredesin-"

"Bu gece işe başlıyorum," dedi. "Yani eve geç geleceğim." "Arabayı mı alacaksın?"

"İhtiyacınız olursa diye taksiye bineceğim. Ücreti karşılamaya yetecek kadar kazanırım."

Wes güldü. Tüm bu striptiz kulübü olayını çok ileri götürüyordu.

Onun bu küçük hareketinden vazgeçeceğini ve saat on birde evde olacağını düşündü. Beyzbol maçı sona erdiğinde bir bira daha açtı ve biraz çalışmak için dizüstü bilgisayarını çıkardı. Wes Siphon'da çalışmaya birkaç hafta önce başlamıştı ve doldurması gereken çok sayıda işe giriş belgesi ve öğrenmesi gereken araştırma materyalleri vardı.

Saat on bir geldi ve geçti.

Gece yarısına yakın, yanılıp yanılmadığını merak etmeye başladı.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Wes anahtarlarını aldı ve arabasıyla Fine Line'a gitti. Kızın orada çalıştığına ya da bir striptiz kulübünde çalışabileceğine hâlâ inanmıyordu. Muhtemelen arkadaşlarıyla dışarıdaydı. Ama kontrol etme ihtiyacı hissetti.

Daha önce striptiz kulüplerine gitmiş olsa da Fine Line'a hiç girmemişti. Üniversitede arkadaşlarıyla gittiği kulüplerden daha pahalıydı. Otoparkın yarısı doluydu, geç bir saatte bile

Perşembe günü. Giriş ücreti yoktu ve ön taraftaki yarı çıplak kız onu kapıdan içeri sallamadan önce kimliğine zar zor baktı.

Müziğin sesi o kadar yüksekti ki, basların gümbürtüsünü göğsünde hissedebiliyordu. Önünde daha fazla yarı çıplak kız dolaşıyordu. Aynı anda her yerde görünüyorlardı. Müşterilerin çoğu erkekti ve sahneyi çevreleyen masalarda oturuyorlardı. Wes bir kadının bacaklarını bir direğe sarıp baş aşağı sarkmasını izledi. Erkekler alkışladı.

Wes kendini topladı ve bunun aptalca olduğunu düşünerek odayı taradı. Ivy'nin burada çalışmasına imkan yoktu. Çoğunlukla çıplak bir kadının önünde kendilerini zar zor kontrol edebilen bu tür adamlara katlanmasına imkân yoktu. Mümkün değil.

Onu görene kadar buna inanmıştı. Onu
çok fazla görene kadar.

Ivy gök mavisi ve bikiniye benzeyen bir şey giyiyordu -ya da zar zor giyiyordu. Tüm vücudu bikiniden taşıyordu. Pırıltılı kumaş, erkeklerle dolu bir masanın önünde dururken ışığı yakaladı ve tepsisindeki içecekleri servis ederken ışıldamasını sağladı.

Ve gülüyordu.

"Ivy," dedi. Bağırıyor gibiydi. Belki de bağırıyordu.

Başını kaldırdı ve onu gördü, yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. "Wes."

Kız arkadaşının üzerinde salyalarını akıtan adamlara baktı. "Burada çalışamazsın," dedi ona.

"Ama yine de öyleyim."

Ondan uzaklaşıp bara doğru yürüdü. Adam da onu takip etti ve bara varmadan onu durdurdu. "Eve gidiyoruz," dedi.

"Sen eve git. Benim çalışmam gerekiyor," dedi. "Ve bana bir daha Ivy deme.

Benim adım Summer."

"Summer?"

"Burada bir sorun mu var?"

Wes'in önünde beliren adam onun üç katı büyüklüğündeydi, göğüs cebinde GÜVENLİK yazan bir ceket giymişti ve Wes'e bakmıyordu. Adam, şimdi kızgın görünen Ivy ile konuşuyordu.

"O benim erkek arkadaşım," dedi. "Ben icabına bakarım."

Tepsisini yere bıraktı ve Wes'i ön kapıya doğru yönlendirdi. Kulübün dışında, otoparkta, ona gitmesini emretti.

"Sana bunu yapacağımı söylemiştim," dedi. "Bana inanmadın ve bu senin sorunun."

Wes sakinleşmeye çalıştı. Gerçekten denedi. Derin bir nefes aldı ve kendine sakin olmasını söyledi. Ivy ile bağıra çağıra kavga etmenin ne yeri ne de zamanıydı. Ama zihninde tek görebildiği, kız arkadaşının bedenine bakan o adamlardı.

Tek seçenek. Gerçekten. Sahip olduğu tek fikir, ileriye dönük görebildiği tek yol buydu.

Wes, Ivy'yi kalçalarından tutup kaldırdı ve omzuna attı.

Arabaya doğru yürürken, kadın bağırdı ve sırtına vurdu. Wes arkasına baktı, kulübün güvenlik görevlilerinin peşinden koştuğunu görmeyi bekliyordu. Ama koşmuyorlardı. Kulübün dışındaki rahatsızlıklar onları hiç ilgilendirmiyor gibiydi - en azından bir çift arasında. Ivy ona bağırmaya devam ettiğinde bile.

"İndir beni!

"Bırak. Beni.

İndir.

"Wes, yemin ederim, beni yere bıraksan iyi edersin."

Sonunda yaptı. 4Runner'ın bagaj kapağını açtı, onu içeri soktu, sonra kapıları kapatıp kilitledi. Kadın hemen koltuğun üzerinden atladı ama adam arabaya binip uzaklaşmaya başlamadan önce arabadan çıkacak kadar hızlı değildi. İşte o zaman kadın ön yolcu koltuğuna tırmanmış ve adamın kulağına bağırmaya başlamış.

"Bunu nasıl *yapabildin*?"

"Ivy-"

"Beni öylece alıp bir mağara adamı gibi dışarı sürükleyemezsin.

."

"Kolumu çekiştirmeyi bırak! *Arabayı* ben kullanıyorum.

Yüce İsa-" "Arkanı dön!"

"Sakin ol."

"Bana sakin ol deme!"

"Ivy, yemin ederim-"
İşte o zaman direksiyonu tuttu.

'**I**' 4Runner sağı, yanlarındaki şeride döndü. Tanrıya şükür kimse yoktu, çünkü saat gecenin çok geç bir vaktiydi. Şehir merkezinden uzakta, sokakların sessiz olduğu bir bölgedeydiler.

Boş.

Araba bir vitrine doğru yöneldi. Sprinkles, bir donmuş yoğurt dükkânıydı ve Wes binanın üzerindeki tabelayı hâlâ gözünde canlandırabiliyordu. Kıvrıcık pembe yazı tipi, yoğurt ve rengarenk serpmelerle dolu dev bir bardağın yanında. Dükkânın içi, çevredeki diğer her şey gibi kapalı ve karanlıktı.

Ivy hâlâ bağırıyor, ona küfrediyordu. Direksiyonu sola doğru kırdı.

Çok sertti. Arabanın kontrolünü kaybetti.

Kaldırım kenarında durmadan önce neredeyse bir daire çizerek yolun karşısına geçtiler. Ivy çığlık atmaya bıraktı.

"Biz iyiyiz," dedi sonunda. "Biz iyiyiz." "Biz iyiyiz," dedi.

Ona döndü, gözlerinin etrafındaki parıltı ışığı yakalıyordu. "İçki içiyordun."

"Hayır, ben-"

"Biranın kokusunu alabiliyorum."

"Sarhoş değilim," dedi. "Maçı izlerken birkaç bira içtim."

"Çık dışarı. Ben sürüyorum."

"Direksiyonu tuttun."

"Arabanın kontrolünü kaybettin."

"O striptiz kulübüne geri dönmeyeceğiz," dedi.

"Tabii ki değiliz. Beni orada küçük *düşürdün*."

Arabadan dışarı çıktı. Orta konsola tırmandı, topuklu ayakkabılarını çıkardı ve arkaya fırlattı. Ivy arabayı dairelerine doğru sürdü. Bir sola, iki sağa döndüler. Hepsi bu kadardı, evlerine iki milden az kalmıştı. Kolaydı, ta ki öyle olmayana kadar.

Ivy direksiyonu kırdı. Sert.

İkinci kez şansları yaver gitmedi. 4Runner kaldırıma çarpmak yerine bir arabanın yan tarafına çarptı.

"Ne oluyor be?" dedi. "Bunu neden yaptın?"

"Yolda bir şey vardı!" diye bağırdı. "Bir hayvan, sincap ya da onun gibi bir şey. Ona çarpmamak için direksiyonu kırdım."

Wes bir sincap, kedi ya da başka bir şey görmedi ama çarptıkları arabayı gördü. En çok hatırladığı şey ise rahatlama. Arabanın park edilmiş olduğunu fark ettikten sonra rahatlamış.

Arabada kimsenin olduğunu bilmiyorlardı. Caddede, etrafta kimse yoktu ve arabaya çarptıklarında kimse çığlık atmadı. Ivy dışında kimse.

Kazadan sonra polisi hiç aramamışlar. Ivy sinir krizi geçirmeye başladıktan sonra değil. Yoldaki hayvan hakkında gevezelik ediyor, yıllar önceki bir sincaptan, Wes'in ne kadar üzüldüğünden ve bunun bir daha olmasını istemediğinden bahsedip duruyordu. Ayrıca çıplaktı ya da ona çok yakındı. Ivy'nin araba kullanacak durumda olması bir yana, mantıklı bile değildi.

Wes yapabileceği tek şeyi yaptı. Arabayla uzaklaştı.

Tekrar yer değiştirdiler, adam arabayı çalıştırdı ve eve gittiler. Arabanın durumu ve çıkardığı garip sürtünme sesi düşünüldüğünde bunun hâlâ mümkün olması bir mucizeydi ama başardılar. Ana otopark yerine apartmanın arkasına park etti. Arka tarafta sadece çöp bidonları ve sokak kedileri vardı.

Kimse arabadan bahsetmeyecek ya da fark etmeyecekti. Karşılatabildikleri tek daire, başka bir yerde yaşamak isteyen insanlarla dolu köhne bir binadaydı. Kendileri de dahil. Kimse fazla soru sormadı.

Wes park halindeki arabada birinin olduğunu ancak ertesi gün isteyken öğrenebildi. Siphon'daki ilk haftalarında günleri

Çalışmak ve antrenman yapmak arasında bölünmüştü. O kadar meşguldü ki, haber alarmı dikkatini bile çekmedi:

Vur-kaç olayında bir ölü.

Tıklamaya zahmet etmedi. Birincisi, çünkü zamanı yoktu. Ayrıca, bunun kazayla ilgili olduğunu *düşünmüyordu*. Araba park edilmişti. Kimse ölmemişti.

Bir ya da iki saat sonra Ivy'den bir mesaj aldı.

Haberleri gördün mü?

Uyarı aklına geldi ve geri dönüp hikâyeyi okudu. Joey Fisher'ı ilk o zaman duymuş.

Henüz adını bilmiyordu -sonradan öğrenecekti- ama arabada birinin olduğunu öğrenmişti. Şimdi ölü olan biri.

Wes o anı hala hissedebiliyor. Bir an için nefes alamadı. Sanki vücudu bunu nasıl yapacağını unutmuştu. Vücudu hatırladığında, Wes sanki suyun altındaymış gibi nefes nefese kaldı.

Ivy'e mesaj atmış: **Ara beni.**

O aramadı, o da onu aradı. Doğrudan sesli mesaja. Wes mesaj bırakmadı; sesli mesajda kazadan bahsetmek istemiyordu. Tekrar mesaj attı ama ofisten çıkmaya hazırlanana kadar ondan haber alamadı.

Ben hallederim.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve anlamaya çalışacak zamanı da yoktu. O gün hasarlı arabalarını kullanamamışlardı, bu yüzden ofisten çıkmak için sabırsızlanan bir iş arkadaşı onu eve bırakacaktı. Eve varır varmaz apartmanın arkasını kontrol etti. 4Runner gitmişti.

Ivy'yi tekrar aradı. Sesli mesaja yönlendirdi.

Anahtarın kapıya vurulduğunu duyana kadar bir saat daha geçti. Ivy içeri girdi ve ilk fark ettiği şey yüzünün ne kadar şiş ve kırmızı olduğuydu, sanki ağlıyormuş gibiydi. Ayrıca sıırsıklamdı. Saçları, kıyafetleri, ayakkabıları. Her şeyi.

"Arabanın icabına baktım," dedi.

"İcabına mı baktın? Ne yaptın-"

Islak spor ayakkabılarını çıkardı. "Oxhill Gölü'nün dibinde."

—

Bu konuyu sadece bir kez konuşmuşlar. 4Runner'dan kurtulduktan, çalıntı ihbarı yapıldıktan ve polis gelip gittikten sonra Ivy oturup ağlamıştı. Wes bunun yorgunluktan mı, stresten mi, yoksa birini öldürmüş olmalarından mı kaynaklandığını sormadı. Üçünden de olduğunu varsaydı.

Joey Fisher'ın kimliği o zamana kadar belirlenmişti. İsmi gece boyunca haberlere konu olmuştu.

"On sekiz," deyip duruyordu. "*On sekiz yaşındaydı.*"

Wes kanepede onun yanında oturuyordu, garaj satışından bulduğu çirkin bir şeydi bu. Siyah ve büyük sarı çiçekleri vardı. Yastık kılıflarını yıkamış ve birkaç kırılent eklemişti ama yine de çirkindi.

"Polise gidebiliriz," dedi. "Onlara her şeyi anlatırız."

Başını salladı. Cevap vermeden önce biraz daha ağladı. "Yapılacak en doğru şey bu."

"Ama arabayı kullanan sendin," dedi.

"Bu yüzden tutuklanan ben olacağım."

"Kesinlikle. Zaten olayı örtbas etmeye çalıştığımızı düşünürsek, ben de örtbas edeceğim. İkimiz de kaza mahallini terk ettik ve sahte bir polis raporu doldurduk." Saatine baktı. "Bir saatten az bir süre önce."

"Başının belaya girmesini istemiyorum," dedi. "Ben olmalıydım. Bunu yapan bendim."

Wes daha fazla dayanamayınca kadar, neredeyse bütün gece bir ileri bir geri gittiler. "Ya bunu yapmak zorundayız ya da yapmamaya karar veririz. Her iki durumda da, bu konuşmayı ikinci kez yapamam."

Ivy uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi sonunda. Gözyaşları artık akıyordu. Tamamen bitmişti. Ve kırılmış görünüyordu.

Kadının iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "İtiraf etsek bile bu onu geri getirmeyecek."

"Biliyorum."

Hepsi bu kadar. Kararları, bunun hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini, hatayı geri almayacağını bilmelerine dayanıyordu. Çünkü ikisi de hapse girmek istemiyordu.

"Bu bizim sırrımız olmalı," dedi Wes ona. "Kimseye söyleyemezsin. Ne ailene ne de arkadaşlarına. Heath'e bile."

"Yapmayacağım," dedi. "Söz veriyorum."

Elini kaldırıp küçük parmağını uzattı. O da aynısını yaptı ve serçe parmaklarını kenetlediler.

"Sonsuza dek,"

dedi. "Sonsuza

dek."

Ivy kendi evine dönmüş, kıpırdamadan oturmak için elinden geleni yapıyor. Wes'in avukatına göre, yapabileceği hiçbir şey yok.

Hayır, Wes'i hapiste göremez.

Hayır, onunla konuşamaz.

Kefalet duruşmasında ne olacağını görmesi gerekecek. Wes ya dışarı çıkabilecek ya da çıkamayacak. Eğer hapishanede kalması gerekirse, ilçe hapishanesine nakledilecek ve o zaman Wes onu görebilecek ve onunla konuşabilecekti. Ama şimdi değil.

Farklı bir cevap almak için avukatını da aradı ama ona da aynı şey söylendi: Bekle.

En sevdiği aktivite değil.

Avukatının da söyleyecek daha çok şeyi vardı ama hiçbiri Ivy'nin hoşuna gitmedi.

"Sana bir şey sormama izin ver." Stan bunu öylesine hazırlıksız bir şekilde söylemişti ki, neredeyse ona iyi bir haber vereceğini düşünecekti. "Wes'in seni bu işe bulaştırmasının bir yolu var mı?"

Yine engellendi.

"Yapmazdı," dedi. Kelimeler sanki buna her zaman hazırmış gibi kendiliğinden çıkmıştı. "Tekrar birlikteyiz. *Evlenmemiz* gerekiyordu."

"Sözde. Yani evli değilsin?"

"Hayır. Bunu yapmak için bu hafta sonu Vegas'a gidiyorduk. Şu anda orada olmamız gerekiyordu."

Stan uzun süre sessiz kaldı. Saat başına ne kadar ücret aldığını düşünürsek, çok uzun bir süre. "Wes seni bu işe bağlayacak bir şey biliyor mu?" dedi sonunda.

Onu arabaya bağlamak mı? Arabayı sürmek de buna dahil.

"Evet," dedi.

"Hapisteyken her şey çok daha farklı görünüyor," dedi. Sesi hâlâ yumuşaktı. "Wes'in tutuklandıktan sonra ne söyleyeceğini bilmiyoruz."

—

Ivy ilk kez avukatının ne dediğini anladı. Ama Wes'in polise gerçekte ne olduğunu anlatacağına inanmıyor. Kendini kurtarmak için bile.

Yine de söylemeli. Wes polise kazanın nasıl olduğunu tam olarak anlatmalı, çünkü hapiste olmayı hak etmiyor.

Bunun olacağını bilip bilmediğini merak eder. Belki de buna hazırlanıyordu. Belki de bu yüzden evlenme teklif etmiş, bu kadar çabuk evlenmek istemiştir.

Gerçi Vegas'ı öneren oydu. Ayrıca bu hafta sonu gitmeleri gerektiğini söyleyen de oydu, o değil. Ama o kabul etti. Çabucak. Hatta düğünlerinin davayla hiçbir ilgisi olmadığını ve kadın tutuklanırsa asla ona karşı tanıklık etmeyeceğini bile söylemişti. Ama doğruyu söylemekle ilgili hiçbir şey söylemedi. O da söylemedi.

Evlenmedikleri için, kocasına karşı tanıklık etmesi için mahkemeye çağrılabilir. O geceyi soracaklar ve o da cevap vermek ya da beşinci maddeyi savunmak zorunda kalacak. İkisinden birini düşünmek boğazını sıkıyor, sanki vücudu bile yanlış bir şey söyleyeceğinden korkuyor.

Tüm bu düşünceler zihninde uçuşuyor, birbirlerine çarpıyor. Gürültü yapıyor. Birini çıldırtmak için yeterli. Eğer bir dakika daha düşünürse, bu gerçekleşebilir.

Kapının çalınması onu kurtarır.

Heath olmalı. Şimdiye kadar Wes haberlere çıkmıştır. Siphon web sitesindeki resmi her yerde. Fair Valley'deki itibarı muhtemelen sonsuza dek yerle bir oldu. Bundan sonra ne olursa olsun, her zaman yanlış nedenlerle haberlerde resmi çıkan adam olarak kalacak.

En iyi arkadaşını görmeyi umarak kapıyı açar.

Bir kadın verandasında duruyor. Tanımadığı biri. Sarı saçları var, omuzlarına kadar inen kıvrırcık sarmallar. Yuvarlak bir yüz, pembe yanaklar ve Ivy'ye şambray gömleği hatırlatan mavi gözler.

"Ivy?" diyor.

"Kimsin sen?"

"Clarissa. Ben Milo'nun nişanlısıyım."

Ivy bir adım geri çekilir, fiziksel olarak Clarissa'dan ve onun sorunu her neyse ondan uzaklaşmaya çalışır. "Ne yapıyorsun burada?"

"Bu şekilde geldiğim için özür dilerim. Adresiniz internette vardı ve ben sadece Bazı sorularım var. Sakıncası yoksa."

Aklına takılıyor. Hem de çok.

"Milo beni daha önce aldattı," diyor Clarissa. "Bir kere. Ve aranızda hiçbir şey olmadığını söylediğini biliyorum, ama eğer bir ilişkiniz yoksa barda tanıştığın rastgele bir adamın fotoğrafını paylaşmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüp duruyorum. Bu mantıklı mı?"

"Onunla bir ilişkim yok. Hiç olmadım, olmayacağım da."

Clarissa, Milo'nun tam orada duracağını düşünüyormuş gibi Ivy'nin arkasına bakıyor. "Ciddiyim," diyor Clarissa. Sesi biraz daha güçlü. Biraz da kızgın. "Eğer onunla bir şeyler yaşıyorsan, bana söyle. Çünkü son kadın da bunu inkâr etti. Yalan söylüyordu."

"Ben değilim."

"Lütfen. Beni aldatacak bir koca istemiyorum." "O zaman Milo'yla evlenme," diyor Ivy.

Kapıyı çarparak kapatıyor. Clarissa gidene kadar adım atıyor.

Ortalık sakinleşince Ivy oradan ayrılır ve arabasına biner. Kafasındaki tüm gürültüyü bastırmak için müziğin sesini sağır edici bir seviyeye çıkarır ve gideceği bir yer olmadan arabayı sürer. Rastgele dönüşler yapar ve farkında olmadan bir daire çizer.

Ivy, Wes'in tutulduğu polis karakolunda olduğunu fark edene kadar çember gittikçe küçülür.

K Aren, Wes'in duruşmasından davaya atanan savcı yardımcısı Jocelyn Hughes'la birlikte çıkar. Otuz beş yaşlarında, kısa siyah saçlı ve inanılmaz

Karen'in şimdiye kadar gördüğü tırnaklar. Jocelyn ellerindeki en deneyimli avukatlardan biri. Bazen savcı ne yaptığını bilir.

Cuma günü öğleden sonra geç saatlerdir ve Wes hakimın önündeki son davadır. Karen keşke Cumartesi sabahına ertelenseydi de Wes geceyi serbest bırakılıp bırakılmayacağı konusunda ter dökerek geçirebilseydi diye düşündü. Eğer kendisine bir kamu avukatı atanmış olsaydı, aynen böyle olacaktı. Ama Wes'in avukatının doğru bağlantıları var.

"Düşündüğümde daha iyi gitti," diyor Jocelyn. "Bunun yedi yıl önce olduğunu düşünürsek."

Karen aynı fikirde olmasa da başını sallar. Wes'in kefaletle serbest bırakılmamasını tercih ederdi. "Bu konudaki tüm çalışmalarınız için teşekkür ederim. Her şeyin oldukça hızlı bir şekilde yapılması gerektiğinin farkındayım."

Jocelyn gülümser. "Her zaman öyle değil mi?" Karen'ın omzuna vurarak ona iyi bir hafta sonu geçirmesini söyler.

Karen bunu kesinlikle yapacaktır. Bu sabah Wes'i tutukladığından beri doğal olarak kafası iyi. Televizyonda, suçluya kelepçe takmaktan bahsediyorlar. Karen tam olarak böyle düşünmüyor. Onun için önemli olan kazanmak.

Ayrılırken üniformalı bir polis ona başıyla selam veriyor. Belki de bir saygı göstergesidir, çünkü bu davayı duymuş olmalıdır. Her gün eski bir dava çözülüyor, özellikle de bu kadar çok insanın hatırladığı bir dava. Sonunda o gün için ayrılırken bunu düşünür. Eve gitmek yerine bir polis barında durur. Bu gece içkiler için para ödemek yok. Başarısından sonra olmaz.

Parkside Tavern eskiden bir parkın yanındaydı. Şimdi Costco oldu ama barın adı hiç değişmedi. İçeride duvardan duvara polisler vardır ve Karen çoğunu tanır. Louis Knox'a rastlayana kadar içeride yürür.

"Bu günün kadını değil mi?" diyor.

Gülümsüyor ve onu biraz iterek kendine yer açıyor. Barmene eliyle işaret ederek ona bir içki getiriyor. Jack Daniel's, sek.

"İtiraf etmeliyim ki Fisher davasını araştırdığınızı duyduğumda biraz delirdiğinizi düşünmüştüm," diyor.

Karen omuz silkiyor. "Başka bir soruşturma sırasında ortaya çıktı. Bazen şansın yaver gider."

"Bu tür bir şans sizi cinayet masasına düşürebilir."

Buna cevap vermiyor. Cinayet Masası onun için iki ucu keskin bir kılıç. Evet, bir terfi ve maaşında bir artış olabilir ama bu onun gerçek görevi için hiçbir şey yapmaz. Bir taciz kurbanı ölü bulunduğunda, artık çok geçtir.

Louis başlarının üstündeki televizyonu işaret eder. Wes.

Fotoğrafı ekranda ön ve ortada ve chyron'da şöyle yazıyor:
Ölümcül Vur-kaç Olayında Yerel İşadamı Tutuklandı.

Davanın eski olduğundan bahsetmiyor. Şaşırtıcı değil, hiçbir haber kuruluşu ölümle başlamak varken bununla başlamaz.

Karen biraz gülümsüyor. Wes kefaletle serbest kalabilir ama işe geri dönemeyecek. Siphon, haberlerde adı geçtiği için onu ofise almayacak. Tanner Duncan'ın hemen ardından olmaz.

Bu gece meslektaşlarının fark ettiğinden çok daha büyük bir zafer.

—

Ivy'nin Karen'ı takip etmeye niyeti yoktu; onu aramıyordu bile. Polis karakolunun önünde bekliyor, Wes'i kefaletini ödedikten sonra çıkarken yakalayacağını düşünüyordu -umuyordu-. Kefaletle serbest kaldığını varsayarak. Bu konuda hâlâ bir şey duymamıştı. Onun yerine, binadan çıkan Karen olmuştu.

Gülümsemesiydi. Ivy o kadının gülümsemesine dayanamıyordu.

Karen'ı karakoldan çıkıp bir bara kadar takip etti. Ivy, Parkside Taverna'ya hiç gitmemişti ve önündeki polis arabalarını görünce gitmeyi de düşünmüyordu. Sokağın biraz aşağısındaki kendi arabasında kaldı ve telefonunda gezinerek nasıl kefil olunacağına dair bilgi aradı. Bunun günün yirmi dört saati yapılabiliyor olması onu şaşırtıyor ama önce kefalet miktarının belirlenmesi gerekiyor.

Wes'in avukatını aramayı düşünür ama nasıl olsa sorularına cevap vermeyeceğini düşünerek aramaz. Daha sonra kendi avukatını aramayı düşünür ama onun da Cuma akşamı saat sekizde telefonu açacağından şüphelenir.

Çaresiz. Kendini böyle hissediyor ve bu onun rahat hissettiği bir duygu değil. Ya da aşına olduğu bir duygu değil, çünkü her zaman yapabileceği *bir şey* vardır. Bir barın önünde oturup Karen'ın çıkmasını beklemek gibi. Bir şekilde bu işe yaramalı.

Karen nihayet bardan ayrıldığında, Ivy onu tekrar takip eder. Nightingale Lane'deki evine kadar. Karen arabasını garaja çekerken Ivy yanından geçer ve bir sonraki durağının neresi olacağını merak ederek yoluna devam eder.

Eve değil. Bu onun aklını tekrar karıştıracak.

Heath'i arayabilirdi, ama Heath yine Wes'le ilgili olarak onun aklına girmeye çalışacaktı. Bu da onu Wes'in buna değmeyeceğine ikna etmesi için başka bir neden olacaktır. Heath'in şu anda Wes'in onun için ne yaptığına dair hiçbir fikri yok, o hapiste ama o olmalı. Ona söylese bile muhtemelen inanmazdı.

Ivy müziğin sesini açar ve arabayı sürmeye devam ederek karakola geri döner, çünkü gidebileceği başka bir yer yoktur.

Telefonu çaldığında, cevap vermeye çalışırken neredeyse kaldırıma çarpıyordu. Wes.

Merhaba yok. Selam yok. Zahmet etmemiş.

"Neredesin?"

"Eve," diyor. "Eve yeni geldim."

W

Es, Ivy'nin kapıyı çaldığını duymaz, çünkü duymaz. Eve uçararak giriyor ve doğruca oturma odasına koşuyor.

"İşte," diye seslendi mutfaktan. Eve döndüğünde yaptığı ilk şey yemek yemektir. Kadın kapısından içeri daldığında bulaşıkları lavaboya koymayı yeni bitirmişti. Ev hâlâ darmadağındır; henüz düzene sokma zahmetine katlanmamıştır.

Ivy kapıda belirir, kıyafetleri darmadağın, saçları dağınıktır. Ona doğru koşar ve kollarını boynuna dolar. Adam da ona sarılır, omuzları tutuklandığından beri ilk kez rahatlar.

"Vegas için üzgünüm," diyor.

"Vegas'ı unut. Sen nasılsın? Ne oldu?"

Ona kefaletten bahsetmeye başlar, kefalet o kadar yüksektir ki dışarı çıkmak için evini teminat olarak göstermesi gerekmektedir. Tutuklanana kadar, bunun ne kadar çok şeyi mahvedeceğini hiç fark etmemişti. Kariyerini. Mali durumunu. İtibarını.

Ve lanet arabayı o kullanmıyordu bile. O kullanıyordu.

"Kefalet olmasaydı," diyor, "saatler önce çıkmış olacaktım, ama avukatım her şeyi ayarlamak ve kefaleti almak zorunda kaldı ve-"

"O da ne?" Ivy bileğini işaret ediyor.

"Serbest bırakılmamın diğer kısmı da bu," diyor. "Ayak bileği monitörü takmak zorundayım."

"Şaka yapıyorsun."

"Belli ki değil." Wes iç çeker ve tekrar masaya oturur. Bugün biriken sorunların sayısı onu daha yeni etkilemeye başlamıştır. "Sadece işe ve eve gidebiliyorum. İşimi kaybetmem dışında."

"Seni *kovdular* mı?"

"Teknik olarak, ücretsiz bir izin. Şimdilik. Çıktığımda mesaj beni bekliyordu."

"Piçler." Ivy dolaptan bir şişe viski çıkarır. İki bardak doldurur, buz ekler ve masaya döner. "Onlar sadece korkak. Daha iyi bir iş bulacaksın."

Belki bir gün. Ama ayak bileği monitörü çıkana kadar iş arayamayacak. Ve bu kasabadan taşınabilir.

Ivy kollarını tekrar ona doluyor ama bu sefer daha çaresiz hissediyor. Bir cinayet zanlısı olarak yeni keşfettiği şöhreti o bile iyi bir şeye dönüştüremiyor. Ivy onu oturma odasına götürür ve kanepeye yerleşirler. Daha rahat ama tam olarak rahatlatıcı değil.

Ivy ayağa kalkıyor ve köşede yere bir şeyler yığarak biraz toparlanıyor.

"Avukatım gazetecilerin buraya gelebileceğini söyledi," diyor.

"Siktir et onları."

Gülümsemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Cidden, gitmek isteyebilirsin." "Gel benimle kal."

"Yapamam." Ayak bileği monitörünü işaret ediyor. "İzin yok."

Ivy eğilip inceliyor, her açıdan görmek için dönerken bacağına dokunuyor. "Çıkarması zor görünmüyor."

"Öyle değil. Ama bilirler. Kurcalama sensörü var."

İç çekerek kanepeye uzanıyor. "Teknoloji bazen beni gerçekten sinirlendiriyor. Dünyamız çok fazla gelişmiş."

Bunun için bir cevap bile bulamaz. Bu çok fazla enerji gerektirir. Ama ikisine de yetecek kadar var gibi görünüyor.

"Avukatın ne dedi?" diye soruyor.

Bryce ona, davayla ilgilenen savcı yardımcısıyla görüşeceği gelecek haftaya kadar pek bir şey olmayacağını söyledi. Davanın keşfi resmi olarak bir süre daha yapılmayacak, ancak Wes'e karşı ellerindeki kanıtlar hakkında bazı detaylar almayı ve bir anlaşma yapmaya istekli olup olmadıklarını öğrenmeyi umuyor. Kimse yedi yıllık bir dava için pahalı bir duruşma istemez.

"Anlaşma mı?" Ivy diyor ki. "Hiçbir suçu kabul edemezsin. Sen yapmadın herhangi bir şey."

Ivy'nin böyle bir şey söyleyeceğini biliyordu. Ayrıca Ivy'nin bunu düşünmediğini de biliyordu.

"Sadece bekleyip ellerinde ne olduğunu görmemiz gerekiyor" diyor.

Wes başını arkaya yaslar ve gözlerini kapatır. Ne zaman bir sorunu düşünmeyi bıraksa, başka bir sorun ortaya çıkıyor. İşini kaybetmesi gelirini de kaybetmesi anlamına geliyor ve bu iş bitene kadar bir daha çalışamayacak. Her şeyin ötesinde, duruşmayı beklerken her şeyin parasını nasıl ödeyeceği konusunda da endişelenmesi gerekiyor. Ya da savunma anlaşmasını.

Avukatına ödeme yapmak zorunda. Ve ayak bileği monitörü için. Bu fatura doğrudan ona geliyor. Aksi takdirde, hapisten hiç çıkamazdı.

"Onlara gerçeği anlatabilirim," diyor Ivy. "Gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok-"

"Hayır."

"Yapmadığın bir şey yüzünden hapse girmene izin vermeyeceğim-"

"Lütfen," diyor. "Avukatımla konuşana kadar bekleyelim."

"Ne olursa olsun, sana karşı tanıklık etmeyeceğim." Eğilip onu yanağından öpüyor. "Asla olmayacak."

Kadının buna inandığını biliyor. Ayrıca davasının o kadar ileri gitmesinin mümkün olmadığını da biliyor. Eğer durdurabilirse.

-

Ivy elinden geleni yapıyor. Wes bunu ona vermek zorunda. Onu giderek büyüyen sorunlar listesinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyor. Hafta sonu onunla kalacak. Aramadan kalan her şeyi temizledi, eve yiyecek stokladı ve ona yeni bir telefon aldı. Çamaşırlarını bile yıkadı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Bunu takdir ediyor. Gerçekten takdir ediyor. Çünkü o burada olmasaydı bu çok daha zor olurdu. Arkadaşlarından hiçbiri onu aramıyor. Siphon'daki herkes onu terk etti; onu kontrol etmiyorlar ve kesinlikle uğramıyorlar. Tüm o trajediden sonra Bianca'ya da aynı şeyi yapmıştı. Hiçbir şey yapmamıştı; ona hiç ulaşmamış, hiç destek olmamıştı.

Ama Cumartesi gecesi, canına tak etti.

Tek istediği birkaç bira içip Warriors maçını izlemek. Her şeyi unutmak için birkaç saat. Ivy onun yanına oturur ve bulmaca çözmeye başlar, bu da en sinir bozucu alışkanlıklarından birine başlayana kadar iyidir.

"Şunu durdurabilir misin?"

diyor. "Neyi durdurabilir miyim?"

"Bu." Elindeki tükenmez kaleme başıyla işaret ediyor. "Tıklama."

"Ah. Özür dilerim."

Beş dakika sonra, gözlerini bulmacaya dikmiş, yine işinin başındadır.

"Ivy," diyor. "Lütfen dur. Tam kulağımın dibinde."

"Özür dilerim. Bunu yaptığımın farkında bile değildim."

Ayağa kalkıyor ve kanepenin en ucuna gidiyor. Ayakları kanepede, dirseği kolçağın üzerinde ve eli kalemi tutarken ona bakacak şekilde yan oturur. Tıkırtıların yeniden başlaması uzun sürmüyor. Bu sefer daha da yüksek sesle.

Wes bir yastık aldı ve eline fırlattı. Kalemi elinden düşürdü.

Çenesi düştü. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Tıklamayı durdurmadığına inanamıyorum."

Bacağını uzatıyor ve onunkine doğru itiyor. Sert değil, ama ayak bileklerini tutması için yeterli. Ayaklarını gıdıklamak için.

"Yapma, yapma, yapma," diye bağıyor. "Lütfen, ciddiym, yapma." "Duracağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Kalbimin üstüne yemin ederim ve ölmeyi umarım." "Gözüne iğne mi sokayım?" diyor. "Kesinlikle."

Ayaklarını bırakır. "Kalem kullan."

"Asla." Ivy kalemi alır ve koltuğuna geri yerleşir.

Wes maçı izlemeye devam eder, ama kalemi yarı yarıya dinler. Kızın bunu tekrar yapacağını biliyor, muhtemelen bilerek. Bir eli bileğinde, bir gözü de onun üzerinde.

Tekrar tekrar ona bakıyor, masum bir gülümsemeyle ona bakıyor ve kalemi tutuyor.

"Tıklamıyorum," diyor.

"Güzel," diyor. "En azından biraz kendini kontrol edebildiğine sevindim." Kısa süre sonra, tıklıyor.

Ayağını tutup gıdıklamakla tehdit ediyor.

Başını yana eğerek ona bakar ve tıklamayı bırakır. Sadece bu da değil, kalemi odanın öbür ucuna fırlatıyor, ardından da bulmacayı. Yapacağını düşündüğü şeyin tam tersi. Wes onun tıklamaya devam edeceğinden, onu kızdırmaya devam edeceğinden emindi, çünkü her zaman yaptığı şey buydu. Bunun yerine, pes etmişti.

Ivy pes etmiyor.

Gecenin geri kalanını, kızın nazik olmaya çalışmasının onu mutlu mu ettiğine yoksa farklı davrandığı için daha da mı üzüldüğüne karar vermeye çalışarak geçirir. İyi anlamda da değil.

S Günaydın, Ivy brunch hazırlıyor. Her şeyde olduğu gibi aşırıya kaçıyor. Hindi dilimli Eggs Benedict ve hollandaise sosu için kalın tost parçaları. Taze sıkılmış

portakal suyu. Kahvesi bile daha iyi, daha sert - tam da onun sevdiği gibi.

Televizyonu ESPN'de tutuyor, yerel kanallardan uzak duruyor. Yine de Wes yayınları izledi. O bakmadığında telefonundan kontrol ediyor.

Harika. Yaptığı her şey harika. Ve bu biraz rahatsız edici olmaya başladı.

"Bu harika," diyor, kendini hasta etmeden yiyebildiği kadar yemek yiyerek. "Teşekkür ederim."

Ivy kendisiyle gurur duyarak gülümsüyor ve elini okşuyor. Bunun güven verici olması gerekiyordu ama patronluk taslıyormuş gibi hissettiriyor.

Kadın boğazını temizler, bu da ona Siphon'un CEO'sunun her zaman aynı şeyi yapmasını hatırlatır. Wes bunu özleyeceğini hiç düşünmemişti ama özledi.

"Düşünüyordum da," diyor. "Vegas'a gidemeyebiliriz ama yine de evlenebiliriz."

Biraz gülüyor. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Tam burada," diyor, evini işaret ederek. "Töreni gerçekleştirmesi için birini getirebiliriz."

Oturma odasında durup o kutsal yeminleri etmek, yapabilecekleri en hüznü, en acıklı düğün gibi geliyor. Ivy düğünü güzelleştirmeye çalışacaktı elbette. Çiçeklerle ve her türlü düğün eşyasıyla süslerdi. Yine de korkunç olurdu.

Ama bunu yapmaya istekli olması bir şey ifade ediyor. Sadece ne olduğundan emin değil.

"Bunu gerçekten yapar mısın? Burada mı evleneceksin?" diyor.

"Elbette yaparım. Tüm bunlar bittikten sonra bunu her zaman tekrar yapabiliriz."

Elini onun yanağına koyar. Bütün hafta sonu tıraş olmadı ve kirli sakalları kalınlaşıyor, belki sakalını uzatır.

Belki de değildir.

—

Ivy ilk kez pazartesi sabahı işe gitmek için sabırsızlanıyordu. Wes'in evinden çıkmak için sabırsızlanıyordu. Onun yüzünden değil. Tam olarak onun yüzünden değil. Depresyonda, üzgün ve olanlara bakılırsa olması gereken her şey. Pozitif kalmaya, moralini yüksek tutmaya, ayak bileği monitörü yüzünden yapamadığı her şeyi yapmasına yardım etmeye çalıştı. Aynı zamanda kendi endişelerini de bir kenara itiyor ve belli etmemeye çalışıyor. Ve tüm bunları, onun evindeki bir düğünü nasıl berbattan daha iyi hale getirebileceğini düşünürken yapıyor.

Bir de suçluluk duygusu var. Wes, Ivy'nin çenesini kapalı tutması konusunda kararlı, en azından şimdilik. Polisin elinde ne tür bir kanıt olduğunu öğrenene kadar. İtiraf ederse her şeyin daha da kötüye gideceğini söyleyip duruyor.

Ivy onun haklı olduğuna ikna olmuş değil. İşlerin ne kadar kötüye gittiğini bilmiyor.

Joey öldükten sonra, geceleri onu düşünmeden araba kullanamıyordu. Ya da panik atak geçirmeden. Kalbi o kadar çok çarpıyordu ki başı dönüyordu. Yola devam edebilmek için birden fazla kez kenara çekip sakinleşmesi gerekti. Bu yüzden çok geç kalıyordu.

Wes suçu zaman yönetimi konusundaki eksikliğine attı. Ona izin verdi.

Gerçek nedeni itiraf etmekten daha kolaydı: Ivy bir hata yaptıklarını düşünüyordu. Hayır. Polisi aramamakla hata yaptıklarını *biliyordu*. Olayın olduğu gece ne yaptığını itiraf etmeliydi ama bunu hiçbir zaman yüksek sesle söylemeye istekli olmamıştı. Ne Wes'e, ne de bir terapist.

O gün bugündür gece araba kullanmaktan nefret ediyor. Panik atakları azalmış olsa da, anıları aklından çıkmıyor. Sanki beyni sürekli alarmda, tekrar olmasını bekliyor.

Ivy masa sandalyesinde arkasına yaslanıp elleriyle yüzünü kapatıyor. Bununla ilgili her şey çok yorucu. Olması gerektiği gibi. Ve bunu hak ediyor. O kazada ölen o değildi.

Ne yazık ki kendini cezalandırmak hiçbir şeyi daha iyi hale getirmedi. Belki itiraf ederdi ama Wes ona bunu yapmamasını söyledi, ona *yalvardı*.

İşin ona bir mola vermesi, rahatlaması ve başka bir şey düşünmesi için bir şans vermesi gerekiyordu. Şimdiye kadar öyle olmadı.

Ve yardım edemiyor ama dava hakkındaki haberleri kontrol ediyor. Hatta takıntılı bir şekilde. Joey'nin ölümüyle ilgili orijinal hikayenin yeniden basıldığı yerel gazetenin web sitesini açar. Bir başka makale de Wes'in tutuklanmasıyla ilgili ve çoğunlukla gerçeklere sadık kalıyor.

Fair Valley'de yaşayan 30 yaşındaki Wes Michael Harmon, 2015 yılında Joey Fisher'ın bir vur-kaç kazasında ölümüyle bağlantılı olarak araçlı cinayetle suçlanıyor. Bay Harmon yedi yıldır Siphon, Inc. şirketinde satış alanında çalışmaktadır ve sabıka kaydı bulunmamaktadır.

Ivy bunların hiçbirine itiraz edemezdi. Gerçekler açıktı. Başka bir yerel haber sitesini kontrol eder ve manşet midesine bir yumruk gibi iner.

ÖZEL: 7 yıllık bir davayı çözmüş olabilecek dedektifle röportaj

Karen Colglazier.

Fotoğrafı makalenin hemen yanında. Karen polis karakolunun önünde duruyor, arka planda tabela görünüyor ve gülümsüyor. Ivy'nin içindeki küçüklük, onu durduramadan ortaya çıkar.

Bu kıyafet iğrenç ve üzerine bile tam oturmamış. Sararmış dişlerini beyazlatması gerek.

YouTube'u hiç duymuş mu? Şu makyajı.

Karen'ın görünüşünü zihinsel olarak parçalamayı bitirdiğinde, Ivy röportajı okumaya koyulur. Bu iyi bir şey: Röportaj videoda değil. En azından Karen'ı izlemek zorunda kalmıyor.

Makale Karen'in geçmişi, ne kadar zamandır dedektif olduğu falan filanla başlıyor. Ivy geçip gidiyor.

En baştan başlayalım. Yedi yıllık bir vakayı araştırmaya nasıl başladınız?

Başka bir dava üzerinde çalışıyordum, oldukça yeni bir davaydı ve bu beni Joey Fisher'a götürdü. Wes Harmon ikisi arasındaki bağlantı oldu. İkinci davada sulanmadı ama hala araştırıyoruz.

Yani Wes Harmon'a ek suçlamalar gelebilir mi?

Bu konuda yorum yapamam.

Onun bir numaralı şüpheli olduğunu ne zaman anladınız?

Açıkçası, devam etmekte olan bu davada spesifik kanıtlar hakkında konuşamam. Ancak genel olarak, dedektifler bir suçu kimin işlediği konusunda speğlasyon yapmamak ya da varsayımda bulunmamak için çok dikkatli olmalıdır. Bizim işimiz kanıtları takip etmek, ben de tam olarak bunu yaptım.

Belirli kanıtlar hakkında konuşamayacağınızı söylediniz ama bize Wes Harmon'ın neden ve nasıl baş şpheliniz haline geldiği hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz?

Joey Fisher sakin bir sokağa park ettiği arabasında öldü. Bölgede çok fazla araç yoktu, ki bunu zaten biliyorduk. Genel olarak, olayların zaman izelgesi polis çalışmaları için çok önemlidir. nce ve sonra ne oldu. Neyin önemli olacağını asla bilemezsiniz. En küçük, en önemsiz şey bulmacanın eksik parçası olabilir. İşte burada tanıklar devreye girer. Bazen bir kişi bir şey görür ve önemli olduğunu fark etmez bile.

Tanıklar. Kulüpten tartışmalarını gören birileri olmuş olabilir ama kazaya tanık olan kimse yoktu. Olsaydı, tutuklanan kişi Ivy olurdu.

Karen yalan söylüyor olmalı. Tekrar söylüyorum.

W

Es artık sabahları erkenden yataktan kalkma zahmetine girmiyor. Alarm kurmuyor ve Ivy kalktığında yerinden kımıldamıyor. Uyanık olsa bile, ki zaten uyanıktı.

biraz suçluluk duyuyorum. Son beş gündür Wes ondan başka kimseyi görmedi. Bütün gün, her gün, işte olduğu zamanlar hariç.

Çok fazla oldu.

Yalnız kaldığında, ona sahip olduğu için şanslı olduğunu kendine hatırlatmaya çalışır. Ailesinden kimse yakınlarda yaşamıyor, arkadaşları ve meslektaşları da hiçbir yerde değil. Yanındaki tek kişi o. Ve şu anda onu daha da yakınında tutmak hiç de fena bir fikir değil.

Ama yine de o gidene kadar kalkmayı bekler. Ve hala kalemi odanın öbür ucuna nasıl fırlattığını düşünüyor.

Bugün, nihayet başka birini görecek. Avukatını. Bryce, savcı yardımcısıyla görüştükten hemen sonra eve gelecek. Wes buna gerçek bir iş toplantısı gibi hazırlanır, taze kahve yapar ve Siphon'da yaptıkları gibi atıştırmalıklar koyar. Pantolon, gömlek ve kravat giyiyor, ayakkabılarını bile parlatıyor. Ama iş tıraş olmaya gelince tereddüt ediyor. Kirli sakalı şimdi daha iyi görünüyor, hafta sonundan sonra iki ya da üç günlük seyrek uzama yerine bilerek yapılmış bir şeyi andırıyor. Kapı çaldığında hâlâ tıraş olmamıştı. Sakal bırakma kararından çok tıraş olmama kararı. Ivy sakalların seksi olduğunu söylediği için sakal bırakmaktan farklı bir şey bu.

Küçüklük, biliyor. Ama elinde kalan tek şey küçüklük.

Kravatını düzeltir ve ön kapıyı açar. Bryce verandada durmuş, pahalı bir takım elbise giymiş Noel Baba gibi görünmektedir.

"Dışarıda hiç muhabir olmadığını görmek güzel," diyor içeri girerken. "Hiç kimseyle konuşmadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

Oturma odasına yerleştiklerinde Wes dakikaların nasıl geçtiğini, Bryce'ın bir sonraki faturasını nasıl ödeyeceğini düşünür. Neredeyse başka bir insanı görmeye degecekti.

Bryce, "Toplantı beklenebileceği kadar iyi geçti," diyor. "Jocelyn Hughes mükemmel bir savcı, ancak bunun için uzun sürecek bir duruşma istemiyorlar gibi görünüyor. İtiraf anlaşması için bastıracaklar."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Hapis cezası. Tek soru ne kadar olduğu. Birini öldürdüğün için sana şartlı tahliye vermek istemezler."

Avukatının bunu söylediğini duymak daha gerçekçi hissettiriyor. "Ellerinde ne tür kanıtlar olduğunu söyledi mi?"

"Bana birkaç şey anlattı," diyor Bryce. Evrak çantasından bir bloknot çıkarmak için duraklıyor. "Kazadan hemen önce Fine Line beyler kulübünde görülmüşsünüz."

Wes başını salladı. Bunu bekliyordu.

Bryce, "Kulübün otoparkında Ivy ile kavga ettiğine dair bazı kanıtlar var," diyor.

"Ne kanıtı?"

"Bana detay vermedi. Anladığım kadarıyla, senin ve Ivy'nin arabada tartıştığınızı ve kazanın da o sırada olduğunu iddia edecekler."

Evet. Yer değiştirmiş olmaları dışında.

"Kazanın kendisine gelince," diyor Bryce, "ellerinde o zaman dilimi içinde yakınlarından geçen tüm araçların resimleri var."

Bu bir sürpriz. Joey'nin ölümünü öğrendikten sonra Wes bölgedeki kameraları kontrol etmişti. Görebildiği kadarıyla hiç trafik kamerası yoktu ama kim bilir kaç işyerinde vardı.

"Ayrıca," diyor Bryce, "hasarı analiz etmesi ve buna ne tür bir arabanın neden olabileceğini değerlendirmesi için araba kazaları konusunda bir uzman getirdiler."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Analizi görmedim. Bu sadece Jocelyn'in söyledikleri." "Başka bir şey var mı?" Wes sorar.

Bryce başını sallıyor ve not defterinde başka bir sayfaya geçiyor.

"4Runner." "Ne olmuş ona?"

"Jocelyn, arabanın çalınmamış olabileceğini kanıtlayabilecek delilleri olduğunu iddia ediyor."

Wes bu cümleyi aklından geçirir, Bryce'ın ne dediğini anladığından emin olmak için birkaç kez evirip çevirir. İlk aklına gelen, eski apartmanından birinin, sözde kaybolduktan sonra hasarlı arabasını gördüğünü iddia eden biri. Birinin yedi yıl öncesine ait böyle bir şeyi hatırlaması pek olası görünmüyor.

Ya da belki bir kamera Ivy'yi arabadan kurtulurken yakalamıştır. O zaman kim o kadar uzun süre kayıt tutar ki?

Wes elleriyle yüzünü kapatarak Bryce'ın ona anlattığı her şeyden fiziksel olarak saklanır. Kulağa hayal ettiğinden çok daha kötü geliyor.

"Dahası da var," diyor Bryce.

Yüce Tanrım.

"Devam et," diyor Wes. Sesi ellerinin arasından boğuk geliyor. "Jocelyn, Ivy ile tartıştığınızı duyan bir tanık olduğunu söyledi.

"diyor Bryce.

Mümkün değil. O ve Ivy yıllardır o gece hakkında konuşmadılar, hatta kavga bile etmediler.

"Bu fikir hoşunuza gitmeyecek," diyor Bryce, "ama olaydan hemen önce kulüpte yaşananlar göz önüne alındığında, direksiyonda başka biri de olabilirdi."

"Ivy."

Wes bunun olacağını biliyordu. Elbette Bryce bir alternatif sunmak ister, suçu işlemiş olabilecek başka birini. Bu en bariz savunma stratejisidir - birkaç gerçek suç belgeseli bunu herkese öğretmeye yeter- ama Wes bu kadar çabuk ortaya çıkmasını beklemiyordu.

Ayrıca, gerçek bu.

"Diyelim ki," diyor Wes, "Ivy polise gitti ve arabayı kullananın kendisi olduğunu söyledi. Ne olur?"

"İki olasılık var. Birincisi, belki de sürücünün siz olduğunuzu kanıtlayacak ya da güçlü bir şekilde ima edecek bazı kanıtlara sahip oldukları için ona inanmıyorlar."

"Peki ya ikincisi?"

"Ona inanıyorlar. Yine de bu dava çok fazla reklam aldı. Ve polisin nefret ettiği bir şey varsa, o da utandırılmaktır. İkiniz de kaza mahallini terk etmek ve olayı örtbas etmekle suçlanacaksınız. Büyük ihtimalle sizin yerinize o araçla cinayet işlemekle suçlanacaktır."

Tam olarak düşündüğü şey. İkisi de hapse girecekti ama o orada daha az zaman geçirecekti.

Heath kafenin uzak köşesinde, herkesten uzakta. Ivy el sallıyor ve ona katılmadan önce bir sandviç ve içecek almak için tezgâhta duruyor. İlk defa ofisten ayrılıp

Haftalardır öğle yemeği yemiyordu ama yapılması gerekiyordu. Artık işten sonra içki içmek yok. Doğruca Wes'in yanına dönüyor.

Heath bugün günlük kıyafetler giyiyor - rugby tişörtü ve haki şort - ve tıraş olmamış. Kirli sakal onda Wes'te olduğu kadar iyi durmuyor. Otururken neredeyse sakal bırakıp bırakmadığını soracaktı. Adamın yüzündeki ifadeyi gördükten sonra durur.

O kızgın.

"Sonunda beni geri aradığınız için teşekkürler," diyor.

Ivy öğle yemeğinin paketini açar ve aromalı suyunun kapağını kapatır. Heath, Wes tutuklandığından beri telefonunu aramalar ve mesajlarla dolduruyordu. Yarısını bile okumamıştı. "Biraz meşguldüm," diyor.

"Wes'i kurtarmaya çalışmanın çok zaman aldığını tahmin ediyorum." "Bunu o yapmadı," diyor.

Heath sandviçinden bir ısırık alır.

"Bak," diyor Ivy, "Wes'ten nefret ettiğini biliyorum." "Ondan nefret ettiğimi hiç söylemedim."

"Bu kavga etmemiz gibi bir şey değil. Bu onu uzun süre hapse attırabilecek bir şey. Belki de sonsuza kadar." Sesi son kelimeye takılıyor.

"Bunu anlıyorum." Heath'in sesi şimdi daha yumuşaktı. Ona doğru u z a n d ı, dokundu.

Kolunu. "On yıldan sonra, elbette onun için endişeleniyorsun." "Evet, endişeleniyorum."

"Benim odak noktam sensin. Onun yanında senin de yok olduğunu görmek istemiyorum."

Heath gerçek hikayeyi bilseydi bunu söylemezdi. Wes'in onu koruduğunu bilirdi, tam tersini değil.

Ama yine de, bu Heath. Bilseydi bile, Wes'e bunun için kredi vermezdi.

"Peki bugün ne olacak?" diyor. "Ondan ayrılmalı mıyım, onu görmezden mi gelmeliyim, yardım etmeye çalışmamalı mıyım? O zehirli, korkunç biri, hayatımı mahvediyor, sağlıklı ve işlevsel bir ilişki yaşayabilmek için daha iyi, daha sakin, uçarı olmayan birini mi bulmalıyım?" Ivy bir yudum su almak için duraklıyor. "Bu doğru mu?"

Her şeyi duydu. Her hakareti, her yargılamayı. Bir zamanlar bunu bir oyun haline getirmişlerdi; Heath ona Wes'i neden terk etmesi gerektiğine dair bir sebep sunuyor, o da neden terk etmemesi gerektiğine dair bir sebeple karşılık veriyordu. Her zaman o kazanırdı.

Yine de hepsi eğlenceliydi. Bu değil.

Heath onun patlaması karşısında şok olmuş görünüyor. şaşırmamalıydı. Onu bunca yıldır tanıdığına göre, nasıl biri olduğunu çok iyi bilmesi gerekirdi. Wes'ten daha dengesiz olabilir.

"Ivy, ben sadece arkadaş olmaya çalışıyorum," diyor.

"Wes resmen işini kaybetti. Evinden çıkmıyor çünkü ayak bileği monitörü var. Elindeki her kuruşu bir avukata harcıyor. Tüm hayatı mahvoluyor ve henüz hiçbir suçtan hüküm giymedi. Bu yüzden, lütfen, benden onun ne kadar korkunç biri olduğundan bahsetmemi istediyseniz, yapmayın. Sadece konuşmayın."

"Ben yapmadım," diyor. "Nasıl *olduğunu* görmek için seni oğle yemeğine davet ettim." "Harikayım. Wes'e kıyasla, ben mkemmelim."

Hiç a olmamasına rağmen sandviinden büyük bir ısırık alıyor. Sadece artık konuşmak istemiyor.

—

Kısa oğle yemeği sırasında Wes'in adı bir daha geçmez. Ivy dikkatini dağıtmak için Heath'e hayatı hakkında sorular sorar. Yine de işe yaramaz. Kafeden çıktığında, sanki son yarım saattir suyun altındaymış gibi temiz havayı büyük bir yudumla içine çeker.

Bunun zor olacağını biliyordu; sadece ne kadar zor olduğunu fark etmemişti. Vücudu ağrıyor, çünkü sürekli gergin. Bunu düşünmekten ve takıntılı bir şekilde haberleri tarayıp en son haberleri aramaktan başı ağrıyor. şu anda yaptığı gibi.

Savcılık tarafından yeni bir şey açıklanmadı ya da sızdırılmadı ve Wes'in avukatı da tek kelime etmiyor. Bugün olan tek iyi şey bu olabilir. Bunu kabul edecek.

Ofisine döndüğünde, avukatıyla görüşmesinin nasıl geçtiğini öğrenmek için Wes'e mesaj atar. Saat 11'de başlaması gerekiyordu. şimdi saat biri geçmiştir ve Wes onunla iletişime geçmemiştir.

Hey, bugün nasıl geçti?

Cevabı birkaç dakika içinde gelecek: **Bunu sonra konuşuruz.** Cesaret verici değil.

İşten çıkıp onun evine gittiğinde, başına geleceklere karşı kendini hazırlamaya çalışır. En azından dışarıda muhabirler yoktur.

Ön kapının kilidini açar. Bunca zaman sonra nihayet adamın evinin anahtarına sahip ve bu bir zafer gibi gelmiyor.

İçerideki hava ağırdır, göremediği bir şeyle yüklenmiştir. Wes'i kanepede otururken bulur. Elinde hiçbir şey yoktur; ne telefon, ne kitap, ne de başka bir şey. Televizyon kapalıdır.

Wes duvara bakmaktadır. Onun yanına oturur ve elini kendi elinin içine alır. "Anlat bana," der.

Başını bir kez sallar ve yere bakar. Sonra ağlamaya başlar.

K Aren'in çavuşu mutlu değil. Sol gözünün seğirmesinden bunu anlayabiliyor. Yerel gazeteye verdiği röportajdan dolayı üzgün, ki bu sürpriz değil. Çavuş her zaman

asıklı suratlı küçük bir adamdı. Ona göre sınırdaki sadist. Sinirlerinin belli olmamasını umarak kendini ona doğru bakmaya zorluyor. Onu özellikle mülakat hakkında konuşmak için ofisine çağırmıştı.

Karen kendine Joey Fisher'ı kimin öldürdüğünü bulanın kendisi olduğunu hatırlatır. Bunu ondan alamaz ve bir halkla ilişkiler kabusu olmadan onu kovamaz, çünkü medya bunun davayla ilgili olduğunu düşünecektir. Her şey kaosa sürüklenir, potansiyel jüri havuzu lekelenir ve o da bunu biliyor. Sakin kalmaya çalışarak bunu zihninde defalarca tekrarlıyor.

"Hayal kırıklığına uğradım," diyor. "Basınla konuşmaman gerektiğini daha iyi biliyorsun."

Başını salladı. "Bir daha yapmayacağım."

Düşünüyormuş gibi kalemini masasına vuruyor. Umarım Joey Fisher hakkında.

"Yapmadığına emin ol," diyor. "İzliyor olacağım." Toplantı bitti.

Karen, ADA'dan gelen bir mesajın beklediği masasına doğru yürürken başını dik tutar. Jocelyn'den hoşlanıyor; gerçekten hoşlanıyor. Zeki, kararlı, yetenekli. Karen'ın gelecekte daha fazla birlikte çalışmayı dört gözle beklediği biri.

Jocelyn'in aramasına geri döner ve Siphon ile Wes'in evindeki aramalar sırasında bulunan eşyalarla ilgili birkaç soruyu yanıtlar. Henüz kimse onun dizüstü bilgisayarına girememişti, bu herkesi rahatsız eden bir şeydi ve Jocelyn hala

telefon sağlayıcısı üzerinde çalışıyorlar. Wes'in cep telefonunda parmak izi güvenliği var ve oradan da hiçbir şeye erişemediler.

"Elektronik kayıtlara ihtiyacınız olacağını düşünüyor musunuz?" Karen diyor ki. "Ona karşı *çok fazla* kanıt var gibi görünüyor."

"Daha fazlası daha iyidir," diyor Jocelyn. "Kaza uzmanınızın videosu jüri için ikna edici olacaktır, ancak Wes'i anlamaya iten şey tanık olabilir."

Tanık.

Saf şans. Karen bile bunu inkar edemezdi, çünkü bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Sana taksi kayıtlarını verdim," diyor Karen. "Ivy o gece işe taksiyle gitmiş. Araba Wes'teydi."

"Evet, bende var."

"Peki ya anma fonu?"

Jocelyn, "Bunu doğrulamak için Wes'in mali durumunu araştıran biri var," diyor. "Gerçekten bağış yaptığını gösteren bir şey bulamadık."

Karen'a bu bilgiyi veren Bianca'ydı. Bir gün Wes'in ofisindeymiş ve bilgisayarında Joey Fisher anma fonunun açıldığını görmüş. Joey'nin fonuna bakmak ya da bağışta bulunmak onu Wes'in öldürdüğü anlamına gelmez. Yine de yardımcı oldu. Bu ikisi arasındaki bir başka bağlantı ve diğer her şeyle birlikte bulmacanın bir parçası daha.

Karen da şaşırmadı. Wes finans sektöründe çalışıyor. Tam da suçluluk duygusundan kurtulmanın yolunu satın almaya çalışacak türden bir adam.

Bianca ile bağlantı kurmanın iyi bir fikir olduğunu en başından beri biliyordu. Karen kariyerinin başlarında asistanların en iyi dostunuz ya da en kötü düşmanınız olabileceğini öğrenmişti. Her şeyi bilirler.

Bianca kesinlikle biliyor. Bulduğu tek şey anma fonu değildi.

—

Wes sonunda avukatının söylediklerini Ivy'ye anlatacak kadar sakinleşir. Her kötü şeyi, çünkü Bryce'ın söylediği hiçbir şey iyi değildi. Ivy başından beri sessizdi.

o da bunu biliyor demektir.

"Bu tanık," diyor. "Kaza hakkında ne zaman tartıştık ki?"

Ya herkesin içinde? Bunun hakkında hiç konuşmadık bile." "Biliyorum."

Bunu anlamak için beynini zorluyordu. Pek çok kez ve pek çok yerde tartışmışlardı ama o gece hakkında kavga ettikleri tek bir an bile aklına gelmiyordu. Ya da onları kimin duymuş olabileceğini.

"Avukatım polisin her zaman yalan söylediğini söyledi," diyor Ivy.

"Ama bu polis değil. Bryce savcılıktan biriyle görüştü.

Bunun için barodan atılmazlar mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Wes bu konuyu avukatına sormak için aklına bir not alır. Bryce, tanık hakkında daha fazla bilgi almanın zor olacağını söylemişti - en azından tam liste teslim edilene kadar ve bu da bir süre alabilir. Duruşma üç ay sonra yapılacaktı.

Parası o kadar uzun süre dayanmaz. Wes gerçek rakamları hesaplamaktan kaçınıyor ama maaş almadan üç ay geçiremeyeceğini biliyor.

"Eğer bu doğruysa," diyor, "bir anlaşma yapmayı düşünebilirim." "Hayır."

"Eğer Bryce hapis cezası, şartlı tahliye ya da kamu hizmeti olmadan bir şeyler elde edebilirse."

Wes yalan söylüyor. Bryce tam tersini söylemişti. Ama Ivy'ye anlaşmanın ne kadar kötü olacağını söylemeyecek.

"Bir genci öldürmek için mi? Öyle bir şey olmayacak." Ivy ayağa kalkıyor ve oturma odasında volta atmaya başlıyor. Elleri yumruk şeklindeydi, hareketleri keskin ve hızlıydı. Wes onun öfkesini hissedebiliyordu.

Günün erken saatlerinde böyle sinirliydi. Bir şeyleri yumruklamak, ayağını duvara vurmak ya da sesini kaybedene kadar bağırarak istiyordu. Ama şimdi sesini kaybetmeyi göze alamaz.

"Anlaşmayı kabul edemezsin,"

diyor. "Ivy-"

"Bu olmadan önce itiraf edeceğim."

"Yapamazsın," diyor. "O zaman ikimiz de hapse gireriz." Bryce'ın söylediklerini aktarıyor, konuştukça kaşlarının daha da belirginleşmesini izliyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Eğer bundan bir çıkış yolu varsa, o da göremiyor.

Ölümüne konuşurlar, olasılıklar üzerine tartışırlar, gerçeğe dayanan ya da dayanmayan hukuki teoriler ortaya atarlar. Beyni cümle bile kuramayacak noktaya geldiğinde, sonunda yatağa giderler. İkisi de sanki maraton koşmuş gibi yığılıp kalırlar.

Uyanık kalıp birkaç dakika bekledikten sonra dönüp kızın kulağına fısıldıyor. "Söz veriyorum bunu halledeceğim. Sadece bir şey söyleme."

Hareket etmiyor. Ama uyanık.

Bunu biliyordu, yıllar önce kulağına ilk fısıldadığı andan beri hep biliyordu. Sıçan oynamada o kadar da iyi değil.

Ama bu ona tam olarak duymak istediği şeyi söyleme şansı verir. Ya da onun bilmesini istediği şeyi.

Ivy iç çeker ve telefonunu eline alır.

Anlaşılan o ki, evine hapsolmuş biriyle evlenmek hiç de kolay değil. Kaliforniya'da her iki kişi de evlendirme dairelerinden birinde şahsen hazır bulunmalıdır.

ilçe ofisleri. Aktif bir hizmet bölgesinde orduda bulunanlar için bir istisna vardır, ancak ayak bileği monitörü olan kişiler için bir istisna yoktur.

Avukatını bir daha ara. Olabilir. Wes iflas edecekse, o da onunla birlikte iflas edecek.

Stan anlamadığı pek çok şey söylüyor ama Wes'in avukatından noter onaylı bir mektup alarak evraklarını teslim etmesinin bir yolu olup olmadığını öğrenmek için belediyeye danışacağını anlıyor. Belki bu işe yarar, diyor Stan.

Olabilir.

Polis, teknoloji sayesinde Wes'in günün her saniyesi nerede olduğunu biliyor, ancak evlilik ruhsatı için bir avukatın belediye ile pazarlık yapması gerekiyor.

Yúchün.

Aptalca. Neden her şeyin bu kadar aptalca olduğu onu aşıyor.

Çince dersini atlıyor. Bu hafta zaten zaman kaybıydı. Ivy dil öğrenmeye konsantre olamıyor; düğün planlamakla çok meşgul. Tüm öğleden sonrasını internetteki resimlere bakarak, ucuz süslemelerin iyi mi yoksa sadece ucuz mu görüldüğüne karar vermeye çalışarak geçiriyor. Günün geri kalanını bunu anlamaya çalışarak geçiriyor.

—

Ivy köşeyi dönene kadar ışıkları görmez. Kırmızı ve mavi, bir polis arabası örtüsü ve hepsi Wes'in evinin önünde.

Gaza basıp olabildiğince yaklaştıktan sonra lastikleri gıcırdatacak kadar sert bir şekilde frene basıyor. Ivy arabadan iner ve hızla eve doğru koşmaya başlar. Kalbi güm güm atıyor ve iki üniformalı polis tarafından durdurulana kadar onunla senkronize bir şekilde koşuyor.

"Oraya giremezsin," diyor biri.

"Ben burada yaşıyorum," diyor. Abartılı ama gerekli bir abartı.

Polislerden biri, birkaç kez kırıldığı belli olan bir burnu olan soluk benizli beyaz bir adam. Önce ona, sonra da şık saçlı ve koyu tenli bir kadın olan ortağına bakar. Onlar sessizce konuşurken, Ivy arkalarını görmeye çalışır. Ön kapı açıktır ve verandada birkaç kişi durmaktadır.

Karen da onlardan biri.

"Ne oldu?" Ivy diyor ki. "En azından bunu bana söyleyebilir misin?"

Polisler yine birbirlerine bakarlar. Ivy bu fırsatı değerlendirerek etraflarından Karen'a doğru atılır. Aklından bir sürü olasılık geçer ve bunlar korkunç bir montajla birbirine karışır. Birisi eve girip Wes'e zarar vermiş olabilir. Joey ile akraba biri. Ya da tutuklanmasını okuyan ve kanunsuz olan bir psikopat.

Ya da kendine zarar vermiş olabilir. Onu perde çubuğuna asılı, küvette yatarken ya da elinde bir silahla hayal ediyor. Silahı bile yok ama bu onu hayal etmekten alıkoymuyor.

Arkadan bir el kolunu tutuyor. Burnu kırık olan polis. Ortağı diğer kolunu tutuyor ve kadın çekmeye çalışıyor ama başaramıyor. Tutuştan kurtulmanın bir yolu yok. Karen'a bakıyor.

"Ivy," diyor.

"Nerede o?"

"Ben de sana aynı soruyu sormak üzereydim."

—

Gitti.

Wes *gitti*.

Karen üç kez söyler ama Ivy hâlâ kelimeleri algılayamamaktadır. Sonunda Karen onu oturma odasına götürür. Ayak bileği monitörü yerdeydi.

Kesildiği yerdeki sivri kenar.

"Monitörle oynandığını hemen anladık," diyor Karen. "Ama biz oraya vardığımızda o çoktan gitmişti."

Ivy hâlâ anlamadığı için başını sallar. Ona kaçmakla ilgili tek kelime etmemişti. Ona hiçbir ipucu vermemiş.

"Anladığımız kadarıyla yanına hiçbir şey almamış," diyor Karen. "Arabasını da almamış."

Ivy'nin beyni gözünün önündeki şeyi kabullenmeyi reddediyor. Wes kaçmış, kefaletle atlamış ve ortadan kaybolmuştur. Zihinsel duvar sonunda tuğla tuğla yıkılır ve akla bir sürü yeni soru gelir: Bunu ne zamandır planlıyordu? Başından beri biliyor muydu, yoksa bir son dakika kararı mıydı? Neden ona söylememişti?

En önemlisi de: Nereye gitti? Hiçbir fikri yok.

"Bilmiyordun." Karen ona öyle bir bakıyor ki, Ivy sanki dedektif kafasının içini görebiliyormuş gibi hissediyor.

"Hayır."

"Evinize zaten bir devriye arabası gönderdik," diyor. "Wes gelirse diye ön tarafta duruyor."

Ivy bunu düşünmedi bile. Wes onun evinden onunkine gidecek kadar aptal olamazdı.

"Bize bir iyilik yapar mısın?" Karen dedi ki. "Ne?"

"Etrafa bakabilir misiniz?" diyor. "Garip görünen ya da eksik bir şey varsa diye?"

Sanki öyle olsaydı Karen'a söylerdi. Yine de bu görev hoşuna gidiyor çünkü küçük şeylere odaklanmasını sağlıyor. Kıyafetleri, tuvalet malzemeleri ve kulaklıkları. Her şey her zamanki yerinde, sanki kapıdan sadece sırtındaki kıyafetlerle çıkmış gibi.

Ya da zorla çıkarıldı.

Bunu düşündükçe fikri daha da büyür. Bunu ona biri yapmış olmalı. Gerçekten monitörü kesip

ona söylemeden kaçmak. Bu ona daha mantıklı geliyor. Ve garip bir şekilde, biraz daha az acıtıyor.

Ta ki bunun doğru olmadığını anlayana kadar. Birkaç eşyası kayıptır. Yürüyüşe çıktıklarında kullandığı sırt çantası artık dolapta asılı değildir. Onun için aldığı kontrollü telefon komodinin üzerinde değildir, şarj aleti de öyle.

Banyo onu şaşırtmıştır çünkü diş fırçası ve deodorantı hâlâ oradadır. Ama daha yakından baktığında seyahat çantasının yerinde olmadığını fark eder. Polise bunlardan hiç bahsetmez.

"Ivy."

Karen değil. Ivy döndüğünde beyaz saçlı ve gür sakallı iri bir adam görür. Kendisini Wes'in avukatı Bryce Kendrick olarak tanıttı.

"Bu koşullar altında buluşmak zorunda kaldığımız için üzgünüm," diyor.

Bunalmışlık hissini geri itiyor. Yapmak istediği şey çılgılık atmak. Onun yerine başını sallıyor.

"Eğer bir şey biliyorsanız, lütfen bize bildirin," diyor. "Wes için en iyisi bu iş daha fazla uzamadan eve dönmek."

Ivy ellerini havaya kaldırır. Herkes onun Wes'in ne halt ettiğini bildiğini sanıyor ama bilmiyor.

Karen, Bryce'ın tam arkasında duruyor - her zaman yanında, her zaman orada. "İlk önceliğimiz onun güvenliği," diyor. "Eğer yardımcı olabilecek bir şey biliyorsanız, lütfen bize söyleyin."

Ivy onu tokatlamak istiyor. Başka bir yalan daha söylemesine fırsat vermeden o yalanları ağzından çıkarmak istiyor. Bu dürtü ne kadar güçlüyse, bunun çok ama çok kötü bir seçim olacağını bilmek de o kadar güçlü.

"Hiçbir şey yok," diyor Ivy. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Onların yanından geçip evden çıkmaya başlar. Yardım etmeyecekler. Ne polis, ne Bryce, ne de kendi avukatı. Ve kesinlikle Karen'a da. Wes her neredeyse ya da neyin peşindeyse, onunla iletişime geçse iyi olur. Sahip olduğu tek şey o.

"Ivy," diyor Karen.

İç çekiyor. Şimdi ne olacak?

"Evinize girmemiz gerekiyor," diyor Karen. "İçeriye kontrol etmek için."

K Aren, Ivy'nin gidişini izler ve ona uzanıp sarılma isteğine karşı koyar. Zavallı şey tamamen bunalmış hissediyor olmalı.

Çoğunlukla korkuyla. Wes'in nereye gittiği korkusu. Bir daha ortaya çıkmayacağı korkusu. Tekrar ortaya çıkacağı korkusu.

Karen onun Wes'in evinde dolaşmasına izin verdiğinde, neredeyse protokolü çiğniyordu. Teknik olarak olay yeri değil, çünkü Wes kaçtı. Kaçırılmadı; bu bir çaylak için bile açık. Ama normalde, polis sevgilisinden Karen'ın yaptığı gibi dolaşmasını istemez.

Ivy'nin sonunda onunla konuşacağını ve Wes hakkındaki gerçeği söyleyeceğini umuyordu. Ama Ivy hazır değildir. Yaptığı onca şeyden sonra bile hâlâ ona bağlıydı. Muhtemelen onu koruyor da.

Aslında Karen da aynı şeyi yapardı. Uzun bir süre için.

Wes'in evinde yapacak bir şeyi kalmayan Karen arabasına doğru yola çıkar. Check This uygulamasını açar ve en önemli şeyden başlayarak yeni bir yapılacaklar listesi hazırlamaya çalışır: Mümkünse Ivy'nin telefonu için arama emri çıkartmak. Ve e-postası.

Karakola döner dönmez Karen her ikisi için de Jocelyn'i arar. Tam mesaj bırakırken, Ivy'yi dairesine kadar takip eden polisten bir telefon gelir.

"Ondan iz yok" diyor. "Ne içeride ne dışarıda." "Evini aramanıza izin mi verdi?"

"Evet. Her odayı. Dolapları bile kontrol ettim. Kapıların ya da kilitlerin kurcalandığına ya da içeriye birinin girdiğine dair hiçbir belirti yok."

"Klozet kapağı," diyor Karen. "Kontrol ettin mi?"

"Aşağıda."

Ne hayal kırıklığı. Ama Wes henüz Ivy ile iletişime geçmediyse bile, geçecektir.

"Bir şey daha var," diyor polis. "Yeni bir telefonu var. Kullan-at bir telefon." "Nasıl-"

"Ambalajı evinin önündeki çöpte buldum."

Karen iç çeker ve bugün başka nelerin ters gidebileceğini merak eder. Evet, ön ödemeli bir hattan dinleme yapmak mümkün ama önce telefon numarasına ihtiyaçları var.

—

Polis evinden ayrılıp yalnız kaldığında, Ivy oturur. Telefonu, Heath de dahil olmak üzere, Wes'in başına gelenleri duydukları belli olan arkadaşlarından gelen aramalar ve mesajlarla yeniden patlamaya başlar. Şimdiye kadar haberlere çıkmış olmalı.

Wes'in firar ettiğini öğrendiğinden beri aklı bir karış havada.

Wes'i tanıyor. Başlamak için en iyi yer burası: sahip olduğu bilgiyle. Ivy onun hatalarını biliyor, zayıflıklarını biliyor, istediği zaman nasıl derisinin altına gireceğini çok iyi biliyor. Wes'in bunu yapabilmesi için bir planı olmalı. Bir nedeni. Sadece kaçmanın ötesinde başarmak istediği bir şey. Sırf kaçmak için kaçmazdı, en azından şimdi, duruşma başlamadan önce. Yapmak istediği bir şey olmalı, çünkü Wes'in her zaman bir planı vardır.

Kızgın olmadığı sürece. Tek uyarı bu. Eğer kızgınsa, tüm bahisler kapanır ve herhangi bir plan göz ardı edilebilir.

Bu da bunu neden yaptığını bilmeyi daha da zorlaştırıyor. Tek kelime etmemiş, ona herhangi bir işaret bırakmamış. Sinir bozucu.

Ve biraz da rahatsız edici. Çünkü bu durum Ivy'nin, onunla iletişim kurmayı hiç planlamadığı için mi hiçbir şey söylemediğini merak etmesine neden oluyor.

Göüle.

Yeterli.

Bu tür bir düşünce durumu daha da kötüleştirecektir.

Ona karşı ellerindeki davaya odaklanmalı. Kanıtlara. Daha fazlası olmalı, bahsetmediği bir şey. Wes'in avukatı ona hiçbir şey söylemeyecek. İstese bile muhtemelen söyleyemez. Savcı yardımcısı da aynı şekilde. Aklına gelen tek kişi Karen.

Hep Karen'a dönüyorum.

—

Karen, Ivy ve Wes'in ilk ortak düşmanı değil. Konu çöp kutularına geldiğinde tatbikat çavuşu gibi davranan bir komşuları vardı. Ayrıca kiracılarını biraz fazla sık kontrol etmeyi seven bir apartman yöneticisi. Ve sebepsiz yere onlardan nefret eden bakkaldaki kız.

Bir de öğle yemeğindeki adam vardı. O en kötüsüydü.

Ivy yaklaşık bir aydır Amalgamated Services'de çalışıyordu. Mezuniyetinden birkaç yıl sonraydı. Giriş seviyesinin bir ya da iki adım ötesindeydi ama şirket zincirinde hâlâ oldukça alt sıralardaydı ve her gün öğle yemeği alacak kadar para kazanmıyordu. Evden getirir ve dinlenme odasındaki buzdolabına koyardı.

Wes ve Ivy ikinci kez birlikte yaşıyorlardı ve bir gün Wes marketten eve bir sürü paketlenmiş yiyeceklerle geldi. Enerji barları, iz karışımı ve biraz şeker. Taze olan tek şey meyveydi.

"Burada neler oluyor?" Wes sordu.

"Birisi iş yerinde öğle yemeğimi alıyor. Masamda saklayabileceğim yiyecekler aldım."

"Öğle yemeğini çalmak mı? Her şeyi mi? Kapları bile mi?"

"Bazen," dedi. "Ya da çöpe atıyorlar." "Sen ne yiyordun?"

"Otomattan ne alabilirsem."

Durumu İK'ya bildirmiş, İK da size ait olmayan yiyecekleri almamanız konusunda bir uyarı asmıştı. Ancak Ivy'nin öğle yemeğinin çalınması devam edince o da paketlenmiş yiyeceklere geçti.

Birkaç gün sonra huysuzlaştı. Ve acıkmıştı.

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Bütün gün dinlenme odasında oturup izleyemem."

Ama Wes yapabiliirdi.

Öğle yemeğini getirip dinlenme odasına koyacağı bir günü önceden ayarlamışlardı. Bir önceki geceden kalanlar, eskiden getirip mikrodalgada ısıttığı gibi. Ivy her zaman yaptığı gibi yanına adını yazdı ve buzdolabına bıraktı.

Wes, Siphon aracılığıyla yatırım yapmak üzere Amalgamated'dan biriyle görüşmek için randevu aldı. Farklı bir departmandı, Ivy'nin tanıdığı biri değildi ve başarılı bir görüşme olması pek mümkün değildi. Ama binaya girmesini sağladı. Ivy'nin dinlenme odasına gitti ve dizüstü bilgisayarıyla iki saat boyunca orada oturdu. Yapması gereken tek şey buydu.

Ona öğle yemeğini çalan kişinin resmini mesaj attı. Kırk yaşlarında, biraz göbekli ve solgun tenli bir adam.

"Aman Tanrım," dedi. "O benim menajerim."

Onu işe almıştı. Ona rapor veriyordu. Ve adam yedi yıldır işinin başındaydı. Daha deneme süresini bile tamamlamamıştı.

O akşam eve geldiğinde Wes'i çoktan evde bulmuştu. Kanepede oturmuş, kâğıt parçalarını tomar haline getirmiş ve çöp kutusuna atmaya çalışarak odanın bir ucundan diğerine savuruyordu.

"Onu İnsan Kaynakları'na şikayet edemem," dedi ve onun yanına oturdu. Kağıttan basketbol toplarından birini aldı ve fırlattı. Ağdan başka bir şey yoktu.

"Ama kanıtınız var," dedi. "Resim."

"İK müdürüne ne kadar yakın olduğumu bilmiyorum. Bunu riske atamam."

Wes başını salladı. Bir top kâğıt daha fırlattı. Kenardan sekti ve kutunun içine girdi. "Yarın, onun hakkında bildiğin her şeyi bana gönder."

"Ne yapacaksın?" "Bunun icabına bakacağım."

Ertesi gün Wes'e adamın e-postasını, telefon numarasını, adresini, arabasının tipini, plakasını ve sosyal medya hesaplarını içeren bir mesaj attı.

Çok fazla soru sormadan alabileceğim tek şey bu.

Üç gün sonra Wes ona öğle yemeğini tekrar işe getirmeye başlamasını söyledi. "Ne yaptın-"

"Sana icabına bakacağımı söylemiştim. Ben de öyle yaptım." Daha fazlasını söylemeyi reddetti, açıklama yapmadı.

Ertesi gün, Ivy menajerinde morluklar görmedi, ne de yaralı görünüyordu. Wes insanları dövecek tipte biri değildi, yine de bir an için onun tam olarak bunu yaptığından korktu. Ama adam iyi görünüyordu. Normal, hatta hoş davranıyordu. Ve onun öğle yemeğini çalmayı bıraktı.

Ivy hala Wes'in bunu nasıl yaptığını bilmiyor. Menajerini aramış ya da ona e-posta göndermiş olabilir. Belki de onu tehdit etmiştir. Ya da belki Wes ona bir şeyle şantaj yapmıştır. Ama düzeltmişti. Tıpkı geçen gece kulağına fısıldadığında söylediği gibi.

Tırnaklarını sehpaye vuruyor. Telefonuna bakıyor. Ona güvenmeli, ne yaptığını bildiğine inanmalıydı. Ama bu çalıntı bir öğle yemeği değil.

Ve o zamanlar Wes kulağına dün geceki gibi fısıldamamıştı.

Ben hallederim. Sadece bir şey söyleme.

Genelde fısıldadığı gibi bir yorum ya da soru değil. Bir emir. Onun uyuduğunu sandığında verdiği bir emir.

Onun olmadığını bilmediği sürece.

Ivy ayağa fırlar, anahtarlarını alır ve kapıya yönelir. Yapacağı son şey hiçbir şey yapmamaktır.

Wes, garaj yolunu görebildiği mutfak masasında oturuyor. Ev kendisinininkine benziyor, 70'lerde inşa edilmiş ve yaklaşık aynı büyüklükte. Baştan aşağı yenilenmiş.

Mutfak ve banyo yenilenmiş ve parke zeminler yeniden döşenmiştir.

Ama arka kapı aynı. İçeri girmek için cam bölmelerden birini kırmış.

Alacakaranlık çöker, dışarıdaki her şey gri görünür. Wes ayağa kalkar ve biraz gerinir. Bütün vücudu ağrıyor. Evinden ayrıldığından beri tüm kasları esnetilmiş gibi hissediyor.

Burada olmaması gerektiğini biliyor. Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı.

Kaçma planı hapisten çıkar çıkmaz başladı. Aklında, bu her zaman bir seçenektir. Bir yedek, acil durum düğmesi. Ama bu kadar erken geleceğini hiç düşünmemişti.

Hiçbir geliri, işi olmadan ve hakkında ömür boyu sürecektir suçlamalarla evine kapatılmasının üzerinden bir hafta bile geçmeden, bunu başaramayacağını biliyordu. Duruşma zamanı geldiğinde, Ivy'nin evinde yaşıyor olacaktı, evine haciz gelecekti ve muhtemelen bir kamu avukatı tutacaktı, çünkü Bryce'a ödeme yapamayacaktı.

Bunun olmasına asla izin vermezdi.

Kendi evinde bir gece daha geçirmek bile dayanılmaz hale gelmişti. Düşünmesi gereken tek şey, eğer buna plan bile diyebilirse, planıydı. Ve onda delikler açacak zamanı vardı. Hem de bir sürü.

Sahte kimlik, sahte pasaport, yeni sosyal güvenlik numarası.

Hayır, hayır ve hayır. Wes onları alabilecek kimseyi tanımıyordu - ne kadar para olursa olsun - ve karanlık ağda körü körüne dolaşacak değildi.

Nakit. Vegas'a götürmek için çektiği ve hapisten çıktığında polisin iade ettiği para onda. Bin dolar. Bu, artı bir onluk, bir beşlik ve iki birlik.

Ek fonlar, bu planın hakkında bir şeyler bildiği tek kısmı. Finans. Bankalar. Para transferleri. Sorun şu ki, hiçbir şey yapabileceği fazla parası yoktu. Emeklilik hesabına ulaşmak için evrak işleri ve zaman gerekiyordu ki bu iki şeyi boşa harcamak istemiyordu. Tek seçeneği kredi kartından nakit çekmekti. Polis muhtemelen hemen görecekti ama sonra parayı bulmaları gerekecekti.

Parayı Cayman Adaları'nda yeni bir banka hesabına yönlendirdi. İnternette açmak yeterince kolaydı ama yine de bulabilirlerdi. Hatta banka kabul ederse belki de dondurabilirlerdi. Bu yüzden parayı tekrar ve tekrar ve tekrar transfer etti - bir dizi web sitesi aracılığıyla yapabildiği kadar çok kez. PayPal. Online poker siteleri. Nakit hesabı tutabilecek herhangi bir yer, hepsi yeni telefonu üzerinden ayarlandı. Acı vericiydi ama yapılması gerekiyordu.

Polis tüm transferleri bulacaktı ama bu biraz zaman alacaktı. İhtiyacı olan tek şey buydu. Dışarı çıkmak ve parayı almak için birkaç gün. Parasının şu anki dinlenme yeri bir çevrimiçi kumarhanedeki offshore hesabı, paranız varsa kim olduğunuzu umursamayan türden bir yer. Mahkemelerin birkaç müdahalesi olmadan ABD'de polise yardım etme şansları yok.

O zamana kadar, tekrar onun eline geçmiş olacak. Umarım.

Bu da ona son bir şey bırakıyordu: şehirden çıkmak. Arabası yok, kameralara yakalanmadan uçağa, otobüse ya da trene binmenin bir yolu yok. Sahip olduğu tek şey, ilk etapta evinden uzaklaşmak için kullandığı bir dağ bisikletiydi. Ayak bileği monitörünü çıkardıktan sonra polisin ne kadar çabuk geleceğini bilmiyordu. Bisiklete atladı ve önce arka bahçesinden, sonra da arka bahçesinden geçerek bir sonraki bloğa gitti. Oradan, çok sayıda televizyonu ve işine bakan içicileri olan bir bar olan Bucket'a doğru düz bir atıştı.

Wes bir masada oturmuş, beyzbol şapkasını aşağıya doğru çekmiş ve birasını yudumlarken vasat bir sandviç yemişti. Haber gelir gelmez

kayboldu, gitti.

Trafik kameralarının bulunduğu kavşaklardan kaçınmaya dikkat ediyor, Fair Valley'deki tek yürüyüş parkuruna doğru ilerlerken daha küçük ara sokaklara sapıyordu.

Muhtemelen arayacaklardır. Eninde sonunda. Ama tanıdığı insanlardan başlayacaklarına bahse girmişti. Ivy, iş arkadaşları ve üniversiteden arkadaşları. Hiçbiriyle temasa geçmedi. Ayrıca yıllardır yürüyüş yapıyordu. Nasıl saklanacağını biliyor.

Dışarı çıkmanın ikinci aşaması bir araç paylaşım uygulamasıydı. Sahte bir isim ve bulanık bir fotoğrafla yeni bir hesap oluşturdu ve Büyük Kanyon'a doğru doğuya seyahat eden herkes için açık bir talepte bulundu. Rastgele bir yerdi çünkü nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Sadece bu bölgeden ve Kaliforniya'dan çıkması gerekiyordu.

Bir gün içinde üç yanıt geldi. Wes, minibüs hayatı yaşayan ve "ot içmeyi ve vibe yapmayı" seven genç bir adam seçti. Ve, umarım, haberlere dikkat etmiyordur.

Adam bu gece yolculuğa çıkıyordu. Tek istediği iyi bir arkadaş ve yol boyunca benzin parasını ödemek için yardımdı. Artık terk edilmiş olan Rolling Hills Alışveriş Merkezi'nin otoparkında buluşmak üzere anlaştılar; adam minibüsünü yol savaşçılarından oluşan küçük bir topluluğa park etmişti.

Hepsi buydu. Bütün planı buydu. Dışarı çıkmak, parasını almak, kendine yeni bir hayat kurmanın yolunu bulmak.

Sonra da Ivy ile iletişime geç.

Endişelenmesi gereken onca şey arasında en büyüklerinden biri o. Ivy'nin kendisine karşı döneceğini düşündüğünden değil. Özellikle son birkaç gündür şüpheleri vardı. Ama iş başa düştüğünde ve her şey ciddileştiğinde -ki öyle, hem de çok ciddileşiyor- Ivy onun arkasını kolluyor.

Onda olmayan şey sabır.

Kaçma kararı tek bir şeye bağlıydı: ne zaman. Ivy'nin bir noktada itiraf edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Bugün, yarın, mahkemede. Bu kaçınılmazdı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Ivy kendini ancak bir yere kadar kontrol edebilirdi.

Artık kaçtığına göre, itirafı işe yaramaz. Kimse inanmaz.

'**I**' Wes'in planının tırmanışı dün sabah Bryce'ın bazı ek haberlerle aramasıyla gerçekleşti.

"Asistanım savcılıkta bir katip tanıyor," dedi. "O tanık hakkında daha fazla bilgim var, ancak söylentilere benziyor, bu yüzden bir tuz tanesi ile alın."

Bryce'ın ona söyledikleri Wes'in bu evde oturmasına neden olmuştu.

Olmaması gerekiyordu. Wes'in yürüyüş parkurunda olması, servis aracıyla buluşma vakti gelene kadar fark edilmekten kaçınması gerekiyordu ama bunun peşini bırakamazdı. Bu rastgele bir yabancı değil. Bu kişisel bir şey.

Karanlık çöküyor, bu da onu tekrar geriyor. Hiç hareket etmeden sokağı ve araba yolunu izliyor. Şimdi tuvalete gitme riskini göze alamaz. Farları görene kadar aynı yerde kalır.

Wes ayağa kalkar ve aile odasına giderek ayakkabılarını çıkarır ve kendini duvara yaslar. Arkasında giriş holü vardır. Ön kapının açılıp kapanmasını dinler. Yan masaya çarpan anahtarların şingirtisini. Ses yok, bu da şimdiye kadar yaşadığı en şanslı mola. Misafirler için endişeleniyordu.

Parke zemindeki ayak sesleri koridorda ona doğru ilerledikçe yükseliyor ve sonra yumuşuyor.

Yatak odası.

Mükemmel. Camı kırmadan o odadan çıkmanın bir yolu yok.

Koridorda parmak uçlarında ilerliyor, zeminin gıcırdadığı bir noktadan kaçınıyor. Kendisini ele verebilecek herhangi bir şeyi keşfetmek için bugün bolca zamanı vardı. Wes köşeden yatak odasına baktı. Banyo kapısı kapalıdır.

Wes komodine doğru ilerler ve cep telefonunu alır. Evde sabit hat yoktu, çoktan kontrol etmişti.

Kapının önünde durup bekler. Yanındaki kapı çerçevesine bir beyzbol sopası yaslanmış. Saatler önce her yerde silah ararken yatağın altında bulmuş ve kendisine karşı kullanılmaması için almıştı.

Wes tanığı ilk duyduğunda, ilk içgüdüğü ona Heath olduğunu söylemişti. Bariz bir seçimdi. Heath ondan hiç hoşlanmamıştı ve Wes'i hapse atıp Ivy'den uzaklaştırmak için kesinlikle yalan söyleyecekti. Yıllardır, Ivy'nin Heath'in ne kadar zehirli olduğunu görememesi onu kızdırıyordu.

Ama Bryce'tan gelen telefon her şeyi değiştirdi. Asistanının söylediğine göre, kaza hakkında tartışırken kulak misafiri olmuşlardı ve Ivy her şey için Wes'i suçluyordu. Ve her şey Siphon A.Ş.'de olmuş.

Heath değil.

Banyo kapısını açıp onu gördüğünde donakalır. Ama uzun sürmez. Ve o güzel yüzünde hiç sürpriz yoktur.

Birbirlerine bakıyorlar, ikisi de kıpırdamıyor, ta ki adam konuşana kadar. "Abigail."

—

Karen, kamu bilgilendirme görevlisi Sierra ile birlikte tüm amirleriyle bir başka toplantıda daha oturuyor. Otuz yaşlarında, muhabirlerin ve izleyicilerin sevdiği, sürekli kameraya hazır bir kadın. Ama artık bundan bıkmıştır.

"Hala polis suçlanıyor," diyor Sierra. "Kefaletle serbest bırakılmayla bir ilgimiz olmadığını ya da monitörü kesmenin ne kadar kolay olduğunu kaç kez söylesem de, yine de bizi suçluyorlar."

Yüzbaşı William Doyle da haberden memnun değil. "Bir açıklama yapmak üzere savcılıkla görüştüm."

Kimse bir şey söylemiyor, çünkü kimse savcının bırakın yorum yapmayı, bir açıklama yapacağına bile inanmıyor. Mecbur değilseniz neden tepki çekesiniz ki?

Doyle Karen'a döner. Yerel kanallardan birine verdiği röportajdan dolayı üzgün olan tek kişi çavuşu değildi. Doyle da üzülmüştü.

Araba attan önce gelir, demişti. Karen çavuşunu kızdırdığı için kendini kötü hissetmiyordu ama Doyle'u hayal kırıklığına uğrattığı için kendini kötü hissediyordu.

"Wes'i bulmaya yaklaştık mı?" diye soruyor.

Hayır. Hiç de değil. "İhbar hattından gelen ipuçlarımız var ve hala onları takip ediyoruz. Ancak ödül çok sayıda yanlış ipucunu da beraberinde getirdi."

Para hepsi için sürpriz oldu. Yerel bir kadın aktivist grubu, Wes Harmon'ın bulunmasını sağlayacak bilgi veren herkese 10.000 dolar ödül teklif ediyor. Kimse bundan memnun değil. Para gerçek suçluları, fırsatçıları ve psikopatları ortaya çıkarır. Ödüller, ihbar hattını saçma sapan şeylerle tıkamaya meyillidir.

"Kız arkadaşınla ne durumdayız?" Doyle sorar.

Karen kelimelerini dikkatle seçiyor. "Onun üzerinde çalışıyorum. Eğer Wes biriyle temas kurarsa, bu o olacaktır."

"Geçen hafta sonu evlenmeyi planlamamışlar mıydı?"

"Yaptılar. Savcı telefon kayıtlarını almaya çalışıyor. Umarım öyle olur-"

"Onu aramayacaktır," diyor Doyle. "O kadar aptal olamaz."

Muhtemelen hayır, ama bunu yapmak zorundalar. Aptal suçlular olmasaydı, tutuklama oranları çok daha düşük olurdu.

Karen, "Eğer onu ararsa, muhtemelen iş yerinde olacaktır," diyor. "O kayıtlara hemen ulaşmamızın bir yolu yok. Ama tahmin etmem gerekirse, başka bir yol bulacaktır. Belki bizzat gelir."

"Ya da belki kontrollü telefonları vardır," diyor

Doyle. "Onun olduğunu biliyoruz. Ivy hakkında bir doğrulama yok."

Doyle önlerindeki sayfaları çeviriyor. Wes'in dava dosyası. Karen bunu yüzlerce kez gözden geçirmiştir. "Peki ya arkadaşları?" diye sorar.

"Çoğu meslektaşımızdı. Siphon'da kimsenin bizimle konuşmasına izin verilmiyor. Şirket herkesi şirket içi danışmanlarına yönlendiriyor. Wes'in orada kimseyle temasa geçmediğini iddia ediyor."

"Tabii ki öyle."

"Peki ya diğer kadınlar?" diyor çavuş. En iyi zamanlarında yakışıklı bir adamdı. Şimdi o kadar değil. Ama bir noktada, muhtemelen

bir sürü kadını vardı. "Wes'in görüştüğü biri var mıydı?"

Karen bu soruya doğrudan bir yanıt vermeye hazır değil. Ama belki. "Bu konuda izini süreceğim bir ipucu var," diyor. "Bir şey bulursam sana haber veririm."

A Bigail banyodan çıkar. Üzerinde yoga pantolonu, tişört ve spor ayakkabıları vardır ve spor çantası yatağın üzerinde durmaktadır. Wes'le arasındaki tek şey bu. İroni gözünden kaçmıyor. Başka herhangi bir komik olabilir.

"Dün seni aramaya çalıştım," diyor. "Birkaç kez."

Elini uzatıp at kuyruğunu rahatça düzeltiyor. "Bu çok garip. Senden hiç telefon almadım."

"Benim numaramdan değillerdi."

Elini havada sallıyor, uzun tırnakları elini kesiyor. "O zaman nereden bilebilirdim ki?"

"Biliyordun."

Bir adım daha atıyor ve gözleri adamın engellediği kapıya doğru kayıyor. Pencereye doğru bakarken başı bir santim kadar dönüyor.

"Bu bir seçenek değil," diyor. "Yeterince hızlı kıramazsınız."

Abigail ağırlığını değiştiriyor ve odadan çıkmaya çalışmakla ilgili fikrini değiştirmiş gibi görünüyor. Ses tonu daha dostane bir hale dönüşüyor. "Neden bana neden burada olduğunu söylemiyorsun?"

"Neden bana polisle neden konuştuğunu söylemiyorsun?"

Gözleri o kadar büyüyor ki bir çizgi filmi andırıyor. "Yapmak zorundaydım."

"Bunu açıklamanız gerekiyor." "Onlar bana geldi," diyor.

Muhtemelen bunda bir doğruluk payı vardı. Karen onun izini bulmuş olmalıydı; o da öyle düşünmüştü. Ama konuşmak zorunda değildi. Ona ihanet etmek zorunda değildi.

Yalan söylemek zorunda değildim.

Aralarında yedi yıllık bir geçmiş vardı. Sayısız iş problemi, kutlamalar, tatil partileri ve birkaç kişisel konuşmayı içeren yedi yıl. Ve yatakta bir gece.

Evet, birbirlerine bir şeyler anlatmışlar, sırlarını vermişlerdi. Adam onun kalbini kıran adamı biliyordu, o da Ivy'yi. Konumları göz önüne alındığında, birlikte geçirdikleri gece yanlıştı. Ama bunu ve sonrasında ofiste geçirdikleri rahatsız edici günleri bir kenara bırakırsa, arkadaş olmuşlardı. Abigail onun en büyük sorunu olmaya karar verene kadar bir sorun değildi.

"Gidip oturalım ve bunu konuşalım," diyor Abigail. Salona, oturma odasına doğru eliyle işaret ediyor.

"Oturmak mı istiyorsun? Otur o zaman." Yatağı işaret ediyor. Makyaj masasından bir sandalye alıp kapının önüne koyuyor ve oturuyor.

Yatağın kenarına, ona yakın bir yere oturur ve bacak bacak üstüne atar.

"Sen tutuklanmadan önce bir dedektif beni görmeye geldi," diyor Abigail. "Senin hakkında konuşmak için bir gece geç saatte geldi. Açıkçası aptalı oynadım. Ona bizim hakkımızda hiçbir şey söylemedim."

Wes gözlerini kısar. Bunu yapmak istememişti. Onun mazeretlerini duyunca bilinçaltından gelen bir tepkiydi bu.

"Yalan söylemiyorum," diyor. "Siz tutuklandıktan sonra, ofisinizi aramak için arama emriyle Siphon'a geldiler."

Bir elini kaldırdı. "Dur bakalım. Birkaç adım atlamadın mı? Belki polisle başka bir konuşma?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bir soruya soruyla cevap vermek bana güven vermiyor."

Gülüşi homurdanmaya benziyor. "Satış eğitiminde size bunu mu öğretiyorlar?"

Wes cevap vermiyor. Hâlâ sorudan kaçıyor.

Abigail yatakta öne doğru eğilerek ona biraz daha yaklaşıyor. "Ne yaptığımı düşündüğünüzü anlamıyorum."

"Ivy ile benim Siphon'da kavga ettiğimizi duyan bir tanık var. Ofiste de bir kez tartışmıştık. Sadece sen ve Tanner oradaydınız" diyor.

"Ve Tanner öldü."

"Elbette, onlara bundan bahsettim. Karen ikinizi hiç tartışırken görüp görmediğimi sordu, ben de ona Ivy'nin ofiste aklını kaybettiği günü anlattım."

Tarif karşısında biraz yüzünü buruşturdu. Yine de doğru. "Ama sorun şu ki," diyor, hiçbir şeyi kabul etmemeye ya da inkâr etmemeye dikkat ederek. "Ne Ivy ne de ben bir araba kazasından ya da Joey Fisher'dan hiç bahsetmedik."

Abigail buna tepki vermez.

"Ama tanık bizim yaptığımızı iddia ediyor," diyor. "O ben değildim."

"İşte en iyi kısmı," diyor. "Tanık ayrıca Ivy'nin kaza için beni suçladığını söyledi."

Omuz silkiyor. "Ve?"

"Ve bu yanlış. Ivy bunu söylemezdi. Asla."

Abigail'in kafası karışmış görünüyor ve Abigail'in bunu zihninde çözmeye çalışmasını izliyor. Çok uzun sürüyor gibi görünüyor, sanki başka bir nedenle oyalanıyor. "Peki yalan söyleyen sen değilsen kimdi?" diye soruyor. "Biliyorsun

Siphon'da olan her şey."

Cevap veremeden elindeki telefon çalar. Onun telefonu. Arayanın adı şaşırtıcıdır.

Bianca.

Abigail hareket ediyor. O kadar hızlı ki adam ne yaptığını fark etmiyor. Adam onu durdurmak için ileri atıldığında, Abigail çoktan spor çantasına uzanmış ve bir şey çıkarmıştır.

Bir silah.

Ayağa kalkıyor, silahı ona doğrultuyor ve çok kızgın görünüyor.

Wes, onun evine geldiği için zihinsel olarak kendini tekmeler. Abigail'e bulaşmaması gerektiğini bilmeliydi. Güzel olanlar her zaman çok bakımlıdır.

"Abigail, gerek yok-"

"Evime gelip *beni* tehdit mi ediyorsun?" dedi. "Ben asla tehdit etmedim-"

"Beyzbol sopan var."

"O senin" diyor. "Bana karşı kullanamayasın diye aldım. *Silahın* olduğunu bilmiyordum."

"Dışarıda tehlikeli bir dünya var. Bir kız kendini korumalıdır."

Wes bir süre bekler, sonra ona yalvarmaya çalışır. "Abigail, benim hakkımda polise neden yalan söylediğini anlamaya çalışıyorum. Düşündüm ki ..." Tehditkâr görünmemeye çalışarak ellerini biraz indirir. "Aramızın iyi olduğunu sanıyordum. Birbirimizi anladığımızı."

Gülümsüyor. "Şimdi mi?"

"Eğer polise yalan söyleyen sen değilsen, o zaman kim olduğunu biliyor olmalısın."

Siphon'da olan her şeyi biliyorsun."

Telefonu tekrar alıyor. Şimdi yerde, ona doğru hareket ettiğinde düşmüş. Bianca bir mesaj bırakmış.

"Bu o mu?" diyor. "Bianca mı?"

Abigail iç çekiyor. Omuzları çöküyor ve bitkin görünüyor. "Oh, Wes. Çok aptalsın."

—

Ivy, Nightingale Lane'de, Karen'ın evinin bir blok aşağısına park ettiği arabasında oturmaktadır. Karen'la konuşmak istemektedir ama ne söyleyeceğinden emin değildir. İhtiyacı olan şey bir plandır ama planlar Wes'in işidir, onun değil. Ivy'nin başka güçlü yönleri de vardır, bunlardan biri öne çıkar.

Shuōhuāng.

Yalan söylüyor. Bu konuda olağanüstü.

Karen'ın eve gelmesini beklerken Ivy kafasında bir hikâye uydurur. Bunu daha önce düşünmeliydi. Ivy'nin tek yapması gereken onunla konuşmak.

İtiraf etmek için değil ama. Bu daha önce yapılması gereken doğru şey olabilirdi, ama şimdi Wes gittiğine göre yapacağı tek şey onu hapse atmak olacaktır. Ivy'nin şimdi yapması gereken Karen'a duymak istediği şeyi söylemek. Yardım etmeye çalışıyormuş gibi davranmak.

Wes'in onunla iletişime geçtiğini söyleyecek. Onu iş yerinden, ana ofis hattından aramış. Bu, polisin numaranın izini sürmesini imkânsız hale getirecektir, çünkü Wes yeni telefonuyla ofisini hiç aramamıştı. Ivy

Wes'in ona nerede olduğunu söylemeyi reddettiğini, sadece Fair Valley'den uzakta olduğunu söylediğini anlattı.

Bekle, hayır. Ivy, Karen'a bir yön vermeli, Wes'in gitmeyeceğini bildiği bir yer.

Tek bir yer dışında her yere gidebileceğini fark edene kadar aklından bir dizi olasılık geçer: Michigan.

Wes eve dönmezdi. Polis onu aramak için ailesinin kapısına dayanırsa utanç içinde büzüşürdü. Kız kardeşine de gitmeyecekti. En azından şimdilik. Polisin onunla da konuşacağını biliyordu, tıpkı Ivy ve tanıdığı diğer herkesle konuştukları gibi.

Ama onun Yukarı Yarımada'da, aşına olduğu kırsal bir bölgede olduğunu söyleyebilir ya da en azından öyle olduğunu ve bir kulübede saklandığını iddia edebilir. Evet. Bir av ya da balıkçı kulübesi, hangisi olduğundan emin değil. Ona koordinatlarını verecek gibi değil.

Sırada sorular var. Karen, Ivy'nin neden bu bilgiyle ona geldiğini soracak.

Ivy arabadan iner, bacaklarını esnetir ve park ettiği yerin yanındaki ağaçlık yeşil alanda yürür. Volta atmak düşünmesine yardımcı oluyordu. Hava karanlıktı, fazla ışık yoktu, bu yüzden Karen caddeden aşağıya doğru sürse yüzünü göremezdi.

Ivy korkmuş gibi davranabilir. Korku çok güçlü ve tehlikeli bir duygudur. Bu onun hikayesini daha inandırıcı kılardı.

Bir ağacın etrafında dönüyor, zihninde çözmeye çalışıyor. Korkmak iyidir, ama özellikle *Wes*'ten korkmak değil. Hapse girme korkusu daha iyi. Karen'a tüm bu bilgileri veriyor çünkü bunları sakladığı için tutuklanmak istemiyor.

Ayrıca Ivy kendini düşünmek zorunda. Ne olur ne olmaz.

Wes onunla hiç iletişime geçmezse diye. Çünkü gerçekte ondan hâlâ haber alamadı. Bu onu biraz delirtiyor.

Bir hafta önce, onun sonsuza dek ortadan kaybolacağı fikri akıl almazdı. Şimdi ise zihninde gerçek bir olasılık haline geldi. Bu kadar ani, bu kadar dramatik bir şekilde gitmesi onu sarstı. Onsuz geçen zaman arttıkça

Ondan haber almak bir sürü şüphe uyandırdı. Ne yaptığı, neden bir şey söylemediği hakkında. *Onun* hakkındaki şüpheler. Bu düşünceleri bir kenara itmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ortaya çıkmaya devam ediyorlar.

Bu hikayeyle de, onun hakkında kararsızmış ve kaçmış gibi davranarak kendini koruyabilir. Ki öyle. Ve şimdi Wes ortadan kaybolduğuna göre, onun arkasını kollayan başka kimse yok. Aynı şekilde değil.

"Ivy?"

Sesi duyunca irkilerek arkasını döndü. Erkek sesi.

"Sen olduğunu sanmıştım," diyor. Birkaç adım öne çıkar ve yüzü görünür hale gelir.

Milo.

K Aren kenara çekip park ediyor ama arabadan inmiyor. Radyonun hoparlörlerinden hafif bir cızırtı geliyor, çünkü hoparlörlerden biri girip çıkıyor. Sheldon Royce'un radyoda olması için geç bir saattir ama

"Son zamanlardaki tüm yerel haberleri göz önünde bulundurarak," günlük talk show'u *The Loud Lounge*'un mesai sonrası versiyonunu ekledi. Arayanlar için iyi bir tanımlama, çünkü hepsi bağılıyor gibi görünüyor.

Yapmak istediği şey, dinleyicilerin hiçbiri anlamıyor gibi görüldüğü için, arayıp böyle bir vakanın nasıl işlediğini açıklamak, ama kendini tutuyor. İhtiyacı olan son şey çavuşundan ve yüzbaşısından bir azar daha işitmek. Zaten onların radarındadır ve bu radardan çıkmayı tercih eder.

Karen Abigail'in evine bakar ve bir şey kaçırıp kaçırmadığını merak eder. Abigail'in bir süre önce onu arayıp sorunun Ivy olduğunu iddia etmesi biraz garipti. Wes'e karşı tanık olduğu ortaya çıkınca daha da garipleşmişti.

Aralarında romantik bir ilişki var mıydı? Bu onun ilk sorusu. Karen eczanede Ivy ile birlikteyken, Wes ve Abigail'in ilişkisi olduğunu ima etmişti. Doğru olup olmaması önemli değildi. Karen sadece Ivy'nin öyle düşünmesini istiyordu. Ama bu Abigail'in kanıtlarla ortaya çıkmasından önceydi,

ve Wes kaçmadan önce.

Daha fazlasını biliyor mu? İkinci sorusu.

Wes'in ortadan kaybolması her şeyi değiştirdi. Burada değilse onu hapse atamazsınız. Kaçmış olması Karen'in Abigail'i ve onun bu olaydaki rolünü yeniden düşünmesine neden oldu.

Wes onunla temasa geçti mi? Yoksa ona yardım mı etti?

En büyük sorular ve Abigail'in dürüstçe cevaplamayacağı sorular. Eğer o da işin içindeyse.

İşte bu yüzden Karen hâlâ evinin önünde oturmuş, bundan sonra ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Wes'in bundan sonra ne yapacağını anlamaya çalışıyordu.

Radyodaki herkes de öyle.

"Polisin Wes Harmon'ı yakalamasının ne kadar süreceğine dair tahminleri alalım. Tahminleriniz için arayın!"

Karen bir dakika boyunca dinliyor, arayanların kırk sekiz saatten kırk yıla kadar her şeyi söylediklerini duyuyor.

Radyoyu kapatır ama sessizlik işleri daha da kötüleştirir. Artık tek duyabildiği kendi düşünceleridir.

Kariyerinin en önemli olayı olması gereken Joey Fisher davasını çözdükten sonra her şey altüst oldu. Wes kefaletle serbest bırakılmamalıydı, ayak bileği monitörüyle bile ve bu felaketin sorumlusu yargıçtı. Karen'in kefalet kararında hiçbir kontrolü yoktu.

Bu da Karen'ı daha da sinirlendiriyor. Ne kadar çok çalışırsa çalışsın, her zaman her şeyi mahvedebilecek daha güçlü, daha nüfuzlu biri vardır. Bu bazen savcı oluyor, dava açmamaya karar verdiğinde. Diğer zamanlarda, başka bir davada çalışması için onu bir davadan aldığında çavuşu oluyor. Bu sefer yargıç.

Yumruklarını sıkıp açarak geçirdiği bir dakikanın ardından arabasını çalıştırır. Şu anda Abigail'le konuşmak iyi bir fikir değildi. Ne bu ruh halinde ne de bu günden sonra. Birini yanlış şekilde sorgulamak, onu hiç sorgulamamaktan daha fazla zarar verebilir. Ve yapmak isteyeceği son şey, ellerindeki en önemli tanığı kızdırarak Wes aleyhindeki davayı mahvetmektir.

Çünkü Karen onu bulacak ve mahkemeye çıkacak. Sonunda. Sonsuza kadar saklı kalamaz.

—

Ivy ne olduğunu anlamaya çalışarak Milo'ya bakar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Yürüyüşe çıkıyorum." Gülümsüyor. Dostça olmaktan çok ürkütücü görünüyor. Gözleri vahşi görünüyor, sanki bir şey almış gibi. Alkol değil. "Bugünlerde çok boş vaktim var," diyor.

Ivy arabasına doğru bir adım geri çekilir. "Sen . . . beni takip mi ediyorsun?"

"Dediğim gibi, çok zamanım var. *Neden diye* sorabilirsiniz. Size söyleyeyim. Clarissa taşındığı için çok zamanım var."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Öyle misin? Ne yaptığın umurunda mı?" Suçlama gibi geliyor.

Hayatına *tekrar* girdiği için ona olan öfkesini göstermemeye çalışır. Ayrıca ne kadar korktuğunu da göstermek istemiyor. Kendine normal davranmasını söylüyor. Bugün olan en tuhaf şey bu değilmiş gibi davran. Çünkü gerçekte öyle değil.

"Milo, ilişkiniz için gerçekten çok üzgünüm. Bir resim paylaşmanın buna yol açacağını bilseydim, bunu yapmazdım. Clarissa'ya ilişkimiz olmadığını, hiçbir şey yaşanmadığını söyledim. Ve hiç düşünmedim-"

"Hiç *düşünmediniz*. Günümüzün sorunu da bu. İnsanlar sosyal medyada paylaşımda bulunmadan önce düşünmüyor. Sadece fotoğraf çekip tüm dünyanın görmesi için yayınlıyorlar ve kendilerine biraz nüfuz kazandırabilecek kişileri etiketliyorlar. Kimse durup bunun sonuçlarını düşünmüyor. Kimse bu paylaşımlardan hayatları etkilenen insanları düşünmüyor." Milo konuşurken tükürüyor, adeta ağzından köpükler saçıyor. Söyledikleri, internetin tehlikeleri üzerine bir düşünce yazısından alınmış gibi.

Ivy ona, Clarissa'yı daha önce aldatmamış olsaydı bunların hiçbirinin yaşanmayacağını söylemek ister. Ama kendini koruma içgüdüğü daha güçlüdür ve ağzını kontrol altında tutar. Ivy telefonunu yanında getirmiş olmayı diler. Telefon arabadaydı.

Şu anda sadece birkaç metre uzağında.

"Katılıyorum, sosyal medya berbat," diyor.

"Yine de kullanıyorsun." Milo korkunç bir koku alıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınır.

"Biliyorum, aptalca. Neyse, gitmem gerek."

Dönüyor ve kapının koluna uzanıyor. Arkasında, Milo'nun yaklaşan ayak seslerini duyuyor.

K Aren evine yanaşır ve garaj yoluna park eder. Geç olmuştur ve uzun bir gün geçirmiştir. Ne yazık ki verimli bir gün değildi, çünkü Wes hâlâ kayıptı. Sayısız iş yapmak çok sinir bozucu.

Bir dava üzerinde saatlerce çalışıp bu şekilde berbat etmek. Bu onun hatası olmasa bile. Her gün yaptığı gibi posta kutusuna doğru yürür ve her zamanki fatura yığınınını alır. Hâlâ internetten banka işlemlerini yapmaktan hoşlanmıyor. Bu konuda bir şeyler onu rahatsız ediyor. Belki de internetteki faaliyetleri yüzünden başı belaya giren çok fazla insan gördüğü içindir.

Karen'ın sosyal medyada varlığı yok Hem de hiç. LinkedIn'e bile katılmıyor. Polis olmanın bir başka sonucu.

Ayrıca gazeteyi de alması gerekiyor. Evet, bugünlerde artık sabah ilk iş olarak teslim edilmeyen gerçek gazete. Rastgele bir saatte geliyor ve nadiren kapısına kadar ulaşıyor. Bazen çimenlerin üzerinde, bazen de kaldırımında. Bu gece, olukta. Kaldırımdan inerken telefonu çalıyor.

Laboratuvar.

Herkes gibi fazla mesai yapmalarına rağmen onlar için geç bir saattir. Daha fazla kötü haber bekleyerek e-postayı açar. Onun yerine bir sürpriz.

Läderach yer mantarları.

Ivy ona o yarısı yenmiş yer mantarlarını getirdiğinde - Wes onu takip ederken bırakmıştı - Karen onları laboratuvara göndermişti. DNA testi yapmalarını hiç beklemiyordu. Bunlar pahalıdır, en ciddi suçlar için ayrılmıştır. Takip genelde geçerli değildir.

Yanıliyordu. Sadece testi yapmakla kalmamışlar, sonuçları da almışlar. Karen raporu açar ve asıl konuya gelmek için sonuna kadar kaydırır. Wes'in adını görmeyi bekliyordu.

Bilinmiyor.

Karen sokakta durmuş, sonuçlara bakıyor ve bu durumu hiç anlamıyor. Dosyada Wes'in DNA'sı var ve sistemde bir eşleşme olarak görünmesi gerekirdi. Bir hata olmalı. Olmak zorunda.

Arabanın caddede hızla ilerlediğini duyana kadar telefonundan başını kaldırmıyor. Araba ona doğru geliyor.

O zamana kadar çok geç olur.

—

Ivy frene basıyor.

İçgüdüsel bir tepki, düşündüğü bir şey değil. Darbeyi hissettiğinde yaptığı bir şeydi. Ve vurduktan sonra birinin havaya uçuşunu gördü.

Ivy kimseye vurmaya çalışmıyordu; o psikopat Milo'dan kaçmaya çalışıyordu. Eğer bir barda nişanlısı olmayan bir kadınla konuşup numarasını istemeseydi, bunlar asla yaşanmazdı. Milo, daha önce aldatmış olsa bile bunun yanına kâr kalacağını sanıyordu.

Yakalandığında, erkeklerin her zaman yaptığı şeyi yaptı: kadını suçladı. Sokağa dönüp baktı.

Ortasında bir kadın yatıyor. Vücudunun garip açısına rağmen, Ivy onun kim olduğunu tam olarak biliyor.

Karen.

Vurulacak onca insan v a r k e n Ivy, Wes'i tutuklayan kadına doğru koşmak zorunda kaldı.

Mahvoldu. Ivy tamamen mahvoldu.

Yapması gereken şey 911'i aramak, Karen'ın hâlâ hayatta olması ve kurtarılabilmesi ihtimaline karşı. Yapılacak en doğru şey bu olurdu. İnsani bir şey. Telefonu eline aldığı anda, bu kadının Wes'i ondan almaya çalışan kadın olduğunu hatırlar. Düğününü mahveden kadın. Hayatını mahveden.

Biri bağılıyor. Bir komşu aceleyle evinden çıkıp Karen'a doğru koşar.

Ivy gaza basar, hızla uzaklaşır. Komşular 911'i arayacak. Bu iyi bir şey, çünkü bu kazadan hemen uzaklaşması gerekiyor.

Ve bu bir kazaydı. Karen'a ya da bir başkasına zarar vermek gibi bir niyeti yoktu.

Milo ortaya çıkmasaydı bu asla olmayacaktı.

Neden sakalların seksi olduğunu düşündüğü onu aşıyor.

—

Ivy arabasıyla cam ve betondan yapılmış bir evin önüne gelir. Yepyeni, Next Wave adında bir alt bölgede. Eve gidemez. O kazadan sonra olmaz. Polis muhtemelen Wes'in ortaya çıkma ihtimaline karşı hâlâ binanın önündedir. Karen'ı duyduklarında, onu bekliyor olacaklar.

Arabasının büyük ağaçlar tarafından engellenmesini umarak evin yanındaki araba yoluna girer ve kapıya doğru koşar. Ivy açılmadan önce kapıya bir kez vurur.

Heath.

"Ivy, ne-"

"Burada yalnız mısın?" diye soruyor.

"Evet, yalnızım."

Onu geçip evin içine, büyük odasına doğru ilerliyor. Beyaz mobilyalar ve duvar yerine pencereler olan odaya. En azından hepsi arka bahçeye bakıyor.

Ağzından kelimeler dökülüyor, olanların karmakarışık bir versiyonu. Ne yaptığını. Ama Karen'la konuşmaya gitme nedeni gibi bazılarını düzeltecek kadar da sarsılmış değil.

"Sadece neler olduğunu bilmek istedim. Bulmak için herhangi bir ipucu varsa-"

"Yavaşla," diyor Heath.

"Yavaşlayamam. Beni arıyor olacaklar." Odanın içinde volta atıyor. Bunun için çok yer var. "Bir polise çarptım. Bir *dedektife*."

"Ama kimden kaçmaya çalışıyordun?"

"Bu adam beni taciz ediyordu ve ben de *ondan* kaçmaya çalışıyordum." Milo olayına hiç girmiyor. Artık önemi yok. "Gitmek zorundayım. Beni tutuklayacaklar ve-"

"Dur. Sadece dur." Heath onu omuzlarından tutup kanepeye götürdü. Kadın oturuyor, Heath de hemen yanında, onun elini tutuyor.

Derin nefesler. Birkaç nefes aldıktan sonra Heath'e başını salladı. "Ben iyiyim." "Demek Karen'a vurdun?" dedi Heath. "Wes'i tutuklayan mı?"

"Evet."

"Ve sen gittin. Seni gören oldu mu?"

"Komşular dışarı çıkmaya başlamıştı ve arabamı gördüklerine eminim. Kaçtığım adama ne olduğunu bilmiyorum. Ben kaçtığımda yaklaşık bir blok ötedeydi."

"Ama bildiğin kadarıyla," diyor Heath, "o arabayı senin kullandığını bilen tek kişi seni taciz eden bu adam."

Heath'in *sürüş* kelimesine yaptığı vurgu dikkatini çekti. "Bu doğru."

"Sanırım bunu senin yapmamış olma ihtimalini de göz önünde bulundurmalıyız." "Ama ben-"

"Hayır. Yapmadın."

Kız anlayana kadar ona bakar. Heath ona alternatif bir hikaye anlatmaya çalışıyor, onu içermeyen bir hikaye.

"Arabayı kim kullanıyordu?" diyor.

"Belli değil mi?" Biraz gülümsüyor. "Wes."

"Wes? Neden arabamı çalan rastgele biri olmasın?"

"Kendisini tutuklayan dedektife tesadüfen çarpan rastgele bir kişi mi?"

İyi bir noktaya değindin. Polis ondan başkasının ya da Wes'in arabayı kullandığına inanmaz.

Ivy biraz başının döndüğünü hissediyor, sanki hayatı daireler çiziyormuş ve bu en büyüğü olabilirmiş gibi. *İkinci* vur-kaçı. İkisi de kazaydı ve bunun ikinci kez olma ihtimali imkânsız gibi görünüyor, yine de işte burada.

Wes ilki için tutuklanmıştı. Şimdi Heath, ikinci suçu da onun üzerine atmasını öneriyor.

Ona bir çıkış yolu veriyor.

Bianca mutfağa koşar, bardağına buzlu çay doldurur, bir dilim keki yapışkan ve yumuşak olacak şekilde pişirir ve kanepeye geri döner. Tam reklam arası biterken yapıyor.

Bu koşturma işi onun için yeni ama gittikçe daha iyi yapıyor. Genellikle yayın akışındaki programları izliyor ve istediği zaman durdurabiliyor ama canlı son dakika haberlerini durduramıyor. Durdurmak da istemiyor. Bianca, Wes Harmon için yapılan insan avının tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyor.

Her şey Wes'in Joey Fisher'ın ölümünden tutuklanmasıyla başladı. Bianca bunun gerçekleşme ihtimali olduğunu bilse de, yine de şok ediciydi. Şimdi bu hikayeye doyamıyor.

Ama Wes ortadan kaybolduğunda, kafasının patlayacağını düşündü.

Birkaç saat içinde yerel kanallar neredeyse hiç durmadan haber yapmaya başladılar ve hala da yapıyorlar. Bir kanalda, bir muhabir Wes'in evinin yakınında duruyor. Bir diğeri havada bir helikopterle tüm mahalleyi tarıyor.

Bianca gözlerini devirir. Wes kendi mahallesinde kalacak kadar aptal değil.

Ama hâlâ şehirde olabilir. Eğer bir otobüs, tren ya da uçak kullanmaya çalıştıysa, birden fazla kameraya yakalanabilir. Öte yandan, yardım almış olabilir. Haberlerde kimse Ivy'den ya da kız arkadaşından bahsetmedi ama polis onu biliyor. Karen kesinlikle biliyor. Ivy ya da arkadaşlarından biri onu şehir dışına, daha uzaktaki bir otobüs ya da tren istasyonuna götürmüş olabilir. Ya da belki sadece bir yere saklanmak için.

Çok fazla olasılık var. Bianca'nın kafası, dünden beri içine çektiği kafein ve şekerle birlikte bunlarla dönüyor.

Reddit'teki son gönderileri tarıyor. İnsan avı, gerçek suçlular için bir bülten gibidir ve hayal kırıklığına uğratmazlar. Birisi Fair Valley'deki kameraların listesini topluyor. Güvenlik kameraları halka açık olmadığı için çoğunlukla trafik kameraları ve yakındaki bir doğa koruma alanındaki halka açık kameralar. Wes'in bunlardan birinde görünme ihtimaline karşı.

Reddit ile yerel haberleri izlemek arasında gidip geliyor, tüm kanalları takip etmek için sürekli kanal değiştiriyor. Her biri kendi ismini bulmuş, "Katil Avı" ile başlıyor. Bir diğeri "Wes'i Aramak", üçüncüsü ise "Fair Valley İnsan Avı" diyor.

Helikopter kamerasından hâlâ ilginç bir şey çıkmadı. Wes'in evinde bir hareketlilik yok. İkinci bir helikopter Fair Valley şehir merkezi üzerinde uçuyor. Pastasından bir ısıruk alıyor ve Reddit'e geri dönüyor. Site gerçekten çok yardımcı olmuştur. O olmasaydı, 4Runner'ın fotoğrafının çekildiği tarihi bulamayabilirdi.

Başlangıçta, kaçırdığı bir şey olup olmadığını görmek için bir fotoğrafçılık subreddit'ine gitmişti. Meğer varmış. PhotoKid10 adında biriyle yaptığı bir konuşmayı okuduktan sonra bunu öğrenmiş.

IG'nin verileri silmesi çok kötü.

Hepsi öyle, kardeşim.

Bianca'nın ne konuştukları hakkında hiçbir fikri yoktu. E-postalar, ofisler ve programlar arasında arama yapmakta iyi olabilir, ancak bir teknisyen değildir. Ne yazık ki. Yıllar boyunca birçok kez işe yarayabilirdi.

Fotoğraflar ya da bahsettikleri veriler hakkında daha da az şey biliyordu, bu yüzden PhotoKid10'a sordu. Cevabı çabuk geldi.

Exif verileri. IG, bir resim gönderdiğinizde bunu siler.

Peki ya bir resmi e-postayla gönderdiğinizde? diye sordu.

Fotoğraf düzenlenmediği sürece genellikle oradadır.

İhtiyacı olan tek şey buydu. Hızlı bir Google araması ona bir fotoğraftaki verileri nasıl bulacağını gösterdi. O kadar kolaydı ki neredeyse utanç vericiydi. Neyse ki PhotoKid10'a bunu sormamıştı.

Wes'in 4Runner'daki fotoğrafının üzerindeki verilere baktı. Fotoğraf 10 Temmuz'da, Joey Fisher ölmeden altı gün önce çekilmişti. Ayrıca fotoğrafın çekildiği yerin tam yerini ve kendisine hiçbir anlam ifade etmeyen bir dizi teknik veriyi de buldu.

Bianca bunların hepsini Karen'a gönderdiği e-postaya eklemişti. Bir süredir ilk kez kendini işe yarar hissetmişti.

Abigail'in yardımını almak ikinci seferdi.

Buraya geldiğinde, o Creamsicle kıyafetini giydiğinde, Bianca tabletini açmış ve Abigail'in IG sayfasını açmıştı.

"Yakın zamanda yeni bir hesabı takip etmişsin. Hiç gönderisi olmayan bir hesap," dedi Bianca.

Abigail'in gözleri büyüdü.

Bianca, "Hesapta gerçekten bir isim yok," dedi. "Sadece 'JTS' harfleri var."

"Bu da ne? Ne yapıyorsun?"

Bianca soruya cevap vermek için durmadı, çünkü bu onu mahvederdi. Abigail'e tam olarak ne söylemek istediğini hazırlamıştı. Bir senaryo. Ve onu takip etmesi gerekiyordu.

"Profil fotoğrafı bir gün batımı," dedi Bianca. "O kadar mükemmel ki neredeyse stok bir fotoğraf olabilir. Sanki bu kişi gerçekten kimliğinin bilinmesini istemiyor. Ama mesele şu ki, bu resmi arattığımda, başka bir hesapta onların akışında bir gönderi olarak çıktı. Aynı resim, farklı hesap." Abigail'in görmesi için tabletini kaldırdı. "Jeremy T. Scoggins. JTS."

Abigail biraz daha dik oturdu. "Bunların konuyla ne ilgisi var anlamıyorum." "Ve Jeremy T. Scoggins ile ilgili olan şey" dedi Bianca, herkese açık, gerçek hesabında gezinerek. Bir düğün fotoğrafının üzerinde durdu ve

..o kadar. "O evli." Abigail omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Bu adamın karısıyla iletişime geçip diğer hesabı sormamın bir sakıncası var mı?"

"Neden umursayayım ki?"

Bianca, "Sosyal medyada bu alternatif hesaplar pek çok nedenle açılabilir," dedi. "Birini gözetlemek için. Gizli kalmak için. Hatta

Ünlülerin finstası var. Ama bu JTS hesabı evli bir adam tarafından açılmış. Bazen bunu DM'ler aracılığıyla biriyle iletişim kurmak için yaparlar. Mesela bir ilişki yaşarken mesaj yerine DM kullanırlar, böylece telefonun servis sağlayıcısı tarafından görülmezler." Bianca JTS hesabını tekrar açtı ve tabletini Abigail'e doğru çevirdi. "Bu adamın tek bir takipçisi var. Ve sadece bir hesabı takip ediyor."

Kalbi çarpıyordu ve Abigail'in bunu anlamamasını umuyordu. Bianca casusluk konusunda deneyimliydi ama şantaj onun için yeniydi. Joey için bunu yapmaya kendini zorladı.

Abigail tableten Bianca'ya baktı ve o da gülümsedi. "İyi iş çıkardın. Ve anlıyorum. Bir şey istiyorsun, o yüzden benden bir şey buldun." Öne doğru eğilirken bir parmağını kaldırarak durakladı. "Ama bir sorun var. Keşfettiğin o adam mı? O benim için yeterince önemli değil. Onu korumayacağım ve evliliğini mahvetmen umurumda değil."

Bianca'nın hazırlandığı tüm yanıtlar arasında bu yoktu. Abigail'in hayatındaki adamın onun zayıf noktası olduğundan emindi -hayır, *emindi*-. Ama yakınından bile geçmiyordu.

Planı işe yaramayacaktı. Bianca bunu fark ettiğinde gözyaşlarına boğuldu.

Abigail onun omzuna dokundu. "Konuş benimle."

Bianca yaptı. Lisede tanışmalarından ölümüne kadar Joey'nin tüm hikayesini ona anlattı. Polisin onun davasını araştırmayı bırakması da dahil.

"Wes," dedi Bianca. "O dedektif Wes'in yaptığını düşünüyor ama onu tutuklamak için elinde yeterli kanıt yok."

"Bundan emin mi?"

Bianca başını salladı. Wes'ti. Öyle olmalıydı.

Abigail'den sessizlik. Bu o kadar uzun sürdü ki Bianca ne düşüneceğini bilemedi. Belki de çıkıp gidecekti. Belki de polisi arayıp onu ihbar edecekti.

O yapmadı.

"O zaman şu piçi yakalayalım," dedi Abigail.

W

Es telefonda Abigail'e bakar, Bianca ile arasındaki bağlantıyı hâlâ kuramamıştır. Ona doğrultulan silah biraz dikkatini dağıtıyor. Aptal değil ama beyni de kesinlikle aptal değil.

tam kapasite çalışıyor.

Abigail iç çekene kadar birbirlerine bakarlar. "Biliyorsun, senin için ayağa kalktım. En azından ilk başta. O dedektifi aradım ve senin kimseyi takip etmene imkan olmadığını söyledim."

"Peki ne değişti?"

Abigail başıyla yerdeki telefonu işaret ediyor. "Sen tutuklanmadan önce Bianca beni aradı." Başını yana eğerek Wes'e baktı. "Onu çok iyi tanı mıyordun, değil mi?"

"Eğer onu seni tanıdığım gibi tanıyıp tanımadığımı soruyorsan, hayır." "Seksten bahsetmiyorum."

"Hayır," diyor. "Onu gerçekten hiç tanımadım."

"Senin hakkında çok şey biliyordu," diyor Abigail. "Masadaki park etiketi de dahil."

Park etiketi. Uzun zamandır bunu düşünmemişti. Sahip olduğunu bile unutmuş.

Yapmamalıydı.

Etiket şehir merkezindeki bir garaj içindi, saat başına ücret alan pahalı bir garaj. Wes ve Ivy'nin bunu alacak paraları yoktu ama Ivy'nin şirkette çalışan bir arkadaşı vardı. Ivy'ye bir çıkartma verdi ve şehir merkezinde park edecek bir yere her ihtiyaç duyduklarında bunu kullandılar.

Ivy'nin 4Runner'ı göle atmadan önce sakladığı tek şeylerden biriydi.

Ivy arkadaşından başka bir çıkartma istemek istemedi, bu yüzden ellerinde olanı sakladı ve yeni arabalarına yapıştırdı. Saab'a. Sonunda yapışmayı bıraktı, bu da Wes'in arabayı aldığı bir gün oldu. Önce cebine, sonra da masasının çekmecesine koydu ve bir daha da aklına gelmedi.

Parçalar yerine oturmaya başladığında Wes kafasının içinde bir klik sesi duyar. O etiket artık polisin elindeydi. Çalınmış bir arabadan çıkarılması zor bir şey.

Ama resim tamamlanmadı. Hâlâ birkaç boş nokta var.

"Çıkartma," diyor. "Bunun önemli olduğunu nereden biliyordun?"

"Arabanızın bir fotoğrafı. Çıkartma üzerindeydi ve onu gören Bianca'ydı."

Tabii ki. Arabalarının fotoğraflarını düşünmemişti bile. Suçluların nasıl ve neden yakalandıklarının mükemmel bir örneği. Çok az kişi her şeyi düşünebilir, kendisi de dahil.

"Bu hala neden yalan söylediğini açıklamıyor," diyor.

"Sırf birlikte yattık diye sana yardım edeceğimi mi sandın?"

"Yine soruya soruyla cevap veriyorsun."

"Joey yüzünden," diyor. "Lisedeyken Bianca'nın erkek arkadaşıydı."

Haber fiziksel bir darbe gibi çarptı. Wes'in hiçbir fikri yoktu. Bianca için her şey kişiseldi ve Abigail'i de bu işin içine sokmuştu.

Eski bir söz doğrudur: Cehennemde öfke yoktur. Wes bunu Ivy'den biraz biliyor.

"Ama neden-"

"Birini öldürüp kurtulmana yardım edeceğimi mi sanıyorsun?" Abigail alay eder. "Ben senin kız arkadaşın değilim, Wes. Ben sadece Ivy'nin dönmesini beklerken yattığın kişiyim."

"Joey ve Bianca'dan haberim yoktu," diyor.

"Biliyordum. Park etiketinin masanızda olduğunu da biliyordum. Hatta polis gelmeden önce hâlâ orada olup olmadığını iki kez kontrol ettim."

"Ama neden ona yardım ediyorsun? Anlamadığım şey de bu-"

"Anlamana gerek yok," diyor Abigail. "Odaklan Wes. Senin endişen sana doğrultulan silah olmalı."

Wes'in Abigail ve Bianca'nın nasıl bir anlaşma yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktur ama haklıdır. Detaylara ihtiyacı yok. Aralarında her ne olduysa, Abigail'in polise yalan söylemesini içeriyordu.

"Her şeyi bilmiyor olabilirim ama bu kadarı yeterli," diyor sonunda. "Bianca yüzünden yalan söylediğini biliyorum."

Kadın ona gülüyor. "Sanki polis sana inanacak. Gerçi onları ikna etmek için bolca vaktin olacak çünkü bir daha kefaletle çıkamayacaksın."

"Beni ihbar mı edeceksin?"

"Aynen öyle."

"Gerçekten mi? Onları nasıl arayacaksın?" Wes aşağıyı işaret eder. Telefonu yerde, ayağının yanındadır.

"Bana doğru tekmele," diyor. Eli hâlâ silahı kavırıyor ama biraz titriyor. Gülümseme sırası onda. "Gel ve al."

—

Heath ne kadar çok konuşursa, o kadar mantıklı oluyor. Eğer Ivy hapisten uzak kalmak istiyorsa.

Öyle.

"Wes kefaletle serbest bırakıldı," diyor. "Ve eğer onu bulurlarsa, daha fazla suçlamayla karşı karşıya kalacak ve ikinci kez kefaletle serbest kalamayacak. *Sizin* için en iyisinin ne olduğunu düşünmeniz gerekiyor."

Hepsi doğru. Ivy bunu biliyor ve hâlâ burada oturmasının tek sebebi de bu.

Hala dinliyorum.

Heath, "Polise, yardım için sana geldiğini söyle." dedi. "Ve sen reddettin."

"Onu reddettiğime inanacaklarını sanmıyorum."

"Haklısın." Heath onun elini sıktı. "Bir saniye düşünmeme izin ver."

Wes ona ne yapacağını ya da nereye gideceğini söyleme zahmetine girmeden, hiçbir uyarıda bulunmadan oradan ayrıldı.

Bir ihanet.

Ivy bütün gün bu düşünceden kaçmış, bunu yapmasının başka bir nedeni olduğunu ummuştı. Ondan her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir işaret bekliyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Ne bir not, ne bir arama, ne de bir mesaj. Poliste olmayan yeni numarasından bile.

Heath haklı. Şu anda fazla seçeneği yok ve Wes de hiçbir yerde değil.

"Hadi detaylıca inceleyelim," diyor. "Tam olarak ne söyleyeceğimi bulmam gerekiyor."

"Belki Wes deli gibi davranıyordu?" Heath diyor ki. "Kontrolden çıkmış, uyuşturucu almış gibiydi. Seni korkuttu, sen de yardım etmedin ve ona para vermedin." Heath ayağa kalkıyor, bu hikayeye gittikçe daha fazla dalıyor, konuşurken çılgınca hareketler yapıyor. "Sinirlendi, gerçekten sinirlendi ve ... belki de seni bağladı? Seni bağladı, paranı ve arabanı çaldı?"

Ivy Heath'e aklını kaçırmış gibi bakıyor. "Wes bunu asla yapmaz."

"Önemli değil. Bu hikâyeyi satmak zorundasın."

"Wes'i suçlamakla ilgili söylediklerini anlıyorum." Ivy ayağa kalkar, kazadan dolayı biraz titrer. Ve bu konuşmadan. "Ama polise beni bağladığını söyleyemem."

"Ivy, seni *takip ettiğini* unuttun mu? Bu konuda polise gittiğini?"

Evet, hatırlıyor. Onları bu karmaşaya sokan şeyin bu olduğunu da hatırlıyor.

Bu farklı. Heath, Wes'i asla çıkamayacağı kadar derin bir çukura gömmesini öneriyor. "Uyuşturucu kullandığını ya da beni kısıtladığını söylemiyorum," diyor. "Bunun için beni asla affetmez."

"Kimin umurunda?" Heath onun yanında ayağa kalktı, vücudu gergindi. "Tanrı aşkına, uyan artık. Wes gitti ve *seni geride bıraktı*."

"Heath-"

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Evet. Evet, öyle. Çünkü onun yaptığı bir şey yüzünden çoktan tutuklandı ve ağzını kapalı tuttu. "Başka bir şey düşünmeliyiz."

"Ama bu işe yarayacak."

"Heath, bunları söyleyemem-"

"Hayır. Bahanelerini duymak istemiyorum. Yeterince duydum." Ondan uzaklaşıyor. Şimdi volta atan o. "Sana inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum. *Yıllarca* sana kazık attı. Yalan söyledi, manipüle etti, oyunlar oynadı. İlişkiniz o kadar zehirli ki leş gibi kokuyorsun."

"Bana bağırmayı kes," diyor.

Ona doğru geliyor ve avucunu yanağına koyuyor. "Ivy, bu ondan sonsuza dek kurtulman için bir şans." Sesi daha yumuşak, öfkeden eser yok. "Yeni bir başlangıç."

Yeni bir başlangıç kulağa güzelden de öte geliyor. Kulağa harika geliyor. Ivy geçmişte yaptıklarından ve bu gece yaptıklarından uzaklaşmaktan başka bir şey istemezdi. Bunların hiçbirinin yaşanmadığı bir hayat yaşamak.

Bunu görebiliyor. Fair Valley'den uzakta, her şeyin yeni olduğu farklı bir kasabada yaşamak. Joey Fisher'ın peşini bırakmadığı, gece araba kullanırken her seferinde onu düşünmediği bir yer. Kimse Joey'i, Karen'ı ya da Wes'in tutuklandığını bilmeyecekti.

Mutlu olabilirler. Geçmişlerinden kurtulabilirlerdi. Hepsinden. Belki, sadece belki, ayrılmayı bırakabilirlerdi.

Ivy, bu hayatı yeni işler ve yeni arkadaşlarla inşa ederken resmediyor. Doğum günlerini ve yıldönümlerini kutlamak için Maxwell's'in daha iyi bir versiyonu olan yeni bir favori restoran. Neye benzediğini, ne yiyeceklerini bile görebiliyor. Ne kadar güleceklerini.

O hayali restoranda otururlarken, masanın karşısındaki Wes'e gülümser.

Onun önünde eriyip gidiyor. Wes orada olmazdı.

Heath'in dediğini yaparsa, Wes'in hayatını mahvedecek.

Onları yok edecek. Böyle bir şeyin geri dönüşü yoktur.

Bu yeni başlangıç kulağa o kadar da iyi gelmiyor, çünkü Wes'siz olacaktı.

Sonsuza

kadar. *Bù*

kěnéng.

İmkansız.

Bu da ona tek bir seçenek bırakıyor: Kaçmak.

Wes'in kaçtığı yoldan kaçmak zorunda, çünkü birisinin arabasını tarif etmesi ve polisin Karen'a çarpanın o olduğunu anlaması uzun sürmeyecek.

Ivy aceleyle Heath'ten uzaklaşır ve odadan çıkar. Giderken son dakikada bir karar verir. Ön kapıdan çıkmak yerine, fuayedeki masadan arabasının anahtarlarını alır ve garaja yönelir. Arkasında Heath bağırıyor. Takip ediyorum.

"Bunu yapma," diyor. "Lütfen, Ivy. İşleri daha da kötüleştireceksin."

Ama onu fiziksel olarak durdurmuyor. Ellerini onun üzerine koymuyor. Heath onun kendi arabasına binişini ve garajdan çıkışını izler, onun hurda arabasının etrafında manevralar yapar. Neredeyse hiç çaba gerektirmiyordu. Bu kadar akıllı bir araca alışık değildi.

Heath garajdan dışarı bakar, başını ona doğru sallar. Belli ki üzgün.

Hayal kırıklığına uğramış.

O anlamıyor. Hiç anlamadı.

—

Ivy doğruca eve gider. Polis bu arabayı değil, onun arabasını arayacaktır ve nakit olarak satabileceği bir şeyler almak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardır. Çoğunlukla mücevher. Çok fazla parası yok ama her küçük parçanın yardımı olacaktır.

Arabasını apartman kompleksinin ana binasının arkasına, ana otoparktan uzağa sürer ve bahçeli apartman avlularını ayıran sıva duvarların yanına yanaşır. Binaya girdiğinde oturma odasının ışığının açık olduğunu fark eder.

Öyle olmamalı.

Belki de polis çoktan gelmiştir. Neredeyse gidecekti ama önce koridordaki kapısını kontrol etti. Kapalı ve kilitli. Belki de ışığı açık bırakmıştır.

Yine de kapıyı yavaşça açar ve koridordan aşağıya, oturma odasına bakar. Verandaya açılan sürgülü cam kapı açık. Duvardaki metal çerçeve eğrilmiş. Onu duyduğunda kaçmak için arkasını döner.

"Ivy."

Wes. Sesi Ivy'yi durduruyor. Her zaman. Oturma odasına koşar ve onu masanın yanında dururken bulur.

elini ona doğru uzattı. "Hey, bebeğim," diyor.

Ivy kollarını onun boynuna doluyor. Adam bir kolunu onun beline dolayarak vücudunu kendi vücuduna bastırıyor.

"Sen bana geldin," diyor.

"Her zaman yaparım." Kelimeleri tam olarak söylemiyor; onları soluyor.

"Polisler peşimde olsa bile."

"Peki ya vahşi atlar? Sizi sürükleyebilirler mi?"

Adam gülümsüyor. Yüzünü görmeden anlıyor. "Asla," diyor.

Ivy, o kaybolduğundan beri vücudunun ilk kez rahatladığını hisseder. O iyi. *Onlar* iyi.

Heath hatalıydı. O da yanıliyordu. Wes ona ihanet etmedi ve Ivy bunu bilmeliydi. Bunu düşünmekten daha iyisini bilmeliydi.

Sonunda ayrıldıklarında kanı görür.

Gömleğinin her tarafına bulaşmış. O kadar çok var ki nereden geldiğini anlayamıyor. Ivy yarayı bulmak için uzanıyor.

Kadının yanında olmayan koluna doğru başını sallıyor. Pazusunun etrafına bir havlu bağlanmış, kan havlunun içinden sızıyor. "Vurulдум."

"*Vurulmak mı?*"

Wes başını sallar. Otururken biraz yüzünü buruşturur. İlk yardım çantası bir şişe Advil ile birlikte sehpanın üzerinde duruyor. "O kadar da kötü değil."

"Hastaneye gitmeliyiz," diyor. "Şimdi. Kalkmana yardım edeyim." "Ben iyiyim. Olduğundan daha kötü görünüyor."

"Bir doktora ihtiyacın var."

"Gitmiyorum," diyor. "Beni tekrar hapse atacaklar ve asla çıkamayacağım."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Geri dönmeyeceğim."

Onun yanındaki kanepeye yığılır, aklı başından gitmiştir. Kurşun yaraları hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama bu kadar kan iyi olamazdı.

Ivy kolundaki havluyu çıkarır ve kolunu yukarı iter. Kötü görünüyor ama korktuğu kadar kötü değil. Kurşun omzunun birkaç santim altındaki deriyi yırtmış ama delik yok. İçinde kurşun yok. Antiseptik şişesini alır ve temizlemeye başlar.

"Seni polis mi vurdu?" diyor.

"Abigail."

Parçaları birleştirmeye çalışır gibi başını sallıyor. "Anlamıyorum."

"Abigail tanık. Kaza hakkında tartıştığımızı duyduğunu söyledi."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Uzun hikaye."

Şimdi anladım. Abigail gerçekten onun telefonundaki sestir. Şu anda bir önemi yok.

"Buraya nasıl geldin?" diye

soruyor. "Onun arabasını aldım."

Ivy yarayı antibiyotik kremle kaplar, üzerine bir ped yerleştirir ve her yerini gazlı bezle sarar. İşini bitirdiğinde telefonu çalar.

"Yakında gelecekler," diyor sol elini ekranı açmak için kullanarak. "Onu bulmaları an meselesi. Biri silah sesini duymuş olmalı."

"Onu bulmak mı? Ne yaptın?"

"Sanırım yaşıyor, ama bilmiyorum. Ona sopayla vurdum." "Aman Tanrım."

Wes kaşlarını çatır, telefon ekranına bakar. Telefonu ona doğru çevirir. Fair Valley Polis Departmanı'ndan bir tweet.

Son dakika:

Nightingale Lane'de vur-kaç olayı. Polis koyu mavi ya da siyah iki kapılı bir coupe arıyor. Kısmi plaka 157.

"Bu numaralar plakanızda yazıyor," diyor. Kadın başını sallıyor. "Bu gece ben de biraz sorun yaşadım."

"Başka bir vur-kaç olayına ihtiyacımız olduğunu mu düşündün?"

"Bu bir kazaydı. Böyle olmasını istememiştim." Ve istememişti de. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki sanki yetişemiyordu. "Heath'e gittim ama deli gibi konuşuyordu, ben de oradan ayrıldım. Arabası bende."

"Heath deli gibi mi konuşuyor? Söylemiyorsun."

Wes bunun yarısını bile bilmiyor ama şimdi zamanı değil. "Polis seni arıyor," dedi. "İkimiz için de. Şu anda bizi izliyor olabilirler."

"Biliyorum. Gitmek zorundayız." "Ama-"

"Eğer bu gece yaptıklarımızdan dolayı ikimiz de hapse girersek, birbirimizi bir daha asla göremeyiz," diyor. "Asla."

Adam haklı. Anne ve babası gibi hapiste olacaklar ve birbirleriyle iletişim kuramayacaklar.

Wes orada olmadığına bile o *oradaydı*; her zaman onu görme seçeneği vardı. Ama şimdi buna sahip olmadığını düşünüyor. Yıllarca. Belki de sonsuza dek.

Bu fikir, kalbinin mümkün olduğunu bilmediği bir şekilde acımasına neden olur.

Ivy ilk kez onunla tartışma isteği duymuyor.

"Tamam," der.

"Bavulunuz hafif olsun. Telefon yok, elektronik eşya yok," diyor.

"Banka kartınızı getirin." Ivy yatak odasına gider ve dolabının önünde donmuş bir şekilde durur. Nereden başlayacağını bilemez. Hayatında ilk kez, keşke

Kıyamet günü hazırlayıcılarını dinledim ve bir kaçış çantası yaptım.

Pişmanlık için zaman yok. Hiçbir şey için zaman yok. Ivy sırt çantasını aldı ve içine birkaç kıyafet tıktırdı. İç çamaşırları, tişörtler, taytlar. Bir kazak ve bir yelek, çünkü nereye gidecekleri hakkında hiçbir fikri yok. Tuvalet malzemeleri için, en temel ihtiyaçlar. Sadece gerçekten onsuz yaşayamayacağı şeyler.

Hepsini toplaması beş dakikadan az sürer. Duygusal şeyler de dahil olmak üzere geri kalanı kalacaktır. Çerçevesiz fotoğraflar, notlar ve Wes'in yıllar boyunca ona verdiği hediyeler. Hiçbirini sığdıramaz.

"Hadi," diyor Wes.

Her şeyi geride bırakarak yatak odasından çıkar. Wes, beyzbol şapkası, yeni bir tişört ve sağlam koluna asılı bir sırt çantasıyla onu beklemektedir. Hâlâ tıraş olmamıştı. Wes haberlerde sürekli gösterilen fotoğrafa neredeyse hiç benzemiyordu.

"Umarım bir planınız vardır," diyor.

Onu öpmek için eğiliyor, başını döndürecek kadar yavaş ve derin. "Her zaman bir planım vardır," diyor. "Önce bir tornavidaya ihtiyacım var."

Iyirmi dakika. Wes'in ihtiyacı olan tek şey buydu. Heath'in arabası bir seçenek değildi. Bu bir Tesla, yepyeni ve kolayca takip edilebilir. Heath muhtemelen telefonuna bakıyordu, gittiği her yeri izliyordu.

Abigail'in Toyota'sını kullanmak zorunda kaldılar. Wes, Ivy'nin apartmanının arkasına park etmiş eski bir Honda'nın plakasını aldı ve biraz daha zaman kazanmak için değiştirdi. Bir ATM'de durup Ivy'nin çekebildiği kadar para çekmesine yetecek kadar.

Polis bunu öğrenecekti -işlemi ve güvenlik kamerasındaki Ivy'yi göreceklerdi- ama o zamana kadar çoktan gitmiş olacaktı. Öyle umuyordu.

"Şimdi kartı dışarı at," dedi ona.

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra anladı. Banka kartını bir daha kullanamaz. Asla. Ivy onu kaldırımındaki çöp kutusuna attı.

Bankadan doğruca alışveriş merkezinin otoparkına gitti. Ama park yerine girmek yerine, Abigail'in arabasını başka bir yere bırakmak için bloğun etrafından dolaştı. Gerçekte olacakları yere değil. Hesaplanmış bir riskti çünkü birkaç blok yürümek anlamına geliyordu ama polisin şehri nasıl terk ettiklerini öğrenmesi riskini almak istemiyordu. En azından hemen değil.

Zihni dönmeye devam ediyor, unutmuş olabileceği herhangi bir şeyi arıyordu. Park etiketi gibi. Her zaman bir şey vardır, polisi doğrudan onlara yönlendirebilecek küçük bir şey. Neyse ki nereye gittikleri hakkında hiçbir fikirleri yok.

Wes ona sahte isimler kullanmaya başlamaları gerektiğini söyledi. "Birlikte yolculuk ettiğimiz adam benim kim olduğumu bilmiyor. Ona söyleyemeyiz."

"Adem ve Havva," dedi.

"Hayır."

"Romeo ve Juliet mi?"

"İntihar ettiler." "John ve
Yoko," dedi.

"Dur. Uygulama için sahte bir profil oluşturmak zorunda kaldım. Bu
adam zaten adımın Mark olduğunu sanıyor."

"Mark mı? Dünyadaki onca isim arasından *Mark*'ı mı
seçtin?" Omuz silkti.

"O zaman Cleo olmak zorundayım,"
dedi. "Neden sen-"

"Mark Antony ve Kleopatra."

Ona onların da intihar ettiğini söylememiş.

Sokak lambalarından kaçınmak için kaçarak bir köşeyi döndüler.
Rolling Hills Alışveriş Merkezi'nin boş kabuğu önlerinde belirdi. Otoparka
girmeden önce onu durdurdu.

"Bundan emin misin?"

"Eminim," dedi.

"Çünkü bu bir oyun değil. Hayatımızın geri kalanı boyunca kaçacağız."

"Her zaman can sıkıcı ve sinir bozucu mu olacaksın?" diye sordu.

"Tabii ki. Sen de öyle."

Parmağının ucuyla onun burnuna dokundu. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Onu alnından öptü. "Sadece bana bir
arabayla çarpma."

—

Araçları park yerinde onları bekliyordu. Minibüsün dışı ev gibi görünecek
şekilde boyanmıştı. Zekice. Biraz dikkat çekiciydi ama yine de zekiceydi.
Sürücü profilindeki resme tıpatıp benziyordu: genç, biraz pasaklı, biraz
kafası güzel.

Şimdi Wes minibüsün arkasında, küçük yaşam alanının içinde, Ivy ise
önde şoförleriyle birlikte oturuyor. Tüm dünyayı gezmiş ve her şeyden
biraz konuşuyor. Ivy de öyle. Çeşitli dillerde kırık dökük kelimeler ve
cümlelerle konuşuyorlar.

Wes bunların hiçbirini anlamıyor. Kaliforniya'dan doğruya doğru giderken yolu izliyor.

Kim bilir burada ne kadar kaçacaklar. Gerçek isimleri yok, sosyal güvenlik numaraları yok, biraz para ve sırt çantalarında ne varsa onun dışında hiçbir şey yok. Birkaç hafta, belki bir ay. O kadar dayanabilirlerse her şey yoluna girecek ve polis başka suçlara yönelecek. Belki o zaman kız kardeşiyle temas kurabilir. Stella Ivy'den nefret ediyor olabilir, ama kardeşini seviyor.

Ancak çok ama çok şanslı olmadıkları sürece bu bir seçenek bile olmayacak. Şimdi ve o zaman arasında uzun bir yol var.

Wes uyanık kalmak için kendini zorlar, gözlerini kapatma dürtüsüyle savaşıyor. Sonunda Ivy kendini ve yabancı dil bilgisini tüketir. Minibüsün arkasına sürünür ve Wes'in yanındaki kanepeye -yatağa- kıvrılır.

"Kolun nasıl?" diyor. "Ağrın var mı?"

"Bütün minibüs ot gibi kokuyor. Pek bir şey hissetmiyorum." İç çekiyor. "Başaracağız. Bunu hissedebiliyorum."

Nereye? Sormuyor, bilmiyor. Bunun başka türlü olabileceğini düşünmekle meşgul.

Wes ona yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Keşke yapmasaydın." "Neyi yapmamış olmayı?"

"Polisi aradım."

"Keşke beni takip etmeseydin," diye fısıldıyor.

Biraz doğruluyor ve ani bir hareketle onu itip kakıyor. "Ne dedin sen?"

"Beni takip etmemeliydin," diyor, sesini hâlâ alçak tutarak. "Bana o fotoğrafları ve yer mantarlarını gönderdin. Tanrım, şu lanet mantarlar."

"Ama ben yapmadım."

Kaşlarını çattı. "Sen yaptın. Sen olduğunu bu şekilde anladım."

"Ivy," diyor, "seni asla takip etmedim. Sana o şeylerden hiçbirini göndermedim."

"Tabii ki yaptın."

"Yaptığımı sanmıştım. Numara yaptığımı."

Başını sallıyor. "Hayır." "O
zaman kim?" diyor.
Sorarken bile cevabı biliyor.

EPİLOG

ALTI AY SONRA

MILO: *Broken Men* podcast'inin 127. bölümüne hoş geldiniz. Ben Milo ve burada yardımcı sunucularım ve gelmiş geçmiş en iyi iki adam olan Brock ve Diego ile birlikteyim. Bugün bizimle birlikte çok özel bir konuğumuz var. Ama ona gelmeden önce, Wes Harmon ve Ivy Banks hakkında konuşalım. Herkesin onları hatırladığını biliyorum.

Unutmak zor. Kaç kişi öldü? İki mi, üç mü?

DIEGO: İki kişi. Joey Fisher ve Siphon'daki kadın. Abigail. Ayrıca hastanedeki dedektif.

Karen. Yine de yaşadı. Bu onlar kaybolmadan hemen önceydi.

Wes ve Ivy bizim Bonnie ve Clyde'ımız gibiler.

DIEGO: Banka ya da benzin istasyonu soymamaları dışında.

BROCK: Bildiğimiz kadarıyla.

Kesinlikle. Wes ve Ivy hakkında bilmediğimiz çok şey olduğundan şüpheleniyorum. Bu da bizi konuğumuza getiriyor. Heath, programa hoş geldin.

Beni ağırladığınız için teşekkürler.

MILO: Heath'i ilk olarak her şey olup bittikten sonra yerel bir haber programında röportaj yaparken gördüm. Heath, Ivy'nin bir arkadaşıydı, bu yüzden ona ulaştım ve sonunda onu podcast'te bize katılmaya ikna ettim. Heath, bunu yaptığın için çok teşekkürler.

Sorun değil.

Tam bir ifşaat. Bir süre önce Ivy Banks ile bir barda tanıştım ve birlikte bir şeyler içtik. İnternette bir fotoğrafımızı paylaştığında pek mutlu olmadım diyelim. Nişanlımla aramda büyük bir soruna neden oldu.

Eski nişanlını kastediyorsun.

Aslında Ivy'nin seninle barda tanıştığı o geceyi hatırlıyorum. Wes ve Ivy hep böyle şeyler yaparlardı. Her zaman birbirlerini kışkırtmaya çalışırlardı.

MILO: İnanın bana, bunu herkesten daha iyi biliyorum. Ama benim hakkımda konuşmak için burada değiliz, en azından bugün değil. Ivy'yi çocukluğunuzdan beri tanıyorsunuz. Bu doğru mu?

HEATH: Evet, komşuyduk ve birlikte büyüdük.

MILO: Onu çok iyi tanıdığınıza göre, nerede olduklarına dair bir fikriniz var mı?

Hayır, hiç de değil. Polis de bana aynı soruyu sordu ama gerçekten bilmiyorum. O da ben de Humboldt County'deniz, Wes de Michigan'dan ama o iki yere de gittiklerini düşünemiyorum. Şimdiye kadar bulunurlardı.

Ondan hiç haber almadınız mı?

Tek kelime etme.

O gece sana geldi, değil mi? Arabasını dedektife çarptığında?

Yaptı ve berbat haldeydi. Cidden aklını kaçırmıştı. Ona polise gitmesi gerektiğini söyledim, hatta arabamı ödünç verdim. Ortadan kaybolacağından haberim yoktu. Ama muhtemelen tahmin etmeliydim, çünkü onunla karakola gitmemi istemedi. Doğru şeyi yapacağına güvenmiştim.

MILO: En azından arabayı geride bıraktı, değil mi?

Evet, arabamı geri aldım.

MILO: Onunla olan ilişkinize geri dönelim. Ivy ile büyümek nasıl bir şeydi?

Kesinlikle sahip olduğum en yakın arkadaşımdı ama Wes'le tanıştığında her şey değişti.

DIEGO: Ne zaman oldu bu?

Üniversitede, UC Davis'teyken. Onunla Wes'i Şükran Günü için eve getirdiğinde tanıştım. Yanlış hatırlamıyorsam son sınıftaydılar. Tatil için Ivy ile gelmişti çünkü Michigan'a uçamayacak kadar parasızdı.

Her neyse, o noktada oldukça mide bulandırıcıydılar. Her zaman gülümsüyorlardı. Wes ailesine karşı kibardı, hatta çamaşırları yıkamaya yardım etmeyi bile teklif etti.

bulaşıkları yıkar ya da çöprü çıkarırdı. İyi birine benziyordu ama görünüş aldatıcı olabilir, değil mi?

Elbette yapabilirler. Ivy beni kesinlikle kandırdı.

Mesele de bu. Gerçek şu ki, Wes'i tanıımıyordum bile. Ivy'yi tanıyordum ve Wes'in yanındayken aynı şekilde davranmadığını biliyordum. Şükran Günü'nden sonraki Cuma günü, akşam yemeği için ailesine katıldım. Gördüklerim beni şaşkına çevirdi.

DIEGO: Bunu detaylandırmanız gerekiyor.

Ivy Wes'le ilgilenmeye çalışıyordu. Bardağının dolu olduğundan emin olmak ya da başka bir ruloya ihtiyacı olup olmadığını sormak ya da her neyse. Bu beni rahatsız etti. Orada oturmuş, "Gerçekten mi?" diye düşünüyordum. Sahip olduğum herhangi bir bardağı doldurmaktansa koluma yumruk atmayı tercih ederdi. Wes ortaya çıktı ve birden June Cleaver oldu.

Bu kulağa iyi gelmiyor.

Yalan söyleyemem. June Cleaver gibi davranan bir kız o kadar da kötü değil.

Ivy için iyi değildi. Ona ne yaptığını bilmiyordum ama o birlikte büyüdüğüm kişi değildi. O *benim* Ivy'm değildi.

Ondan hoşlanıyor gibiydin. Hiç de değil. Benim

için bir kız kardeş gibiydi. DIEGO: Elbette öyleydi.

Peki bir şey yaptın mı? Onunla bu konuda konuştun mu?

Şükran Günü'nde değil, onunla konuşmadım. Ama evet, yanlışlıkla Wes'in kucağına bir bardak kırmızı şarap döktüm. Ve bir saat kadar telefonunu aldım, kanepede bir minderin arkasına düşürene kadar onu her yerde arattım. Ama ilişkilerine falan müdahale etmedim. Çünkü o sırada Ivy hâlâ üniversitedeydi. Ne kadar sürebileceğini düşündüm. Bir ay daha mı? Hayır. On yıl. On yıl.

Uzun zaman oldu, kardeşim.

MILO: Yani hiçbir zaman bir Wes hayranı olmadığınızı söyleyebilir miyiz?

Hiç arkadaş olmadık. Muhtemelen onu sürekli ondan uzaklaştırmaya çalıştığım içindir.

MILO: Bize bundan bahset. Ne tür şeyler yaptınız?

Onu terapiye götürmeye çalıştım. Belki başka birinden duymaya ihtiyacı vardır diye düşündüm. Bir profesyonelden. Ona daha iyisini hak ettiğini ve Wes'le yaşadığı şeyin aşk olmadığını söyleyebilecek biri. Aşkın olmaması gereken her şeydi. Buna inanmıştım. Gerçekten inanıyordum.

Bu kadar mı? Terapi mi?

DIEGO: Burada tüm hikayeyi anlamadığınızı hissediyorum.

Um . . . Kesinlikle yapmamam gereken bazı şeyler yaptım. Kısa bir süre önce şehir dışında olmam gerekiyordu ama geri döndüm ve bazı şeyler gönderdim. Ayrıntıların pek önemi yok ama biraz çılgınca şeyler yaptım. Tekrar bir araya gelmek istedi.

ve ben sadece ... Buna inanamadım. Her şeyden sonra, hala onu istiyordu.

Sanırım söylemeye çalıştığım şey, ilişkilerine hakkım olandan çok daha fazla müdahale ettiğim. Ama bu iyi bir yerden geliyordu, çünkü Ivy'yi önemsiyordum. Onu böyle bir ilişki içinde görmek istemedim.

DIEGO: Ama işe yaramadı.

Hiç de değil.

Bu ağabey-kardeş olayını yuttuğumdan emin değilim. Ona biraz aşık mıydın gibi geliyor.

Bilmiyorum. Belki de ona aşık olmuşumdur.

DIEGO: Sadece aşık mı oldun?

Gerçekten kötü bir durumda olduğuna inanıyordum. Ve onu bu durumdan kurtarmak istedim. Bana göre ilişkilerindeki her şey yanlıştı. Saplantı, şehvet, bağımlılık... ne dersiniz deyin. Ama aşk değil. Wes ve Ivy önüne çıkan her şeyi yok eden bir insan kasırgası gibiydi.

Bu aslında oldukça derin.

Aslına bakarsanız yanılan bendim. Aslında şimdi onları çok daha iyi anlıyorum.

Nedenmiş o?

Biriyle tanıştım.

DIEGO: Uh-oh.

Evet. Ve bu bana birkaç şeyi fark ettirdi.

MILO: Mesela?

Ivy için ne hissetmiş olursam olayım, bunun aşk olmadığını biliyorum. *Gerçek* aşk değildi, çünkü ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdi biliyorum.

Vay canına, bu çok büyük. Bize ondan bahset.

Adı Bianca, ve o . . . Tamam, bekle. Öncelikle, Ivy ve Wes olmasaydı Bianca'yla asla tanışamazdım. Sizin yerel haberlerde yaptığınız röportajın aynısını görmüş ve bir soru sormak için benimle sosyal medya üzerinden iletişime geçti.

Kızlar buna ne diyor? Serendipity falan mı?

DIEGO: Şans. Buna şans denir.

Ne oldu peki? Onunla görüşmeye başladın ve aşık mı oldun?

Temel olarak, evet. Bianca Wes'i tanıyordu, ben de Ivy'yi tanıyordum ve konuşacak çok şeyimiz olduğu ortaya çıktı. Olanlar göz önüne alındığında, ikimiz de iyi bir durumda değildik ve aramızda doğal bir bağ oluştu. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama hayatım Ivy olmadan çok daha güzeldi.

Böyle olması çok komik.

Biliyorum, değil mi? Nasıl hissettirdiğini tarif etmek imkansız, sanki kelimeler yetmiyor. Ivy bunu Wes için hep söylerdi.

DIEGO: Kendi ilişkini Wes ve Ivy'ninkiyle mi kıyaslıyorsun?

Açık olmak gerekirse, Bianca ve ben Wes ve Ivy gibi değiliz. İkimiz de o kadar dramatik değiliz. İlişkimiz saygı ve güvene dayanıyor ki Wes ve Ivy'de bu hiç olmadı. Aynı zamanda, yargılamamanın bana düşmediğini de fark ettim. Herkes kendisi için doğru olanı seçmeli.

MILO: Wes ve Ivy hakkındaki fikrini değiştirdin mi?

Birbirlerine yüzde yüz aşıklandı ve muhtemelen hala da öyleler. Dışarıda bir yerlerde olduklarından, günde on kez ayrılıp tekrar bir araya geldiklerinden hiç şüphem yok. Eminim onlarla konuşabilseydiniz, mutlu olduklarını söylerlerdi.

MILO: Ama bu sağlıklı mı? Yoksa zehirli mi?

Bilmiyorum. Bu noktada *toksik* kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, bu kelime çok fazla kullanılıyor. Ama kim biliyor ki? Ve böyle bir şeyi kim yargılayabilir, çünkü kim gerçekten "işlevsel" bir ilişki içinde? Cidden, öyle birini tanıyor musun?

Hayır.

Kesinlikle hayır.

DIEGO: Yüzde yüz işlevsel değil, hayır.

HEATH: Kesinlikle.

Öğrendiğın şey bu mu yani? Kimsenin işlevsel bir ilişki içinde olmadığını, hepimizin berbat durumda olduğunu ve diğer herkesi de berbat ettiğimizi mi?

Bundan daha büyük bir şey. Aşk dünyayı döndürür derler ya? Bu tam olarak doğru değil. Dünyayı aşk *döndürür*.

MILO: Kim olduğun da umurunda değil. Aşk senin için geldiğinde, işin biter.

Azrail gibi mi?

DIEGO: Daha çok bir psikopat gibi.

HEATH: Adına ne dersiniz deyin, sonuç aynıdır: Sevgi her zaman kazanır.

TEŞEKKÜRLER

Başta menajerim Barbara Poelle ve editörüm Jen Monroe olmak üzere bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan pek çok kişiye teşekkür etmeliyim. Pandeminin ilk günlerinde yazdığım korkunç kitabı atmama izin verdiler ve onun yerine bunu yazdım (umarım korkunç değildir).

Lauren Burnstein, Dache' Rogers, Jessica Mangicaro, Jin Yu, Jeanne-Marie Hudson, Craig Burke, Candice Coote, Tawanna Sullivan, Emily Osborne ve çok daha fazlası dahil olmak üzere Berkley'deki tüm ekibe çok teşekkürler. Yaptığınız her şey için minnettarım.

Beni doğru noktada tutan inanılmaz redaktörüm Elizabeth Johnson'a özel bir teşekkür.

Joel Richardson, Grace Long ve göletin diğer tarafındaki tüm ekip de dahil olmak üzere Michael Joseph'teki Birleşik Krallık yayın ekibime böylesine harika bir iş çıkardıkları için çok teşekkür ederim.

Hollywood'daki film ve TV menajerim Sean Berard'a tüm yaptıkların için teşekkür ederim.

Pek çok kitapçıya ve bağımsız kitapçıya sonsuza dek minnettarım. Blue Cypress Books'tan Pamela Klinger-Horn, Mary O'Malley, Elizabeth Ahlquist; The Poisoned Pen Bookstore'dan Barbara Peters, Murder By The Book'tan Maxwell Gregory ve McKenna Jordan'ın yanı sıra The Novel Neighbor, An Unlikely Story, Mystery Lovers Bookshop, Magic City Books ve çok daha fazlasına özel olarak bahsettiğim tüm muhteşem desteğiniz için teşekkür ederim.

Burada çok özel iki kişiden bahsetmek gerekiyor. Kâr amacı gütmeyen kuruluşlar yararına düzenlenen iki ayrı açık artırmada kazanan teklifleri verdiler ve bu kitaptaki bir karaktere isim verme şansını kazandılar. Mahremiyetlerini korumak için burada isimlerini vermeyeceğim. Bana verdikleri isimler *A*

Twisted Love Story, ancak karakterler gerçek kimseyi temsil etmiyor ve tamamen kurgusal. Bu açık artırmada teklif verdiğiniz için teşekkür ederiz!

Blog yazarları, Bookstagrammer'lar, TikTokker'lar ve başkalarına kitap tavsiye eden tüm okuyucular da dahil olmak üzere pek çok kişi bir kitabın tanıtımına katkıda bulunur. Siz tek kelimeyle en iyisisiniz. Ben de dahil olmak üzere pek çok yazarın size ihtiyacı var. Bunu asla unutmayın; ben kesinlikle unutmuyorum!

Son birkaç yıldır pek çok kitap kulübü toplantısına katılma şerefine nail oldum. Liste uzun ve burada hepsinin adını sayamam, ancak okumak için kitaplarımdan birini seçtiğiniz için minnettarım ve hepinizle tanışmak bir zevkti!

Christina Lauren, Sylvia Day, Jeneva Rose, Jaime Lynn Hendricks, Hannah Mary McKinnon ve Hank Phillippi Ryan da dahil olmak üzere birçok yazar zaman ayırıp bu kitabın ilk kopyasını okuma nezaketini gösterdi. Umarım bir gün hepinizle yüz yüze tanışırız! Ve gerilim topluluğunun bu kadar destekleyici olmasına yardımcı olan tüm yazarlara kocaman bir teşekkür.

Arkadaşlarıma, aileme ve eleştirmen ortaklarıma... bir kitap yazmanın ortasındaiken bana katlandığınız için teşekkür ederim. Ve olmadığımda da.

Son olarak, kitaplarımdan herhangi birini okuyan herkese teşekkür ederim. Bunu tahmin edebileceğinizden çok daha fazla takdir ediyorum.

YAZAR HAKKINDA

Samantha Downing şu anda bir sonraki bağımsız gerilim romanı üzerinde çalışıyor. *Çarpık Bir Aşk Hikâyesi* onun dördüncü romanıdır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

şimdi **kaydolun.**

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.